

РИШЕЛ МИЙД ПОСЛЕДНА САМОЖЕРТВА

Част 6 от „Академия за вампири“

Превод от английски: Диана Кутева, 2011

chitanka.info

Посвещава се на Рич Бейли и Алан Доти, учителите, които най-много повлияха на моето писане, както и на всички мои учители и приятели, които помагат на писателите. Продължавайте, всички вие, все така.

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо и преди всичко благодаря на всичките си лоялни и ентузиазирани читатели от целия свят, които бяха с Роуз и мен в цялата поредица. Нямахме да мога да направя това пътуване без вас и се надявам да продължите да се наслаждавате на предстоящите многобройни приключения с морои и дампири.

Благодаря също на всичките си приятели и на семейството ми, които ме подкрепяха — особено на моя съпруг, който непрекъснато ме удивляваше с търпението си, любовта си и способността да живее с всеки подем и спад, характерни за една творческа личност. Специална признателност заслужава Джеси Макгейта за измислянето на гатанката в гората, която никога нямаше да измисля без нея, да не говорим да успее да я реша.

Както винаги съм много благодарна на приятелите си от издателството, които неуморно работеха, за да бъдат издадени тези книги: на Джим Маккарти — моя агент, понякога и терапевт, както и неуморим адвокат; на Лорен Ейбрамоу, която продължава да открива все повече страни, за които аз никога не съм чувала, за да изпрати там Роуз; на Джесика Ротънбърг и Бен Шранк, изключителни редактори, които сигурно съм лишавала от храна и сън, за да направят тези книги съвършени; както и на журналистката Кейси Макинтайър, която организира моите пътувания и интервюта, без да забравя да ги подреди така, че да не пречат на часовете ми във фризьорския салон.

Накрая благодаря на всички останали, които работиха над тази поредица в „Пенгуин букс“ и „Дистел енд Голдрич Литеръри Мениджмънт“, а също и на моите чуждестранни издатели. Те са толкова много за изброяване, но всички те са от голямо значение за създаването на историята на Роуз. Благодаря ви.

ГЛАВА 1

Не обичам клетки.

Дори не обичам да ходя в зоологически градини. Първия път, когато посетих една, едва не изпаднах в пристъп на клаустрофобия, докато гледах онези бедни животни. Не можех да си представя някое същество да живее по този начин. Понякога дори ми е жал за престъпниците, осъдени да прекарат остатъка от живота си в затворническата килия. И определено никога не съм очаквала да прекарам своя в килия.

Ала изглежда напоследък животът ми поднася всякакви неочаквани неща, защото ето ме сега — заключена в килия.

— Хей! — изкрещях, стиснала стоманените решетки, които ме отделяха от света. — Колко дълго ще остана тук? Кога ще е процесът ми? Не можете да ме държите завинаги в тази тъмница!

Е, не беше точно тъмница, не бях в мрачна килия, окована с ръждясали вериги. Намирах се в малко помещение с голи стени, гол под и... ами, всичко беше голо. Безупречно чисто. Стерилно. Студено. Всъщност беше много по-потискащо от всяка влажна тъмница. Решетките на вратата под дланите ми бяха студени, твърди, непоклатими. От флуоресцентното осветление металът блестеше по онзи дразнещ начин, от който очите те болят. Виждах рамото на мъжа, застанал неподвижно от едната страна на входа на килията, и навярно в коридора имаше още четирима пазители, които не виждах. Освен това знаех, че никой от тях няма да ми отговори, ала това не ме спираше през последните два дни постоянно да настоявам за отговори.

След последвалата тишина въздъхнах и се отпуснах върху походното легло в ъгъла на килията. Както всичко останало в новия ми дом, и леглото беше безцветно и голо. Да. Наистина започвах да си мечтая за истинска тъмница. Плъховете и паяжините поне щяха да представляват нещо, което да наблюдавам. Втренчих се пред себе си и незабавно ме обзе вече познатото объркващо чувство: че таванът и стените се затварят около мен. Сякаш не можех да дишам. Все едно

стените на килията се приближават към мен, докато не остане никакво място, изтласквайки целия въздух.

Изправих се рязко и поех дълбоко дъх. *Не се взирайте в тавана и стените, Роуз*, напомних си. Сведох поглед към заключените си ръце и се опитах да си обясня как се бях озовала в тази каша.

Незабавният отговор беше очевиден: някой ме беше натопил за престъпление, което не бях извършила. Имаха наглостта да ме обвинят в най-страшното престъпление, което някой морой или дамфир би могъл да извърши. Е, не искам да кажа, че не съм убивала и преди. Правила съм го. Освен това имам голям принос в престъпването на правилата (и дори на законите). Обаче хладнокръвните убийства не бяха част от репертоара ми. Особено убийство на кралица.

Не мога да отрека, че кралица Татяна не беше сред моите любимци. Тя беше студена и пресметлива владетелка на мороите — раса от живи вампири, които владееха магията и никога не убиваха, за да изпият кръвта на жертвата си. Отношенията ни с Татяна бяха доста трудни поради множество причини. Една от тях беше връзката ми с праплеменника ѝ Ейдриън. Друга бе неодобрението ми на политиката ѝ как да се бием със стригоите — зли, неживи вампири, които ни преследват. Татяна много пъти ми е правила мръсни номера, но никога не съм пожелавала смъртта ѝ. Обаче очевидно някой я бе пожелал и бе оставил следи, които водеха право към мен, като най-уличаващите бяха отпечатъци от пръстите ми върху сребърния кол, с който е била убита Татяна. Разбира се, това беше *моят* сребърен кол, така че беше съвсем естествено отпечатъците ми да са върху него. Изглежда обаче никой не смяташе този факт за важен.

Въздъгнах отново и извадих от джоба си малкия, смачкан лист. Единственото ми четиво. Стиснах го в ръката си, нямаше нужда да гледам думите. Отдавна ги бях научила наизуст. Съдържанието на бележката ме караше да се питам какво съм знаела за Татяна. Изобщо ме караше да си задавам много въпроси.

Объркана и потисната от заобикалящата ме обстановка, аз се измъкнах от нея, за да се вмъкна в нечия друга: на моята най-добра приятелка Лиса. Лиса беше морой и помежду ни имаше телепатична връзка, която ми позволяваше да прониквам в съзнанието ѝ и да виждам света през нейните очи. Всички морои владеят някоя от магиите на елементите. Магията на Лиса беше духът — елемент, който

бе свързан с психическите сили и дарбата да лекува. Срещаше се рядко сред мороите, които обикновено владееха по-материалните елементи, и затова ние знаехме съвсем малко за неговите възможности... които бяха невероятни. Преди няколко години тя бе използвала духа, за да ме върне от мъртвите, и това бе изковало нашата връзка.

Да съм в съзнанието ѝ, ме освобождаваше от моята клетка, но не ми помагаше да реша проблема си. Лиса работеше усилено, за да докаже невинността ми още от момента, в който бяха изнесени доказателствата срещу мен. Използването на сребърния ми кол за убийството бе само началото. Противниците ми не си губиха времето, за да напомнят на всички враждебното ми отношение към кралицата, а освен това бе намерен свидетел относно местонахождението ми по време на убийството. Тези свидетелски показания ме лишаваха от алиби. Кралският съвет реши, че има достатъчно доказателства, за да се образува процес срещу мен и да ме изправят пред официален съд — където щеше да бъде произнесена присъдата ми.

Лиса отчаяно се опитваше да привлече вниманието на всички и да ги убеди, че съм била несправедливо обвинена. Ала ѝ беше трудно да открие някой, който да я изслуша, още повече че кралският двор на мороите бе изцяло зает с пригответленията за погребението на Татяна. Смъртта на един монарх е много важно събитие. От цял свят пристигаха морой и дампири — полувампири като мен, — за да присъстват на церемонията. Храна, цветя, украса... дори музиканти... Пълна програма. Имах чувството, че подготовката за сватбата на Татяна нямаше да е толкова пищна. Сред тази всеобща суетня и шум в момента никой не го беше грижа за мен. Що се отнасяше до повечето, аз бях прибрана на сигурно място и нямаше опасност отново да убия. Убиецът на Татяна бе намерен. Справедливостта щеше да възтържествува. Случаят бе приключен.

Преди да добия ясна представа къде се намира Лиса, някаква суматоха в затвора ме изтръгна от съзнанието ѝ и аз се върнах обратно в своята глава. Някой влезе в коридора и сега говореше с охраната, настоявайки да се види с мен. От дни това беше първото ми посещение. Сърцето ми се разтуптя и скочих към решетките, изпълнена с безумната надежда, че е дошъл някой, който ще ми каже, че всичко е било една ужасна грешка.

Посетителят ми не беше *точно* този, когото очаквах.

— Старче — промълвих уморено. — Какво правиш тук?

Пред мен стоеше Ейб Мазур. Както винаги, гледката не беше за изпускане. Беше средата на лятото — горещо и влажно, след като се намирахме насред провинциална Пенсилвания, — ала това не му бе попречило да се облече в костюм. Беше в обичайния за него крещящ стил, но идеално ушит, в допълнение с бляскава риза от пурпурна коприна и шал в тон, който си беше истински убиец. Златните бижута проблясваха на фона на мургавата му кожа. Стори ми се, че наскоро е подстригал късата си черна брада. Ейб беше морой и макар да не беше от кралски произход, имаше достатъчно влияние и връзки.

Освен това ми беше баща.

— Аз съм твоят адвокат — заяви той жизнерадостно. — И разбира се, съм тук, за да ти дам правен съвет.

— Ти не си адвокат — напомних му. — И последният ти съвет не ми помогна особено.

Беше злобно от моя страна. Ейб — въпреки че нямаше професионална подготовка — ме бе защитавал на изслушването. Очевидно, след като бях затворена и ме очакваше процес, резултатите от защитата му не бяха велики. Но в уединението си започнах да осъзнавам, че той е бил прав за нещо. Нито един адвокат, без значение колко добър, не би могъл да ме спаси на това изслушване. Трябваше да му призная, че се бе застъпил за изгубена кауза, макар че, като се имаше предвид, че се познавахме съвсем бегло, все още не бях сигурна защо го бе направил. Най-вероятната ми хипотеза беше, че просто не вярва на кралските потомци, а и се е почувствал задължен като баща. В този ред.

— Представянето ми беше идеално — възрази той. — Докато завладяващата ти реч, в която заяви: „ако бях убийцата“, не ни помогна особено. Да наведеш съдията на подобни мисли, не беше най-умното, което би могла да сториш.

Пренебрегнах саркастичната му забележка и скръстих ръце.

— И така, какво правиш тук? Зная, че не е само родителско посещение. Ти никога не правиш нищо без причина.

— Разбира се, че не. Защо бих правил каквото и да е без причина?

— Не започвай пак с твоята кръгова логика.

Той ми смигна.

— Не бъди завистлива. Ако работиш упорито и си го поставиш за цел, може би някой ден ще си проличи, че си наследила блестящите ми умения за логическо разсъждение.

— Ейб — прекъснах го, — давай по същество.

— Добре, добре — въздъхна той. — Дойдох, за да ти съобщя, че процесът ти може да се състои по-скоро.

— К-какво? Това са страхотни новини! — Или поне аз така си мислех. Неговото изражение показваше обратното. Последното, което чух, беше, че процесът можеше да бъде насрочен за след няколко месеца. Само мисълта за това — да остана толкова дълго в тази килия — ме накара отново да почувствам пристъп на клаустрофобия.

— Роуз, предполагам, разбираш, че процесът ти ще бъде почти идентичен с изслушването. Същите доказателства и осъдителна присъда.

— Да, но вероятно трябва да има нещо, което бихме могли да направим преди това, нали? Да открием доказателство, което да докаже, че съм невинна? — Внезапно осъзнах какъв е проблемът. — Когато каза, че процесът може да се състои „по-скоро“, колко скоро имаше предвид?

— В идеалния случай те биха искали да е след коронашването на новия крал или кралица. Нали се сещаш, като част от празненствата след церемонията.

Тонът му беше безгрижен, но докато се взирах в тъмните му очи, осъзнах цялото му значение. В главата ми заподскачаха числа.

— Погребението е тази седмица, а изборите са веднага след това... Значи казваш, че мога да бъда изправена пред съда и осъдена, да речем, след две седмици?

Ейб кимна.

Хвърлих се отново към решетките, докато сърцето ми бясно туптеше в гърдите ми.

— *Две седмици?* Сериозно ли говориш?

Когато каза, че процесът може да бъде изтеглен по-напред, предположих, че дотогава има още поне месец. Достатъчно време, за да се открие ново доказателство. Как щях да го откроя? Не ми беше ясно. А ето че сега времето ме притискаше. Две седмици не бяха достатъчни, особено при тази оживена дейност в двора. Само допреди няколко минути негодувах срещу времето, което щеше да се наложи да

прекарам в тази килия. Сега изведнъж се оказа, че разполагам с прекалено малко време, а отговорът на следващия ми въпрос можеше само да влоши нещата.

— Колко дълго? — попитах, опитвайки се да овладеем треперенето на гласа си. — Колко дълго след произнасянето на присъдата... ще я изпълнят?

Все още не знаех какво точно съм наследила от Ейб, но определено притежавахме поне едно общо качество: способността да поднасяме лошите новини, без да трепнем.

— Вероятно веднага.

— Веднага? — Отстъпих назад и понечих да се строполя върху леглото, но сетне се стрелнах отново напред, възбудена от нов прилив на адреналин.

— Веднага. Така. Две седмици. След две седмици аз може да съм... мъртва.

Защото това беше нещото — нещото, което тегнеше над главата ми от мига, в който стана ясно, че някой е изфабрикувал достатъчно доказателства, за да ме обвинят. Убийците на кралици не ги изпращаха в затвора. Тях ги *екзекутираха*. За много малко престъпления мороите и дампирите получаваха подобно наказание. Опитвахме се правосъдието ни да е цивилизовано, да покажем, че сме по-добри от кръвожадните стригои. Но определени престъпления според закона заслужаваха смъртно наказание. Определени хора го заслужаваха — като например убийците на владетелите. Докато бъдещето ми се сгромолясваше, усетих как цялата се разтрепервам, а сълзите ми заплашват да рукнат.

— Това не е справедливо! — извиках на Ейб. — Не е справедливо и ти го знаеш!

— Няма значение какво мисля аз — отвърна баща ми спокойно. — Просто ти съобщавам фактите.

— Две седмици — повторих. — Какво можем да направим за две седмици? Искам да кажа... ти разполагаш с някаква следа, нали? Или... или... дотогава ще можеш да откриеш нещо? Това е по твоята част. — Говорех несвързано и осъзнавах, че звуча истерично и отчаяно.

— Ще бъде трудно да се постигне много — обясни той. — Дворът е зает с погребението и изборите. Цари безпорядък — което

едновременно е добре и лошо.

Знаех всичко за приготовленията от наблюденията ми върху Лиса. Усещах зараждащия се хаос. Да се открие някакво доказателство в цялата тази бъркотия, можеше да е не само трудно, а направо невъзможно.

Две седмици. След две седмици може да съм мъртва.

— Не мога — заговорих с пресекващ глас, — не ми е... отредено да умра по този начин.

— О? — повдигна вежди той. И как се предполага, че ще умреш?

— В битка. — Една предателска сълза се търкулна по бузата ми и побързах да я изтрия. Досега винаги съм поддържала имиджа на кораво момиче. Не исках да го разруша, не и сега, когато имаше най-голямо значение. — Докато се сражавам. Защиатавайки онези, които обичам. А не... не след някаква си планова екзекуция.

— Това също е един вид битка — промърмори Ейб замислено. — Само че не е директна схватка. Две седмици са си две седмици. Лошо ли е? Да. Но е по-добре от една седмица. А и няма невъзможни неща. Може би ще се появи някакво ново доказателство. Просто трябва да чакаш и да се надяваш.

— Мразя да чакам. Тази килия... е толкова малка. Не мога да дишам. Това ще ме убие преди екзекуцията.

— Много се съмнявам. — Изречението на Ейб беше студено, лишено от всякакво съчувствие. Корава любов. — Ти си се изправяла безстрашно сама срещу цяла дузина стригои, а не можеш да понесеш някаква си малка килия?

— Въпросът не е в килията! А че трябва да чакам всеки ден в тази дупка, докато часовникът отброява неумолимо минутите до моята смърт и няма почти никакъв начин да го спра.

— Понякога най-големите изпитания на силата ни са ситуации, които привидно не изглеждат опасни. Понякога оцеляването е най-трудното нещо.

— О. Не. Не. — Отдръпнах се и закрачих из малкото пространство. — Не започвай с тези философски тъпотии. Звучиш като Дмитрий, когато ми изнася дълбокомислените си лекции за живота.

— Той е оцелял в същата ситуация. Преживял е и други неща.
Дмитрий.

Поех дълбоко дъх, за да се успокоя, преди да отговоря. Преди тази каша с убийството Дмитрий беше най-голямото усложнение в живота ми. Преди година — макар че ми се струва цяла вечност — той беше мой инструктор в Академията и ме обучаваше за дампир пазител, който защитава мороите. Влюбихме се — нещо, което не ни беше позволено. Справихме се със ситуацията по най-добрия възможен начин, на който бяхме способни, и дори открихме начин да бъдем заедно. Тази надежда изчезна, когато той бе ухапан и превърнат в стригой. За мен това беше като оживял кошмар. Тогава, благодарение на чудо, което никой не вярваше, че е възможно, Лиса използва духа, за да го превърне отново в дампир. Ала за съжаление нещата не станаха отново такива, каквито бяха преди нападението на стригоите.

Изгледах кръвнишки Ейб.

— Дмитрий е оцелял, но беше ужасно потиснат! И все още е! За всичко.

Пълната тежест на зверствата, които бе извършил като стригой, още преследваха Дмитрий. Той не можеше да си прости и се кълнеше, че повече не може да обича никого. А и фактът, че сега излизах с Ейдриън, не помагаше особено на отношенията ни. След поредица безплодни усилия приех, че всичко помежду ни е приключило. Продължих напред с надеждата, че с Ейдриън бих могла да имам нещо истинско.

— Вярно е — рече Ейб сухо. — Той е потиснат, но пък и ти си една картинка на щастие и радост.

Въздъгнах.

— Понякога, като говоря с теб, все едно разговарям със себе си: също толкова дяволски вбесяващо. Има ли и друга причина да си тук? Друга, освен да ми донесеш ужасните новини? Май щях да съм пощастлива да си живея в неведение.

Не искам да умра по този начин. Не искам да седя и да чакам да се случи. Моята смърт не е дата, отбелязана в календара.

Той сви рамене.

— Просто исках да те видя. И да огледам килията.

Да, така беше. Докато говорехме, погледът на баща ми винаги се връщаше към мен; нямаше съмнение, че основното му внимание е насочено към мен. Във взаимната ни размяна на реплики нямаше нищо, което да обезпокои пазачите ми. Но доста често виждах как

погледът на Ейб обхожда всичко, докато очите му се стрелкат наоколо — коридора, килията и всякакви други подробности, които намираще за интересни. Ейб не си бе извоювал репутацията на *змей* — или огромна змия — за нищо. Беше пресметлив, винаги търсеше изгода от всяка ситуация. Изглежда склонността ми към откачени планове бе семейна черта.

— Освен това исках да ти помогна да мине времето ти по-бързо. — Той се усмихна, измъкна изпод мишницата си две списания и една книга и ги провря през решетките. — Може би това ще свърши работа.

Съмнявах се, че каквито и да било развлечения ще направят двете седмици, оставащи до смъртта ми, по-поносими. Книгата беше „Граф Монте Кристо“. Взех я. Исках да измисля някаква остроумна шега, да направя нещо, така че всичко това да изглежда по-малко реално.

— Гледала съм филма. Деликатният ти символизъм не е чак толкова деликатен. Освен ако не си скрил пила в нея.

— Книгата винаги е по-добра от филма. — Той понечи да се обърне. — Може би следващия път ще проведем литературна дискусия.

— Почакай. — Захвърлих върху леглото материала за четене. — Преди да си отидеш... в цялата тази бъркотия, никой изобщо не повдигна въпроса кой действително я е убил. — Когато Ейб не отговори веднага, го изгледах остро. — Ти *вярваш*, че не съм го направила аз, нали? — Нищо чудно да си мислеше, че съм виновна, и въпреки това да се опитваше да ми помогне. Щеше да бъде напълно в негов стил.

— Вярвам, че моята сладка дъщеря е способна на убийство — каза той накрая. — Но не и на това.

— Тогава кой го е направил?

— Това — рече баща ми, преди да си тръгне — е нещо, което се опитвам да открия.

— Но ти самият каза току-що, че не разполагаме с време! Ейб! — Не исках да си тръгва. Не исках да остана сама със страховете си. — Няма начин да се справим с това!

— Не забравяй какво ти казах в съдебната зала! — извика ми той в отговор.

Изчезна от погледа ми и аз се отпуснах отново върху леглото, припомняйки си онзи ден в съда. В края на изслушването той ми заяви — съвсем категорично, — че няма да бъде екзекутирана. Дори няма да стигна до процес. Ейб Мазур не беше от тези, които дават напразни обещания, но започвах да си мисля, че дори неговите възможности имат граници, особено след като имаше промени в срока.

Погледнах отново към смачкания лист в ръката си и го разгънах. Него също бях получила в съдебната зала. Беше ми даден тайно от Амброуз — слуга на Татяна и нейна сексуална играчка.

Роуз,

Ако четеш това, значи се е случило нещо ужасно. Вероятно ме мразиш, но не те обвинявам за това. Само те моля да ми повярваш, че стореното от мен относно декрета за възрастта е много по-добро за твоите хора, отколкото онова, което другите бяха планирали. Сред мороите има такива, които искат насила да задължат всички дампери да бъдат пазители, независимо дали го желаят или не, като за тази цел използват внушението. Декретът за възрастта ограничава възможностите на тази фракция.

Както и да е, изпращам ти тази бележка, за да споделя с теб една тайна, от която трябва да се възползваш разумно, като я споделяш с колкото е възможно по-малко хора. Василиса трябва да заеме полагащото ѝ се място в съвета и това може да бъде постигнато. Тя не е последният представител на фамилията Драгомир. Има още един жив представител на тази кралска фамилия — незаконното дете на Ерик Драгомир. Нищо друго не ми е известно, но ако ти успееш да откриеш този негов син или тази негова дъщеря, ще осигуриш на Василиса влиянието в кралския двор, което тя заслужава. Независимо от недостатъците ти и опасния ти темперамент, ти си единствената, за която вярвам, че е способна да се справи с тази задача. Не губи време, за да я изпълниш.

Татяна Ивашков

Думите не се бяха променили за стоте пъти, които ги бях чела, нито въпросите, които повдигаха. Дали бележката беше истинска? Наистина ли Татяна я бе написала? Дали тя — въпреки проявеното враждебно отношение — ми е вярвала достатъчно, за да ми сподели тази опасна истина? Имаше дванадесет кралски фамилии, които решаваха съдбата на мороите, но всъщност бяха единадесет. Лиса беше последната в рода си и след като нямаше друг представител на фамилията Драгомир, според закона на мороите тя нямаше право да участва в съвета и да гласува, когато членовете му вземат решения. Вече бяха създадени някои доста лоши закони, а ако бележката беше истинска, предстояха да се приемат още такива. Лиса можеше да се бори с тези закони и на някои това никак не им харесваше — някои, които вече бяха демонстрирали готовността си да убиват.

Още един Драгомир.

Още един Драгомир означаваше, че Лиса ще може да гласува. А още един глас в съвета би могъл да промени толкова много. Би могъл да промени света на мороите. Би могъл да промени моя свят — като да кажем, дали ще бъда призната за виновна или не. И със сигурност щеше да промени света на Лиса. През цялото това време тя смяташе, че е сама. Но все пак... Запитах се притеснено дали тя би се зарадвала на една полусестра или един полубрат. Аз бях приела, че баща ми е мошеник, но Лиса винаги бе поставяла своя на пиедестал, вярваше, че е съвършен. Тази новина щеше да бъде шок за нея и макар че през целия си живот се бях обучавала да я предпазвам от всякаква физическа заплаха, започвах да мисля, че съществуват и други неща, от които трябваше да бъде защитавана.

Но първо аз имах нужда да узная истината. Трябваше да се уверя, че тази бележка наистина е написана от Татяна. Бях сигурна, че бих могла да разбера, ала това включваше нещо, което мразех да правя.

Е, защо не? И без това в момента не бях кой знае колко заета.

Станах от леглото, извърнах се с гръб към решетките и се втренчих в голата стена, за да се концентрирам. Напрегнах се и след като си напомних, че съм достатъчно силна, за да запазя контрол, свалих вътрешните бариери, които винаги подсъзнателно издигах около съзнанието си. Огромно напрежение бе свалено от мен, все едно бе изпуснат въздух от балон.

И внезапно бях заобиколена от призраци.

ГЛАВА 2

Както винаги, беше объркващо. Лица и черепи, прозрачни и светещи — кръжаха около мен. Аз ги привличах, трупаха се като облак, сякаш искаха отчаяно да кажат нещо. И вероятно наистина го правеха. Призраците, които обитават този свят, са неспокойни души, които имат причини, за да не преминат в отвъдното. Когато Лиса ме върна от мъртвите, аз останах свързана с техния свят. Бяха ми нужни доста усилия и самоконтрол, за да се науча да блокирам призраците, които ме следваха. Магическите защиты, които пазеха мороите, всъщност държаха повечето духове далеч от мен, но този път исках да са тук. Да им дам този достъп, да отворя защитните си стени... ами, беше си опасно.

Нещо ми подсказваше, че ако някога е имало неспокоен дух, то това ще бъде кралицата, която е била убита в собственото ѝ легло. Не видях познати лица сред тази група, но не губех надежда.

— Татяна — прошепнах, концентрирайки мислите си върху мъртвото лице на кралицата. — Татяна, ела при мен.

Някога можех много лесно да призовавам един дух: приятелят ми Мейсън, който бе убит от стригой. Въпреки че с Татяна не бяхме толкова близки, колкото с Мейсън, двете с нея определено бяхме свързани. Мъглявината от лица се завъртя пред мен и започнах да се отчайвам. Тогава изведнъж тя се появи.

Беше с дрехите, с които е била убита — дълга нощница и пеньоар, целите в кръв. Чертите ѝ бяха размазани, трепкаха като екран на развален телевизор. При все това короната на главата ѝ и величествената ѝ осанка ѝ придаваха същото кралско излъчване, което помнех. Тя просто се взираше в мен, тъмният ѝ поглед направо пронизваше душата ми. В гърдите ми се надигна буря от емоции. Както винаги, когато бях около нея, в мен лумнаха гняв и възмущение. Но изведнъж тези чувства бяха разсеяни от изненадваща вълна на симпатия. Ничий живот не биваше да свършва като нейния.

Поколебах се, изплашена, че пазачите ще ме чуят. Имах чувството, че няма значение колко тихо говоря, а и никой от тях не можеше да види това, което виждах аз. Вдигнах бележката.

— Ти ли си написала това? — попитах на един дъх. — Това вярно ли е?

Тя продължи да се взира в мен. И духът на Мейсън се държеше по същия начин. Да призовеш мъртвите, е едно; да общуваш с тях — съвсем друго.

— Трябва да знам. Ако съществува друг потомък на Драгомир, ще го намеря. — Нямах смисъл да привличам вниманието върху факта, че не бях в положението да намеря когото и да било. — Но трябва да ми кажеш. Ти ли си написала това писмо? Истина ли е?

Единственият отговор беше този влудяващ втренчен поглед. Чувството ми на безсилие нарасна, а присъствието на всички тези духове започна да ми причинява главоболие. Очевидно и мъртва, Татяна беше също така вбесяваща, както като жива.

Канех се да издигна отново защитните си стени и да пропъдя призраците, когато Татяна направи почти незабележимо движение. Кимна съвсем леко. Втренченият ѝ поглед се отклони към листа в ръката ми и сетне, като с магическа пръчка, тя изчезна.

Издигнах бариерите си, като напрегнах цялата си воля, за да се отдели от мъртвите. Главоболието ми не изчезна, но онези лица — да. Отпуснах се отново върху леглото и се втренчих невиждащо в бележката. Бях получила отговор. Бележката беше истинска. Татяна я бе написала. Някак си се съмнявах, че духът ѝ ще има причина да ме излъже.

Опънах се върху леглото, отпуснах глава върху възглавницата и зачаках ужасната пулсираща болка да стихне. Затворих очи и използвах духовната връзка, за да разбера какво прави Лиса. След ареста ми тя беше заета да убеждава и да спори в моя защита, затова очаквах да върши нещо подобно. Вместо това, тя... пазаруваше дрехи.

Едва не се почувствах обидена от лекомислието на най-добрата си приятелка, докато не осъзнах, че избира траурна рокля. Намираше се в един от специалните магазини в двора, където пазаруваха само кралските особи. За моя изненада Ейдриън беше с нея. Гледката на познатото му красиво лице донякъде разпръсна страха ми. Едно бързо

проникване в съзнанието ѝ ми обясни защо той е тук: тя го бе убедила да я придружи, защото не искаше да го оставя сам.

Можех да разбера защо. Той беше мъртво пиян. Беше истинско чудо, че може да се държи на краката си. Всъщност дълбоко подозирах, че стената, на която се бе облегал, е единственото, което го държеше прав. Кестенявата му коса бе разрошена — но не нарочно в обичайния му артистичен стил. Зелените му очи бяха кръвясали.

Също като Лиса, Ейдриън владееше духа. Той притежаваше способност, която тя още не беше усъвършенствала: можеше да посещава сънищата на другите. Откакто ме заключиха тук, го очаквах да навести моите и сега разбрах защо не го бе направил. Алкохолът притъпяваше духа. В някои отношения това беше добре. Прекаленото използване на духа пораждаше мрак, който накрая водеше до лудостта на онези, които владееха магията на духа. Но да прекараш живота си вечно пиян, също не беше особено здравословно.

Да го видя през очите на Лиса, събуди у мен емоционален смут, почти толкова силен както този, който изпитах с Татяна. У мен се надигна неприязън към него. Той очевидно бе разтревожен и разстроен за мен, а смайващите събития от миналата седмица го бяха разтърсили колкото всички нас. Освен това Ейдриън бе изгубил леля си, която той обичаше, независимо от безцеремонното ѝ държание.

При все това почувствах... презрение. Може би не беше честно, но не зависеше от мен. Бях загрижена за него и разбирах, че е разстроен, обаче имаше много по-добри начини да се справиш със загубата. Държанието му беше почти като на страхливец. Той се криеше от проблемите си в бутилката, нещо, което бе в разрез с всяка частица от природата ми. А аз? Аз не бих позволила проблемите да ме надвият без борба.

— Кадифе — обяви продавачката безапелационно. Сбръчканата жена морой вдигна богато надиплена рокля с дълъг ръкав. — Кадифето е традиционно за кралския ескорт.

Наред с останалата многочислена свита, при погребението на Татяна щеше да има церемониален ескорт от двете страни на ковчега, с представители от всяка кралска фамилия. Очевидно никой нямаше нищо против Лиса да изпълни тази роля за рода си. Но да гласува? Това беше нещо съвсем различно.

Лиса огледа роклята. Приличаше повече на костюм за Хелюин, отколкото на траурна дреха.

— Отвън е тридесет градуса — изтъкна Лиса. — И е влажно.

— Традицията изисква жертви — заяви жената мелодраматично. — Както и трагедията.

Ейдриън отвори уста, несъмнено готов с някой непочтителен и подигравателен коментар. Лиса поклати рязко глава и той си замълча.

— А няма ли, не зная, някои подходящи рокли без ръкави?

Очите на продавачката се разшириха.

— Никой никога не е носил презрамки на кралско погребение. Не би било прилично.

— Ами къси панталони? — не издържа Ейдриън. — Ще бъдат ли подходящи с вратовръзка? Защото тъкмо това смятам да облека.

Жената изглеждаше ужасена. Лиса го стрелна възмутено, не толкова заради забележката — която намираще донякъде за забавна, — а защото бе отвратена от постоянното му състояние на алкохолно опиянение.

— Е, и без това никой не се отнася към мен като към пълноправна кралска особа — заключи Лиса, като се обърна отново към роклите. — Няма причина сега да се държа като такава. Покажете ми моделите с презрамки и без ръкави.

Продавачката се намръщи, но се подчини. Нямахше нищо против да съветва кралските особи, ала не би се осмелила да им нарежда какво да правят или облекат. Това бе част от класовото разделение в нашия свят. Жената прекоси магазина, за да потърси поисканите рокли. В този момент вратата се отвори и влязоха гаджето на Лиса и леля му.

Ейдриън би трябвало да се държи точно като Кристиан Озера, помислих си аз. Фактът, че можеше да ми мине подобна мисъл, бе смайващ. Определено много неща се бяха променили, за да смятам Кристиан за модел за подражание. Ала беше истина. През последната седмица го наблюдавах чрез Лиса и Кристиан беше решителен и уверен, докато правеше всичко възможно, за да ѝ помогне след смъртта на Татяна и моя арест. От изражението на лицето му беше ясно, че изпълнява някаква важна мисия.

Таша Озера, неговата открита и пряма леля, беше друг образец на сила и достойнство при тежки обстоятелства. Тя го бе отгледала, след като родителите му се бяха превърнали в стригои — те я бяха

нападнали и обезобразили завинаги едната страна на лицето ѝ. Морите винаги са разчитали на пазителите за защита, но след това нападение Таша бе решила да поеме нещата в свои ръце. Беше се научила да се бие, обучавайки се на всички хватки на ръкопашния бой, както и да си служи с различни оръжия. Тя наистина беше страхотна в бойните изкуства и постоянно насърчаваше останалите морой също да се научат да се бият.

Лиса остави роклята, която оглеждаше, и се извърна нетърпеливо към Кристиан. След мен нямаше друг на този свят, на когото да вярваше повече. Той бе нейната опора, нейната скала в този труден момент.

Кристиан огледа магазина, явно не особено очарован да е заобиколен от рокли.

— Дрешки ли пазарувате? — попита, докато местеше поглед от Лиса към Ейдриън. — Малко момичешки занимания?

— Хей, и на теб няма да ти навреди да си подмениш гардероба — подхвърли Ейдриън. — Освен това се обзалагам, че ще изглеждаш страхотно с някоя момичешка секси дрешка е презрамки.

Лиса подмина заяжданията им и насочи вниманието си към двамата Озера.

— Какво открихте?

— Решили са да не предприемат никакви действия — отвърна Кристиан. Устните му се извиха презрително. — Е, имам предвид наказание.

Таша кимна.

— Опитват се да прокарат идеята, че той просто е помислил, че Роуз е в опасност, и е скочил да я защити, преди да разбере какво всъщност става.

Сърцето ми спря. Дмитрий. Те говореха за Дмитрий.

За миг вече не бях с Лиса. Не бях в килията си. Вместо това се върнах в деня на арестуването ми. Спорех с Дмитрий в кафенето, възмущавах се от постоянния му отказ да говори с мен, както и да продължим предишната си връзка. Тогава реших, че съм приключила с него, че наистина всичко е свършило и няма да му позволя да продължава да разкъсва сърцето ми. В този миг нахлуха пазителите, за да ме арестуват, и въпреки всички твърдения на Дмитрий, че превръщането му в стригой е унищожило способността му да обича,

той реагира със светкавична скорост в моя защита. Числеността им безнадеждно надвишаваше нашата, ала на Дмитрий не му пукаше. Изражението на лицето му — и свръхестествената ми способност да го разбирам — ми казаха всичко, което исках да зная. Аз бях застрашена. Той трябваше да ме защити.

И наистина го стори. Сражава се като истински бог, какъвто беше, докато бяхме в академията „Свети Владимир“, когато ме учеше как да се бия със стригоите. В онова кафене той неутрализира повече пазители, отколкото някой някога го е правил. Единственото, което го спря — и аз наистина вярвам, че щеше да се бие до последния си дъх, — бе намесата ми. Тогава не знаех какво става, нито защо цял легион пазители е дошъл да ме арестува. Но осъзнах, че Дмитрий сериозно застрашава и без това изключително несигурното си положение в кралския двор. Превръщането му от стригой отново в дампир беше нещо нечувано и мнозина все още не му вярваха. Умолявах Дмитрий да спре, повече изплашена за това, което можеше да се случи на него, отколкото на мен. Тогава не подозирах какво ме очаква.

Той беше дошъл на изслушването ми — под стража, — но оттогава нито Лиса, нито аз го бяхме виждали. Лиса работеше упорито, за да убеди всички, че не е отговорен за злодеянията, сторени, докато е бил стригой, боейки се, че отново ще го заключат. Арестуването ми и вероятната ми екзекуция бяха прецедент. При все това... не спирах да се чудя. Защо бе направил всичко това? Защо бе рискувал живота си заради мен? Дали бе инстинктивна реакция при заплахата? Дали го бе направил заради Лиса, на която след завръщането си се бе заклел да помага, докато е жив, защото го бе освободила? Или го бе направил просто защото все още имаше чувства към мен?

Все още не знаех отговора, но да го видя отново като свирепия воин Дмитрий от миналото ми... гледката съживи чувствата, които отчаяно се опитвах да потисна. Естествено е чувствата да не изчезнат веднага. За нещастие е нужно много повече време да забравиш някого, който е рискувал живота си заради теб.

Въпреки това думите на Кристиан и Таша ме изпълниха с надежда за бъдещата съдба на Дмитрий. В крайна сметка аз не бях единствената, която пристъпваше по тънката линия между живота и смъртта. Онези, които бяха убедени, че Дмитрий все още е стригой, искаха да го видят пронизан със сребърен кол в сърцето.

— Отново го държат затворен — рече Кристиан. — Но не в килия. Просто в стаята му, охраняван от неколцина пазачи. Не искат да се мотае из двора, докато нещата не се уредят.

— Това е по-добре от затвора — призна Лиса.

— Въпреки това е абсурд! — сопна се Таша по-скоро на себе си, отколкото на останалите. Двамата с Дмитрий са били близки през годините и преди време тя искаше връзката им да премине на друго ниво. Беше се примирила, че ще си останат само приятели, но гневът ѝ от несправедливото отношение към него беше силен като нашия. — Трябваше да го оставят на мира веднага щом отново се превърна в дампир. След изборите ще направя всичко възможно, за да го освободят.

— Но това, което е странно... — Светлосините очи на Кристиан се присвиха замислено. — Чухме, че Татяна е казала на някои, преди да... преди да... — Кристиан се поколеба и погледна смутено към Ейдриън. Това не беше характерно за Кристиан, който обикновено не се стесняваше най-безцеремонно да изразява мнението си на глас.

— Преди да я убият — довърши с безизразен глас Ейдриън, без да ги поглежда. — Продължавай.

Кристиан преглътна.

— Хм, да. Предполагам — не и публично — тя е заявила, че наистина вярва, че Дмитрий отново е дампир. Възнамерявала е да му помогне да го приемат, след като се уредят другите неща.

„Другите неща“ беше декретът за възрастта, който се споменава в бележката на Татяна, според който, след като навършат шестнадесет години, дампири трябва да бъдат задължени да се дипломират и да станат пазители. Това ме вбесяваше, но както толкова много други неща в момента... ами, засега трябва да почака.

Ейдриън издаде странен звук, сякаш се прокашляше.

— Не е вярно.

Кристиан сви рамене.

— Доста от съветниците ѝ казват, че е вярно. Поне такъв е слухът.

— На мен също ми е трудно да повярвам — обърна се Таша към Ейдриън. Тя никога не бе одобрявала политическите възгледи на Татяна и неведнъж се е изказвала яростно против тях. За разлика от нея, недоверието на Ейдриън нямаше политически мотиви. Той просто

се ръководеше от представата, която винаги бе имал за своята леля. А и тя не бе дала никакъв знак, че иска да помогне на Дмитрий да възвърне предишното си положение.

Ейдриън не каза нищо повече, но аз знаех, че тази тема е разпалила искрите на ревността у него. Бях му казала, че Дмитрий е останал в миналото и че съм готова да продължа напред, но Ейдриън — също като мен — несъмнено си задаваше въпроси относно мотивите, които стояха зад рицарската защита на Дмитрий.

Лиса започна да прави предположения как биха могли да измъкнат Дмитрий от домашния арест, когато продавачката се върна с цял куп рокли, които очевидно не одобряваше. Приятелката ми прехапа устни и замълча. Явно бе решила, че положението на Дмитрий е нещо, с което ще се справи по-късно. Вместо това се приготви да пробва дрехите и да изиграе ролята си на добрата малка принцеса.

При вида на дрехите Ейдриън живна.

— Има ли дрешки с презрамки?

Върнах се в килията си, за да размишлявам върху проблемите, които не спираха да изникват. Тревожех се за Ейдриън и за Дмитрий. Тревожех се за себе си. Освен това се тревожех и за този така наречен „изгубен“ Драгомир. Започвах да вярвам, че историята е истинска, но не можех да сторя нищо, което направо ме отчайваше. Щом ставаше въпрос за Лиса, исках да действам незабавно. Татяна ми бе казала в писмото си да внимавам с кого ще споделя тази информация. Дали не трябва да възложим мисията на някой друг? Исках аз да се заема с решаването на проблема, но решетките и задушавачите стени около мен бяха достатъчно убедителен аргумент, че за известно време няма да мога да се заема с нищо, нито дори със собствения си живот.

Две седмици!

Нуждаех се от нещо, което да ме разсее, затова реших да забравя за всичко и се зачетох в книгата на Ейб, която, както и очаквах, се оказа точно историята на несправедливо осъден и затворен. *Беше* много добра и ме накара да осъзная, че фалшифицирането на смъртта ми очевидно няма да е най-подходящият метод за бягство. Книгата неочаквано събуди стари спомени. Студени тръпки пробягаха по гърба ми, когато си припомних какво ми каза една жена морой на име Ронда, когато ми гледа на карти Таро. Тя беше леля на Амброуз и една от картите, които изтегли, представляваше сноп мечове и жена, завързана

за един от тях. *Несправедлив затвор. Обвинения. Клевета.* Наистина започвах да мразя онези карти. Винаги съм твърдяла, че са шашма, обаче те притежаваха дразнещата тенденция всеки път да предсказват. Последната от картите при гледането ѝ показваше пътуване, но закъде? Истински затвор? Моята екзекуция?

Въпроси без отговори. Добре дошли в моя свят. Лишена в момента от възможността да действам, реших, че не е зле да се опитам да си почина. Изтегнах се върху арестантската койка и се опитах да прогоня постоянните си тревоги. Не беше лесно. Всеки път щом затворех очи, виждах съдията да удря с чукчето, осъждайки ме на смърт. Видях името си в учебниците по история, но не като пример за герой, а като предател.

Докато лежах там, давейки се в собствения си страх, се замислих за Дмитрий. Представих си твърдия му поглед и сякаш чух гласа му, докато ме наставляваше. *Не се тревожи за това, което не можеш да промениш. Почивай, когато можеш, за да си готова за предстоящи битки.* Въображаемият съвет ме успокои. Най-сетне сънят ме обори, тежък и дълбок. През тази седмица доста се бях въртяла в леглото, така че истинската почивка бе добре дошла.

И тогава... се събудих.

Изправих се в леглото, сърцето ми бясно препускаше. Озърнах се наоколо, търсех опасност — каквато и да е заплаха, която може да ме е сепнала от съня ми. Нямаше нищо. Мрак. Тишина. Лекото проскърцване на стола по-надолу в коридора ми подсказа, че пазачите ми още са наоколо.

Връзката, осъзнах. Връзката ме бе събудила. Бях почувствала остър и силен изблик на... какво? Тревога. Прилив на адреналин. Заля ме паника и аз проникнах по-дълбоко в съзнанието на Лиса, опитвайки се да разбере какво бе причинило толкова мощна вълна на емоции у нея.

Това, което открих беше... нищо.

Връзката бе изчезнала.

ГЛАВА 3

Е, не беше точно изчезнала.

Притъпена. Подобно нещо се бе случило и непосредствено след като Дмитрий беше превърнат от стригой обратно в дампир. Магията бе толкова силна, че бе „изгорила“ нашата връзка. Но сега нямаше избухване на магия. По-скоро сякаш потискането на връзката беше съзнателно предизвикано от Лиса. Както винаги, аз все още усещах, че тя е жива, че е добре. Така че какво ми пречеше да я почувствам по-ясно? Тя не спеше, защото долавях, че от другата страна на тази стена съзнанието ѝ е будно. Духът беше там, криеше я от мен... по нейна воля.

Какво, по дяволите, означаваше това? Бяхме приели факта, че връзката е едностранна. Аз можех да я усещам; тя не можеше да усеща мен. Също така можех да контролирам кога да прониквам в съзнанието ѝ. Често се опитвах да стоя настрани (изключва се времето в затворническата килия), за да не нахлувам в личното ѝ пространство. Лиса не притежаваше подобен контрол и уязвимостта ѝ понякога я вбесяваше. От време на време използваше силата си, за да се скрие от мен, но това се случваше рядко, бе трудно и изискваше значително усилие от нейна страна. Днес бе издигнала защитна стена помежду ни и тъй като това продължаваше, вече усещах напрежението и изтощението ѝ. Да ме държи настрани, не беше лесно, но тя се справяше. Разбира се, не ме интересуваше *как*. Исках да зная *защо*.

Това навярно беше най-лошият ден от затворничеството ми. Да се страхувам за себе си, бе едно. Но за нея? Това бе истинска агония. Ако на кантар беше заложен нейният живот срещу моя, бих поела към екзекуцията си без никакво колебание. Трябваше да разбера какво става. Дали тя бе узнала нещо? Дали Кралският съвет е решил да прескочи правото ми на процес и да ме екзекутира? Колкото повече магия използваше, толкова по-застрашен бе животът ѝ. Тази мислена защитна стена изискваше доста магия. Но *защо*? *Защо* тя поемаше този риск?

Беше наистина смайващо да осъзная в този момент колко много зависи от връзката, за да зная постоянно какво става с нея. Истина е: аз невинаги приветствах нахлуването на нечии други мисли в главата ми. Въпреки че се бях научила да го контролирам, понякога съзнанието ѝ проникваше в моето в моменти, които предпочитам да не преживявам. Ала сега това нямаше значение — важна бе единствено сигурността ѝ. Да ме блокират по този начин, беше все едно да ми отрежат крайник.

През целия ден се опитвах да проникна в главата ѝ. И всеки път оставах отвън. Беше влудяващо. Нямах и посетители, а книгата и списанията отдавна ми бяха омръзнали. Отново започвах да се чувствам като животно в клетка и прекарах голяма част от времето си да крещя на охраната — без никакъв резултат. Погребението на Татяна беше утре, а часовникът, отброяващ времето до процеса, тиктакаше високо и злоещо.

Настана време за сън и стената във връзката най-сетне падна — защото Лиса си легна. Връзката помежду ни беше стабилна, но съзнанието ѝ бе затворено в забравата на съня. Не ми оставаше нищо друго, освен и аз да си легна, питайки се дали на сутринта отново ще съм изолирана.

Не бях. Двете е нея отново бяхме свързани и отново можех да виждам света през очите ѝ. Лиса стана рано, за да се приготви за погребението. Не видях, нито усетих никакъв знак защо предишния ден ме бе блокирала. Както обикновено, тя отново ме пусна в съзнанието си. Почти започнах да се питам дали не съм си въобразила, че ме е изолирала от себе си.

Не... ето го. Едва. Вътре в съзнанието ѝ усетих мисли, които тя продължаваше да крие от мен. Бяха неясни и всеки път, щом се опитах да ги уловя, се изплъзваха. Бях удивена, че тя все още използва магия за целта, а и това бе потвърждение, че вчера съвсем съзнателно ме е блокирала. Какво ставаше? Защо, за Бога, Лиса имаше нужда да крие нещо от мен? Какво бих могла да направя, след като съм заключена в това адско място? Притеснението ми отново нарасна. За какво ужасно нещо не знаех?

Наблюдавах как Лиса се приготвя, но не долових никакъв явен признак за нещо необичайно. Роклята, която в крайна сметка бе избрала, бе с къси ръкави и стигаше до коляното. Черна, разбира се. Едва ли можеше да се нарече клубна дрешка, но тя знаеше, че ще

предизвика повдигане на нечии вежди. При други обстоятелства това би ме изкефило. Тя бе избрала да пусне косата си свободно и светлорусият ѝ цвят контрастираше ярко с черната рокля, докато се оглеждаше в огледалото.

Кристиан и Лиса се срещнаха отвън. Трябва да призная, че той също се бе постарал. Носеше риза с дълъг ръкав и вратовръзка, но не и сако. Изражението му представляваше странна смесица от нервност, тайнственост и обичайната язвителност. Обаче когато видя Лиса, лицето му тутакси се преобрази и цялото засия в смаяно благоговение, докато я изпиваше с поглед. Усмихна ѝ се и я взе за кратко в прегръдките си. Докосването му ѝ донесе задоволство и успокоение, разсея безпокойството ѝ. Те наскоро се бяха събрали, след като бяха скъсали. Но времето, докато бяха разделени, беше ужасно мъчително и за двамата.

— Всичко ще е наред — промълви той, но в погледа му се изписа загриженост. — Ще се получи. Можем да го направим.

Тя не каза нищо, но се притисна силно към гърдите му, преди да се отдръпне. Нито един от двамата не заговори, докато вървяха към началото на погребалната процесия. Реших, че това беше много подозрително. Лиса го държеше за ръката и черпеше сила от него.

Погребалната церемония за кралете на мороите си бе една и съща от векове, независимо дали дворът се намираше в Румъния, или на новото си място в Пенсилвания. Такива си бяха мороите. Те смесваха традицията с модерното, магията с технологията.

Ковчегът на кралицата щеше да бъде носен от четирима специални дворцови носачи и щеше да премине във величествено шествие през земите на двора, докато стигне до внушителната дворцова катедрала. Там само група от избрани щеше да присъства на литургията. След службата Татяна щеше да бъде погребана в църковния двор, заемайки място до другите монарси и влиятелни кралски особи.

Не беше трудно да се види траурният маршрут. Пилони с червени и черни копринени знамена го маркираха от двете страни. Земята, над която щеше да мине ковчегът, бе осеяна с листа от рози. Отстрани се бе скупчила тълпа, като всеки се надяваше да зърне за миг досегашната си кралица. Много морой бяха пристигнали от далечни

места, за да присъстват на погребението, а някои и на изборите, които щяха да последват съвсем скоро, само след две седмици.

Ескортът от представители на кралските фамилии — повечето облечени в черно кадифе, което продавачката на Лиса би одобрила — вече се насочваше към сградата на двореца. Лиса спря отвън, за да се раздели с Кристиан, който със сигурност не изгаряше от желание да представлява семейството си на толкова почетно събитие. Тя отново го дари с гореща прегръдка и лека целувка. Докато се отдръпваха един от друг, сините му очи проблеснаха многозначително — онази тайна, която криеха от мен.

Лиса се промъкна през насъбралото се множество, за да стигне до входа и да открие мястото, откъдето процесията щеше да тръгне. Сградата не приличаше на дворците или замъците в Древна Европа. Величествената каменна фасада и високите прозорци бяха в тон с останалите дворцови постройки, но с някои особености — като височината, широките мраморни стълби — и леко се отличаваше от останалите сгради. Някой дръпна Лиса за ръката и я спря, като тя едва не се блъсна в един възрастен морой.

— Василиса? — Беше Даниела Ивашков, майката на Ейдриън. Даниела не беше толкова надменна като повечето кралски особи и всъщност нямаше нищо против двамата с Ейдриън да сме гаджета — или поне преди да ме обвинят в убийство. Даниела приемаше връзката ни най-вече защото вярваше, че двамата с Ейдриън ще се разделим, след като получа назначението си като пазител. Освен това тя бе убедила един от братовчедите си, Деймън Тарус, да поеме защитата ми — предложение, което отхвърлих, когато избрах Ейб да ме представлява. Все още не бях съвсем сигурна дали тогава взех правилното решение, но то навярно бе помрачило доброто отношение на Даниела към мен, за което съжалявах.

Лиса ѝ се усмихна нервно. Нямаше търпение да се присъедини към процесията, за да се свърши по-скоро с всичко това.

— Здравей — рече тя.

Даниела беше облечена изцяло в черно кадифе, а върху черната ѝ коса бе кацнала малка шапка, украсена с диаманти. Красивото ѝ лице бе помрачено от тревога и притеснение.

— Виждала ли си Ейдриън? Никъде не успях да го откроя. Проверихме и в стаята му.

— О! — Лиса отвърна поглед.

— Какво? — Даниела едва не я разтърси. — Какво знаеш?

Лиса въздъхна.

— Не зная къде е той, но миналата нощ го видях, когато се връщаше от някакъв купон. — Приятелката ми се поколеба, сякаш се срамуваше да продължи. — Той беше... много пиян. Никога досега не съм го виждала такъв. Беше излязъл с някакви момичета и не зная. Съжалявам, лейди Ивашков. Той вероятно... ами, е заспал някъде.

Даниела закърши ръце. Напълно споделях тревогата ѝ.

— Надявам се, че никой няма да забележи. Сигурно бихме могли да кажем... че е съсипан от мъка. И без това е такава лудница. Едва ли някой ще забележи. Ще им кажеш, нали? Ще им кажеш колко е разстроен?

Харесвах Даниела, но тази кралска обсебеност от имиджа наистина започваше да ми лази по нервите. Знаех, че обича сина си, но главната ѝ загриженост в случая изглежда не беше погребението на Татяна, а какво ще си помислят другите за нарушаването на протокола.

— Разбира се — кимна Лиса. — Не бих искала някой да... ами, не желая това да се разчуе.

— Благодаря ти. А сега върви. — Даниела посочи към вратите, все още разтревожена. — Трябва да заемеш мястото си. — За изненада на Лиса, я потупа нежно по ръката. — И не се притеснявай. Ще се справиш. Просто дръж главата си изправена.

Пазителите, застанали пред вратата, познаха Лиса и ѝ позволиха да влезе. Там, във фоайето, беше ковчегът на Татяна. Лиса замръзна, внезапно поразена и почти забравила защо е дошла.

Сам по себе си ковчегът бе произведение на изкуството. Всяка една от страните му бе украсена с рисунки на градински сцени, които блестяха в металически цветове във всички нюанси. Навсякъде блестеше злато, златни бяха и дръжките, които щяха да държат носачите. Въпросните дръжки бяха украсени със стръкове бледоморави рози. Струваше ми се, че бодлите и листата щяха доста да затруднят носачите, докато ги държат, но това си беше техен проблем.

Вътре, непокрита и сгъшена сред още бледолилави рози, лежеше самата Татяна. Беше странно. Непрекъснато гледам мъртви тела. По дяволите, дори ги създавам. Но да видиш труп, който е балсамиран и

лежи омиротворено и красиво нагласен... ами, беше зловещо. За Лиса също беше странно, особено след като не ѝ се случваше да се сблъсква със смъртта толкова често, колкото на мен.

Татяна беше облечена в блестяща копринена рокля в наситен оттенък на пурпурното — традиционният цвят за кралско погребение. Роклята с дълги ръкави бе украсена със сложна плетеница от перли. Често бях виждала Татяна в червено — цвят, свързан с фамилията Ивашков — и бях доволна, че пурпурното е традиционният цвят за едно кралско погребение. Червената рокля би била твърде силно напомняне за кървавите ѝ снимки, които бях видяла на изслушването, снимки, които се опитвах да изтрия от съзнанието си. Около шията ѝ висяха нанизии със скъпоценни камъни и перли, а върху сивеещата ѝ коса проблясваше златна корона с диаманти и аметисти. Някой бе свършил отлична работа с грима на Татяна, но дори и той не бе могъл да прикрие бледността на кожата ѝ. По природа морите са бледи. В смъртта ставаха бели като тебешир — също като стригоите. Гледката подейства на Лиса толкова силно, че тя се олюля леко и извърна глава. Уханието на рози изпълваше въздуха, но сладостта му се смесваше с лекия дъх на разложението.

Отговарящата за организацията на погребението забеляза Лиса и ѝ нареди да заеме отреденото ѝ място — след като преди това измърмори неодобрението си от неподходящия ѝ избор за траурно облекло. Острите думи върнаха рязко приятелката ми в реалността и тя се подреди до петте кралски особи, застанали от едната страна на ковчега. За да не гледа директно мъртвата кралица, Лиса отклони поглед леко встрани. Скоро се появиха носачите и вдигнаха товара си, като използваха украсените с рози дръжки, за да положат ковчега на раменете си, след което бавно го понесоха навън към очакващата ги тълпа. Всички носачи бяха дампери. Бяха облечени в официални костюми, което отначало ме смути, но сетне осъзнах, че всички са дворцови пазители — с изключение на един. Амброуз. Както винаги, той изглеждаше прекрасно и се вираше право напред с безизразно лице.

Запитах се дали Амброуз наистина тъгува за Татяна. Толкова бях погълната от проблемите си, че забравях, че ставаше дума за погубен живот, за някого, когото навярно мнозина са обичали. Амброуз беше защитил Татяна, когато ѝ бях бясна заради декрета за възрастта.

Наблюдавайки го през очите на Лиса, ми се искаше да съм там и да поговоря лично с него. Той трябваше да знае нещо повече за писмото, което бе пхнал в ръката ми в съдебната зала. Със сигурност той не беше обикновено момче за поръчки.

Процесията се придвижи напред и сложи край на размишленията ми за Амброуз. Пред ковчегата имаше други участници в церемонията. Кралските персони в натруфени одежди наистина представляваха бляскава гледка. Униформени пазители носеха знамена. Музиканти с флейти вървяха най-отзад и свиреха траурна мелодия. От своя страна Лиса беше много добра в представянето си на публични места и пристъпваше бавно и величествено, с вродена елегантност и грация. Гледаше спокойно и уверено. Разбира се, не можех да я видя отстрани, но можех да си представя какво виждат зрителите. Беше красива и царствена, достойна наследница на рода Драгомир, и се надявах, че все повече и повече ще го осъзнава. Щяха да ни се спестят доста усилия, ако някой променеше закона за гласуване, така че да не се налага да търсим изчезнал роднина.

Изминаването на траурния маршрут отне доста време. Дори когато слънцето започна да се скрива под хоризонта, продължаваше да е горещо. Лиса започна да се поти, но знаеше, че нейното неудобство е нищо в сравнение с това на тези, които носеха ковчегата. Ако на многобройните зрители им беше горещо, с нищо не го показвах. Проточвах вратове, за да видят по-добре шоуто, разиграващо се пред тях. Лиса не обръщаше особено внимание на зяпачите, но по израженията на лицата им разбрах, че ковчегът не беше единственото, от което се интересуваха. Те наблюдаваха и Лиса. Слуховете за това, което бе направила за Дмитрий, бяха като огромен пожар, който се бе разпрострял в света на мороите, и макар че мнозина бяха скептични относно способността ѝ да лекува, имаше също толкова много, които вярваха. Видях учудване и благоговение, изписани по лицата им, и за секунда се запитах кого бяха дошли да видят в *действителност*: Лиса или Татяна?

Най-после се показа катедралата, което беше посрещнато с облекчение от Лиса. Слънцето не убиваше мороите както стригоите, но горещината и слънчевата светлина създаваха неудобство на всеки вампир. Процесията почти свършваше и тъй като приятелката ми беше

една от онези, на които им бе позволено да присъстват на църковната служба, много скоро щеше да се наслади на климатика.

Докато оглеждах обстановката, не можех да не си помисля какъв ироничен кръговрат представлява животът. Върху просторните земи от двете страни на църквата се извисяваха две гигантски статуи на двама древни легендарни монарси на мороите: крал и кралица, под чието управление те бяха постигнали благоденствие и успехи. Въпреки че се намираха на значително разстояние от църквата, двете статуи се издигаха някак си заплашително, сякаш оглеждаха критично всичко наоколо. Близо до статуята на кралицата се намираше градината, която добре познавах. Бях принудена да работя в нея като наказание заради бягството ми в Лас Вегас. Истинската цел на онова пътуване — която никой не знаеше — беше да освободя Виктор Дашков от затвора. Виктор беше отдавнашен наш враг, но той имаше брат — Робърт, който владееше духа и знаеше как може да бъде спасен Дмитрий. Ако някой от пазителите бе разбрал, че аз съм освободила Виктор — а по-късно съм го изгубила, — наказанието ми щеше да бъде много по-тежко от подреждане на архиви и озеленяване. *Поне бях свършила добра работа в градината*, помислих си горчиво. Ако ме екзекутират, щях да оставя запомняща се следа в кралския двор.

Преди да се обърне и да влезе в църквата, погледът на Лиса се задържа доста дълго върху една от статуите. Сега цялата бе плувнала в пот и аз осъзнах, че не е само заради горещината. Беше неспокойна и притеснена. Но защо? Защо беше толкова нервна? Това бе просто церемония. Трябваше само да следва хода на нещата. При все това... ето пак. Нещо друго я тормозеше. Тя продължаваше да крие рояк мисли от мен, но няколко се изплъзнаха.

Прекалено близо, прекалено близо. Движим се твърде бързо.

Бързо? Не и според мен. Лично аз никога не бих се справила с тази бавна, тържествена стъпка. Особено ми беше жал за носачите. Ако бях един от тях, щях да пратя благоприличието по дяволите и да хукна към крайната цел. Разбира се, това можеше да поразтърси мъртвеца. Ако организаторката на погребението беше разстроена заради роклята на Лиса, можех да си представя как щеше да реагира, ако Татяна изпадне от ковчега.

Катедралата вече се виждаше по-ясно, а под слънчевите лъчи куполите ѝ блестяха в кехлибарени и оранжеви оттенъци. Лиса беше

на няколко метра от входа, но застаналият на прага свещеник се виждаше съвсем отчетливо. Одеждите му бяха направо заслепяващи. Бяха ушити от тежък, блестящ брокат, дълги и надиплени. Главата му бе увенчана с кръгла шапка с кръст, също златен. Помислих си, че е проява на лош вкус да засенчва по блясък и великолепие дрехите на кралицата, но може би това трябваше да прави един висш свещеник при официални случаи. Сигурно така привличаше Божието внимание. Той вдигна ръце, за да посрещне процесията, и така разкри още от това пищно одеяние. Останалата част от тълпата, в това число и аз, не можахме да се сдържим и вперихме смаяни погледи в ослепителната гледка.

И така, можете да си представите изненадата ни, когато статуите избухнаха.

ГЛАВА 4

И когато казвам избухнаха, имам предвид, че *те наистина избухнаха*.

Пламъци и дим се разпростряха като венчелистчета на разцъфнало цвете, когато онези бедни монарси експлодираха, разпръсквайки каменни отломки. За мит останах шашната. Беше все едно да гледаш екшън филм: страхотна експлозия отекна във въздуха и яко разтърси земята. Сетне обучението и инстинктите ми на пазител си казаха думата. Критичен оглед и преценка на ситуацията. Веднага забелязах, че по-голямата част от материала на статуите се разхвърча към външните страни на градината. Малки каменни парчета и прах се посипаха върху погребалната процесия, но нито един голям каменен къс не удари Лиса или някой от застаналите наблизо. Ако се предположеше, че статуите не са се взривили спонтанно, който го бе направил, бе действал изключително прецизно.

Като оставим логистиката настрана, огромните пламъци, издигащи се към небето, си бяха доста страшни. Настана хаос, докато всички се опитваха да избягат. Само че в паниката си хукнаха в различни посоки, така че последваха сблъсъци и струпвания. Дори носачите оставиха скъпоценния си товар и се разбягаха. Амброуз беше последният, който го стори. Зяпаше ужасено Татяна с разширени очи, но поредният каменен отломък го пришпори да се присъедини към бягащата тълпа. Неколцина пазители се опитваха да въдворят ред, като насочваха присъстващите обратно към пътя на процесията, но без особен успех. Никой не беше на себе си, всички бяха твърде ужасени и паникьосани, за да разсъждават разумно.

Е, всички с изключение на Лиса.

За моя изненада, тя *не беше* изненадана.

Тя бе очаквала експлозията.

Не побягна, въпреки че тичащите покрай нея я бутаха и блъскаха. Стоеше като закована на мястото, където беше, когато статуите избухнаха, оглеждаше ги и преценяваше пораженията.

Всъщност изглеждаше загрижена да не би някой сред множеството да е сериозно наранен от взрива. Но, не. Както вече забелязах, изглежда нямаше ранени. А ако имаше, то по-скоро бяха пострадали от блъскащата се подивяла тълпа.

Доволна, Лиса се обърна и се присъедини към останалите. (Е, тя вървеше; те бягаха.) Беше изминала съвсем малко разстояние, когато видя голяма група пазители, забързани към църквата с мрачни лица. Някои от тях се спряха, за да помогнат на онези, които се опитваха да се измъкнат, но повечето се насочиха към мястото на експлозията, за да разберат какво се бе случило.

Лиса отново се спря и типът, който беше зад нея, се удари в гърба ѝ, но тя почти не забеляза сблъсъка. Наблюдаваше напрегнато пазителите, отбеляза наум колко са на брой и сетне отново продължи. Скритите ѝ мисли започнаха да се разкриват. Най-последно започнах да навързвам отделните части от плана, който криеше от мен. Тя беше доволна. Но и нервна. Но най-вече изпитваше...

Някакво вълнение в затвора ме върна обратно в моето съзнание. Обичайната тишина бе нарушена и в момента се разнасяха възклицания. Скочих от мястото си и се притиснах към решетките, като се опитвах да видя какво става. Дали и тази сграда също щеше да експлодира? Моята килия гледеше към стената на коридора и нямаше изглед към останалата част от коридора или входа. Но видях пазачите, които обикновено стояха в далечния край на коридора, да притичват покрай мен към мястото на суматохата.

Не знаех какво означава това и се стегнах, готова за всичко — за приятел или враг. Нямаше да се учудя, ако някаква отцепническа група напада двора, за да направи изявление срещу правителството на мороите. Огледах набързо килията и мислено изругах. Искаше ми се да има с какво да се защитя. Най-близко до оръжие бе книгата на Ейб, но тя не ми вършеше работа. Ако той беше толкова велик, на какъвто се правеше, щеше наистина да пъкне една пила вътре. Или да ми донесе нещо по-голямо, като например „Война и мир“.

Шумът стихна и трополене на стъпки се насочи към мен. Стиснах юмруци и отстъпих няколко крачки назад, готова да се отбранявам срещу всеки, който се появи.

„Всеки“ се оказа Еди Кастъл. И Михаил Танър.

Не очаквах приятелски лица. Еди беше мой стар приятел от академията „Свети Владимир“, пазител като мен и някой, който ме подкрепяше в доста злополучни приключения, включително нахлуването в затвора, в който се намираще Виктор Дашков. Михаил беше по-голям от нас, приближаваше тридесетте и ни бе помогнал да променим Дмитрий от стригой в дампир с надеждата, че Соня Карп — жената, която Михаил обичаше и която се бе превърнала в стригой — може също да бъде спасена. Плъзнах поглед от единия към другия.

— Какво става? — настоях да узная.

— И на мен ми е приятно да те видя — рече Еди. Той се потеше, обзет от боен плам, а няколкото тъмночервени следи по лицето му показваха, че тази вечер е срещнал нечий юмрук. В ръката си стискаше оръжие, което бе от арсенала на охраната: нещо като полицейска палка, която се използваше, за да обезвреди някого, без да го убие. Но Михаил държеше нещо много по-ценно: електронна карта и метален ключ, за да отвори килията ми.

Приятелите ми бяха организирали нахлуване в затвора. Невероятно. Откачените неща обикновено бяха *мой* специалитет.

— Да не би вие, момчета... — Намръщих се. Мисълта за бягство ме изпълни с радост, но бойните им действия ме отрезвиха. Очевидно те бяха отговорни за схватката с пазачите ми, която преди малко бях чула. А и изобщо не беше лесно да се промъкнат тук. — Да не би вие двамата да сте се справили с всички пазители в сградата?

Михаил приключи с отварянето на вратата и аз не губих време, а побързах да изляза. След потискащата и задушаваща атмосфера от последните дни, беше все едно да се изкачиш на планински връх, а вятърът да брули лицето ти сред простора.

— Роуз, в тази сграда няма пазители. Е, може би само един. И онези там. — Еди посочи към мястото на наскоро разразилата се схватка, където предположих, че моите пазачи лежат в несвяст. Приятелите ми със сигурност не бяха убили никого.

— Останалите пазители проверяват експлозията — досетих се. Парчетата от мозайката започнаха да се подреждат — включително липсата на изненада у Лиса от суматохата. — О, не. Накарали сте Кристиан да взриви древните моройски артефакти.

— Разбира се, че не! — възмути се Еди. Изглеждаше шокиран, че бих могла да предположа подобно варварство. — Останалите

морои, които владеят огъня, щяха да разберат, ако той го бе сторил.

— Е, и това е нещо — промърморих. Трябваше да имам повече доверие в здравия им разум.

Или може би не.

— Използвахме С4^[1] — обясни Михаил.

— Откъде, за Бога, сте...

Езикът ми се скова, когато видях кой стои в края на коридора. Дмитрий.

Да не зная как е той, докато съм в затвора, беше една от причините за отчаянието ми. Сведенията от Кристиан и Таша бяха само откъслечни. Е, ето го и отговора. Дмитрий стоеше близо до входа в цялото великолепие на своите близо два метра, могъщ и застрашителен като всеки бог. Проницателните му кафяви очи прецениха всичко за миг, а силното му, жилаво тяло бе стегнато и готово да посрещне всяка заплаха. Лицето му бе напрегнато, изразяващо толкова емоции, че не можех да повярвам как някой би го помислил за стригой. Дмитрий кипеше от живот и енергия. Всъщност, докато го гледах сега, отново си припомних как ме беше защитил по време на ареста ми. Имаше същото изражение. Наистина, това бе изражението, което бях виждала безброй пъти. Онова, от което хората се страхуваха и на което се възхищаваха. Онова, което толкова обичах.

— И ти ли си тук? — Опитах се да си напомня, че обърканата ми романтична история не е най-важното нещо на света. — Не си ли под домашен арест?

Той избяга — отвърна Еди многозначително. Досетих се какво иска да каже: двамата с Михаил бяха *помогнали* на Дмитрий да избяга. — Тъкмо това се очаква да направи един див тип, вероятно още стригой, нали?

— Освен това се очаква да дойде и да те освободи — додаде Михаил, включвайки се в играта. — Особено като се има предвид как се сражава миналата седмица заради теб. Наистина всички ще си помислят, че е проникнал тук и *сам* те е освободил. Без чужда помощ.

Дмитрий не каза нищо. Очите му, въпреки че внимателно изучаваха обстановката, в същото време ме преценяваха. Искаше да се увери, че съм добре и не съм ранена. Изглеждаше облекчен, че съм наред.

— Да вървим — рече Дмитрий накрая. — Не разполагаме с много време.

Беше меко казано, ала имаше нещо, което не ми даваше мира относно „брилянтния“ план на приятелите ми.

— Няма начин да повярват, че го е *направил* сам! — възкликнах, осъзнала за какво намекуваше Михаил. Натопяваха Дмитрий като главния виновник за това бягство. Посочих към изпадналите в безсъзнание пазачи в краката ни. — Те са видели лицата ви.

— Не съм — обади се нов глас. — Не и след малката амнезия, причинена от духа. Когато се събудят, ще си спомнят, че са видели единствено онзи откачен руснак. Не исках да те обидя.

— Не си — каза Дмитрий, когато Ейдриън пристъпи прага.

Зяпнах го слисано, като за малко ченето ми да увисне до пода. Те бяха заедно, двамата мъже в живота ми. Ейдриън не приличаше на някой, готов да се впусне в юмручен бой, но беше нащрек и сериозен като останалите бойци наоколо. Красивите му очи бяха бистри и излъчваха интелигентност и хитрост, които притежаваше, когато наистина пожелаеше. Тъкмо в този миг ми светна, че той не изглежда нито пиан, нито надрусан. Нима това, което бях видяла вчера, е било само преструвка? Както и да е, усетих как по лицето ми бавно плъзва усмивка.

— Лиса е излъгала майка ти преди малко — отбелязах. — Предполагаше се, че лежиш някъде пиан, в несвяст.

Той ме удостои с една от циничните си усмивки.

— Ами, да, навярно в момента това би било по-умно — и много по-забавно занимание. И се надявам всички да си мислят, че правя точно това.

— Трябва да тръгваме — обади се Дмитрий нетърпеливо.

Извърнахме се към него. Шегите тутакси замряха на устните ни. Онова изражение на Дмитрий, което показваше, че е готов на всичко, че винаги ще те води към победа, караше всички да го следват безусловно. Лицата на Михаил и Еди — които добиха сериозни изражения — показваха, че се чувстват точно така. За мен също изглеждаше съмсем естествено. Дори изглежда Ейдриън вярваше на Дмитрий и в този миг се възхитих на Ейдриън, че бе загърбил всякаква ревност, както и заради риска, на който се подлагаше. Особено след като Ейдриън даде съмсем ясно да се разбере, при това неведнъж, че не

желае да се замесва в каквито и да било опасни приключения или да използва духа за тайни заговори. Например в Лас Вегас той просто ни придружаваше в ролята на наблюдател. Разбира се, беше пиян през повечето време, но това вероятно нямаше значение.

Направих няколко крачки напред, но Ейдриън вдигна внезапно ръка и ме спря.

— Почакай! Преди да тръгнеш с нас, трябва да знаеш нещо. — Дмитрий понечи да възрази, а очите му блеснаха нетърпеливо. — Тя *трябва* да знае — настоя Ейдриън и срещна спокойно погледа му. — Роуз, ако избягаш... повече или по-малко признаваш вината си. Ще бъдеш беглец. Ако пазителите те намерят, няма да имат нужда от процес или присъда, за да те убият намясто.

Четири чифта очи се втренчиха в мен, докато осъзнавах пълното значение на казаното. Ако останех, имахме, макар и незначителния шанс, в малкото време до процеса да открием доказателство, което щеше да ме спаси. Не беше невъзможно. Но ако нищо не изникнеше, почти е сигурно, че щях да бъда мъртва. Тази възможност беше като хазарт. При нея съществуваше огромната вероятност да не оцелея.

Ейдриън изглеждаше също толкова объркан, колкото се чувствах и аз. И двамата знаехме, че няма добър избор за мен. Той просто се тревожеше и искаше да зная какво рискувах. Обаче според Дмитрий... за него избор не съществуваше. Виждах го изписано по лицето му. Той винаги се подчиняваше фанатично на правилата и постъпваше както е общоприето. Но в този случай? С толкова лош шанс? По-добре да рискувам да живея като беглец и ако смъртта ме настигне, да умра, сражавайки се.

Моята смърт няма да е дата, отбелязана в нечий календар.

— Да вървим — заявих.

Забързахме към изхода на сградата, нетърпеливи да продължим с плана. Не можах да сдържа забележката си към Ейдриън.

— Сигурно си използвал доста от духа, за да внушиш всички тези илюзии у пазачите.

— Така е — съгласи се той. — Всъщност не притежавам достатъчно сила, за да го правя за много дълго. Лиса вероятно би накарала десетина пазачи да си мислят, че са видели призраци. А аз? Едва мога да накарам неколцина да забравят Еди и Михаил. Затова

трябва да има някой, който да си спомнят и който да привлече вниманието. Дмитрий бе идеалната изкупителна жертва.

— Е, благодаря ти. — Стиснах нежно ръката му. Докато топлината преминаваше помежду ни, не си дадох труда да му напомня, че още съм много далеч от свободата. Това щеше да омаловажи героизма му. Пред нас имаше още доста препятствия, но все пак оценявах участието му, както и това, че уважи решението ми да продължа с плана за бягство.

Ейдриън ме стрелна косо с поглед.

— Ами, предполага се, че съм луд, нали? — В очите му проблесна обич. — А и без това почти не съществува нещо, което не бих направил за теб. Колкото по-глупаво, толкова по-добре.

Стигнахме до партера и видях, че Еди беше прав за охраната. Коридорите и стаите бяха наистина пусати. Без повече да се оглеждаме, излязохме навън и свежият въздух възвърна енергията ми.

— Сега какво? — обърнах се към спасителите си.

— Сега отиваме при колата, с която ще избягате — отвърна Еди.

Гаражите не бяха далеч, но не бяха и близо.

— Ще трябва да минем през доста открито пространство — отбелязах. Не изтъкнах очевидния проблем: че ще ме убият, ако ме видят.

— Използвам духа, за да изглеждаме неясни и трудни за разпознаване — каза Ейдриън. Допълнително изпитание за магията му. Не би могъл да издържи още дълго. — Хората няма да ни познаят, освен ако не се спрат и не се втренчат директно в нас.

— Което вероятно няма да сторят — обади се Михаил. — Ако изобщо някой ни забележи. Всички са прекалено разтревожени за себе си, за да обръщат внимание на останалите в целия този хаос.

Като се огледах, установих, че е прав. Сградата на затвора беше далеч от църквата, но онези, които са били близо до експлозията, вече бяха стигнали до тази част на кралския двор. Някои тичаха към резиденциите си. Други търсеха пазители, надявайки се те да ги защитят. А трети... трети вървяха в същата посока като нас — към гаражите.

Толкова са изплашени, че наистина искат да напуснат двора — осъзнах. Нашата група се движеше толкова бързо, колкото бе възможно с Ейдриън, който нямаше физическата подготовка на дампириите. —

Гаражите ще са претъпкани. — Автомобилите на дворецовите обитатели и тези на гостите се паркираха на едно и също място.

— Колкото повече хаос, толкова по-добре за нас — изтъкна Михаил.

С изобилието от събития в собствената ми действителност, не можех да се гмурна напълно в тази на Лиса. Леко докосване до връзката ме увери, че тя е в безопасност в двореца.

— Какво прави Лиса през това време? — попитах.

Повярвайте ми, радвах се, че тя не е замесена в това откачено нахлуване в затвора, за да ме освободят. Но както бе отбелязал Ейдриън, нейните способности многократно надминаваха неговите за случаи като този. И сега, като се замислех за изминалите дни, беше очевидно, че тя е знаела за този план. Това беше тайната ѝ.

— Лиса трябва да остане невинна. Тя не бива да бъде свързана с какъвто и да е план за бягство или експлозия — отвърна ми Дмитрий, с очи, вперени напред в целта. Той все още я смяташе за свой спасител. — Тя трябва да бъде сред останалите кралски особи. Както и Кристиан. — Почти се усмихна. Почти. — Онези, които със сигурност биха били начело в списъка ми на заподозрени, ако нещо избухне.

— Но пазителите няма да ги заподозрат, след като разберат, че взривът не е причинен от магия — заключих аз. Припомних си думите на Михаил от преди малко. — И, хей, откъде вие, момчета, сте се сдобили с С4? Военните експлозиви са доста крайно средство, дори и за вас.

Никой не ми отговори, защото пред мен внезапно изскочиха трима пазители. Очевидно не всички бяха в църквата. Двамата с Дмитрий се спуснахме начело на групата, движейки се като един, както винаги в битка. Ейдриън каза, че илюзията, която е разпрострял върху групата ни, няма да издържи, ако някой се изправи директно пред нас. Исках да съм сигурна, че двамата с Дмитрий ще сме първите, които ще се изправят срещу пазителите, с надеждата, че те няма да разпознаят другите зад нас. Хвърлих се без колебание в схватката, подчинявайки се на защитните си инстинкти. Но в тези частици от секундата осъзнах целия ужас на случващото се.

И преди съм се била с пазители и винаги съм се чувствала виновна. Сражавах се с онези в затвора Тарасов, както и с охраната на кралицата по време на ареста ми. Макар че всъщност не познавах нито

един от тях, достатъчно лошо беше да зная, че са колеги... но сега? Сега се изправях пред едно от най-трудните предизвикателства в живота си, колкото и незначително да изглеждаше. В крайна сметка тези трима пазители не бяха равностойни противници на мен и Дмитрий. Проблемът беше, че *познавах* тези пазители. С двама от тях се срещах често след дипломирането си. Те работеха в двора и винаги са били любезни с мен.

Третият пазител не беше просто обикновен познат — тя беше приятел. Мередит, едно от малкото момичета от моя клас в академията „Свети Владимир“. Видях проблясък на притеснение в очите ѝ — сантименталност, огледало на моята. За нея също беше трудно. Но сега беше пазител и също като при мен задълженията ѝ бяха на първо място. Тя вярваше, че съм престъпник. Виждаше, че съм на свобода и готова за атака. Според правилата трябваше да ме обезвреди и честно, не бих очаквала друго. Същото щях да направя и аз, ако ролите ни бяха разменени. Въпросът беше на живот и смърт.

Дмитрий се зае с другите двама пазители, както винаги бърз и неотразим. Двете с Мередит се приготвихме за схватка. Отначало тя се опита да ме събори, разчитайки най-вече на тежестта си, вероятно с надеждата да ме прикове към земята и да ме задържи, докато дойде подкрепление. Само че аз бях по-силна. Тя би трябвало да го знае. Колко пъти бяхме влизали в двубой в тренировъчната зала в училище? Аз почти винаги побеждавах. А това сега съвсем не беше игра, нито практическо занятие. Отвърнах на нападението ѝ и я ударих силно с юмрук отстрани по челюстта, като отчаяно се помолих да не съм ѝ счупила нещо. Тя продължи да атакува, въпреки болката, но — отново — аз имах надмощие. Хванах я за раменете и я хвърлих на земята. Главата ѝ се удари силно, но тя остана в съзнание. Не знаех дали да съм благодарна или не. Обвих ръце около врата ѝ и стисках, докато очите ѝ не се затвориха. Веднага щом се уверих, че е изпаднала в безсъзнание, я пуснах, но сърцето ми се сви от мъка.

Огледах се и видях, че Дмитрий също е повалил противниците си. Нашата група продължи, сякаш нищо не се бе случило, но аз погледнах виновно към Еди. Знаех, че болката е изписана на лицето ми. Той също беше разстроен, но побърза да ме успокои, докато крачехме към гаражите.

— Направи това, което трябваше. Тя ще се оправи. Наранена е, но не е страшно.

— Ударих я доста силно.

— Лекарите ще се справят с мозъчното сътресение. По дяволите, колко сме ги получавали по време на тренировките?

Надявах се да е прав. Границата между правилното и грешното ставаше все по-неясна. *Единственото добро в цялата работа*, помислих си, *беше, че Мередит бе толкова заета с мен, че навярно не бе забелязала Еди и останалите*. Те стояха настрани от битката и се надявах, че булото на магията на Ейдриън ги е скрило, докато двамата с Дмитрий бяхме в центъра на вниманието.

Най-сетне стигнахме до гаражите, които, естествено, бяха много по-оживени от обичайното. Някои морой вече бяха отпътували. Една от кралските особи беше изпаднала в истерия, защото ключовете на колата ѝ били у шофьора, я тя не знаела къде е. Крещеше към преминаващите дали някой знае как да запали двигателя без ключ.

Дмитрий ни поведе решително напред, без да се поколебае. Знаеше точно къде отиваме. Всичко трябва да е било доста добре планирано, осъзнах. При това навярно вчера. Защо Лиса го бе скрила от мен? Нямаше ли да е по-добре, ако съм в течение на заговора?

Промъкнахме се забързано през тълпата, като се насочихме към най-отдалечената стена на гаража. Там ни очакваше, готова да потегли, очукана сива хонда сивик. Един мъж стоеше до нея, скръстил ръце, и оглеждаше предното стъкло. Когато ни чу да приближаваме, се обърна.

— Ейб! — възкликнах аз.

Знаменитият ми баща се извърна и ме дари с една от онези негови очарователни усмивки, които можеха да съживят и мъртвец.

— Какво правиш тук? — попита Дмитрий гневно. — Ти също ще бъдеш в списъка на заподозрените! Трябваше да стоиш настрани от всичко това заедно с останалите.

Ейб сви рамене. Колкото и да беше смайващо, изобщо не изглеждаше впечатлен от изражението на Дмитрий. Аз не бих искала тази ярост да е насочена към мен.

— Василиса ще се погрижи неколцина да свидетелстват, че са ме видели в двореца по времето, когато Роуз е избягала. — Извърна тъмните си очи към мен. — Освен това, не можех да си тръгна, без да се сбогуваме, нали?

Поклатих раздражено глава.

— Беше ли всичко това част от плана ти като мой адвокат? Не ми е известно бягството с помощта на експлозиви да е част от адвокатското обучение.

— Е, сигурен съм, че не е било част от обучението на Деймън Тарус. — Усмивката на Ейб не трепна. — Казах ти, Роуз. Няма да те екзекутират. Нито ще се изправиш пред съда, ако мога да го предотвратя. — Замълча. — Което, разбира се, мога.

Поколебах се и погледнах към колата. Дмитрий стоеше до нея с ключовете в ръка и нетърпеливо изражение. Думите на Ейдриън отекнаха в съзнанието ми.

— Ако избягам, ще изглеждам още по-виновна.

— Те вече те смятат за виновна — напомни ми Ейб. — Престоят ти в онази килия няма да го промени. Бягството ти просто ще ни осигури малко повече време, за да направим това, което е нужно, без екзекуцията ти да виси над главите ни.

— И какво точно ще направите?

— Ще докажем, че си невинна — намеси се Ейдриън. — Или, ами... че не си убила леля ми. От известно време зная, че не си чак толкова невинна.

— И какво, да не би да смятате да унищожите доказателството? — попитах, без да обръщам внимание на заядливата забележка на гаджето ми.

— Не — поклати глава Еди. — Ще трябва да открием кой наистина я е убил.

— Вие, момчета, не бива да се замесвате, сега, след като вече съм свободна. Това е мой проблем. Нали затова ме освободихте?

— Това е проблем, който не бихме могли да разрешим, докато ти си в двора — рече Ейб. — Трябва да сме сигурни, че си на свобода и в безопасност.

— Да, но аз...

— Губим си времето в безсмислени спорове — прекъсна ме Дмитрий. Погледът му се насочи към другите гаражи. Все още цареше хаос и всички бяха твърде заети със страховете си, за да ни забележат. Но това не намали загрижеността на Дмитрий. Той ми подаде сребърен кол и аз не попитах за причините. Беше оръжие, нещо, което не можех да откажа. — Зная, че изглежда, сякаш цари хаос, но ще се изненадате

колко бързо пазителите ще възстановят реда. И когато го направят, ще заключат това място.

— Не е нужно да го правят — изрекох бавно, докато мислите ми бясно препускаха. — И без това ще ни е трудно да напуснем двора. Ще ни спрат... ако изобщо стигнем до портите. По протежение на километри ще има колона от коли!

— Е, добре — промърмори Ейб, докато изучаваше лениво ноктите си. — Най-отговорно заявявам, че в най-скоро време ще се отвори нов „портал“ в южната стена.

Зацепих.

— О, Господи! Ти си този, който е осигурил С4.

— Казваш го така, сякаш е много лесно — намръщи се баща ми. — Доста трудно е да се снабдиш с подобно нещо.

Търпението на Дмитрий се изчерпваше.

— Отнася се до всички: Роуз трябва да тръгне *сега*. Тя е в опасност. Ако се наложи, ще я извлека насила оттук.

— Не е нужно ти да идваш с мен! — изстрелях към него, донякъде обидена от увереността му, че присъствието му е един вид даденост. Изплуваха спомените от последната ни караница, когато той ми заяви, че не би могъл да ме обича и дори не желае да сме приятели. — Аз ще се погрижа за себе си. Не е нужно и друг да си навлича неприятности. Дай ми ключовете.

Вместо това Дмитрий ме удостои с един от онези съжалителни погледи, с които искаше да ми каже, че според него се държа абсурдно. Все едно отново бяхме в академията „Свети Владимир“.

— Роуз, едва ли мога да си навлека повече неприятности. Някой трябва да бъде нарочен за помощник при бягството ти и аз съм най-добрият избор.

Не бях толкова сигурна в това. Ако Татяна наистина беше постигнала напредък в убеждаването на останалите, че Дмитрий не е заплаха, тази щуротия щеше да съсипе всичко.

— Върви — подкани ме Еди и ме изненада с кратка прегръдка. — Ще държим връзка чрез Лиса. — Осъзнах, че вода изгубена битка с тази група. Наистина беше време да тръгвам.

Прегърнах Михаил и промърморих в ухото му:

— Благодаря ти. Благодаря ти за помощта. Кълна се, че ще я намеря. Ще открием Соня. — Той ми се усмихна тъжно и не отговори.

Най-трудно бе сбогуването с Ейдриън. Виждах, че и за него е трудно, въпреки безгрижната му усмивка. Не би могъл да е щастлив, че заминавам с Дмитрий. Нашата прегръдка продължи малко по-дълго и той докосна устните ми с нежна, макар и кратка целувка. Едва се съдържах да не се разплача, като осъзнах колко смел беше той тази вечер. Искаше ми се да може да дойде с мен, но знаех, че тук ще е в безопасност.

— Ейдриън, благодаря ти за...

Той вдигна ръка.

— Това не е сбогуване, малък дамфир. Ще те видя в сънищата ти.

— Ако останеш достатъчно трезвен.

Той ми смигна.

— Заради теб може и да го направя.

Прекъсна ни мощен трясък и видях проблясък на светлина от дясната ми страна. Онези, които бяха близо до другите гаражи, се разкрещяха.

— Ето, виждаш ли? — попита Ейб, видимо доволен от себе си. — Новият портал. Точно навреме.

Прегърнах го неохотно и се изненадах, когато той не се отдръпна веднага. Усмихна ми се... с обич.

— Ах, дъще — пророни. — На осемнадесет и вече си обвинена в убийство, оказала си помощ на осъдени престъпници и си оставила след себе си повече мъртвци, отколкото мнозина пазители някога ще видят. — Замълча. — Не бих могъл да съм по-горд.

Завъртях очи.

— Довиждане, старче. И благодаря. — Не си дадох труд да го попитам за „осъдените престъпници“. Ейб не беше глупав. Бях го разпитвала за затвор, в който наскоро след това бяха проникнали, и навярно се бе досетил кой стои зад бягството на Виктор.

След миг двамата с Дмитрий вече бяхме в колата, която се носеше с пълна скорост към новия „портал“ на Ейб. Мъчно ми беше, че не можах да се сбогувам с Лиса. Заради връзката никога не сме напълно разделени, но тя не можеше да замени личното общуване. Обаче си струваше, след като по този начин тя щеше да остане чиста и никой нямаше да я свърже с бягството ми. Поне се надявах.

Както винаги, шофираше Дмитрий, което продължавах да смятам за нечестно. Едно беше, когато бях негова ученичка, но сега?

Никога ли нямаше да ми даде да карам? Предполагам, че сега не беше най-подходящото време да го обсъждаме — особено след като не възнамерявах двамата да останем заедно за дълго.

Неколцина бяха дошли да видят взривената стена, но никой от пазителите все още не се бе появил. Дмитрий премина през зейналата в стената дупка също толкова впечатляващо, както и Еди, когато профуча през дървената бариера, заграждаща пътя пред портала на затвора Тарасов, само че хондата сивик не се справи така добре с неравния, тревист терен, както джипът в Аляска. Проблемът, когато правиш собствен изход, е, че не върви заедно с ново шосе. Имаше някои неща, невъзможни дори и за Ейб.

— Защо колата за бягството ни е хонда сивик? — попитах. — Не е особено добра за изровени черни пътища.

Дмитрий не ме погледна, а продължи да управлява колата по неравния път към главното шосе.

— Защото хондите сивик са най-разпространените коли наоколо и не привличат вниманието. А и това би трябвало да е единственият черен път, по който ще минем. Като стигнем магистралата, ще се отдалечим колкото се може повече от кралския двор... преди да изоставим колата, разбира се.

— Да изоставим... — Поклатих глава и реших да замълча. Стигнахме до прашно шосе, което ми се стори като най-гладкото място на земята в сравнение с онзи друсач старт. — Виж, след като вече се измъкнахме от двора, искам да знаеш, че бях напълно сериозна, когато казах, че не искам да идваш с мен. Оценявам помощта ти за бягството. Наистина. Но да се мотаеш в моята компания, не е най-добрата услуга, която можеш да си направиш. Ще преследват мен много повече, отколкото теб. Ако сега поемеш по своя път, ще можеш да живееш някъде сред човешката раса, а не да бъдеш третиран като лабораторно животно. Дори има вероятност да можеш да се върнеш в двора. Таша ще се застъпи за теб.

Дмитрий дълго време не каза нищо. Това ме влудяваше. Не бях от тези, които издържаха дълго на тишина. Винаги у мен се събуждаше желание да бърборя, за да я запълня. Освен това, колкото по-дълго седях в тази кола, толкова повече осъзнавах, че *аз съм сама с Дмитрий*. Бяхме изцяло и напълно сами за пръв път, откакто той отново бе станал дампир. Чувствах се като глупачка, но въпреки риска

и всички опасности... ами, аз все още бях запленена от него. От Дмитрий се излъчваше нещо толкова могъщо и завладяващо. Дори когато ме вбесяваше. Все още го намирах за привлекателен. Може би адреналинът, който пулсираше в мен, ми бе размътил мозъка.

Каквото и да беше, бях погълната не само от физическите му данни — макар че те определено ми въздействаха. Косата му, лицето му, близостта му, уханието му... Усещах ги и всичко това караше кръвта ми да кипи. Но Дмитрий отвътре — Дмитрий, който преди малко бе повел една малка армия, нахлула в затвора — ме пленяваше също толкова силно. Отне ми миг, за да разбера защо чувството бе толкова силно: отново виждах стария Дмитрий, онзи, за който се боях, че си е отишъл завинаги. Не беше. Беше се върнал.

Най-после той заговори.

— Няма да те оставя. Нито един от „логичните аргументи на Роуз“ няма да ме убеди. А ако се опиташ да избягаш от мен, ще те намеря.

Не се съмнявах, че можеше, което правеше положението още по-смуцаващо.

— Но защо? Аз не искам да си с мен. — Все още бях привлечена от него, ала това не променяше факта, че той ме бе наранил, като скъса с мен. Бе ме отхвърлил и трябваше да го изхвърля от сърцето си, особено ако исках да продължа с Ейдриън. Да изчистя името си и да живея нормален живот, в този миг изглеждаше съвсем далечна възможност, но ако все пак станеше, исках да мога да се върна при Ейдриън с отворени обятия.

— Няма значение какво искаш ти — заяви той. — Или какво искам аз. Лиса ме помоли да те пазя.

— Хей, нямам нужда някой да ме...

— И — продължи Дмитрий — не се отмятам от онова, което ѝ обещах. Заклех се да ѝ служа и да изпълнявам през останалата част от живота си всичко, което тя ме помоли. Ако поиска от мен да съм твой бодигард, то това и ще бъда. — Удостои ме с един от застрашителните си погледи. — Няма никакви изгледи в скоро време да се отървеш от мен.

[1] С4 — пластичен експлозив. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Исках да се махна от Дмитрий не само заради трудното ни романтично минало. Говорех сериозно, когато казах, че не искам да си навлича неприятности заради мен. Ако пазителите ме открият, съдбата ми нямаше да бъде по-различна от досегашната. Но Дмитрий? Той бе направил стъпки по пътя към приемането, макар все още малки и неуверени. Разбира се, голяма част от постигнатото вече бе разрушено, но шансът му за нормален живот не беше изцяло провален. Ако не искаше да живее в кралския двор или сред хората, можеше да се върне в Сибир, при семейството си. Там, в онази затънтена част на света, ще бъде трудно да го открият. А като се имаше предвид колко близки бяха всички в общността, щяха да се постараят да го защитят на всяка цена, ако някой се опита да го залови. Да остане с мен, определено беше грешният избор. Трябваше да го убедя.

— Зная какво си мислиш — рече Дмитрий, след като пътувахме вече час.

Не бяхме говорили много, всеки един потънал в мислите си. След още няколко второстепенни пътища най-сетне бяхме стигнали до междущатската магистрала и сега се движехме с добра скорост към... ами, нямах представа. Взирах се през прозореца, замислена за всички беди, които ми се бяха стоварили, и как сама да се справя с тях.

— А? — стрелнах го с поглед.

Стори ми се, че по устните му пробягна някакво подобие на усмивка, което изглеждаше абсурдно, имайки предвид, че това вероятно беше най-лошата ситуация, в която се бе озовавал след превръщането си от стригой в дампир.

— И няма да се получи — додаде той. — Обмисляш как да се измъкнеш от мен, вероятно когато най-после спрем, за да заредим с бензин. Смяташ, че тогава може би ще успееш да избягаш.

Колкото и да беше откачено, аз *наистина* обмислях подобна възможност. Някогашният Дмитрий беше добър партньор във всяко

едно начинание, но не бях толкова сигурна, че ми харесва способността му да отгатва мислите ми.

— Това е загуба на време — заявих и посочих колата.

— О? Имаш по-интересни занимания от това да бягаш от тези, които искат да те затворят и екзекутират? Моля те, не ми казвай отново, че е твърде опасно за мен.

Изгледах го кръвнишки.

— Не става дума само за теб. Бягството не е единствената ми грижа. Би трябвало да помагам да се изчисти името ми, а не да се крия в някакво отдалечено място, където без съмнение ме водиш. Отговорите са в двора.

— И ти имаш много приятели в двора, които работят по въпроса. За тях ще бъде по-лесно, ако знаят, че си в безопасност.

— Първо искам да знам защо никой не ми каза за това — или, по-скоро, защо Лиса не го направи? Защо го скри от мен? Не мислиш ли, че щях да бъда по-полезна, ако бях подготвена?

— Ние се бихме, не ти — отвърна Дмитрий. — Бояхме се, че ако знаеш, може по някакъв начин да издадеш, че замисляме нещо.

— Никога нямаше да кажа нищо!

— Не и съзнателно. Но ако си напрегната или разтревожена... ами, пазителите умеят да долавят подобни неща.

— Добре, сега, след като сме на път, можеш ли да ми кажеш къде отиваме? Права ли бях? На някое шантаво, отдалечено място?

Никакъв отговор.

Присвих очи към него.

— Мразя да не съм в час.

Онова бледо подобие на усмивка стана по-видимо.

— Е, аз си имам своя теория, че колкото по-малко знаеш, толкова повече любопитството ти ще те накара да останеш с мен.

— Това е абсурдно! — възразих, макар всъщност теорията му да не беше съвсем лишена от логика. Въздъгнах. — Кога, по дяволите, нещата излязоха от контрол? Кога всички вие се превърнахте в такива организатори? Аз съм тази, която измисля смахнати, невъзможни планове. Предполага се, че в случая аз ще съм генералът. А сега съм едва лейтенант.

Той понечи да каже нещо, но сетне замръзна за няколко секунди, а лицето му придоби онова напрегнато, смъртоносно изражение на

опитен пазител. Изруга на руски.

— Какво не е наред? — попитах. Поведението му беше заразно и аз тутакси забравих за всякакви откачени планове.

Видях, че погледът му се стрелна към огледалото за обратно виждане.

— Имаме опашка. Не мислех, че ще стане толкова скоро.

— Сигурен ли си? — Беше се стъмнило и броят на колите на магистралата се бе увеличил. Не знаех как някой може да забележи подозрителна кола сред толкова много, но... ами той беше Дмитрий.

Спътникът ми отново изруга и внезапно, с рязко извъртане на волана, което ме накара да сграбча таблото, пресече двете линии, като за малко не отнесе един миниван, чийто шофьор изрази възмущението си със силно надуване на клаксона. Там имаше изход от магистралата и той отби колата, като едва не забърса мантизелата. Последва ново свирене на клаксони и когато погледнах назад, видях фаровете на кола, която направи същото лудешко движение, за да ни последва в отбивката.

— Дворът е реагирал много бързо — процеди Дмитрий. — Издали са заповед да се наблюдават междущатските магистрали.

— Може би трябва да продължим по черните пътища.

Той поклати глава.

— Твърде бавно. Ще им се изплъзнем, след като сменим колата с друга, но ни откриха прекалено скоро. Ще трябва да се снабдим с нова още тук. Това е най-големият град, преди да стигнем границата с Мериленд.

Една табела ни информираше, че сме в Харисбърг, Пенсилвания, и докато Дмитрий ловко лавираше надолу по натоварената търговска улица, виждах, че опашката ни продължава да ни следва.

— Как точно смяташ да се сдобием с нова кола? — попитах предпазливо.

— Слушай внимателно — заговори той, пренебрегвайки въпроса ми. — Много, *много* е важно да направиш точно това, което ще ти кажа. Никакви импровизации. Никакви възражения. В онази кола има пазители и вече са предупредили останалите пазители в района, вероятно дори и човешката полиция.

— Ако ни залови полицията, това няма ли да създаде някои проблеми?

— Алхимиците ще оправят всичко и ще се погрижат да ни върнат на мороите.

Алхимиците. Трябваше да се досетя, че и те ще се замесят. Те бяха тайно общество от човешки същества, които помагаша да се защитят интересите на мороите и дампирите, като пазеха съществуването ни в тайна от преобладаващата част на човешката раса. Разбира се, алхимиците не го правеха от добри чувства. Те ни смятаха за дяволски и противоестествени създания на мрака и повечето искаха да са сигурни, че ще останем в периферията на човешкото общество. Един избягал „престъпник“ като мен със сигурност беше проблем, за чието разрешение биха искали да помогнат на мороите.

Когато заговори отново, гласът на Дмитрий бе твърд и заповеднически, макар че очите му не бяха насочени към мен. Бяха заети да оглеждат двете страни на улицата.

— Без значение какво мислиш за решенията, които всички вземат вместо теб, без значение колко нещастна се чувстваш в тази ситуация, ти знаеш — и аз съм сигурен, че го знаеш, — че никога не съм те предавал, когато моят и твоят живот са били заложили на карта. В миналото ми вярваше. Довери ми се и сега.

Исках да възразя, че това, което каза, не беше съвсем вярно. Той ме беше предал. Когато бе победен от стригой, когато бе показал, че не е свършен, той ме беше предал, разбивайки на пух и прах невъзможния, божествен образ, който имах за него. Но когато на карта е бил заложен моят живот? Не, винаги се е грижил да съм в безопасност. Дори докато беше стригой, никога не съм била убедена докрай, че може да ме убие. През онази нощ, когато Академията беше нападната и Дмитрий беше превърнат в стригой, той пак ми беше казал да му се подчиня, без да задавам въпроси. Това означаваше да го оставя да се бие сам със стригоите и аз се бях подчинила.

— Добре — промълвих тихо. — Ще направя каквото кажеш. Само не ми говори отвисоко. Вече не съм твоя ученичка. Вече съм ти равна.

Той отклони очи от пътя и ме погледна изненадано.

— Ти винаги си ми била равна, Роза.

Използването на нежния руски вариант на името ми ме размекна толкова много, че не можах веднага да отговоря. След секунди той

отново продължи делово:

— Ето. Виждаш ли онзи киносалон?

Втренчих се надолу по улицата. Имаше толкова много ресторанти и магазини, чиито надписи проблясваха в нощта. Най-после видях какво има предвид. Кино „УЕСТЛАНД“.

— Да.

— Там ще се срещнем.

Разделяхме се? Исках да се разделим, но не по този начин. Да се разделим пред лицето на опасността, ми се струваше ужасна идея. Обаче бях обещала да не споря и продължих да слушам.

— Ако не съм там след половин час, се обади на този номер и продължавай без мен. — Дмитрий ми подаде малко листче, което извади от джоба на коженото си яке. Върху него бе надраскан непознат за мен телефонен номер.

Ако не съм там след половин час. Думите бяха толкова шокиращи, че този път не се сдържах.

— Какво искаш да кажеш с това „ако“? Ох!

Дмитрий направи рязък завой, като мина на червено и за малко не се блъсна с няколко коли. Отново се разнесоха изсвирвания на клаксони, но завоят беше толкова внезапен, че нашата опашка не успя да се справи. Видях как преследвачите ни продължиха по главното шосе със светещи стопове, докато търсеха къде да обърнат.

Дмитрий влезе в малък паркинг. Беше пълен с коли и аз погледнах часовника, за да добия представа за човешкото време. Беше почти осем часът вечерта. Началото на деня за мороите, началото на времето за развлечения за хората. Той мина покрай няколко входа за мола, накрая избра един и спря. С плавно движение слезе от колата и аз го последвах, без да се помайвам.

— Тук ще се разделим — каза Дмитрий, докато тичаше към вратите. — Движи се бързо, но след като влезеш вътре, не бягай. Не привличай внимание. Слей се с тълпата. Помотай се малко, после излез от който и да е изход, но не от този. Движи се близо до групи от хора, а след това се насочи към киното. — Влязохме в търговския център. — Върви!

Сякаш се боеше, че няма да помръдна, Дмитрий ме бутна леко към ескалатора, след което се насочи към първия етаж. Една част от мен, която се чувстваше смаяна от внезапния поток от хора, светлини и

оживление, искаше да замръзне на място. Обаче успях да избутам тази част някъде навътре и се запътих към ескалатора. Бързите рефлексии и инстинктивните реакции бяха част от обучението ми. Бях ги усъвършенствала в училище, по време на пътуванията ми, както и с Дмитрий.

Всичко, на което ме бяха научили за това, как да се изплъзвам на някого, нахлу в главата ми. Най-много от всичко исках да се огледам наоколо, за да проверя дали ме следят, но това определено щеше да привлече внимание. Предположих, че в най-добрия случай разполагаме с две минути преднина пред преследвачите ни. Те трябваше да обърнат колата някъде, за да се върнат до мола, и при условие, че са предположили, че сме дошли в търговския център, да обикалят, докато видят колата ни. Не мислех, че в Харисбърг има достатъчен брой морои, които да призват пазители толкова бързо. Онези, с които са разполагали, навярно се бяха разделили — някои претърсваха мола, а другите следяха изходите. Това място имаше твърде много врати, за да се осигури наблюдение на всички; моят избор за бягство щеше да си е чист късмет.

Вървах умерено бързо, промъквах се между двойките, семейства с детски колички и кискащи се тийнейджъри. Завидях на последната група. Животът им изглеждаше толкова лесен в сравнение с моя. Минах покрай обичайните за един мол магазини, регистрирайки имената им, но нищо повече. „Ан Тейлър“, „Абъркромби“, „Форевър 21“... Пред мен виждах средата на търговския център, откъдето се разклоняваха няколко коридора. Трябваше скоро да направя своя избор.

Докато минавах покрай магазин за аксесоари, изведнъж се върнах, мушнах се вътре и се престорих, че търся ленти за глава. Докато зяпах, погледнах скришом назад към главната секция на мола. Не видях нищо очебийно. Никой не бе спрял, никой не ме бе последвал в магазина. До щанда с лентите имаше кош, пълен с всякакви джунджурии, заслужаващи да бъдат изхвърлени. „Момичешка“ бейзболна шапка бе една от тях: яркорозова, отпред с огромна звезда от изкуствени диаманти. Истинска отврат.

Купих я, благодарна на пазителите, че при ареста не ми бяха взели малкото джобни. Вероятно бяха решили, че не стигат, за да подкупя някого. Освен това си купих ластик за коса, като през цялото

време не изпусках от поглед вратата на магазина. Преди да изляза, вързах косата си на опашка и я прибрах под шапката. Имаше нещо глупаво в дегизирането, но косата ми беше един от най-отличителните ми белези. Беше тъмнокестенява, почти черна, и тъй като напоследък няхах възможност да я подстригам, в момента стигаше до средата на гърба ми. Всъщност с моята коса и ръстът на Дмитрий щяхме да сме една от най-отличителните двойки, влезли тук.

Смесих се отново с купувачите и скоро стигнах до средата на мола. Тъй като не исках да показвам някакво колебание, поех наляво към „Мейсис“. Докато вървах нататък, почувствах леко неудобство заради шапката и съжалих, че не разполагах с повече време, за да избира някоя по-стилна. Няколко минути по-късно, когато зърнах пазителя, останах доволна, че съм направила толкова бърз моден избор.

Той беше застанал близо до една от онези колички, които винаги са в средата на моловете, и се преструваше, че разглежда калъфите за мобилни телефони. Разпознах го заради стойката му и начина, по който се правеше, че се интересува от един калъф е десен тип зебра, докато едновременно с това зорко се оглеждаше. Освен това винаги можеш да различиш дампириите от хората, когато се вгледаш достатъчно внимателно. В по-голямата си част двете раси изглеждат почти еднакво, но аз можех да различа някой от своите.

Постарах се да не гледам право в него и почувствах погледа му да се плъзга по мен. Не го познавах, което означаваше, че и той вероятно не ме познава. Сигурно се ръководеше от снимка, която му бяха показали, и очакваше косата ми да е най-издайническият белег. С възможно най-непукистката физиономия минах с ленива походка покрай него, зяпайки витрините, като по този начин той можеше да вижда само гърба ми и с нищо не показах, че съм издирвана бегълка. През цялото време сърцето ми биеше лудо в гърдите. Пазителите можеха да ме убият моментално, щом ме зърнат. Дали това важеше и за оживен мол? Не исках да разбера.

Когато приближих количката, леко ускорих крачка. Магазините на „Мейсис“ би трябвало да имат собствени изходи навън и сега щях да видя дали съм имала късмет, като поех в тази посока. Влязох в магазина, взех ескалатора и се насочих към изхода на партера, минавайки през много шикозна секция с готини баретки и шапки

федора. Спрях не защото възнамерявах да си купя по-скъпарска шапка, а защото така имах възможност да се закача за група момичета, които също излизаха.

Напуснахме заедно магазина и очите ми бързо се приспособиха към промяната в светлината. Наоколо беше пълно с хора, но отново не видях нищо заплашително. Момичетата спряха, за да си побъбрят, като по този начин ми дадоха възможност да се ориентирам, без да приличам на изгубена. От дясно зърнах оживената улица, по която бяхме дошли двамата с Дмитрий, а оттам вече знаех как да стигна до киното. Изпуснах въздишка на облекчение и прекосих паркинга, без да спирам да се озъртам.

Колкото повече се отдалечавах от търговския център, толкова по-пуст ставаше паркингът. Заради лампите върху високите стълбове наоколо не беше съвсем тъмно, но при все това ме налегна донякъде зловещо усещане, докато наоколо ставаше все по-тихо и тихо. Вътрешният ми импулс беше да се насоча право към улицата и да поема по тротоара към киното. Беше добре осветен и имаше хора. Но миг по-късно реших, че е прекалено очебийно. Щях да прекося паркинга и да стигна много по-бързо до киното.

Оказа се вярно — почти. Киното беше съвсем наблизо, когато осъзнах, че все пак ме бяха проследили. Не много далеч пред мен сянката на единия от уличните стълбове не падаше правилно. Сянката беше прекалено широка. Някой стоеше зад стълба. Съмнявах се, че някой пазител е избрал случайно този стълб с надеждата аз или Дмитрий да минем покрай него, по-скоро това беше един от преследвачите, който ме бе видял и ми бе устроил засада.

Продължих да вървя, опитвайки се да не забавям видимо ход, макар че всеки мускул в тялото ми бе напрегнат и готов за атака. Аз трябва да напада първа. Аз трябва да контролирам ситуацията.

Подходящият момент бе секунди преди предполагаемият от мен момент, в който преследвачът ми щеше да направи първото си движение. Скочих и го хвърлих — оказа се дампир, когото не познавах — срещу най-близката кола. Да. Изненадах го. Разбира се, изненадата беше взаимна, когато алармата на колата запищя в нощта. Трепнах, опитвайки се да не обръщам внимание на пронизителните звуци, докато стоварвах юмрука си отляво в челюстта на жертвата си. Трябваше да го обезвредя.

От силата на юмрука ми главата му се удари в колата, но той го понесе по начин, достоен за възхищение, като се изви назад в опит да се освободи. Беше силен и аз леко се олюлях, но не толкова, че да изгубя равновесие. Компенсирах силата със скорост. Отбягвах ловко всяка негова атака, но това не беше достатъчно. Онази глупава кола продължаваше да пици и накрая щеше да привлече вниманието на другите пазители или на полицията. Или на охраната на мола.

Стрелнах се напред и заобиколих едната страна на колата, а той се спусна след мен, после спря, когато се озовахме от двете противоположни страни. Все едно две деца си играеха на гоненица. Имитирахме взаимно движенията си, докато той се опитваше да отгатне в коя посока ще поема. На мъждивата светлина видях нещо изненадващо, затъкнато в колана му: пистолет. Кръвта ми се вледени. Пазителите бяха обучени да си служат с огнестрелни оръжия, но рядко ги носеха. Сребърният кол беше нашето предпочитано оръжие. В крайна сметка работата ни беше да убиваме стригои и пистолетите не бяха ефективни за целта. Но срещу мен? Да. Пистолетът щеше да го улесни, но имах чувството, че той ще се поколебае да го използва. Пищящата аларма можеше да бъде обяснена, ако някой неочаквано приближи, но изстрел? Това неминуемо щеше да предизвика обаждане в полицията. Този тип нямаше да стреля, ако имаше друг начин, но *щеше* да го направи, ако не му остане избор. Това трябваше да приключи по-скоро.

Накрая се предвижих към предната част на колата. Той се опита да ме пресрещне, но тогава го изненадах, като скочих върху капака (защото, честно, на този етап едва ли алармата можеше да стане по-шумна). Възползвайки се от мига, докато все още имах това предимство, се хвърлих от колата върху него и го проснах в целия му ръст на земята. Притиснах корема му с тежестта на тялото си и обвих ръце около врата му. Той се изви в опит да ме отхвърли и почти успя. Но в крайна сметка липсата на въздух си каза думата. Спря да се движи и изпадна в безсъзнание. Пуснах го.

За един кратък миг в съзнанието ми се мярна картината от бягството ми от кралския двор, когато използвах същата техника върху Мередит. Отново я видях да лежи върху земята и ме прободеше същото чувство на вина. Побързах да го пропъдя. Мередит беше добре. Мередит дори не беше тук. Нищо от онова нямаше значение.

Единствено имаше значение, че този тип беше извън строя и аз трябваше да се махна оттук. Веднага.

Без да се огледам, за да проверя дали идват и други, хукнах през паркинга към киното. Спрях се чак когато се отдалечих достатъчно от виещата кола и използвах друга за прикритие. Не видях никой да тича натам, но на входа на паркинга, близо до мола, изглежда имаше някакво оживление. Не останах, за да разбера какво става. Каквото и да беше, не би могло да е добре за мен.

Две минути по-късно вече бях пред входа на киното, задъхана повече от страх, отколкото от изтощение. Да издържам на бягане, беше нещо, на което се бях научила благодарение на Дмитрий. Но къде беше Дмитрий? Посетителите се трупаха около входа. Докато чакаха за билети или обсъждаха филма, който току-що бяха гледали, някои ми хвърляха странни погледи, учудени от раздърпания ми външен вид. Никъде нямаше и следа от Дмитрий.

Нямах часовник. Колко време беше минало, откакто се разделихме? Със сигурност не и половин час. Помотях се пред киното, като се стараех да не се отделям от тълпата, оглеждайки се за Дмитрий или за още преследвачи. Нищо. Минутите се нижеха. Бръкнах в джоба и докоснах листчето с телефонния номер. Продължи без мен, бе казал той. Продължи без мен и се обади на този номер. Разбира се, нямах мобилен телефон, но това в момента беше най-малкият ми проблем...

— Роуз!

Една кола спря до тротоара. Дмитрий се бе навел от прозореца и аз едва не припаднах от облекчение. Добре де, бях далеч от припадъка. Всъщност не си губих времето, забързах към него и скочих на седалката до него. Без да промълви нито дума, той даде газ и ние профучахме по улицата обратно към главното шосе.

Отначало не си проговорихме. Той беше толкова напушен и напрегнат, че сигурно щеше да избухне и от най-малката провокация. Караше бързо, но не толкова, че да привлече вниманието на полицаите, като през цялото време поглеждаше в огледалото за обратно виждане.

— Има ли някой зад нас? — попитах накрая, когато се вляхме в трафика по магистралата.

— Не забелязвам. Ще им отнеме известно време, докато разберат с каква кола сме.

Когато влязох, не бях обърнала особено внимание, но сега забелязах, че сме в хонда акорд — поредната обикновена кола. Освен това видях, че няма ключ в стартера.

— С жица ли я запали? — попитах, сетне перифразирах въпроса.
— *Открадна ли я?*

— Имаш интересен набор от морални принципи — отбеляза той.
— Да се нахлуе в затвор — няма нищо нередно. Но кражбата на кола те възмуцава.

— По-скоро съм изненадана, отколкото възмутена — промърморих и се облегнах на седалката. Въздъгнах. — Страхувах се... ами, за един момент се изплаших, че няма да дойдеш. Че са те заловили или нещо такова.

— Не. Прекарах по-голямата част от времето си да дебна и търся подходяща кола.

Последвах няколко минути в мълчание.

— Не попита как е минало при мен — изтъкнах, леко засегната.

— Нямахше нужда. Ти си тук. Само това има значение.

— Бих се.

— Виждам. Ръкавът ти е скъсан.

Погледнах надолу. Да, скъсан беше. Освен това в лудешкото си препускане бях изгубила шапката си. Не че беше голяма загуба.

— Не искаш ли да разбереш нещо за схватката?

Очите му останаха приковани в пътя пред нас.

— Вече зная. Повалила си противника си. Направила си го бързо и добре. Защото наистина си добра.

За миг се замислих над думите му. Бяха изречени сухо и делово... при все това ме накараха леко да се усмихна.

— Добре. И сега какво, генерале? Не мислиш ли, че те ще проверят докладите за откраднатите коли и ще научат регистрационния ни номер?

— Вероятно. Но дотогава ние ще имаме нова кола — такава, за която няма да имат никаква информация.

Намръщих се.

— И как ще стане това?

— След няколко часа имаме среща с някого.

— По дяволите! *Наистина* мразя да съм последната, която узнава всичко.

След „няколко часа“ се озовахме в Роуаноук, Вирджиния. Дотук по-голямата част от пътуването бе преминала без никакви произшествия. Но когато градът се появи, забелязах, че Дмитрий следи табелите, докато откри тази, която търсеше. Излезе от магистралата, като продължаваше да се оглежда за евентуални преследвачи, но не откри такива. Стигнахме до една търговска улица и той подкара към ресторант на „Макдоналдс“, който се отличаваше ясно от останалите заведения.

— Предполагам, че това не е почивка, за да хапнем? — попитах.

— Това — отвърна ми Дмитрий — е мястото, откъдето ще вземем следващата ни кола.

Продължи към паркинга, докато се оглеждаше за нещо, макар да си нямах идея за какво точно. Забелязах го миг преди него. В далечния край на паркинга видях жена, която се бе облегнала върху светлокафяв джип е гръб към нас. Не можех да видя много от нея, освен че носеше тъмна риза и имаше разрошена руса коса, която стигаше почти до раменете ѝ.

Дмитрий паркира на мястото до нейния автомобил и аз изхвъркнах от нашия в секундата, в която той удари спирачките. Познах я дори преди да се извърне.

— Сидни? — Името прозвуча като въпрос, макар да знаех със сигурност, че е тя.

Главата ѝ се обърна и аз видях познатото лице — човешко лице — с кафяви очи, които ставаха кехлибарени на слънчева светлина, и бледата златна татуировка на бузата ѝ.

— Здравей, Роуз — рече тя и върху устните ѝ затрептя тъжна усмивка. Вдигна торбичка на „Макдоналдс“. — Предположих, че си гладна.

ГЛАВА 6

Наистина, като се замислиш, появата на Сидни не беше кой знае колко по-странна от половината от нещата, които ми се случваха напоследък. Сидни беше алхимик. Бях се запознала с нея в Русия, когато се опитвах да намеря и убия Дмитрий. Тя беше на моята възраст и мразеше, че е разпределена на стаж там, макар че определено оценявах помощта ѝ. Както Дмитрий бе отбелязал по-рано, алхимиците щяха да помогнат на мороите да ме открият и заловят. Въпреки това, съдейки по напрежението, което се излъчваше от нея и Дмитрий в колата, беше очевидно, че тя ни помага в това бягство.

С огромно усилие отложих задаването на въпросите за по-подходящ момент. Ние все още бяхме бегълци, несъмнено все още ни преследваха. Колата на Сидни беше чисто нова хонда CR-V с регистрационни номера от Луизиана и стикер за кола под наем.

— Какво става, по дяволите? — попитах. — Да не би това дръзко бягство да се спонсорира от „Хонда“? — Когато не получих отговор, минах на следващия въпрос: — В Ню Орлиънс ли отиваме? — Там беше новото назначение на Сидни. Разглеждането на забележителностите беше последното нещо, което ме вълнуваше в момента, но след като се налага да бягаш, по-добре да е на някое готино, много отдалечено място.

— Не — отвърна тя, като излезе на заден от мястото, където бе паркирала. — Отиваме в Западна Вирджиния.

Изгледах остро Дмитрий, който седеше на задната седалка, с надеждата, че ще я опровергае. Не го направи.

— Предполагам, че под „Западна Вирджиния“ всъщност имаш предвид „Хаваите“ — подметнах. — Или някое също толкова вълнуващо място.

— Честно казано, смятам, че за момента е по-добре да избягваш вълненията — изтъкна Сидни. Джипиес устройството на колата я упъти към следващата отбивка, извеждайки ни обратно към

магистрала 1–81. Тя леко се намръщи. — А и всъщност Западна Вирджиния е много хубаво място.

— Спомних си, че тя беше от Юта и вероятно не бе виждала нещо по-добро. Тъй като отдавна се бях отказала от опитите да контролирам това бягство, преминах към следващата очевидна серия от въпроси:

— Защо ни помагаш?

Имах чувството, че Сидни се нацупи в мрака.

— А ти как мислиш?

— Ейб.

Тя въздъхна.

— Вече наистина започвам да се питам дали Ню Орлиънс си заслужава.

Преди известно време бях узнала, че Ейб — с онова негово необяснимо, простиращо се извън всякакви граници влияние — имаше пръст в измъкването ѝ от Русия. Нямах представа как го е направил. Знаех само, че заради това Сидни имаше дълг към него, при това без предварителни ограничения, и той се възползваше, за да ѝ иска постоянно услуги. Понякога се питах дали сделката не включваше нещо повече от обикновена смяна на работното място, сякаш той бе направил нещо друго, за което нито един от двамата не желаше да ме осведоми. Отворих уста, за да я скастрия, че би трябвало да очаква това, след като е сключила сделка с дявола, но бързо размислих. Когато цяла тайфа пазители беше по петите ми, едва ли беше много умно да дразня някого, който ми помага.

— Добре. И какво ще правим в Западна Вирджиния? — попитах вместо това.

Сидни понечи да ми отговори, но Дмитрий я изпревари.

— Не още.

Отново се извърнах и му хвърлих поредния кръвнишки поглед.

— Писна ми от всичко това! Вече шест часа, откакто сме избягали, а аз все още не знам никакви подробности. Разбрах, че трябва да стоим по-далеч от пазителите, но сериозно ли отиваме в Западна Вирджиния? Смятате да се настаним в някое бунгало и да го превърнем в щабквартира? Да речем, на някой планински склон, където няма канализация?

Сидни ме дари с една от раздразнените си въздишки — нейна запазена марка.

— Всъщност знаеш ли наистина нещо за Западна Вирджиния?

Никак не ми се нравеше, че двамата с Дмитрий заговорничат и ме държат в неведение. Разбира се, резервираността на Сидни можеше да се дължи на куп неща. Например заради заповедите на Ейб. Или може би просто не желаше да говори с мен. Тъй като повечето алхимици смятаха дампирите и вампирите за дяволски изчадия, обикновено не се сприятеляваха с нас. Но времето, прекараното с мен в Сибир, малко бе променило възгледите ѝ. Поне се надявах. Понякога имах чувството, че тя поначало не е много общителна личност.

— Знаеш, че ме натопиха, нали? — попитах я аз. — Всъщност не съм сторила нищо. Те твърдят, че съм убила кралицата, но...

— Зная — прекъсна ме Сидни. — Чух всичко. Всички алхимици знаят за това. Вие двамата сте начело на списъка с най-издирваните. — Опитваше се да говори делово, но не можеше да скрие напълно смущението си. Имах чувството, че Дмитрий я изнервя много повече от мен, което си беше напълно разбираемо, след като той изнервяше дори някои от нашите.

— Не съм го направила — настоях. Някак си за мен беше важно тя да го знае.

— Би трябвало да хапнеш. Храната ти изстива — рече Сидни, без да коментира твърдението ми. — Чакат ни още поне три часа път, а никъде няма да спираме, с изключение да заредим с бензин.

Усетих решителността в гласа ѝ, както и логиката. Тя не искаше да говори повече. В пликчето открих две гигантски порции пържени картопки и три чийзбургера. Очевидно Сидни ме познаваше достатъчно добре. Нужна ми беше цялата воля, за да не започна да пъхам картофките с две ръце в устата си. Вместо това предложих единия сандвич на Дмитрий.

— Искаш ли един? Трябва да поддържаш силите си.

Той се поколеба няколко секунди, преди да го вземе. Стори ми се, че го оглежда с някакво учудване. Изведнъж ми светна, че след последните няколко месеца яденето на храна все още беше нещо ново за него. Стригоите поддържат съществуването си единствено с кръв. Дадох му и няколко картофчета, а след това се посветих на унищожаването на останалите. Не си дадох труд да предлага на

Сидни. Тя беше всеизвестна с липсата си на апетит, освен това предположих, че ако е била гладна, сигурно е хапнала, докато ни е чакала.

— Мисля, че това е за теб — рече Дмитрий и ми подаде малка раница. — Отворих я и открих вътре малко дрехи, както и основни тоалетни принадлежности. Два пъти проверих дрехите.

— Шорти, ризи и рокля. Не мога да се бия с тях. Нужни са ми дънки. — Трябваше да призная, че роклята беше готина: дълга, тънка лятна рокля с черни, бели и сиви шарки. Но много непрактична.

— Няма що, голяма благодарност — изсумтя Сидни. — Всичко стана много бързо. Само това успях да купя.

Погледнах зад мен и видях, че Дмитрий отваря друга раница. Имаше основните дрехи също като мен и...

— Дъстър? — възкликнах, докато наблюдавах как изважда дългото кожено палто. Значи за едни може, а за други — не! — Успяла си да му купиш дъстър, а за мен не си могла да намериш чифт дънки?

Гневът ми хич не я трогна.

— Ейб каза, че е важно. Освен това, ако всичко се развие по план, ти изобщо няма да се биеш.

Това никак не ми хареса. *Безопасно и отдалечено.*

След като установих, че съм в компанията на най-тихите спътници на света, заключих, че няма смисъл да очаквам истински разговор през следващите три часа. Реших, че всяко зло е за добро, защото така можех да проверя какво става при Лиса. Все още бях на тръни заради бягството си, за да прекарам много време в главата ѝ, така че само щях да надникна набързо в дворцовия живот.

Както бе предсказал Дмитрий, пазителите много скоро бяха възстановили реда. Имаше заповед никой да не напуска двора и всички, които имаха връзка с мен, бяха подробно разпитани. Работата беше, че те до един имаха алиби. Всички бяха видели приятелите ми на погребението — или, в случая с Ейб, си мислеха, че са го видели. Две момичета се заклеха, че са били с Ейдриън, което предположих, е резултат от още една доза внушение. През връзката усещах задоволството на Лиса, докато объркването на пазителите все повече нарастваше.

Въпреки че тя не знаеше кога ще я проверя, ми изпрати съобщение по връзката: *Не се тревожи, Роуз. Ще се погрижа за*

всичко. Ще изчистим името ти.

Отпуснах се в седалката на колата. Не бях сигурна как да се чувствам в тази ситуация. През целия си живот аз съм се грижила за нея. Аз я защитавах от всякакви опасности и правех и невъзможното, за да я предпазя от каквито и да е заплахи. А сега ролите ни се бяха разменили. Тя бе преминала през големи изпитания заради мен, докато спасяваше Дмитрий, а що се отнася до това бягство, аз бях в нейните ръце — и очевидно в ръцете на всички останали. Това противоречеше на всичките ми инстинкти и адски ме тормозеше. Не бях свикнала другите да ме закрилят, а най-малко тя.

Разпитите все още продължаваха и още не беше дошъл редът на Лиса, но нещо ми подсказваше, че на приятелите ми ще им се размине. Нямаше да ги накажат заради бягството ми и за момента опасност грозеше единствено мен, което и предпочитам.

Западна Вирджиния може и да беше много хубава, както твърдеше Сидни, но не успях да оценя красотата ѝ, защото пристигнахме в полунощ. През по-голямата част от времето имах чувството, че пътуваме през планини, изкачвахме се нагоре и се спускахме надолу, докато се носехме по стръмни шосета с остри завои и минавахме през тунели. След почти три часа влязохме в някакъв мижав град с един светофар и ресторант, над който висеше табела с лаконичен надпис: „ВЕЧЕРЯ“. През последния час почти нямаше движение по пътя, което наистина беше най-важното нещо. Не ни бяха проследили.

Сидни ни закара до сграда с табела „МОТЕЛ“. Очевидно, що се отнасяше до имената, в този град бяха доста пестеливи и се придържаха към същността. Нямаше да се изненадам, ако всъщност се наричаше просто ГРАД. Докато прекосяхме паркинга на мотела, с изненада установих колко ме болят краката. Всъщност цялото тяло ме болеше и копнеех за сън. От началото на това приключение беше изминал почти половин ден.

Сидни ни регистрира под фалшиви имена, а съненият служител на рецепцията не зададе никакви въпроси. Поехме по коридор, който не беше съвсем мръсен, но не беше и място, до което би се доближила някоя кралска особа. До една от стените бе оставена количка с парцали и препарати за чистене, сякаш някой се е отказал по средата на

чистенето и я бе зарязал там. Сидни спря внезапно пред вратата на една стая и ни подаде ключа. Осъзнах, че тя се насочва към друга стая.

— Няма ли да сме заедно? — попитах.

— Хей, ако ви хванат, нямам никакво желание да съм близо до вас — отвърна ми тя с усмивка. Освен това имах чувството, че няма никакво желание да спи в една стая с „дяволски създания на мрака“. — Но ще съм наблизко. Утре сутринта ще поговорим.

Това ме накара да осъзная още нещо. Погледнах Дмитрий.

— Двамата ще сме в една стая?

Сидни сви рамене.

— Така по-добре ще се защитавате.

Тя ни остави с типичния си рязък маниер, а ние с Дмитрий се спогледахме за кратко, преди да влезем в стаята. Както останалата част на мотела, и тя беше далеч от лукса, но ставаше. Килимът бе износен, но цял. Оцених вялия напън за украса под формата на една доста грозна картина, изобразяваща круши. Малкият прозорец изглеждаше тъжен. Имаше само едно легло.

Дмитрий погледна към резето и веригата на вратата, после се отпусна върху единствения стол в стаята. Беше дървен, с права облегалка, но от държанието на Дмитрий можеше да се каже, че е най-удобното нещо на света. Изражението му все още беше бдително и напрегнато, но забелязах, че умората бе започнала да си казва думата. За него нощта също бе дълга.

Приседнах на ръба на леглото.

— И сега какво?

— Сега ще чакаме — отвърна той.

— Какво?

— Лиса и останалите да изчистят името ти и да открият кой е убил кралицата.

Очаквах повече обяснения, но получих само мълчание. Започвах да губя търпение. Направо не можех да повярвам. Тази вечер проявих най-голямото търпение, на което бях способна, като предполагах, че Дмитрий ме води към някаква мистериозна мисия, за да помогна да се разреши убийството. Когато каза, че ще чакаме, със сигурност нямаше предвид, че просто ще стоим и... ами, какво — ще чакаме?

— Какво ще правим? — настоях аз. — Как ще им помогнем?

— Казахме ти и по-рано: ти едва ли би могла да търсиш улики в двора. Трябва да стоиш далеч от там. В безопасност.

Ченето ми увисна и аз посочих мрачната стая.

— И това ли е безопасното място? Тук ли ще ме криете? Аз си мислех... мислех, че тук има нещо. Нещо, което да помогне.

— И наистина помага — отвърна той по онзи негов дразнещ начин. — Сидни и Ейб избраха това място и решиха, че е достатъчно отдалечено, за да не ни открият.

Скочих от леглото.

— Добре, другарю. Обаче според мен тук има сериозен проблем в логиката ви. Вие, приятели, продължавате да се държите така, сякаш моето стоене настрани е начин да се помогне.

— Сериозният проблем тук е, че ни се налага отново и отново да повтаряме този разговор. Отговорът на въпроса кой е убил Татяна се крие в кралския двор и тъкмо там са твоите приятели. Те ще разрешат тази загадка.

— Не съм се забъркала в лудешко преследване и търчане от щат на щат само за да се завра в някакъв гаден мотел! Колко дълго възнамеряваш да стоим в това „достатъчно отдалечено“ място?

Дмитрий скръсти ръце пред гърдите си.

— Колкото е необходимо. Имаме достатъчно средства, за да останем за неограничен период от време.

— Вероятно и джобните ще ми стигнат, за да остана тук за неограничен период от време! Но няма да стане. Трябва да правя нещо. Няма просто да се измъкна по лесния начин и да стоя със скръстени ръце.

— Оцеляването не е толкова лесно, колкото си мислиш.

— О, Господи! — изпъшках аз. — Сближил си се с Ейб, нали? Знаеш ли, когато беше стригой, ми каза да стоя далеч от него. Може би трябва да последваш собствения си съвет.

Съжалих за думите си в мига, в който ги изрекох. Видях мъката в очите му. По време на това бягство той може и да се държеше като стария Дмитрий, но времето, прекарано като стригой, все още го измъчваше.

— Съжалявам — измърморих. — Не исках да...

— Повече няма да обсъждаме това — прекъсна ме той нервно. — Лиса каза да стоим тук, така че ще стоим тук.

Гневът измести вината.

— Заради *това* ли го правиш? Защото Лиса ти е казала?

— Разбира се. Заклех се да ѝ служа и да ѝ помагам.

Това преля чашата. Достатъчно лошо беше, че когато Лиса го превърна обратно от стригой в дампир, Дмитрий смяташе, че е съвсем в реда на нещата да не се отделя от нея, докато мен ме отблъскваше. Независимо от факта, че аз бях тази, която отиде в Сибир и аз научих, че Робърт, братът на Виктор, знае как да се промени стригой... ами, очевидно тези неща нямаха значение. Изглежда само магията на Лиса имаше значение и Дмитрий се отнасяше към нея, сякаш беше някоя богиня на милосърдието, на която бе дал древен рицарски обет да ѝ служи вярно до гроб.

— Забрави — заявих. — *Няма* да остана тук.

Направих три крачки към вратата и успях да сваля веригата, когато Дмитрий скочи със светкавична бързина от стола си и ме притисна към стената. Наистина, доста бавна реакция. Очаквах да ме спре, преди да съм направила втората крачка.

— Ти *оставай* тук — процеди той, докато ръцете му стискаха китките ми. — Без значение дали ти харесва или не.

Е, имах няколко възможности. Разбира се, *можех* да остана. Можех да вися тук с дни — дори месеци — в този мотел, докато Лиса изчисти името ми. Това беше при условие, че Лиса успее да докаже, че не съм убийца и не умра от хранително отравяне от ястията в ресторант „ВЕЧЕРЯ“. Това беше най-безопасната възможност.

Другата възможност беше да извоювам свободата си, като се бия с Дмитрий. Това не беше нито лесно, нито безопасно. Освен това щеше да бъде предизвикателство, защото трябваше да се бия с него и да избягам, без да го убия или нараня сериозно.

Или да зарежа всякаква предпазливост и да се бия както си знам. По дяволите, този тип се беше сражавал със стригои и с половината пазители в двора. Можеше да ми бъде достоен противник. Двамата определено бяхме имали няколко доста груби схватки, докато бяхме в „Свети Владимир“. Но дали най-доброто, на което съм способна, ще е достатъчно, за да избягам? Време беше да разбера.

Забих коляното си в корема му, което той определено не очакваше. Очите му се разшириха от изненада — и малко болка, — което ми позволи да се изскубна от хватката му. Метнах се към вратата

и свалих резето. Тъкмо посегнах към дръжката, когато Дмитрий отново ме хвана. Стисна ме силно и ме хвърли по лице върху леглото, като ме притисна с цялата си тежест, така че да не мога да помръдна крайниците си и да няма повече изненадващи ритници. Това винаги е било най-големият ми проблем в схватките: опонентите ми — обикновено мъже — са по-силни и по-тежки. В подобни ситуации скоростта беше най-ценното ми качество, но когато си притиснат и напълно обездвижен, няма как да се извъртиш или измъкнеш. При все това, всяка част от мен се съпротивляваше, като така го затруднявах да ме задържи по-дълго.

— Престани — рече той в ухото ми, а устните му почти го докоснаха. — Поне веднъж се дръж разумно. Не можеш да се освободиш.

Тялото му беше топло и силно до моето и аз си обещах по-късно здравата да скастрия моето. *Престани!* — казах си. — *Мисли как да се измъкнеш оттук, а не как ти въздейства той.*

— Аз не съм единствената неразумна — изръмжах, докато се опитвах да извърна лицето си към него. — Ти си този, който е уловен в капана на едно обещание, което няма смисъл. Освен това зная, че ти също като мен мразиш да бездействаш. Помогни ми! Помогни ми да намеря убиеца и да направя нещо полезно. — Спрях да се боря и се престорих, че спорът ни ме е разсеял.

— Не обичам да бездействам, но също така не обичам да се озовавам в невъзможни ситуации.

— Невъзможните ситуации са нашата специалност — изтъкнах. Междувременно се опитвах да преценя доколко силно ме държи. Той не отслаби хватката си, но се надявах, че може би разговорът ще намали бдителността му. Обикновено Дмитрий беше твърде добър, за да отклони вниманието си. Но знаех, че е уморен. И може би, само може би, ще е малко небрежен, защото бях аз, а не стригой.

Нищо подобно.

Извих се рязко нагоре, опитвайки се да се измъкна и да изпъля изпод него. Успях да се претърколя веднъж, но той отново ме хвана, като този път ме притисна по гръб върху леглото. Да бъда толкова близо до него... лицето му, устните му... да усещам топлината на кожата му. Добре. Явно единственото, което постигнах, беше да се озова в много по-неизгодно положение. На него със сигурност не му

действаше близостта на телата ни. Излъчваше непоколебима решителност и въпреки че беше глупаво от моя страна и знаех, че не бива да ми пука, че той е върху мен... ами, пукаше ми.

— Един ден — промълви той. — Не можеш да чакаш дори един ден?

— Може би, ако отидем в по-приличен хотел. С кабелна телевизия.

— Сега не е време за шеги, Роуз.

— Тогава ми позволи да направя нещо. Каквото и да е.

— Не мога.

Докато изричаше думите, в гласа му се усещаше болка и аз осъзнах нещо. Бях му толкова бясна, задето се опитах да ме накара да седя със скръстени ръце в черупката си от безопасност. Но на него ситуацията също не му харесваше. Как можах да забравя колко много си приличаме? И двамата жадувахме за действие. И двамата искахме да бъдем полезни, да помогнем на онези, които обичаме. Единствено клетвата му да помага на Лиса го караше да седи тук и да се прави на детегледачка. Той бе заявил, че връщането ми в кралския двор е безразсъдство, но имах чувството, че ако не бе поел задължението да отговаря за мен — или, ами, поне аз си *мислех*, че е така, — също би хукнал натам.

Изучавах го, решителните, тъмни очи и изражението му, смекчено от кичурите кестенява коса, измъкнали се от опашката, които сега висяха покрай лицето му и почти ме докосваха. Можех отново да се опитам да се освободя, но започвах да губя надежда, че ще се получи. Той беше прекалено яростен и решен да ме опази. Подозирах, че нямаше да постигна нищо, ако изкажа подозрението си, че и той би искал да се върне в двора. Така или иначе, щеше да очаква да споря с него, въоръжена с прочутата си запазена марка — логиката на Роуз. Все пак беше Дмитрий. Щеше да очаква *всичко*.

Е, почти.

Идеята ме осени толкова внезапно, че дори не й отделих време, за да я анализирам. Просто действах. Тялото ми може и да беше приковано неподвижно, но главата и вратът ми бяха свободни, за да се повдигнат — и аз го целунах.

Устните ми срещнаха неговите и аз узнах няколко неща. Едното беше, че бе напълно възможно да изненадаш Дмитрий. Тялото му

замръзна, сковано от внезапния обрат на събитията. Освен това се убедих, че се целува все така страхотно, както си спомнях. Последния път, когато се целувахме, Дмитрий беше стригой. Имаше нещо възбуждащо в онази зловеща чувственост на целувките му, ала нищо не можеше да се сравни с изгарящата страст и бушуващата енергия на живота. Устните му бяха точно такива, каквито си ги спомнях от нашето време в „Свети Владимир“ — едновременно меки и жадни. Когато отвърна на целувката ми, сякаш цялото ми тяло бе разтърсено от електрически ток. Беше успокояващо и в същото време невероятно възбуждащо.

И това беше третото нещо, което открих. *Той отвърщаше на целувката ми.* Може би, само може би, Дмитрий не беше толкова непоколебим, както твърдеше. Навярно под цялата вина и убеденост, че не е способен да обича отново, той все още ме искаше. Би ми харесало да се уверя. Но няхах време.

Вместо това го ударих.

Истина е. Удряла съм много момчета, докато са ме целували, но никога някого, който всъщност *исках* да продължи да ме целува. Дмитрий продължаваше да ме държи, но смайването от целувката бе отслабило бдителността му. Юмрукът ми се стрелна и срещна едната страна на лицето му. Без да се помайвам нито за секунда, го избутах от себе си колкото можах по-силно, скочих от леглото и хукнах към вратата. Изскочих от стаята и затръшнах вратата, без да дочакам какво ще направи Дмитрий. Не че имаше нужда. Той летеше след мен.

Без да се колебаю, бутнах изоставената количка с пособията за чистене пред вратата и се затичах с все сили надолу по коридора. Две секунди по-късно вратата се отвори и чух вик на раздразнение — както и много, много неприлична дума на руски, — когато той налетя на количката. Щяха да са ми нужни само няколко секунди, за да я избута встрани, но това беше всичко, от което се нуждаех. Хукнах надолу по извитите стълби и след миг се озовах във вехтото фойе, където отегченият администратор четеше книга. Едва не се изстреля от стола си, когато профучах край него.

— Един тип ме преследва! — изкрещях и се насочих към вратата.

Служителят не ми приличаше на някой, който би се опитал да спре Дмитрий, а и имах чувството, че Дмитрий не би спрял дори и

типът да го помоли. В краен случай мъжът щеше да се обади в полицията. В този град това, което се наричаше „ПОЛИЦИЯ“, навярно се състоеше от един полицаи и куче.

Както и да е, това вече не беше моя грижа. Бях избягала от мотела и в момента се намирах насред заспал планински град, чиито улици тънеха в сенки. Дмитрий може би беше точно зад мен, но докато потъвах в близката гора, бях уверена, че няма да ми е трудно да му се изплъзна в мрака.

ГЛАВА 7

Проблемът беше, че разбира се, много скоро се изгубих в тъмнината.

След като бях живяла сред пустошта на Монтана, бях свикнала с това нощта да те поглъща, щом се озовеш сред по-нецивилизовано място. Дори бях свикнала да бродя сред гъсталаците и дебрите на горите. Но теренът на „Свети Владимир“ ми беше познат. Горите на Западна Вирджиния бяха нови и чужди за мен и аз напълно изгубих ориентация.

След като се уверих, че съм се отдалечила на достатъчно разстояние от мотела, спрях и се огледах. Нощните твари бръмчаха и пееха, а потискащата лятна влага ме обви като с мокро одеяло. Взирайки се през балдахина от листата на дърветата, зърнах нощното небе, обсипано с блестящи звезди, недокоснато от светлините на цивилизацията. Изпълнена с усещането на оцелял сред дивата природа, се вгледах изучаващо в звездите, докато не съзрях Голямата мечка, до нея Малката мечка и Полярната звезда. Така определих накъде е север. Планините, през които минахме със Сидни, се намираха на изток, така че определено няхах желание да се насоча в тази посока. Стори ми се логично, че ако се отправя на север, накрая ще стигна до междущатска магистрала и пеша или на автостоп ще се добера отново до цивилизацията. Планът ми не беше от най-железните, но не беше и най-лошият от всички, хрумвали ми досега.

Не бях облечена подходящо за нощен преход из гората, но след като очите ми свикнаха с тъмнината, успях да избегна дърветата и другите препятствия. Щеше да е много по-лесно да поема по тясното шосе, извеждащо от града, но тъкмо това би очаквал от мен и Дмитрий.

И така, аз закрачих по-уверено на север, следвайки вътрешния си ритъм. Сега, след като разполагах с времето си и никакви пазители не се опитваха да ме арестуват, реших, че моментът е подходящ да проверя Лиса. Проникнах в съзнанието ѝ и я открих в сградата, където

се помещаваше главната квартира на пазителите. Седеше в един коридор със столове, подредени покрай стената. Наблизо седяха и други морои, включително Кристиан и Таша.

— Ще ви разпитват най-усърдно — рече Таша. — Особено *теб*. — Това беше насочено към Кристиан. — Ти би бил начело в списъка ми от заподозрени, ако нещо внезапно се взриви. — Явно така смятаха всички. От загриженото изражение на лицето ѝ разбрах, че Таша не помалко от мен е била изненадана от бягството ми. Дори приятелите ми все още да не я бяха посветили в цялата история, тя навярно бе свързала повечето неща — и най-малкото, кой стои зад всичко.

Кристиан я удостои с възможно най-очарователната си усмивка, като хлапе, опитващо се да се измъкне от нежелания разпит.

— Вече навярно са разбрали, че взривът не е бил причинен от магия — рече. — Пазителите сигурно са изследвали всеки сантиметър от онези статуи. — Не каза нищо повече, не и на публично място, но Лиса мислеше също като него. Пазителите вече сигурно знаеха, че експлозията не е следствие от магията с елементите. Дори и приятелите ми да бяха начело на заподозрените, властите щяха да продължат да се чудят — също като мен — как едни тийнейджъри са се снабдили с С4.

Лиса кимна в знак на съгласие и покри ръката на Кристиан със своята.

— Ще се справим.

Мислите ѝ се върнаха към Дмитрий и мен, докато тя се питаше дали всичко е минало по план. Не можеше да се съсредоточи върху намирането на убиеца на Татяна, докато не се увереше, че сме в безопасност. Също както за мен, и за нея бягството от затвора беше труден избор: освобождаването ме излагаше на много по-голяма опасност, отколкото да остана зад решетките. Емоциите ѝ бяха объркани, неспокойни и малко по-диви, отколкото ми се нравеше. *Толкова много дух, осъзнах. Тя изразходва твърде много от магията.* Докато бяхме в Академията, тя се справяше с последствията с лекарства, а по-късно чрез самоконтрол. Но някак си неусетно ситуациите, в които се озовавахме, ставаха все по-сложни и Лиса си позволяваше да използва все повече и повече от магията. Напоследък бе достигнала до смайващи количества и бяхме започнали да го

приемаме като даденост. Много скоро зависимостта на Лиса от духа щеше да ѝ се отрази. И на мен също.

— Принцесо? — Вратата пред Лиса се отвори и един пазител подаде глава. — Ваш ред е.

Пазителят отстъпи настрана и когато Лиса влезе, вътре чу познат глас:

— За мен винаги е удоволствие да си поговоря с теб, Ханс. Много скоро трябва отново да си побъбрим. — Появи се Ейб, както винаги, с наперена походка. Мина покрай пазителя до вратата и удостои Лиса и двамата Озера с усмивка „всичко на този свят е наред“ и без да им каже нито дума, се насочи към изхода.

Лиса понечи да се усмихне, но се сдържа и си надяна сериозна физиономия, докато влизаше съпроводена от двамата Озера. Вратата се затвори зад тях и тя се озова пред трима пазители, седнали зад една маса. Бях виждала единия, но не се познавахме. Мисля, че фамилията му беше Стийл. Останалите двама познавах добре. Единият беше Ханс Крофт, който ръководеше операциите на пазителите в кралския двор. До него — за мое учудване — седеше Албърта, която бе начело на пазителите и отговаряше за новациите в академията „Свети Владимир“.

— Колко мило — изръмжа Ханс. — Цяла свита.

Кристиан бе настоял да присъства, докато разпитват Лиса, а Таша бе настояла да придружи Кристиан. Ако Ейб бе знаел точното време на разпита, навярно и той щеше да се присъедини към групата, без съмнение следван от майка ми... Ханс не бе осъзнал, че се е спасил на косъм от семейно парти.

Лиса, Кристиан и Таша седнаха срещу пазителите.

— Пазител Петрова — поде Лиса, без да обръща внимание на неодобрението на Ханс, — какво правите тук?

Албърта се усмихна леко на Лиса, но запази сдържаното си професионално държание на пазител.

— Бях тук за погребението и пазител Крофт реши да чуе и външно мнение при разпитите.

— Както и това на някой, който познава Хатауей и нейните, ъ-ъ, близки — додаде Ханс. Той беше от тези, които пристъпваха направо към същността. Обикновено поведението му ме притесняваше — това бе обичайната ми реакция към повечето авторитетни личности, — но

аз уважавах начина, по който ръководеше операциите. — Тази среща беше определена само *за вас*, принцесо.

— Ние няма да кажем и дума — заяви Кристиан.

Лиса кимна, а изражението ѝ остана спокойно и учтиво, макар че в гласа ѝ се долавяше треперлива нотка.

— Искам да помогна... бях толкова... не зная. Толкова изумена от всичко, което се случи.

— Не се съмнявам — промърмори Ханс сухо. — Къде бяхте, когато статуите експлодираха?

— С погребалната процесия — отвърна тя. — Бях част от ескорта.

Пред Стийл имаше купчина документи.

— Вярно е. Има много свидетели.

— Много удобно. *А след това?* — продължи да разпитва Ханс. — Къде отидохте, когато тълпата изпадна в паника?

— Върнах се в сградата на Кралския съвет. Там щяха да се съберат всички и аз си помислих, че ще е безопасно. — Не можех да видя лицето ѝ, но усещах, че се опитва да си придаде уплашено изражение. — Боях се, че нещата ще излязат от контрол.

— Разполагаме със свидетели, които могат да го потвърдят — обади се Стийл.

Ханс забарабани с пръсти по масата.

— Предварително знаехте ли нещо за това? За експлозиите? За бягството на Хатауей?

Лиса поклати глава.

— Не! Нямах никаква представа! Дори не съм и подозирала, че е възможно да се избяга от килиите. Мислех, че се охраняват много строго.

Ханс не обърна внимание на тънкия намек, че нещо в организацията му май куца.

— Но вие имате онази връзка, нали? Не сте ли разбрали нещо през нея?

— Аз не мога да чета мислите ѝ — обясни Лиса. — Връзката е едностранна. Само тя може да чете моите.

— Това — заговори най-после Албърта — е вярно.

Ханс не ѝ възрази, но беше ясно, че все още не е убеден в невинността на приятелката ми.

— Нали осъзнавате, че ако се разбере, че укривате информация или ѝ помагате, последствията за вас ще бъдат не по-малко сериозни, отколкото за нея. За всички вас. Кралският произход не може да спаси никого от обвинение в държавна измяна.

Лиса сведе поглед, сякаш заплахата му я бе изплашила.

— Аз просто не мога да повярвам... не мога да повярвам, че го е направила. Тя е моя приятелка. Мислех, че я познавам. Не смятах, че е способна да извърши нещо такова... никога не съм си помисляла, че ще убие когото и да било. — Ако не бяха чувствата, които се предаваха по връзката, навярно щях да се обидя. Макар да знаех истината. Тя се преструваше, опитваше се да се дистанцира от мен. Умно поведение.

— Наистина ли? Защото до неотдавна вие се кълняхте наляво и надясно, че тя е невинна — изтъкна Ханс.

Лиса вдигна глава и очите ѝ се разшириха.

— И наистина мислех, че е! Но после... после чух за това, което е причинила на онези пазители при бягството си... — Този път тъгата ѝ не беше пълна преструвка. Трябваше да се държи така, сякаш съм виновна, ала новината за състоянието на Мередит бе стигнала до нея — което наистина я бе шокирало. Ставахме две, но поне сега знаех, че Мередит е добре.

Ханс продължаваше да е скептичен относно промяната у Лиса, но не задълба повече.

— Ами Беликов? Вие се заклехте, че той вече не е стригой, но очевидно с него също нещо не е наред.

Кристиан се размърда до Лиса. Като поддръжник на Дмитрий той също като нас се вбесяваше от подозренията и обвиненията срещу него. Лиса заговори, преди Кристиан да успее да каже каквото и да било.

— Той не е стригой! — Разкажанието ѝ заради мен бе изчезнало и предишната страст, с която защитаваше Дмитрий, взе връх. Не очакваше, че разпитът ще се отклони към него, беше се подготвила да брани мен и да отстоява алибито си. Ханс изглеждаше доволен от реакцията ѝ и я наблюдаваше внимателно.

— Тогава как ще обясните участието му?

— Не го е направил, защото е стригой — рече Лиса, опитвайки се да се овладее. Сърцето ѝ бясно туптеше. — Той отново е дампир. У него не е останало нищо от стригоя.

— Но той нападна доста пазители, при това не само веднъж.

Имах чувството, че този път Таша иска да се намеси и също да защити Дмитрий, но вместо това само прехапа устни. Направо не можах да повярвам. Озера обичаха да говорят каквото мислят, при това невинаги бяха тактични.

— Не го е направил, защото е стригой — повтори Лиса. — Освен това не е убил никого от онези пазители. Нито един. Роуз е направила това, което е направила... ами, не знам защо. Признавам, че тя мразеше Татяна. Всички го знаят. Но Дмитрий... казвам ви, че миналото му като стригой няма нищо общо с това. Той ѝ е помогнал, защото е бил неин учител. Мислел е, че е в беда.

— Поведението му е доста крайно за един учител, особено такъв, който, преди да бъде превърнат в стригой, е бил известен с уравновесеността и благоразумието си.

— Да, но той не е мислел разумно, защото...

Лиса млъкна, внезапно уловена натясно. Явно по време на този разпит Ханс твърде бързо бе осъзнал, че ако Лиса е замесена в неотдавнашните събития — а не мисля, че засега той беше убеден в това, — тя щеше да има желязно алиби. Но разговорът с нея му бе дал възможността да се опита да различи една друга загадка: участието на Дмитрий. Дмитрий се беше пожертвал, замесвайки се явно, въпреки че това означаваше останалите отново да се изпълнят с недоверие към него. Лиса смяташе, че ще ги накара да повярват, че действията му могат да бъдат обяснени със закрилническия инстинкт на бивш учител, но очевидно не всички вярваха на тази теория.

— Той не е мислил разумно, защото... какво? — настоя Ханс и впи остър поглед в нея. Преди убийството Ханс вярваше, че Дмитрий наистина е станал отново дампир. Нещо ми подсказваше, че все още го вярва, но усещаше, че под носа му има нещо голямо, което засега му се изплъзваше.

Лиса мълчеше. Не искаше останалите да мислят, че Дмитрий е стригой. Искаше да повярват в силата ѝ да променя неживите. Но ако теорията, че Дмитрий е помогнал на своя ученичка, не бе достатъчно убедителна, цялото недоверие можеше отново да изплува.

Когато вдигна очи към разпитващите я, приятелката ми внезапно срещна погледа на Албърта. По-възрастната пазителка не каза нищо. Лицето ѝ оставаше неутрално, с характерното за пазителите

съсредоточено изражение. Освен това излъчваше мъдрост и Лиса за кратко използва духа, за да види аурата ѝ. Цветовете ѝ бяха добри, отчетливи, със силна енергия. Можеше да се закълне, че видя в очите ѝ послание, многозначително проблясване.

Кажу им, изглежда гласеше посланието. Ще създаде проблеми, но няма да са толкова големи, колкото настоящите. Лиса задържа погледа ѝ, питайки се дали не внушава собствените си мисли на Албърта. Нямаше значение на кого бе хрумнала идеята. Лиса знаеше, че е правилна.

— Дмитрий е помогнал на Роуз, защото... защото двамата имаха връзка.

Както се бях досетила, Албърта изобщо не беше изненадана, а по-скоро облекчена да чуе изречената истина. За разлика от нея Ханс и Стийл бяха доста изненадани. На пръстите на ръката ми се брояха случаите, когато бях виждала Ханс така шокиран.

— Като казвате, че са имали „връзка“, имате предвид... — Млъкна, за да потърси подходящите думи. — Имате предвид, че са имали любовна връзка?

Лиса кимна. Чувстваше се ужасно. Беше разкрила голяма тайна, която се бе заклела, че никога няма да издаде, но не я обвинявах. Не и в тази ситуация. Любовта — надявах се — щеше да оправдае действията на Дмитрий.

— Той я обичаше — промълви Лиса. — Тя го обичаше. Ако ѝ е помогнал да избяга...

— Той ѝ е помогнал да избяга — прекъсна я Ханс. — Нападнал е пазителите и е взривил безценните статуи, донесени тук от Европа!

Лиса сви рамене.

— Е, както казах, той не е действал разумно. Искал е да ѝ помогне и вероятно е смятал, че е невинна. Би направил всичко за нея и това няма нищо общо с миналото му на стригой.

— Любовта винаги оправдава всичко. — Ханс явно не беше от романтичните натурали.

— Но тя е непълнолетна! — възкликна Стийл. Тази част не му беше убягнала.

— Роуз е на осемнадесет — поправи го Лиса.

Ханс я изгледа строго.

— Мога да смятам, принцесо. Освен ако през последните няколко седмици помежду им не е разцъфнала някаква красива, трогателна любов — докато той е бил в изолация, — то тогава във вашето училище са ставали неща, за които някой е трябвало да докладва.

Лиса не каза нищо, но с периферното си зрение виждаше Кристиан и Таша. Те се опитваха да запазят невъзмутими изражения, но беше очевидно, че новините не бяха изненада за тях, което без съмнение потвърждаваше подозренията на Ханс, че са ставали нередни неща. Всъщност аз не бях осъзнала, че Таша знае за мен и Дмитрий, и се почувствах малко зле. Дали е знаела, че аз съм била една от причините той да я отхвърли? И ако е знаела, на още колко други също им е било известно? Вероятно Кристиан ѝ бе казал, но нещо ми подсказваше, че и други вече бяха започнали да се досещат. След нападението над Академията, реакцията ми сигурно е била доста показателна за чувствата ми към Дмитрий. Може би да се каже сега на Ханс, не беше кой знае колко голямо разкритие. Тайната не би могла да остане такава още дълго.

Албърта се прокашля и най-сетне заговори:

— Мисля, че в момента имаме много по-важни неща, за които да се безпокоим, отколкото да нищим някаква любовна история, която може да я е имало, а може и да не е.

Стийл я стрелна невярващо с поглед и удари с юмрук по масата.

— Това е много сериозно. *Ти* знаела ли си?

— Всичко, което знам, е, че се отдалечаваме от същността — отвърна тя, ловко избягвайки въпроса. Албърта беше около двадесет години по-възрастна от Стийл и строгият поглед, който му хвърли, ясно казваше, че той се държи детински и само ѝ губи времето. — Мисля, че сме се събрали тук, за да разберем дали госпожица Хатауей е имала съучастници, а не да се ровим в миналото ѝ. И така, засега можем със сигурност да кажем, че единственият, който ѝ е помогнал, е бил Беликов и той го е направил заради безразсъдно привличане. Това го прави беглец и глупак, но не и стригой.

Никога не съм мислила за връзката си с Дмитрий като за „безразсъдно привличане“, но думите ѝ бяха посрещнати с разбиране. Нещо в израженията на Ханс и Стийл ме караше да мисля, че много скоро целият свят щеше да узнае за нас, ала това беше нищо в

сравнение с убийство. И ако това беше още едно доказателство, че Дмитрий вече не е стригой, то тогава, ако някога го заловяха, щяха да го затворят, но не и да го пронижат със сребърен кол. Благодаря ти за милостта, Господи.

Разпитът на Лиса продължи още малко, преди пазителите да решат, че тя не е замесена в моето бягство (поне не можеха да докажат нейно участие). Тя се беше справила добре, преструвайки се през цялото време на изненадана и объркана, дори успя да пролее и няколко сълзи, докато признаваше колко се е излъгала в мен. Беше подкрепила представлението си с малко внушение — не толкова силно, че да промие мозъците на разпитващите я, но достатъчно, за да превърне първоначалния гняв на Стийл в съчувствие. Беше ми по-трудно да отгатна какво мислеше Ханс, но докато групата си тръгваше, той напомни на Таша и Кристиан, че по-късно ще говори с всеки един от тях, за предпочитане насаме.

През това време следващият чакаше на горещия стол в коридора: Еди. Лиса му се усмихна като на приятел. Нямаше никакъв признак, че двамата са част от заговор. Еди й кимна в отговор и в следващия миг го повикаха в стаята за разпити. Лиса се притесняваше за него, но аз знаех, че самоконтролът му на пазител ще му помогне да се придържа към тяхната версия. Едва ли щеше да пролее няколко сълзи като Лиса, но не по-зле от нея щеше да се престори на шокиран от моето „предателство“.

Когато излязоха от сградата, Таша се раздели с Кристиан и Лиса, като преди това ги предупреди да са много внимателни.

— Засега се измъкнахте невредими от тази история, но не мисля, че пазителите изцяло са ви оневинили. Особено Ханс.

— Хей, мога да се погрижа за себе си — заяви Кристиан.

Таша завъртя очи.

— Да. Виждам какво става, когато ви оставят да правите каквото ви хрумне.

— Хей, не се кисвай само защото не сме ти казали! — възкликна Кристиан. — Нямахме време, а и не биваше да замесваме твърде много хора. Освен това ти вече достатъчно си участвала в откачени планове.

— Вярно е — призна леля му. За нея едва ли можеше да се каже, че е модел за подражание, когато ставаше въпрос за спазване на

правилата. — Просто всичко се усложни прекалено много. Роуз е бегълка. А сега и Дмитрий... — Въздъхна и нямаше нужда да довърши, за да се досетя какво мисли. В очите ѝ бе стаена тъга, която ме накара да се почувствам виновна. Също като всички нас, Таша искаше да се възстанови репутацията на Дмитрий. С освобождаването на заподозряната убийца на кралицата шансовете му отново да бъде приет, бяха сериозно намалели. Аз *наистина* исках той да не се бе замесвал и се надявах настоящия ми план за бягство да сработи.

— Всичко ще се оправи — увери я Кристиан. — Ще видиш. — Въпреки думите си обаче не изглеждаше чак толкова уверен и Таша му се усмихна леко, а в очите ѝ блеснаха развеселени пламъчета.

— Просто бъдете внимателни. Моля ви. Не искам и вие да се озовете в затворническа килия. Нямам време за посещения в затвора след всичко, което става наоколо. — Развеселените пламъчета угаснаха и природата ѝ на пряк активист взе връх. — Както знаеш, членовете на семейството ни се държат абсурдно. Можеш ли да повярваш, че са готови да предложат Езмънд като наш представител за претендент за трона? Мили Боже! Тук се случват трагедия след трагедия. Можем поне да се опитаме да спасим нещо в цялата тази бъркотия.

— Не мисля, че познавам Езмънд — отбеляза Кристиан.

— Глупак — заяви тя безцеремонно. — Имам предвид него, а не теб. Някой ще трябва да вразуми роднините ни, преди да се изложат.

Кристиан се ухили.

— Чакай да позная. Ти си тази, която ще се нагърби с тази тежка задача, нали?

— Разбира се — отвърна тя и очите ѝ блеснаха дяволито. — Вече съм направила списък с идеалните кандидати. Семейството се нуждае само от малко убеждаване, за да прозре колко са идеални.

— Щях да им съчувствам, ако досега не се бяха държали като задници с нас — отбеляза Кристиан, докато гледеше как леля му се отдалечава. След всичките тези години позорът от избора на родителите му да станат стригои все още тегнеше над семейството. Таша се бе примирила с това — въпреки оплакванията си — за да може да участва във важните решения на рода. Кристиан не бе проявил подобно великодушие. Беше достатъчно ужасно да се отнасят към него с много по-малко уважение, отколкото към останалите морой, да му бъде отказано да има пазители, както и други предимства, от които се

ползваха останалите морой с кралски произход. Но да бъде презиран от собственото си семейство? Това беше особено тежко. Той не желаше да го приеме.

— В крайна сметка те ще се разберат — рече Лиса по-оптимистично, отколкото се чувстваше.

Кристиан преглътна отговора си, когато към тях се присъедини нов спътник: баща ми. Внезапната му поява стресна приятелите ми, но аз не бях изненадана. Той навярно знаеше за разпита на Лиса и бе останал да дебне отвън пред сградата в очакване да поговорят.

— Времето е приятно — дружелюбно оповести той, докато оглеждаше нехайно дърветата и цветята, сякаш тримата бяха излезли да се поразходят из кралския двор. — Но ще стане доста горещо, когато слънцето изгрее.

Мракът, който ми създаваше толкова неприятности в горите на Западна Вирджиния, означаваше приятно „пладне“ за онези, които живееха по вампирското разписание. Лиса изгледа косо Ейб. Очите ѝ, привикнали със слабата светлина, без затруднение видяха ярко зелената му риза под бежовото спортно сако. И сляп би я забелязал.

Лиса се намръщи, подразнена от привидното му безгрижие. Това беше негов навик — да бърби за незначителни неща, преди да премине на по-зловещи теми.

— Не сме тук, за да си говорим за времето.

— Само се опитвам да бъда любезен. — Ейб млъкна, когато две момичета морои минаха покрай тях. — Предполагам, че малката ви среща е минала добре? — попита, след като те се отдалечиха достатъчно, за да не могат да го чуят.

— Чудесно — отвърна приятелката ми, без да си направи труда да го осведоми за „безразсъдното привличане“. Знаеше, че той е загрижен единствено съучастниците им да не бъдат заподозрени.

— Сега пазителите разпитват Еди — обади се Кристиан. — А по-късно искат да говорят с мен, но мисля, че с това нещата ще приключат за нас.

Лиса въздъхна.

Честно казано, имам чувството, че разпитът беше лесната част в сравнение с това, което предстои. — Имаше предвид откриването на истинския убиец на Татяна.

— Всяко нещо с времето си — измърмори Ейб. — Няма смисъл да позволяваме на трудностите да ни объркат и обезкуражат. Просто караме нещата подред.

— Тъкмо това е проблемът — заяви Лиса, като изрита ядно едно клонче, паднало върху каменистата пътека пред нея. — Нямам представа откъде да започна. Който и да е убил Татяна, се е постарал да прикрие идеално следите си и да насочи всички подозрения към Роуз.

— Всяко нещо с времето си — повтори баща ми.

Говореше с този негов потаен маниер, който понякога ме дразнеше, но според Лиса днес беше направо вбесяващ. Досега цялата ѝ енергия бе насочена към това, да ме измъкне от затвора и да бъда отведена някъде, където ще съм в безопасност. Това бе целта, която определяше действията ѝ и ѝ даваше сили да издържи на всичко след бягството ми.

Сега, след като част от притеснението ѝ бе намаляло, напрежението започваше да си казва думата. Усетил тревогата ѝ, Кристиан обви ръка около раменете ѝ. Обърна се към Ейб с необичайно сериозно изражение.

— Ти имаш ли някакви предложения? — попита го. — Със сигурност не разполагаме с никакво достоверно доказателство.

— Разполагаме с логични предположения — отвърна Ейб. — Като например това, че който и да е убил Татяна, е имал свободен достъп до частните ѝ покои. Списъкът не е много дълъг.

— Но не е и къс. — Лиса започна да брои на пръсти. — Кралската охрана, приятелите ѝ и семейството ѝ... и това при положение, че никой не е подправил списъка на пазителите с посетителите ѝ. А доколкото знаем, някои посетители изобщо не са били регистрирани. Сигурно постоянно е имала тайни бизнес срещи.

— Едва ли е имала бизнес срещи в спалнята си по нощница — възрази Ейб. — Разбира се, предполагам, че това зависи от естеството на бизнеса.

Лиса се препъна, когато осъзна нещо.

— Амброуз.

— Кой?

— Той е дампир... много красив. Двамата с Татяна са били, хм...

— Имали са връзка? — довърши Кристиан с усмивка, а въпросът му прозвуча като отглас от разпита.

Сега Ейб рязко спря. Лиса също и тъмните му очи срещнаха нейните.

— Виждал съм го. Прилича на онези секси чистачи на басейни.

— Той е имал достъп до спалнята ѝ — уточни Лиса. — Но просто не мога... не зная. Не си го представям като убиец.

— Външният вид често лъже — изтъкна Ейб. — В заседателната зала изглеждаше доста заинтересован от Роуз.

Лиса го изгледа изненадано.

— За какво говориш?

Ейб почеса брадичката си с жест на закоравял злодей.

— Той говори с нея... или ѝ даде някакъв знак. Не съм съвсем сигурен, но двамата сякаш си размениха нещо.

Умният, наблюдателен Ейб. Беше забелязал как Амброуз ми дава бележката, но всъщност не бе разбрал какво точно става.

— В такъв случай би трябвало да поговорим с него — заключи Кристиан.

Лиса кимна. В гърдите ѝ се надигнаха объркани чувства. Беше развълнувана от следата, но в същото време разстроена, защото това означаваше, че любезният, нежен Амброуз може да е заподозрян.

— Аз ще се погрижа за това — заяви Ейб безгрижно.

Усетих как Лиса го погледна втренчено. Не можех да видя изражението ѝ, но видях как Ейб отстъпи неволно крачка назад, а в очите му се мярна едва доловим проблесък на изненада. Дори Кристиан трепна.

— Ще дойда с теб, когато разговаряш с него — заяви приятелката ми със стоманена нотка в гласа. — Да не си посмял без мен да прилагаш някой от онези откачени методи за разпит.

— Искаш да присъстваш на мъченията? — попита с обичайната си безцеремонност набързо окопитилият се Ейб.

— Няма да има такива. Ще поговорим с Амброуз като цивилизовани хора, ясно ли е? — Тя отново впи поглед в него и накрая баща ми сви примирено рамене, сякаш не беше нищо особено да бъде победен от момиче на половината на възрастта му.

— Чудесно. Ще го направим заедно.

Лиса прие с известно недоверие бързото му съгласие и той навярно го усети.

— Ще сме заедно — рече Ейб, докато продължаваше да върви. — Моментът е подходящ — е, доколкото би могло — за разпит. В кралския двор цари известен хаос заради избора на нов монарх. Всички ще са заети, а и ще пристигнат нови хора.

Поривът на вятъра разроши косите на Лиса. Обещаната горещина вече спускаше тежката си пелена и тя знаеше, че Ейб е прав за изгрева на слънцето. Май не беше зле да си легне по-рано.

— Кога ще са изборите? — попита тя.

— Веднага щом се погрижат за вечния покой на Татяна. Тези неща стават бързо. Всички имаме нужда от действащ парламент. Тя ще бъде погребана утре в църквата с церемония и служба, но няма да има друга процесия. Все още не са се съвзели напълно от последната.

Почувствах се донякъде виновна, че Татяна нямаше да получи полагащото ѝ се кралско погребение, но ако това означаваше да се открие истинският ѝ убиец, смятам, че тя щеше да е съгласна.

— След като я погребат и започнат изборите — продължи Ейб, — всички кралски семейства, които желаят, ще могат да излъчат кандидат за короната — и разбира се, ще го направят. Никога не сте присъствали на избор на монарх, нали? Интересен спектакъл е. Разбира се, преди гласуването всички кандидати ще бъдат подложени на изпитания.

Имаше нещо застрашително в начина, по който произнесе думата „изпитания“, но мислите на Лиса се бяха отнесли другаде. Татяна беше единствената кралица, която тя познаваше, и осъзнаването, че ще се промени изцяло режимът на кралското управление, ѝ подежда разтърсващо.

— Един нов крал или кралица могат да променят всичко — за добро или лошо. Надявам се да изберат добър монарх. Може би някой от семейство Озера. От хората на Таша. — Погледна с надежда към Кристиан, който само сви рамене. — Или Ариана Шелски. Харесвам я. Не че има значение кого харесвам аз — додаде Лиса горчиво. — Като се има предвид, че нямам право да гласувам. — Гласовете на Кралския съвет бяха решаващи за победителя на изборите, така че тя отново бе изключена от законния изборен процес на морите.

— Около номинациите ще има много работа — обясни Ейб, подминавайки последния ѝ коментар. — Всяко семейство ще иска да излъчи някого, който ще защитава интересите му, но и в същото време да има реални шансове при гласуването...

— Оох!

Бях изтръгната рязко от пресметливия свят на политиката на морите и безпощадно запратена обратно сред пущинака на Западна Вирджиния. Нещо твърдо и всепомитащо ме тръшна връз коравата земя. Листа и клони одраскаха лицето ми. Силни ръце ме задържаха долу и гласът на Дмитрий заговори в ухото ми.

— Трябваше просто да се скриеш в града — рече, леко развеселено. Тежестта му и положението ми правеха всяко движение невъзможно. — Там щеше да бъде последното място, където щях да те търся. Вместо това знаех точно къде ще отидеш.

— Няма значение. Не се прави на такъв умник — процедих през стиснати зъби, опитвайки се да се измъкна от хватката му. По дяволите! Беше умен. И отново близостта му ми действаше объркващо. Преди малко и на него изглежда му бе подействала по този начин, но очевидно бе научил урока си. — Просто си имал късмет с предположението, това е всичко.

— Нямам нужда от късмет, Роза. Винаги ще те намеря. Така че само от теб зависи дали нещата ще са трудни и доколко. — В тона му прозвуча почти дружелюбна нотка, което правеше всичко още по-абсурдно, имайки предвид ситуацията, в която се намирахме. — Можем да продължаваме все така или да постъпиш разумно и да останеш доброволно със Сидни и мен.

— Това не е разумно, а загуба на време!

Той се потеше от горещината и защото несъмнено бе тичал, за да ме залови. Ейдриън използваше одеколон, който винаги ми действаше замайващо, но естественото ухание на топлата кожа на Дмитрий беше не по-малко опияняващо. Учудвах се на себе си, че продължавах да забелязвам тези дребни неща — а и ми въздействаха — дори когато с пълно основание му бях бясна, задето ме държеше като пленница. Може би гневът ми действаше възбуждащо.

— Колко пъти трябва да ти обяснявам логиката на това, което правим? — попита той раздражено.

— Докато ти писне. — Извих се към него, като отново се опитах да разхлабя хватката му, но в резултат двамата се озовахме още по-близо. Имах чувството, че този път номерът с целувката няма да мине.

Той ме изправи на крака, като продължаваше да държи ръцете ми извити назад. Имах малко повече възможност за маневриране, отколкото на земята, ала не достатъчно, че да се освободя. Той бавно ме повлече към посоката, от която бях дошла.

— Няма да позволя на теб и на Сидни да пострадате заради мен. Ще се погрижа за себе си, така че ме пусни! — продумах задъхано, докато се запъвах с крака. Видях високо, тънко дърво, вдигнах единия си крак и го обвих около ствола му, което послужи като спирачка за двама ни.

Дмитрий изпъшка и отпусна хватката си, за да ме освободи от дървото. Това почти ми даде възможност за бягство, но не успях да направя и две крачки, когато той отново ме хвана.

— Роуз — рече уморено. — Не можеш да спечелиш.

— Как е лицето ти? — попитах. Не можех да видя никакви белези на слабата светлина, но знаех, че юмрукът, който му бях забила, утре щеше да проличи. Беше жалко да се загрозява красивото му лице, но щеше да му мине, а и навярно това ще го научи да не се забърква с Роуз Хатауей.

Или пък не. Дмитрий отново ме повлече.

— Малко остава да те метна през рамо — предупреди ме.

— Бих искала да видя как ще го направиш.

— Как, мислиш, ще се почувства Лиса, ако те убият? — Ръцете му се стегнаха и макар да имах чувството, че наистина може да изпълни заплахата си да ме метне през рамо, в същото време подозирах, че иска да ме стресне. Толкова беше разстроен. — Можеш ли да си представиш какво ще й причини твоята загуба?

За миг сякаш всичките ми бързи и резки отговори секнаха. Не исках да умра, но да рискувам живота си, означаваше точно това: да рискувам моя живот. Ничий друг. При все това знаех, че той е прав. Лиса щеше да бъде съсипана, ако нещо се случеше с мен. И все пак... това беше риск, който трябваше да поема.

— Имай ми малко доверие, другарю. Няма да ме убият — заявих упорито. — Ще остана жива.

Не беше отговорът, който очакваше. Промени хватката си.

— Има и по-добри начини да ѝ помогнеш, отколкото поредната лудост, която замисляш.

Внезапно се отпуснах. Дмитрий се спъна, сварен неподготвен от ненадейната ми липса на съпротива.

— Какво има? — попита, едновременно озадачен и подозрителен.

Взрях се в нощта, без да гледам към нещо конкретно. Вместо това виждах Лиса и Ейб в кралския двор, припомних си чувството на безсилие, обзело Лиса, както и копнежа ѝ да гласува. Бележката на Татяна изплува в съзнанието ми и сякаш чух гласа ѝ. *Тя не е последният представител на фамилията Драгомир. Има още един жив представител.*

— Прав си — промълвих накрая.

— Прав за какво? — Дмитрий беше напълно шашнат. Това беше обичайната реакция на хората, когато се съгласявах с нещо разумно.

— Ако хукна обратно към двора, е нищо няма да помогна на Лиса.

Тишина. Не можех добре да видя изражението му, но вероятно беше напълно сащисан.

— Ще се върна в мотела е теб и няма да бягам, за да отида в двора. — *Още един Драгомир. Трябваше да намеря другия Драгомир. Поех дълбоко дъх. — Но няма да стоя със скръстени ръце и да бездействам. Ще направя нещо за Лиса. И вие двамата със Сидни ще трябва да ми помогнете.*

ГЛАВА 8

Оказа се, че съм сбъркала в предположението си, че местната полиция се състои от един полицай и куче. Когато с Дмитрий се върнахме при мотела, видях на паркинга да проблясват червени и сини светлини и неколцина зяпачи, които се опитваха да разберат какво става.

— Целият град се е изсипал тук — промърморих.

Дмитрий въздъхна.

— Не можа да се сдържиш да не кажеш нещо на служителя, нали?

Спряхме на известно разстояние, скрити в сенките на една порутена сграда.

— Реших, че това ще те забави.

— Сега ще забави всички ни. — Погледът му обходи сцената, отбелязвайки всички подробности на фона на проблясващите светлини. — Колата на Сидни я няма. Това поне е нещо.

Напереността ми от преди малко съвсем се стопи.

— Така ли? Току-що загубихме превоза си!

— Тя не би ни изоставила, но е достатъчно умна да се махне отгук, преди полицията да почука на вратата ѝ. — Обърна се и огледа единствената главна улица на града. — Да вървим. Тя трябва да е наблизо, а има голяма вероятност полицията да започне да претърсва наоколо, ако си мислят, че някакво беззащитно момиче е било преследвано. — Тонът, с който изрече „беззащитно“, бе достатъчно красноречив.

Дмитрий взе решение да се върнем на шосето, което ще ни отведе в града, предполагайки, че Сидни ще иска да се измъкне час по-скоро отгук, след като бях провалила нашето прикритие. Замесването на полицията бе създавало известни усложнения, но не съжалявах за стореното. Бях развълнувана заради плана, който ми бе хрумнал в гората, и както обикновено нямах търпение да го реализирам. Ако бях допринесла да се измъкнем от тази дупка, толкова по-добре.

За щастие инстинктите на Дмитрий се оказаха безпогрешни. На около километър извън града видяхме хондата CR-V, отбита в страничното платно. Двигателят бе изключен, светлините угасени, но съвсем ясно видях номера от Луизиана. Отидох до прозореца на шофьора и почуках по стъклото. Вътре Сидни трепна. Свали стъклото и ме изгледа невярващо.

— Какво си направила? Няма значение. Не ми казвай. Качвайте се.

Двамата с Дмитрий се подчинихме. Под неодобрителния ѝ поглед се почувствах като разглезено и невъзпитано дете. Тя запали двигателя, без да отрони нито дума, и подкара в посоката, от която бяхме дошли. След известно време поехме по една малка щатска магистрала, която ни отведе обратно на междущатската. Доста обещаващо. Само че след като изминахме няколко километра, Сидни отново спря, този път до някаква тъмна отбивка.

Тя обърна колата, а след това се извърна и се втренчи в мен.

— Избяга, нали?

— Да, но ми хрумна една...

Сидни вдигна ръка, за да ме накара да млъкна.

— Не, недей. Не още. Искане ми се да беше предприела това откачено бягство, без да привличаш вниманието на властите.

— На мен също — присъедини се Дмитрий.

Изгледах ги намръщено.

— Хей, върнах се, нали? — Дмитрий повдигна вежди, очевидно поставяйки под въпрос доколко е било доброволно. — И сега зная какво трябва да направим, за да помогнем на Лиса.

— Това, което трябва да направим — поде Сидни, — е да намерим безопасно място, където да останем.

— Просто ще се върнем в цивилизацията и ще си изберем хотел. С рум сървис. Ще го превърнем в щабквартира, докато работим върху следващия си план.

— Ние подбрахме специално града! — избухна Сидни. — Не можем да отидем на някое случайно място — поне не наблизо. Съмнявам се, че са обърнали внимание на регистрационните номера, но мотат да обявят за издирване този модел кола. След като разполагат с описанията ни и това стигне до щатската полиция, ще стигне и до алхимиците, а след това...

— Успокой се. — Дмитрий докосна ръката ѝ. Нямахте нищо интимно в жеста, но усетих как в мен избухна завист, особено след като съвсем наскоро бях влачена грубо през гората. — Не сме сигурни, че всичко това ще се случи. Защо просто не се обадиш на Ейб?

— Да — рече тя мрачно. — Точно за това си мечтая. Да му кажа, че съм оплескала плана за по-малко от двадесет и четири часа.

— Добре — заговорих аз, — ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, и без това планът ще се промени...

— Замълчете — сряза ме тя. — И двамата. Трябва да помисля.

Двамата с Дмитрий се спогледахме, но не продумахме нищо. Когато му казах, че наистина зная как да помогна на Лиса, той се заинтригува. Знаех, че сега иска да чуе по-подробни обяснения, но и двамата трябваше да почакаме какво ще реши Сидни.

Тя включи осветлението в купето и измъкна карта на щата. След като я изучава около минута, я сгъна и се втренчи пред себе си. Не виждах лицето ѝ, но предположих, че се е намръщила. Накрая въздъхна по онзи неин нещастен начин, изгаси осветлението и запали двигателя. Наблюдавах я, докато въвеждаше Олтсуд, Западна Вирджиния, в своя джипиес.

— Какво е Олтсуд? — попитах, разочарована, че не бе въвела нещо като Атлантик сити.

— Нищо — отвърна тя и подкара колата по шосето. — Това е най-близкото място, което нашият джипиес успя да открие.

Светлините от фаровете на минаваща кола осветиха за кратко профила на Дмитрий и видях любопитството, изписано върху лицето му. Ясно. Май не бях единствената непосветена. Джипиес устройството показваше, че има час и половина до избраната дестинация. Но той не оспори избора ѝ и се обърна отново към мен.

— И така, какво става с Лиса? Какъв е великият ти план? — Погледна към Сидни. — Роуз каза, че има нещо важно, което трябва да направим.

— Не се и съмнявам — промърмори Сидни сухо.

Дмитрий отново ме погледна с любопитство.

Поех дълбоко дъх. Време беше да разкрия тайната, която пазех още от предварителното ми изслушване.

— И така, хм, оказва се, че Лиса има брат или сестра. И смятам, че трябва да открием него или нея.

Докато го изричах, успях да запазя тона си хладен и равнодушен. Но сърцето ми сякаш щеше да се пръсне в гърдите. Въпреки че разполагах с достатъчно време, за да осмисля бележката на Татяна, изричането на думите на глас ги направи *реални* както никога досега. Това ме шокира, стовари се върху мен с цялата тежест на значението, което тази информация наистина имаше и как променяше всичко, в което сме вярвали.

Разбира се, моят шок не беше нищо в сравнение с този на спътниците ми. Точка за Роуз. Сидни не направи никакъв опит да прикрие смайването си и ахна. Дори Дмитрий изглеждаше донякъде стъписан.

След като се окопитиха, видях как се подготвят да възразят. Или щяха да поискат доказателство, или просто да отхвърлят идеята като абсурдна. Извадих бележката на Татяна и им я прочетох на глас, а след това я дадох на Дмитрий да я погледне. Разказах им за срещата си с призраците, когато неспокойният дух на Татяна потвърди, че написаното е истина. Въпреки това спътниците ми останаха скептични.

— Нямах доказателство, че Татяна е написала бележката — заяви Дмитрий.

— В архивите на алхимиците няма сведения за друг Драгомир — отсече Сидни.

И двамата изрекоха това, което очаквах да кажат. Дмитрий беше от тези, които винаги подозираха номер или капан. Съмняваше се във всичко, което не бе подплатено с неопровержимо доказателство. Сидни живееше в свят на факти и данни и имаше непоклатима вяра в алхимиците и тяхната информация. След като алхимиците не вярваха на това, тя също не вярваше. Потвърждението на един призрак не беше убедително за нито един от двамата.

— Наистина не виждам защо духът на Татяна би ме измамил — настоях аз. — А и алхимиците не са вездесъщи. В бележката се казва, че това е много строго пазена от мороите тайна, следователно ще е тайна и за алхимиците.

Сидни изсумтя, възмутена от коментара ми, че алхимиците не са „вездесъщи“, но иначе остана мълчалива. Дмитрий беше този, който искаше да знае повече, отказвайки да приеме всичко на доверие, без други доказателства.

— Преди си ми казвала, че невинаги ти е ясно какво искат да ти кажат призраците — изтъкна. — Може би не си я разбрала правилно.

— Не зная... — Припомних си отново сериозното ѝ, прозрачно лице. — Мисля, че тя е написала тази бележка. Инстинктът ми подсказва, че е била тя. — Присвих очи. — Знаеш, че и преди съм била права. Можеш ли да ми повярваш и сега?

Той се втренчи в мен за няколко секунди, а аз издържах погледа му, без да трепна. Както обикновено, по някакъв свръхестествен начин знаех какво се случва. Цялата ситуация не беше за вярване, но той беше наясно, че съм права за инстинктите си. Миналото бе доказало безпогрешността им. Без значение какво бе преживял, независимо от настоящите противоречия помежду ни, той все още ме познаваше достатъчно добре, за да ми повярва.

Бавно, почти неохотно, кимна.

— Но ако решим да търсим това извънбрачно дете, ще нарушим инструкциите на Лиса да стоим настрана.

— Ти вярваш в бележката? — възкликна Сидни. — И наистина *смяташ* да се занимаваш с това?

В гърдите ми избухна гняв, който се постарях да прикрия. Разбира се. Разбира се, че това щеше да е следващото препятствие: неспособността на Дмитрий да наруши заповедите на Лиса. Сидни се страхуваше от Ейб, което можех да разбера, но притеснението на Дмитрий беше единствено заради благородната рицарска клетва, която бе дал на Лиса. Поех дълбоко дъх. Ако му заявих колко абсурдно смятам, че е поведението му, нямаше да спечеля нищо.

— Технически погледнато, да — подех в отговор на последните думи на Дмитрий. — Но ако наистина можем да докажем, че тя не е единственият представител на рода Драгомир, много ще ѝ помогнем. Не можем да пренебрегнем възможността и ако успеете да ме предпазите от неприятности, докато се опитваме да го издирим — опитах се да не се намръщя при последното, — тогава не би трябвало да има проблеми.

Дмитрий се замисли. Познаваше ме. Знаеше също, че ако се наложи, бих използвала кръгова логика, за да постигна целта си.

— Добре — рече накрая. Видях, че изражението му се промени. Решението беше взето и отгук нататък щеше да се придържа към него.

— Но откъде ще започнем? Не разполагаш с никакви други следи, освен мистериозната бележка.

Беше нещо като дежа вю и ми напомни по-ранния разговор на Лиса и Кристиан с Ейб, когато обсъждаха откъде да започнат с разследването си. Явно с нея водехме успореден живот, като и двете се опитвахме да разрешим невъзможна загадка, следвайки неясна следа. Докато си припомнях техния разговор, се опитвах да разсъждавам като Ейб: без догадки, само очевидни заключения.

— Несъмнено това е тайна — започнах. — При това голяма. Такава, която някои очевидно са искали да скрият — дотолкова, че да откраднат сведенията за това и да държат фамилията Драгомир настрана от властта. — Някой бе проникнал в сградата на алхимиците и бе взел документите, доказващи, че Ерик Драгомир наистина е финансирал тайнствена жена. — Изтъкнах на новоизпечените си съучастници в това начинание, че за мен е съвсем логично тази жена да е майка на детето, плод на незаконната му любов. — Можеш да се поразровиш в този случай. — Последното се отнасяше за Сидни. Може би на нея не й пукаше дали има и друг наследник на рода Драгомир, но алхимиците все още искаха да узнаят кой бе откраднал документи от архивите им.

— Я чакайте. Как така обсъждате нов план, а аз изобщо не съм включена при взимането на решения? — Явно беше възмутена, че внезапно разговорът ни продължи без нейно участие. След всички събития през тази нощ, на Сидни никак не й се нравеше идеята да се забърка в някой от поредните ми налудничави планове. — Може би за вас двамата не е кой знае какво, че ще нарушите заповедите на Лиса, но в случая аз ще действам против тези на Ейб. А той не е толкова снизходителен.

Имаше право.

— Ще го помоля за бащинска услуга — уверих я. — Освен това *старецът* обича тайните. Той ще се включи в начинанието, повярвай ми. А и ти вече си открила най-голямата следа в тази история. Искам да кажа, че ако Ерик е давал пари на някаква неизвестна жена, защо тя да не е била тайната му любовница и майка на незаконното му дете?

— Неизвестна е ключовата дума — заяви Сидни, явно скептично настроена относно „снизходителността“ на Змея. — Ако теорията ти е вярна, а това е доста съмнително, ние все още нямаме никаква

представа коя е тази любовница. В откраднатите документи няма данни за нея.

— Има ли други документи, които са свързани с откраднатите? И можеш ли да откриеш банката, в която са превеждани парите? — Първоначалната загриженост на алхимиците се отнасяше просто до факта, че някой е откраднал папка от архивите им. Колегите на Сидни бяха открили кои документи са взети, но не бяха обърнали внимание на съдържанието им. Бях готова да се закълна, че изобщо не са проверили дали нямат връзка с други документи в архива. Дотук думите на Сидни го потвърждаваха.

— Ти наистина нямаш представа как става търсенето в архива, нали? Не е толкова лесно — обясни Сидни. — Ще отнеме известно време.

— Ами... предполагам, че затова е добре, че отиваме някъде, хм, на сигурно място, нали? — попитах невинно. След като ми светна, че навярно ще ни трябва време, за да планираме добре следващата си съвместна стъпка, осъзнах и нещо друго — неудобството от факта, че бяхме изгубили безопасното си убежище.

— Сигурно място... — Тя поклати глава. — Е, ще видим. Надявам се, че не се забърквам в нещо глупаво.

След тези застрашителни думи в колата се възцари тишина. Искях да узная повече за мястото, където отивахме, но усещах, че не бива да насилвам късмета си и да провалям малката победа, която бях извоювала. Или поне победата, която си мислех, че съм постигнала. Не бях напълно сигурна, че Сидни е стопроцентово с нас, но имах чувството, че Дмитрий е убеден. По-добре да не я дразня точно сега. Погледнах към джипиес устройството. Оставаше почти час. Достатъчно време, за да проверя какво става с Лиса.

Беше ми нужна минута, за да се ориентирам къде беше приятелката ми, вероятно защото очаквах, че се е върнала в стаята си. Но не, тя се намираше на място, където съм ходила само веднъж: домът на родителите на Ейдриън. Изненадващо. Но след няколко минути престой в съзнанието ѝ разбрах причината. Настоящият ѝ апартамент се намираше в сградата за гости, а след настъпилата паника заради бягството ми там гъмжеше от посетители, които се опитваха да напуснат кралския двор. Градската къща на семейство Ивашков се намираше в район, където бяха разположени постоянните

резиденции и който бе много по-тих — не че и там не липсваха паникьосани съседни.

Ейдриън се бе излегнал в дълбок фотьойл, вдигнал небрежно крака върху изящната масичка за кафе, която навярно някой специалист по вътрешен дизайн бе помогнал на майка му да избере. Лиса и Кристиан току-що бяха пристигнали и тя долови лек мирис на дим във въздуха, което я накара да си помисли, че малко преди това Ейдриън се е отдал на един от вредните си навици.

— Ако имаме късмет — казваше той на двамата, — родителското тяло ще е заето за известно време, което ще ни предостави нужните спокойствие и тишина. Труден ли беше разпитът?

Лиса и Кристиан се настаниха на един диван, който изглеждаше повече красив, отколкото удобен. Тя се облегна на любимия си и въздъхна.

— Не беше толкова зле. Не зная дали са напълно убедени, че ние нямаме нищо общо с бягството на Роуз... но определено не разполагат с никакво доказателство.

— Мисля, че ще си имаме повече разпавии с леля Таша — обади се Кристиан. — Тя доста се вкисна, че не сме й казали какво става. Струва ми се, че й се иска тя лично да бе взривила статуите.

— Мисля, че по-скоро е разстроена заради намесата на Дмитрий — изтъкна Лиса. — Смята, че сме прецакали шансовете му отново да бъде приет.

— Права е — съгласи се Ейдриън, взе дистанционното и включи големия плазмен телевизор. Изключи звука и започна да прещраква безразборно каналите. — Но никой не го е насилвал.

Лиса кимна, но мислено се зачуди дали неволно не го е принудила. Тържествената му клетва да я закриля не беше тайна за никого. Кристиан сякаш долови тревогата й.

— Хей, доколкото знаем, той никога не би...

Прекъсна го почукване на вратата.

— По дяволите! — Ейдриън се изправи. — Край на спокойствието и тишината.

— Родителите ти нямаше да чукаат — изтъкна Кристиан.

— Вярно е, но сигурно е някой от приятелите им, дошъл да пийне портвайн и да поклюкарства за това, колко ужасна е днешната

престъпна младеж — подвижна Ейдриън, докато се отправяше към вратата.

Лиса чу отварянето на вратата, последвано от приглушен разговор. Миг по-късно Ейдриън се върна с млад морой, когото Лиса не познаваше.

— Виж — типът се озърна нервно, — мога да дойда и друг път. — Видя Лиса и Кристиан и замръзна.

— Не, не — успокой го Ейдриън. Превръщането му от вкиснат и отегчен млад мъж в приветлив и оживен домакин бе станало толкова бързо, все едно бе щракнал електрически ключ. — Сигурен съм, че тя ще се върне всеки момент. Познавате ли се?

Непознатият кимна, докато местеше поглед от лице на лице.

— Разбира се.

Лиса се намръщи.

— Аз не те познавам.

Усмивката не слизаше от устните на Ейдриън, но Лиса усети, че тук става нещо важно.

— Това е Джо. Джо е портиерът, който ми помогна, като свидетелства, че не съм бил с Роуз, когато Татяна е била убита. Същият, който работи в сградата на Роуз.

Лиса и Кристиан се изправиха на дивана.

— Голям късмет, че се появи преди изслушването — рече Кристиан предпазливо.

За кратко имаше паника, че Ейдриън може да бъде замесен в престъплението заедно с мен, но Джо се беше появил тъкмо навреме, за да свидетелства за времето, по което е видял Ейдриън и мен в моята сграда.

Джо направи заднишком няколко стъпки към вратата.

— Наистина трябва да си вървя. Само кажете на лейди Ивашков, че съм идвал... и че напускам двора. Но всичко е уредено.

— Какво е уредено? — попита Лиса и бавно стана.

— Тя... тя знае. — Знаех, че Лиса няма заплашителен вид. Беше готина, слаба и много сладка, но от страха, изписан по лицето на Джо... ами, сигурно го е изгледала доста страшно. Това ми напомни скорошната ѝ среща с Ейб. — Наистина — додаде той — трябва да вървя.

Понечи да тръгне, но внезапно усетих как духът избухна в Лиса. Джо се закова неподвижен, докато тя пристъпваше към него.

— За какво искаш да говориш с лейди Ивашков? — настоя.

— По-кратко, братовчедке — промърмори Ейдриън. — Не се нуждаеш от толкова много от духа, за да получиш отговор.

Лиса използваше внушението върху Джо, при това толкова силно, че той се превърна в кукла на конците.

— За парите — ахна Джо с широко отворени очи. — Уреждането на парите.

— Какви пари? — продължи да го разпитва тя.

Джо се поколеба, сякаш се опитваше да устои на невидимата сила, но накрая се предаде. Не би могъл да се бори с толкова силно внушение от някой, владеещ магията на духа.

— Парите... парите, за да свидетелствам... за това, къде е бил *той*. — Джо кимна рязко към Ейдриън.

Невъзмутимото изражение на Ейдриън леко се пропука.

— Какво искаш да кажеш с това, къде съм бил в нощта, когато леля ми умря? Да не би да казваш...

Кристиан продължи оттам, откъдето Ейдриън не можа.

— Лейди Ивашков ти е платила, за да кажеш, че си видял Ейдриън, нали?

— Наистина го *видях*! — извика Джо. Видимо се потеше. Ейдриън беше прав: Лиса използваше твърде много от магията на духа. Това нараняваше физически Джо. — Аз просто... просто... не си спомням часа... Не си спомням който и да е час. Това казах и на другия тип. Тя ми плати да уточня часа, когато си бил там.

Това не се хареса на Ейдриън, изобщо не му хареса. Трябва да му призная, че запази спокойствие.

— Какво имаш предвид с това, че си казал и на „другия тип“?

— Кой друг? — попита Лиса. — Кой друг е бил с нея?

— Никой! Лейди Ивашков просто искаше да бъде сигурна, че синът ѝ е извън подозрение! Аз нагласих малко подробности заради нея. Онзи тип... другият, който дойде по-късно... който искаше да знае кога се е появила Хатауей.

Откъм антрето се чу изщракване при отварянето на входната врата. Лиса се наведе напред, усилвайки внушението.

— Кой? Кой беше? Какво искаше?

Джо имаше вид, сякаш страдаше от силна болка. Преглътна.

— Не зная кой беше той! Никога преди това не съм го виждал! Някакъв морой. Просто искаше да свидетелствам за времето, когато съм видял Хатауей. Плати ми повече от лейди Ивашков. Нямах да навреди... — Погледна отчаяно към Лиса. — Нямах да навреди да помогна и на двамата... особено след като Хатауей го е извършила...

— Ейдриън? — разнесе се гласът на Даниела откъм коридора. — Тук ли си?

— Спри — предупреди Ейдриън Лиса с нисък глас. Не се шегуваше.

Тонът ѝ бе мек, а вниманието ѝ продължаваше да е насочено към Джо.

— Как изглеждаше мороят? Опиши го.

По дървения под на коридора се разнесе потракване на високи токчета.

— Като всички! — Отвърна Джо. — Кълна се! Незабележим. Обикновен. С изключение на ръката... моля ви оставете ме да си вървя...

Ейдриън избута Лиса настрана, прекъсвайки контакта между нея и Джо. Джо едва не се свлече на пода, а сетне се скова, когато погледът му се преплете с този на Ейдриън. Още внушение, но в много по-малка доза, отколкото Лиса бе използвала.

— Забрави това — изсъска Ейдриън. — Никога не сме водили този разговор.

— Ейдриън, какво...

Даниела прекрачи прага на дневната и се сепна от гледката, разкрила се пред очите ѝ. Кристиан все още седеше на дивана, но Ейдриън и Лиса бяха на сантиметри от Джо, чиято риза бе мокра от пот.

— Какво става тук? — възкликна Даниела.

Ейдриън отстъпи назад и дари майка си с една от онези свои очарователни усмивки, които разтапяха сърцата на толкова много жени.

— Този младеж е дошъл да се види с теб, мамо. Казахме му да те почака. Тъкмо излизахме.

Даниела плъзна поглед между сина си и Джо. Явно беше, че се чувства обърквана и смутена. Лиса се изненада от думите на Ейдриън,

че „тъкмо излизали“, но не го опроверга. Кристиан също.

— Радвам се да ви видя — промърмори Лиса. Усмивката, с която озари Даниела, беше не по-малко очарователна от тази на Ейдриън. Джо изглеждаше напълно замаян. След последната заповед на Ейдриън бедният портиер вероятно напълно бе забравил как се е озовал в дома на семейство Ивашков.

Лиса и Кристиан побързаха да последват Ейдриън навън, преди Даниела да успее да проговори.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Кристиан, когато тримата се озоваха навън. Не бях сигурна дали имаше предвид стряскащата сила на внушението на Лиса, или онова, което бе разкрил Джо.

— Не съм сигурен — отвърна Ейдриън мрачно. Нямахте и следа от сърдечната му очарователна усмивка. — Но трябва да поговорим с Михаил.

— Роуз.

Нежният глас на Дмитрий ме върна обратно в колата при него и Сидни. Той несъмнено бе разпознал изражението на лицето ми и знаеше какво става.

— Всичко наред ли е там? — попита.

Знаех, че „там“ означава кралския двор, а не задната седалка на колата. Кимнах, макар че „наред“ не беше най-правилната дума за това, на което току-що бях станала свидетел. На какво точно бях станала свидетел? На признание за лъжесвидетелстване. Признание, което опровергаваше някои от доказателствата срещу мен. Не ми пукаше, че Джо бе излъгал заради безопасността на Ейдриън. Ейдриън не беше замесен в убийството на Татяна. Исках да е чист от всякакви подозрения. Но останалото? Някакъв „обикновен“ морой, който бе платил на Джо да излъже за времето, когато съм била в стаята си, лишавайки ме от алиби?

Преди да успея напълно да осмисля чутото, забелязах, че колата спря. Изтласках информацията за Джо в дъното на съзнанието си и се опитах да осмисля сегашното ни положение. Лаптопът на Сидни проблясваше на предната седалка, докато тя търсеше нещо.

— Къде сме? — втренчих се през прозореца. На светлината на фаровете видях една мрачна, затворена бензиностанция.

— В Олтсуд — отвърна Дмитрий.

Доколкото можех да видя, нямаше нищо друго освен бензиностанцията.

— Последният град, в който бяхме, приличаше на Ню Йорк в сравнение с този.

Сидни затвори лаптопа си. Подаде ми го и аз го оставих на седалката до мен, близо до раниците, които тя по някакво чудо бе успяла да грабне, когато е изхвърчала от мотела. Запали двигателя и излезе от паркинга. Недалеч виждах светлините на магистралата и очаквах тя да завие към нея. Вместо това тя подмина бензиностанцията и продължи напред в мрака. Както и по-рано, бяхме заобиколени от планини и по-малки гори. Продължихме да се движим със скоростта на охлюв, докато Сидни не видя тесен път, покрит с чакъл, който се губеше в гората. Беше достатъчно широк, за да се движи една кола по него, но и някак си не очаквах, че ще попаднем на оживен трафик. Пътят ни отвеждаше все по-навътре в гората и макар да не можех да видя лицето на Сидни, безпокойството ѝ се усещаше съвсем явно в колата.

Минутите се нижеха като часове, докато накрая тесният път ни изведе на голяма поляна. Други коли — доста стари и потрошени — бяха паркирани там. Беше доста странно място за паркинг, имайки предвид, че доколкото можех да различа, наоколо се простираха само тъмни гори. Сидни изключи двигателя.

— В къмпинг ли се намираме? — попитах.

Тя не ми отговори. Вместо това погледна към Дмитрий.

— Наистина ли си толкова добър, колкото твърдят?

— Какво? — сепна се той.

— В схватките. Всички говорят за това, колко си опасен. Наистина ли си толкова добър?

Дмитрий се замисли.

— Достатъчно добър.

Изсумтях.

— Много добър.

— Надявам се да е достатъчно — заяви Сидни и се протегна към дръжката на вратата.

Аз също отворих моята врата.

— Няма ли да попиташ за мен?

— Вече зная колко си опасна — отвърна тя. — Виждала съм те.

Комплиментът ѝ не ми подейства особено успокоително, докато пресичахме усамотения паркинг.

— Защо спряхме?

— Защото отгук нататък ще продължим пеша. — Включи фенерчето и освети района около паркинга. Накрая лъчът проблесна по пътеката, виеща се между дърветата. Беше малка и лесно можеше да остане незабелязана заради храстите и другите растения, избуяли около нея. — Ето. — Сидни се запъти натам.

— Почакай — спря я Дмитрий. Мина пред нея и застана начело, а аз незабавно се строих зад малката ни група. Това беше стандартното тактическо разположение на пазителите. Ние я защитавахме, така както бихме постъпили с всеки морой. Всичките ми по-ранни мисли за Лиса отлетяха от главата ми. Вниманието ми бе изцяло съсредоточено върху настоящата ситуация, а сетивата ми бяха нащрек в очакване на евентуалната опасност. Видях, че Дмитрий реагира също като мен — и двамата бяхме извадили сребърните си колове.

— Къде отиваме? — попитах, докато избягвахме внимателно корените и дупките по пътеката. Клоните драскаха ръцете ми.

— При хора, за които мога да гарантирам, че няма да ви издадат — отвърна Сидни със суров глас.

На устните ми напиряха още въпроси, когато внезапно бях заслепена от ярка светлина. Очите ми бяха привикнали с тъмнината и ненадейният блясък беше твърде рязка промяна. Последва шумолене сред дърветата, усещане за множество тела и когато зрението ми се възстанови, видях, че отвсякъде съм заобиколена от вампирски лица.

ГЛАВА 9

За щастие бяха лица на морои.

Това не ме спря да вдигна кола си и да приближа до Сидни. Никой не ни нападна, но аз не промених позицията си — макар че навярно нямаше значение. След като огледах по-внимателно обстановката, установих, че сме заобиколени от десетина души. Бяхме казали на Сидни, че сме добри бойци, и не бяхме излъгали. Двамата с Дмитрий вероятно можехме да се справим с групата без особено затруднение, въпреки че неподходящият за битки терен щеше да ни затрудни. Освен това открих, че групата не се състои изцяло от морои. Тези, които бяха близо до нас, бяха морои, но застаналите около тях бяха дампири. И светлината, която си помислих, че е от факла или фенер, всъщност идваше от огнено кълбо, което държеше една жена морой.

Друг морой пристъпи напред, на възраст приблизително колкото Ейб, с гъста кестенява брада и със сребърен кол в ръка. Част от съзнанието ми регистрира, че в сравнение с моя колът му е с по-груба изработка, но заостреният му връх представляваше същата заплаха. Погледът на мъжа обходи мен и Дмитрий, след което и той сведе кола. Основният обект на любопитството му се оказа Сидни и той приближи внезапно към нея. Ние с Дмитрий понечихме да го спрем, но други ръце се протегнаха, за да спрат нас. Бях готова да се преборя с тях, но замръзнах, когато Сидни промълви задавено:

— Почакай.

Брадатият морой хвана брадичката ѝ и извърна главата ѝ така, че светлината да падне върху бузата ѝ и златната татуировка блесна. Той я пусна и отстъпи назад.

— Момиче лилия — промърмори.

Останалите видимо се отпуснаха, макар че коловете им оставаха насочени към нас, готови да нападнат, ако ги предизвикат. Водачът на мороите насочи вниманието си от Сидни към Дмитрий и мен.

— Дошли сте тук, за да се присъедините към нас? — попита предпазливо.

— Нуждаем се от убежище — заговори Сидни, като докосна леко гърлото си. — Те са преследвани от... от Опетнените.

Жената, която държеше огненото кълбо, доби скептично изражение.

— По-скоро са шпиони на Опетнените.

— Кралицата на Опетнените е мъртва — продължи Сидни. Кимна към мен. — Те смятат, че тя я е убила.

Тази част от мен, която изгаряше от любопитство, понечи да заговори, но тутакси я накарах да млъкне. Все пак притежавах достатъчно здрав разум, за да знам, че ще е най-добре да оставя Сидни да се оправя в тази откачена ситуация. Не разбирах какви ги приказваше. Когато обяви, че сме преследвани от Опетнените, помислих, че се опитва да накара групата да повярва, че по петите ни са стригои. Сега, след като спомена кралицата, вече не бях толкова сигурна. Не бях и толкова сигурна дали беше много умно да ме представя като заподозряна в убийство. Никак нямаше да се учудя, ако Кафявата брада ме предадеше в опит да изкрънка някаква награда. Съдейки по външния вид и дрехите му, щеше да му дойде много добре.

За моя изненада откровенията на Сидни извикаха усмивка на лицето му.

— И така, още един узурпатор си отиде. Вече избрали ли са нов?

— Не — поклати глава Сидни. — Много скоро ще има избори и ще гласуват.

Усмивките по лицата на останалите тутакси бяха заменени от презрителни изражения и възмутени мърморения относно изборите. Не можах да се сдържа.

— Как иначе да изберат нов крал или кралица?

— По истинския начин — отвърна най-близко стоящият до мен дамфир. — Както е ставало в древността. В битка на живот и смърт.

Изваках да чуя завършека на шегата, но този странен тип явно беше съвсем сериозен. Искях да попитам Сидни в какво ни беше забъркала, но изглежда вече бяхме минали успешно проверката. Водачът им се обърна и закрачи по пътеката. Групата го последва, както и ние. Докато слушах разговора им, смръщих леко вежди — и не само защото на карта бе заложен животът ни. Заинтригува ме акцентът

им. Служителят в мотела имаше подчертан южняшки акцент, точно както би се очаквало в тази част на страната. Тези типове звучаха подобно, но имаха малко по-различно произношение. Говорът им смътно ми напомняше акцента на Дмитрий.

Бях толкова напрегната и притеснена, че не забелязах колко дълго сме вървели. Накрая пътеката ни изведе до нещо, което приличаше на добре скрит лагер. В средата на широка поляна гореше голям огън, около който беше насядала една групичка. От едната страна бяха разпръснати постройките, които се губеха в гората заедно с вече по-широката пътека. Би било преувеличено да се каже, че приличаше на истинска улица, но създаваше илюзията за град или поне за село. Постройките бяха малки и паянтови, но очевидно в тях се живееше целогодишно. От другата страна на огъня хълмистата земя се издигаше рязко нагоре, като се сливаше с Апалачите, закривайки звездите. На проблясващата светлина на пламъците виждах предната част на планината, изсечена от груби скали, сред които бяха пръснати дървета, разделени от тъмни дупки.

Вниманието ми се върна отново към живите обитатели. Събраната около огъня тълпа — около двадесетина души — притихна, когато се появихме с ескорта си. Отначало забелязах само броя им. Боецът в мен броеше противника и планираше атаката. След това, както и преди малко, се вгледах внимателно в лицата им. Още морой, смесени с дампири. И — откритието беше шок за мен — човешки същества.

При това не бяха захранващи. Е, поне не истински захранващи. Дори в мрака можах да видя следите от малки ухапвания по някои от човешките шици, но съдейки по любопитните им изражения, заключих, че не дават редовно кръв. Не бяха отнесени, не приличаха на дрогирани. Бяха се смесили с мороите и дампирите, седяха и разговаряха — очевидно цялата група образуваше нещо като комуна. Запитах се дали тези човеци не са като алхимиците. Може би и те имаха някакви делови отношения с представителите на моята раса.

Стегнатите редици около нас започнаха да се разпръсват и аз пристъпих по-близо до Сидни.

— Какво, за Бога, е всичко това?

— Съхранителите — отвърна тя с нисък глас.

— Съхранители? Какво означава това?

— Това означава — намеси се брадатият морой, — че за разлика от твоите хора, ние все още спазваме древните традиции, така както всички би трябвало да го правят.

Огледах тези „Съхранители“, облечени в опърпани дрехи, и мръсните, босоноги деца. Имайки предвид колко далеч бяхме от цивилизацията — и колко тъмно беше извън обсега на огъня, — бях готова да се обзаложа, че нямаха електричество. Отворих уста, за да заявя, че според мен никой не би трябвало да живее при такива условия. Тогава си спомних с каква лекота тези хора говореха за битки на живот и смърт и реших да запазя мнението за себе си.

— Те защо са тук, Реймънд? — попита една жена, седнала близо до огъня. Беше от човешката раса и говореше на брадатия морой по съвсем обикновен, свойски начин. Не се държеше отнесено, както бе характерно за хранващите. Не приличаше и на донякъде скованите разговори, които представителите на моята раса водеха с алхимиците. — Към нас ли ще се присъединят?

Реймънд поклати глава.

— Не. Опетнените ги преследват, защото са убили тяхната кралица.

Сидни ме сръга, преди да успея да възразя. Стиснах зъби, в очакване да бъда нападната. Вместо това с изненада установих, че тълпата ме гледа със смесица от благоговение и възхищение, също като групата, която ни посрещна.

— Ще им дадем убежище — обясни Реймънд. Засия насреща ни, макар че не можех да определя дали одобрението му се дължеше на факта, че сме убийци, или просто му харесваше вниманието, с което го удостоиха. — Всички вие сте добре дошли да се присъедините към нас и да живеете тук. Има място в пещерите.

Пещери? Извърнах глава към стръмните скали отвъд огъня и чак сега осъзнах какво всъщност представляват тъмните дупки. Докато се вирах натам, неколцина от присъстващите се оттеглиха за нощна почивка и изчезнаха в тъмните дебри на планината.

— Просто искаме да останем тук... — заговори Сидни, докато се опитвах да не издам ужаса, надигнал се в гърдите ми. Тя се поколеба, което не беше изненадващо, имайки предвид колко неясни бяха станали нашите планове. — Вероятно няколко дни.

— Можете да останете със семейството ми — обяви Реймънд великодушно. — Дори и ти. — Последното бе адресирано към Сидни и произнесено с тон, сякаш ѝ се правеше голяма услуга.

— Благодаря — отвърна тя. — За нас ще е чест да прекараме нощта в *къщата ти*. — Осъзнах, че ударението на последната дума се отнасяше за мен. Дървените постройки покрай прашната пътека не изглеждаха особено луксозни, но бих предпочела всяка една от тях пред пещерите.

Вълнението сред обитателите на селото, комуната или каквото и да беше това, се увеличаваше с всяка изминала минута. Обсипваха ни с въпроси, като започнаха с обичайните неща като имената ни, но много бързо преминаха към по-специфични подробности относно това, как точно съм убила Татяна.

От отговора на този порой от въпроси ме спаси жената от човешката раса, която по-рано бе говорила с Реймънд. Тя скочи и избута любопитните настрани.

— Достатъчно — скара се тя на останалите. — Става късно и съм сигурна, че нашите гости са гладни.

Всъщност умирах от глад, но не бях сигурна дали съм достатъчно отчаяна, за да ям яхния от опосуми или каквото там включваше местната кухня. Думите на жената бяха посрещнати с известно разочарование, но тя увери останалите, че утре ще могат да поговорят с нас. Като се огледах, съзрях лек пурпурен проблясък. Изгревът. Групата морои, която се придържаше към „традициите“, със сигурност живееше по нощното разписание, а това означаваше, че разполагаха само с още няколко часа, преди да настане време за лягане.

Жената, която се представи като Сара, ни поведе по прашната пътека. Реймънд извика, че скоро ще се видим. Докато вървахме, видяхме и други да се мотаят около порутените постройки на път към леглата си. Навярно бяха събудени от суматохата. Сара погледна към Сидни.

— Донесе ли ни нещо?

— Не — отвърна Сидни. — Тук съм само като техен придружител.

Сара изглеждаше разочарована, но кимна.

— Важна задача.

Сидни се намръщи и сякаш още повече се притесни.

— Колко време е минало, откакто моите хора са ви носили нещо?

— Няколко месеца — отвърна Сара след кратък размисъл.

Лицето на Сидни помръкна, но не каза нищо.

Сара най-сетне ни въведе в една от големите и добре изглеждащи къщи, макар че беше съвсем обикновена и построена от небоядисани дървени дъски. Вътре беше тъмно като в рог и ние изчакахме, докато Сара запали старомодните фенери. Бях права. Никакво електричество. Това внезапно ме накара да се запитам дали изобщо има и канализация.

Подът, както и стените, беше от дърво и покрит с ярки, шарени килими. Явно се намирахме в нещо като кухня, дневна и трапезария едновременно. В средата имаше голяма камина, дървена маса със столове от едната страна и големи възглавници от другата, които предположих, че изпълняват ролята на дивани. До камината се виждаха стойки с окачени по тях изсушени билки, които изпълваха стаята с особено ухание, смесващо се с миризмата на горящи дърва. Върху стената в дъното се виждаха три врати и Сара кимна към едната.

— Можете да спите в стаята на момичетата — рече.

— Благодаря — промърморих. Не бях особено сигурна дали исках да видя какво представлява новото ни убежище. Вече ми липсваше мотелът. Огледах с любопитство Сара. Изглеждаше на възрастта на Реймънд и беше облечена в семпла, синя рокля, стигаща до коленете. Русата ѝ коса бе завързана на опашка и ми се стори ниска, както обикновените представители на човешката раса.

— Ти икономка ли си на Реймънд? — Приличаше ми на такава. По шията ѝ се виждаха няколко белега от ухапвания, но явно не беше захранваща. Поне не изцяло. Може би в тази комуна захранващите се използват и за поддръжка на домакинствата.

— Аз съм негова съпруга — усмихна се тя.

Беше истинско постижение за самообладанието ми, че изобщо успях да смъкнам едно:

— О!

Сидни ме стрелна предупредително: *Не продължавай*. Отново стиснах челюсти и кимнах рязко, за да ѝ покажа, че разбирам.

Само дето не разбирах. Дампирите и мороите често имаха връзки помежду си. За дампирите беше неизбежно. Постоянните връзки бяха

скандални, но не изцяло невъзможни.

Но морой и представители на човешката раса? Това бе отвъд всякакви представи. Тези две раси не се смесваха от векове. Преди много време от такива връзки са се родили дампирите, но с развитието на съвременния свят мороите напълно са се отказали от общуването (в интимно отношение) с представителите на човешката раса. Ние, разбира се, живеехме сред тях. Мороите и дампирите работеха заедно с хората, купуваха си съседни къщи и очевидно поддържаха странни взаимоотношения с тайни общества като това на алхимиците. И разбира се, мороите се хранеха с човешка кръв — тъкмо в това беше цялата работа. Ако държаха човеци близо до себе си, то беше единствено защото са захранващи. Това бе установеното ниво на близост. Захранващите бяха храна — ясно и просто. Храна, с която се отнасяха добре, но не и нещо, с което се сприятеляваш. Морой да прави секс с дампир? Необходимост за продължаване на расата. Морой да прави секс с дампир и да пие от кръвта му? Мръсно и обидно. Морой да прави секс с човешко същество, независимо дали пие или не от кръвта му? Непонятно.

На този свят съществуваха малко неща, които можеха да ме шокират или обидят. Имах твърде либерални възгледи, що се отнасяше до романтичните връзки, но мисълта за брак между морой и човек направо ме разби. Нямах значение дали човекът беше захранващ — каквато явно бе Сара, — или някой „над“ обикновените захранващи като Сидни. Човешките същества и мороите просто не се събираха. Това беше примитивно и грешно, затова вече не се правеше. Е, поне в света, от който идвах.

За разлика от твоите хора, ние все още спазваме древните традиции.

Най-странното беше, че независимо колко грешно си мислех, че е всичко това, Сидни би трябвало да е още повече против, имайки предвид отвращението и ужаса, които изпитваше към вампирите. При все това, предполагам, че се беше подготвила, затова бе успяла да запази типичното си хладно и невъзмутимо изражение. Тя не беше изненадана като Дмитрий и мен, а бях сигурна, че той напълно споделя чувствата ми. Просто умееше да ги прикрива много по-добре.

Някакво оживление пред вратата ме изтръгна от смайването ми. Реймънд беше пристигнал и не беше сам. Момче дампир на около осем

години бе възседнало раменете му и едно момиче морой приблизително на същата възраст подтичваше до тях. Следваше ги доста хубава жена морой на около двадесетина години, а зад нея пристъпваше много готин дампир на моята възраст или най-много две години по-голям от мен.

Последваха представяния. Децата бяха Фил и Моли, а жената морой се казваше Полет. Изглежда всички живееха тук, но не можах да разбера какви са връзките помежду им, с изключение на младежа на моята възраст. Той беше син на Сара и Реймънд, Джошуа. Усмиваше ни се искрено — особено на мен и Сидни, — а очите му ми напомняха за пронизващите, кристалносини очи на Озера. Само че, докато членовете на семейството на Кристиан имаха тъмни коси, Джошуа имаше пясъчноруса със златисти кичури. Трябваше да призная, че беше страхотна комбинация, но онази шашната част на мозъка ми отново ми напомни, че е бил роден от връзката между морой и човек, а не от дампир и морой като мен. Крайният продукт беше същият, но стигането до него си оставаше странно и непонятно за мен.

— Ще ги настаня в твоята стая — каза Сара на Полет. — Останалите от вас ще си поделят тавана.

Отне ми секунда, за да осъзная, че под „останалите от вас“ тя имаше предвид Полет, Джошуа, Моли и Фил. Погледнах нагоре и видях, че наистина имаше нещо, което приличаше на таванско помещение и обхващаше половината от ширината на къщата. Не ми изглеждаше достатъчно голямо, за да побере четирима души.

— Не искаме да ви притесняваме — изрече Дмитрий в тон с мислите ми. През по-голямата част от горското ни приключение той бе останал мълчалив, запазвайки енергията си за действия, а не за говорене. — И тук ще ни бъде добре.

— Не се тревожи за това — успокои го Джошуа и отново ми се усмихна мило. — Ние нямаме нищо против. Анджелина също няма да има.

— Кой? — попитах аз.

— Сестра ми.

Потиснах недоволната си гримаса. Петима ще се тълчат в някакво тясно подобие на таван, за да имаме ние самостоятелна стая.

— Благодаря ви — обади се Сидни. — Оценяваме гостоприемството ви. И наистина няма да останем дълго. — Като

оставим настрана неприязънта им към света на вампирите, когато пожелаят, алхимиците могат да бъдат любезни и очарователни.

— Жалко — натъжи се Джошуа.

— Престани да флиртуваш, Джош — сгълча го Сара. — Искате ли да хапнете нещо, преди да си легнете? Мога да претопля малко яхния. Ние хапнахме по-рано от нея с хляба, който Полет опече.

При думата *яхния* всичките ми опосумски страхове се завърнаха с пълна сила.

— Няма нужда — побързах да уверя любезната ни домакиня. — На мен ще ми стигне и малко хляб.

— На мен също — присъедини се Дмитрий. Зачудих се дали се опитва да им спести грижите, или споделя страховете ми. Вероятно не беше последното. Дмитрий беше от този тип, който можеш да захвърлиш в някой пуцинак, и той пак щеше да оцелее.

Полет очевидно беше опекла доста хляб и те ни оставиха да си организираме пикник в малката ни стая с цял самун и купа масло, което навярно Сара сама бе избила. Стаята беше с размерите на моята в общежитието в „Свети Владимир“, с два матрака на пода. Бяха прилежно застлани с юргани, които при тези температури навярно не бяха използвани от месеци. Докато дъвчех парче хляб, който се оказа изненадващо вкусен, прокарах ръка по юрганите.

— Шарките ми напомнят на някои десени, които видях в Русия — отбелязах.

Дмитрий ги разгледа по-внимателно.

— Подобни са. Но не са съвсем същите.

— Това е еволюция на културата — обади се Сидни. Беше уморена, но не чак толкова, че да се откаже от навика си да образова. — Традиционните руски десени са били пренесени тук и накрая са се смесили с типичните американски мотиви.

Леле.

— Хм, добре е да го зная. — Семейството ни бе оставило сами, докато се приготвяше за лягане, и аз хвърлих предпазлив поглед към откренатата врата на стаята. С целия шум и оживление там едва ли щяха да ни чуят, но за всеки случай снижих глас. — Готова ли си да ни обясниш кои, по дяволите, са тези хора?

Тя сви рамене.

— Съхранителите.

— Да, това вече го разбрах. А ние сме Опетнените. Звучи ми като по-хубава дума за стригой.

— Не. — Сидни се облегна на дървената стена. — Стригоите са Изгубените. Вие сте Опетнените, защото сте се присъединили към модерния свят и сте усвоили неговите обичаи, смесвайки ги с вашите вековни традиции.

— Хей! — възмутих се аз. — Не ние сме тези с гащеризоните и банджото.

— Роуз — рече Дмитрий предупредително и погледна многозначително към вратата. — Внимавай. А и освен това видяхме само един от тях с гащеризон.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре — поде Сидни, — мисля, че вашият начин на живот е по-добият. Да видя как човешки същества се смесват с всички тези... — Приятното и любезно изражение за пред Съхранителите беше изчезнало. Безцеремонният ѝ нрав взе връх. — Отвратително е. Не искам да ви обидя.

— Не съм се обидила. — Потръпнах. — Повярвай ми, и аз се чувствам по същия начин. Не мога да повярвам... не мога да повярвам, че живеят така.

Тя кимна, очевидно благодарна, че споделях възгледите ѝ.

— Много повече ми допада това, че вие не се смесвате с хората. Само че...

— Само че какво? — подканих я.

Тя доби смутено изражение.

— Въпреки че мороите, сред които живеете, не се женят за представители на човешката раса, вие все пак общувате с тях и живеете в градовете им. А тези тук не го правят.

— Което алхимиците предпочитат — досети се Дмитрий. — Вие не одобрявате обичаите на тази група, но ви харесва, че са изолирани от човешкото общество.

Сидни кимна.

— Колкото повече вампири живеят изолирани в горите, толкова по-добре — дори и начинът им на живот да е шантав. Тези създания общуват само помежду си и държат останалите настрана.

— Посредством враждебното си отношение? — попитах. Бяхме посрещнати от войнствена група и тя го очакваше. Всички бяха готови за битка: мороите, дампирите и хората.

— Надявам се да не е прекалено враждебно — отвърна тя уклончиво.

— Но теб те пуснаха — рече Дмитрий. — Те познават алхимиците. Защо Сара те попита дали им носиш нещо?

— Защото ние точно това правим — обясни Сидни. — Редовно снабдяваме групи като тази с продоволствия — храна за всички, лекарства за човешките същества. — Отново долових презрението в гласа ѝ, но после внезапно притеснението го измести. — Работата е там, че Сара е права, те сигурно очакват посещение от алхимиците. Дано да имаме късмет и да не сме тук, когато дойдат.

Тъкмо се канех да я уверя, че трябва да се крием само няколко дни, когато нещо от предишните ѝ думи привлече вниманието ми.

— Почакай. Ти каза „групи като тази“. Колко такива общества съществуват? — Обърнах се към Дмитрий. — Това не е като алхимиците, нали? Нещо, което само малцина от вас знаят и което се пази в тайна от нас?

Той поклати глава.

— И аз не по-малко от теб съм изненадан от всичко това.

— Някои от вашите водачи навярно знаят за Съхранителите, но съвсем смътно — каза Сидни. — Без подробности. Без местонахождение. Тези групи се укриват много добре и могат да се преместят начаса. Стоят настрана от вашите хора. Не ги харесват.

Въздъгнах.

— Заради което няма да ни предадат. Ето защо са толкова развълнувани, че може да съм убила Татяна. Между другото, много ти благодаря за тази чест.

Сидни изобщо не се смути и явно нямаше намерение да се извинява.

— Това ни осигурява защита. Както тази в момента. — Потисна прозявката си. — А сега... Изтощена съм и няма да мога да вникна в ничии налудничави планове — твои или на Ейб, — ако не се наспя.

Знаех, че е уморена, но чак сега осъзнах колко много. Сидни не беше като нас. Ние се нуждаем от сън, но ако се наложеше, можехме да издържим без него. А тя беше будувала през цялата нощ и се бе оказала в ситуации, съвсем непривични за нея. Имаше вид, сякаш всеки миг ще заспи така, както си стои права и облежната на стената. Извърнах се към Дмитрий. Той вече ме гледаше.

— Смени? — попитах. Знаех, че не можем да си позволим да останем на това място, без да се погрижим за сигурността си, дори и да бяхме предполагаемите герои убийци на кралицата.

Той кимна.

— Ти поспи първа, а аз...

Вратата се отвори рязко и двамата с Дмитрий едва не скочихме, готови за битка. Едно момиче дамфир стоеше на прага и ни гледаше кръвнишки. Беше няколко години по-малка от мен, навярно около възрастта на приятелката ми Джил Мастрано — ученичка от „Свети Владимир“, която искаше да се научи да се бие. На външен вид момичето приличаше донякъде на нея, особено по стойката. Имаше силното и издължено телосложение на повечето дамфири, а в момента цялата бе напрегната, сякаш всеки миг ще се нахвърли върху нас. Тъмнокестенявата ѝ коса, в която проблясваха меднозлатисти кичури, навярно изсветлели от слънцето, беше права и стигаше до кръста. Имаше същите сини очи като Джошуа.

— И така — заговори тя, — значи вие сте големите герои, превзели стаята ми.

— Анджелина? — предположих, като си спомних, че така Джошуа бе нарекъл сестра си.

Момичето присви очи, явно недоволна, че знаех коя е.

— Да. — Огледа ме, без погледът ѝ да трепне, и явно не одобри това, което видя. Сетне острият ѝ поглед се стрелна към Дмитрий. Очаквах да омекне, да се поддаде на красотата му, както повечето жени. Но, не. Той също получи своята доза подозрение. Сетне вниманието ѝ отново се насочи към мен.

— Не го вярвам — обяви. — Ти си твърде мека. Твърде издокарана.

Издокарана? Наистина ли? Не се чувствах така, не и в бойните си дънки и тениската. Макар че, като огледах дрехите ѝ, бих могла да я разбера. Бяха чисти, но дънките явно са видели доста, защото на коленете бяха прокъсани. Може би в сравнение с нея наистина изглеждах наконтена. Разбира се, ако някой заслужаваше титлата „издокарана“, то това бе Сидни. Дрехите ѝ бяха подходящи за бизнес среща, а и напоследък не се беше впускала в ръкопашни схватки, нито беше бягала от затвор.

Но Анджелина не ѝ обърна особено внимание. Имах чувството, че момичето се различаваше от масата тук, беше различен тип от онези човешки създания, които се женеха за Съхранителите. Алхимиците им носеха продукти и си заминаваха. Всъщност те бяха нещо като хранващи за тези хора, което беше доста объркващо. Съхранителите изпитваха повече уважение към представителите на човешката раса, на които хората от моята раса гледаха отвисоко.

Както и да е, не знаех какво да кажа на Анджелина. Не ми се нравеше да ме наричат мека или да поставят под съмнение бойните ми умения. В мен припламна искра на раздразнение, но нямаше да причиня неприятности, като се спречкам с дъщерята на домакинските ни, нито пък щях да започна да си измислям подробности за убийството на Татяна. Така че просто свих рамене.

— Външният вид често лъже — осветлих я.

— Да — кимна Анджелина студено. — Така е.

Приблужи с наперена походка до скрина в ъгъла и извади нещо, което приличаше на нощница.

— Съветвам те да не разхвърляш леглото ми — предупреди ме. Погледна към Сидни, която бе седнала на другия матрак. — Не ми пука какво ще направиш с това на Полет.

— Полет сестра ли ти е? — попитах, опитвайки се да си изясня роднинските връзки в това семейство.

Изглежда, не можех да кажа нещо по-обидно.

— Разбира се, че не — сръза ме Анджелина, излезе и затръшна вратата. Втренчих се изумено в нея.

Сидни се прозина и се протегна върху леглото си.

— Полет навярно е... любовница на Реймънд. Не зная. Метреса.

— Какво? — възкликнах. Морой женен за жена от човешката раса, с любовница морой. Не бях сигурна колко още можех да понеса. — И живее със семейството му?

— Не ме моли да ти го обяснявам. Не искам да зная повече за извращения ви начин на живот.

— Това не е *мой* начин на живот — троснах се аз.

Не след дълго дойде Сара, за да се извини за държанието на Анджелина и да попита дали се нуждаем от нещо друго. Уверих я, че всичко е наред, и горещо ѝ благодарих за гостоприемството. След като тя си отиде, двамата с Дмитрий си разпределихме смените за сън.

Предпочитах и двамата да останем будни, особено след като бях почти сигурна, че Анджелина не би се поколебала да пререже нечие гърло, докато нищо неподозиращата жертва спи. Но се нуждаехме от почивка, а и бях уверена, че и двамата щяхме да реагираме незабавно, ако някой нахлуеше в стаята.

И така оставих Дмитрий да поеме първата смяна и се сгуших под завивките в леглото на Анджелина, като се опитах да не го „разхвърлям“. Беше изненадващо удобно. Или може би просто бях много уморена. Успях да забравя за тревогите си относно екзекуцията, изгубените роднини и вампирите планинци. Заспах дълбоко и започнах да сънувам... но не беше обикновен сън. Беше различен от моя вътрешен свят, съпроводен с усещането, че е едновременно реалност и фантазия. Озовах се в сън, предизвикан от магията на духа.

Ейдриън!

Мисълта ме развълнува. Той ми липсваше и нямах търпение да поговоря директно с него след всичко, което се бе случило в двора. По време на бягството нямаше много време за приказки и след този странен горски свят, в който бях попаднала, наистина имах нужда от частица нормална цивилизация.

Светът в съня ми започна да се оформя, ставайки все по-ясен и по-ясен. Беше място, което не бях виждала — официален салон с кресла и дивани, по които бяха пръснати бледолилави копринени индийски възглавнички. По стените висяха картини с маслени бои, а в ъгъла бе подпряна голяма арфа. Много отдавна бях разбрала, че не мога да предвидя къде ще ме изпрати Ейдриън — или какво ще ме накара да облека. За щастие бях в джинси и тениска, а медальонът със синия ми *назар* висеше около врата ми.

Озърнах се нетърпеливо за него, за да го прегърна. Ала, докато погледът ми обхождаше стаята, не лицето на Ейдриън изникна пред мен.

Беше това на Робърт Дору.

И Виктор Дашков беше с него.

ГЛАВА 10

Когато гаджето ти посещава сънищата ти, научаваш някои неща. Едно от най-важните е, че физическият контакт насън е съвсем същият както наяве. Като да кажем да целунеш някого. Двамата с Ейдриън си бяхме разменили доста целувки насън, достатъчно страстни, за да възпламенят тялото ми и да събудят желание за нещо повече. Въпреки че никога не съм нападала някого насън, съм готова да се обзаложа, че един юмрук в съня ще е също толкова болезнен както истинския.

Хвърлих се без колебание към Виктор, като не бях сигурна дали искам да го цапардосам, или удуша. И двете идеи ми се струваха добри. Но не направих нито едното, нито другото. Преди да го достигна, се ударих в невидима стена — силно. Това едновременно блокира достъпа ми до него и ме отхвърли назад. Препънах се и опитах да запазя равновесие, но вместо това се приземих болезнено на пода. Да — сънищата си бяха съвсем като реалността.

Метнах кръвнишки поглед към Робърт, изпълнена със смесица от гняв и смут. Опитах се да скрия последното.

— Да не би да владееш магията на духа в комбинация с телекинеза?^[1]

Знаехме, че е възможно, но това бе умение, което Лиса и Ейдриън все още не бяха усвоили. Всъщност никак не ми се нравеше идеята, че Робърт притежава силата да хвърля предмети наоколо и да създава невидими бариери. Само това ни липсваше.

— Аз контролирам съня — отвърна Робърт загадъчно.

Виктор ме гледаше с онова самодоволно, пресметливо изражение, което бе усъвършенствал. Осъзнала неизгодното си положение, скочих на крака. Заех бойна стойка, тялото ми бе напрегнато и готово, докато се питах дали Робърт ще държи стената докрай.

— Свърши ли с буйстването? — попита Виктор. — Разговорът ни ще е много по-приятен, ако се държиш като цивилизована личност.

— Няма за какво да си говоря с теб — отсякох. — Единственото, което смятам да направя, е да те открия в реалния свят и да те завлека обратно в затвора.

— Очарователно — промърмори Виктор. — Може да ни настанят в обща килия.

Потръпнах.

— Да — продължи той. — Зная всичко за случилото се. Горката Татяна. Каква трагедия. Каква загуба.

Подигравателният му, мелодраматичен тон ме наведе на една мисъл.

— Ти... ти нямаш нищо общо с това, нали? — Бягството на Виктор от затвора бе предизвикало доста страх и паника сред мороите. Бяха убедени, че идва, за да си отмъсти на всички тях. Знаейки истината за бягството му, не обръщах внимание на подобни приказки, като предположих, че просто се е скрил някъде. Сега си спомних, че някога той искаше да вдигне революция сред мороите, и се зачудих дали убиецът на кралицата всъщност не е най-злият негодник, когото някога съм познавала.

Виктор изсумтя.

— Едва ли. — Скръсти ръце зад гърба си и закрачи из стаята, преструвайки се, че разглежда картините. Отново се запитах докъде се простира защитната стена на Робърт. — Имам много по-изтънчени методи за постигане на целите си. Не бих се унижил дотам, че да прибягна до нещо подобно... нито пък ти.

Канех се да изтъкна, че психическият му тормоз над Лиса едва ли би могъл да се нарече изтънчен метод, но последните му думи привлякоха вниманието ми.

— Не вярваш, че аз съм го извършила?

Той ме погледна от мястото си. Беше се спрял пред картина, изобразяваща мъж с бомбе и бастун.

— Разбира се, че не. Ти никога не би направила нещо, което изисква толкова внимателно планиране. И ако това, което чух за местопрестъплението, е вярно, никога не би оставила толкова много улики след себе си.

Думите му съдържаха едновременно обида и комплимент.

— Е, благодаря за доверието. Бях се разтревожила какво ще си помислиш. — Това ми спечели усмивка и аз скръстих ръце пред

гърдите си. — И откъде вие двамата знаете за случилото се в двора? Шпиони ли имате?

— Подобни неща се разпространяват много бързо в света на мороите — отвърна Виктор. — Не съм чак толкова откъснат от всичко. Узнах за убийството й почти веднага, след като се случи. Както и за изключително впечатляващото ти бягство.

По-голямата част от вниманието ми остана приковано върху Виктор, но стрелнах набързо с поглед и Робърт. Той оставаше мълчалив, празното, отнесено изражение в очите му ме караше да се питам дали въобще осъзнава ставащото около него. От вида му по гръбнака винаги ме полазваха ледени тръпки. Той беше най-яркият пример за ужасните последици от използването на магията на духа.

— А на теб какво ти пука? — троснах се аз. — И защо, по дяволите, ме безпокоиш в сънищата ми?

Виктор възобнови разходката си, сетне се спря и прокара върховете на пръстите си по гладката, дървена повърхност на арфата.

— Защото се интересувам изключително много от политиката на мороите. И бих искал да разбера кои са отговорни за убийството и каква е играта им.

Ухилих се самодоволно.

— Май те е яд, че този път за разнообразие някой друг, а не ти, дърпа конците. — Не говорех буквално.

Той отдръпна ръката си от струните на арфата и я отпусна покрай тялото си. Прикова острите си очи в мен, същите бледозелени очи като на Лиса.

— Остроумните ти забележки няма да те отведат до никъде. Имаш две възможности: или да ни позволиш да ти помогнем, или да откажеш.

— Ти си *последната* личност, от която бих поискала помощ. Не се нуждая от нея.

— Да. Изглежда нещата се развиват доста добре за теб, след като сега си издирван беглец и се намираш в компанията на мъж, когото още смятат за стригой. — Виктор замълча многозначително. — Разбира се, сигурен съм, че нямаш нищо против въпросната компания. Знаеш, че ако ви намеря, бих могъл да ви застрелям и да бъда приветстван и приет обратно като герой.

— Не залагай много на това. — В гърдите ми се надигна гняв, едновременно заради намека му, а и защото в миналото бе причинил големи неприятности на двамата ни с Дмитрий. С огромно усилие на волята, изрекох с нисък, застрашителен глас: — Аз ще намеря *теб*. И вероятно няма да доживееш да стигнеш до затвора.

— Вече установихме, че убийството не е сред уменията ти. — Виктор се отпусна в едно от креслата и се настани удобно сред възглавничките. Робърт продължаваше да стои прав с онова застинало изражение на лицето. — Сега трябва да разберем защо някой ще иска да убие покойната кралица. Дразнещата ѝ и надменна личност едва ли би била мотив, макар че сигурно е помогнала. Хората вършат подобни неща заради власт и за да подпомогнат осъществяването на целите си. От това, което чух, най-спорното последно действие на Татяна е онзи закон за възрастта — да, същият. Този, който те кара да ме гледаш толкова навъсено. Явно нейният убиец е бил против.

Изобщо не желаех да се съгласявам с Виктор. Не желаех да водя разумен разговор с него. Искях единствено да уловя някакъв знак къде се намира той в реалния свят, а след това исках да се опитам отново да ударя тази невидима стена. Щеше да си заслужава риска, ако можех поне малко да му навредя. Затова бях малко изненадана, когато се чух да казвам:

— Или, който го е направил, е искал да прокара нещо още по-лошо, много по-тежко за дампирите. Някои смятат, че декретът е твърде либерален.

Признавам си, че да изненадам Виктор Дашков, е една от големите радости в живота ми. В момента изпитах това удоволствие, като видях как веждите му се повдигнаха смаяно. Не беше лесно да изкажеш предположение, за което такъв майстор на интригата не се е досетил.

— Интересно — промълви накрая. — Може би съм те подценявал, Роуз. Това беше блестящо умозаключение.

— Ами, хм... не беше точно мое умозаключение.

Виктор зачака напрегнато. Дори Робърт излезе от замаяността си и впери поглед в мен. Усещането беше злоещо.

— Беше на Татяна. Искам да кажа, не е било умозаключение. Тя ми го каза направо... или по-точно го е написала в бележката, която ми

остави. — Какви ги плещех пред тези типове? Поне отново изненадах Виктор.

— Татяна Ивашков *ти* е оставила бележка, съдържаща тайна информация? За какво?

Прехапах устни и насочих вниманието си към една от картините. На нея бе изобразена елегантна жена морой със същите онези нефритенозелени очи, каквито имаха повечето от рода Дашков и Драгомир. Внезапно се запитах дали Робърт не бе създал този сън, използвайки декора на някое от имененията на Дашков от тяхното детство. Движението, което зърнах с периферното си зрение, ме накара да насоча отново вниманието си към двамата братя.

Виктор стана и направи няколко крачки към мен, изгарящ от любопитство и вперил лукавия си поглед в мен.

— Има още. Какво друго ти е казала? Тя е знаела, че е в опасност. Знаела е, че този закон е причината за заплахата... но това не е било единственото, което ти е доверила, нали?

Останах безмълвна, но в главата ми започна да се оформя една налудничавата идея. Наистина обмислях дали Виктор не би могъл да ми помогне. Разбира се, имайки предвид неотдавнашното минало, идеята не беше чак толкова налудничавата, все пак го бях измъкнала от затвора, за да получа помощта му.

— Татяна ми довери... — Дали да го изрека? Трябва ли да издам една тайна, която дори Лиса не знае? Ако Виктор узнаеше, че съществува и друг представител на фамилията Драгомир, би могъл да го използва за някой от пъклените си планове. Как? Не бях сигурна, но отдавна се бях научила да очаквам всичко от него. При все това... Виктор знаеше много тайни на мороите. Щеше да ми достави удоволствие да наблюдавам как двамата с Ейб ще „кръстосат“ умове. Освен това не се съмнявах, че голяма част от тайните се отнасят до родовете Драгомир и Дашков. Преглътнах. — Татяна ми каза, че има още един Драгомир. Че бащата на Лиса е имал любовна връзка, от която се родило дете, и ако успея да го открия, ще помогна на Лиса да получи полагащото ѝ се място в Кралския съвет.

Когато Виктор и Робърт се спогледаха изумено, разбрах, че планът ми се е сгромолясал. Виктор нямаше да ми издаде никаква тайна. Вместо това аз го бях снабдила с ценна информация. По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Той насочи вниманието си отново към мен. Гледаше ме със замислено изражение.

— Така. Ерик Драгомир не е бил светецът, на какъвто толкова често се правеше.

Стиснах юмруци.

— Не говори лошо за баща й.

— Не бих си го и помислил. Много харесвах Ерик. Но, да... ако това наистина е вярно, тогава Татяна е права. Василиса технически ще има семейство и либералните й възгледи биха причинили доста брожения в съвета, чиито членове изглежда никога не променят гледните си точки. — Засмя се. — Да, определено смятам, че това би разстроило мнозина, включително и убиеца, който иска да притисне дампирите. Предполагам, че който и да е той, не би искал това да се разчуе.

— Някой вече се е опитал да унищожи документите, свързващи бащата на Лиса с любовницата му. — Отново говорех, без да мисля, и се мразех за това. Не исках да издавам повече информация на двамата братя. Не исках всичко да изглежда така, сякаш сме съучастници в тази история.

— Чакай да отгатна — рече Виктор. — Това искаш да направиш, нали? Да откриеш копелето на Драгомир.

— Хей, не...

— Това е просто израз — прекъсна ме той. — Доколкото ви познавам вас двете — а аз съм сигурен, че е така — Василиса отчаяно се опитва да изчисти името ти в двора, докато вие двамата с Беликов сте се впуснали в едно сексуално заредено приключение, за да откриете нейния брат или сестра.

— Ти изобщо не ни познаваш — изръмжах. Сексуално заредено приключение, как ли пък не!

Той сви рамене.

— Лицето ти е достатъчно красноречиво. И наистина, идеята не е никак лоша. Не е велика, но не е лоша. Ако се даде кворум на фамилията Драгомир, ти ще имаш възможност да се защитиш пред съвета. Предполагам, че не разполагате с никакви следи?

— Работим по въпроса — смънках уклончиво.

Виктор погледна към Робърт. Знаех, че двамата нямат телепатична връзка, но докато си разменяха погледи, имах чувството,

че мислят за едно и също нещо и сега го потвърждават. Накрая Виктор кимна и се извърна към мен.

— Много добре тогава. Ние ще ти помогнем. — Изрече го така, сякаш неохотно се съгласяваше да ми направи огромна услуга.

— Не се нуждая от помощта ви!

— Разбира се, че се нуждаеш. Случаят надхвърля твоите възможности, Роуз. Навлизаш в опасните и зловещи води на сложната политика — нещо, в което нямаш опит. Няма нищо срамно да си го признаеш, както и аз не се срамувам да призная, че в една неразумна, зле планирана юмручна схватка ти със сигурност би победила.

Още един съмнителен комплимент.

— Sprawяме се съвсем добре. Един алхимик ни помага. — Ето. Това щеше да му покаже чии възможности са надхвърлени. И за свое удовлетворение мога да заявя, че той наистина изглеждаше леко впечатлен. Съвсем леко.

— По-добре, отколкото очаквах. Твоят алхимик попаднал ли е на някаква следа, нещо за местонахождението на издирваната личност?

— Тя работи по въпроса — осведомих го.

Той въздъхна разочаровано.

— В такъв случай ще ни е нужно време, нали? За две неща: разследването на Василиса в двора и откриването на това дете, с което вие сте се заели.

— Ти си този, който се държи така, все едно че знае всичко — изтъкнах аз. — Предположих, че ти е известно нещо за това.

— За мое огромно разочарование, не. — Всъщност Виктор не звучеше чак толкова разочарован. — Но веднага щом като попаднете на следа, уверявам те, ние ще бъдем много полезни в разнищването ѝ. — Отиде при брат си и го потупа успокоително по ръката. Робърт го погледна с обожание. — Пак ще те посетим. Съобщи ни, когато разполагате с нещо полезно, и тогава ще се срещнем с вас.

Очите ми се разшириха.

— Няма да направиш нищо подобно... — Поколебах се. Бях позволила Виктор да избяга в Лас Вегас. Сега той ми предлагаше да дойде при мен. Може би щях да имам възможност да поправя грешката си и да изпълня предишната си заплаха към него. Побързах да замажа неволно изпуснатите думи. — Как да съм сигурна, че мога да ти вярвам?

— Няма как — заяви ми той най-нагло. — Ще трябва да приемеш на доверие поговорката, че врагът на твоя враг ти е приятел.

— Винаги съм мразила тази поговорка. Ти винаги ще бъдеш мой враг.

Изненадах се, когато Робърт внезапно се оживи. Изглежда ме свирепо и пристъпи напред.

— Брат ми е добър, сенчесто момиче! Ако го нараниш... ако го нараниш, ще си платиш. И следващия път няма да се върнеш. Светът на мъртвите няма да те пусне за втори път.

Бях достатъчно здравомислеща, че да вземам насериозно приказките на един откачен, но последните му думи направо смразиха кръвта ми.

— Твоят брат е психо...

— Стига, стига. — Виктор отново потупа успокоително Робърт по ръката. Все още озъбен насреща ми, по-младият брат на Дашков отстъпи, но бях готова да се обзаложа, че невидимата стена отново е издигната. — Няма полза от подобни пререкания. Губим си времето, а не разполагаме с много. Нуждаем се от повече. Изборите за монарх могат да започнат всеки момент и убиецът на Татяна ще има предимство в тях, ако наистина съществува някакъв таен план. Трябва да забавим изборите не само за да попречим на плановете на убиеца, но и за да разполагаме с време, необходимо, за да си свършим работата.

Всичко това вече започна да ми писва.

— Нима? И как предлагаш да го направим?

Виктор се усмихна.

— Като издигнем кандидатурата на Василиса за кралица.

Тъй като си имах работа с Виктор Дашков, не би трябвало да се изненадвам от нищо, което каже. Фактът, че продължаваше да ме хваща неподготвена, беше поредното доказателство за размерите на лудостта му.

— Това — заявих — е невъзможно.

— Не съвсем — отвърна той.

Вдигнах раздражено ръце.

— Ти изобщо схвана ли за какво говорехме? Цялата работа се свежда до това, Лиса да получи пълни права в обществото на мороите. Та тя дори не може да гласува! Как ще се кандидатира за кралица?

— Всъщност според закона може. Съгласно условията за номиниране, всеки член на кралска фамилия може да се кандидатира за трона. Това е всичко, което е записано. Един член от всяка фамилия. Не се споменава от колко души трябва да се състои семейството, както е в случая с правото ѝ да гласува в съвета. Тя просто се нуждае от три номинации, а законът не определя от коя фамилия трябва да бъдат направени.

Виктор говореше толкова точно и ясно, все едно цитираше от някой учебник по право. Запитах се дали знае наизуст всички закони. Предполагам, че ако някой смята да прави кариера, като нарушава законите, то навярно би трябвало добре да ги познава.

— Който е писал този закон, вероятно е предположил, че кандидатите ще имат и други членове на семейството. Просто не са си дали труд изрично да го уточнят. Това ще кажат, когато Лиса се кандидатира. Ще се противопоставят.

— Онези, които ѝ отказват правото на глас в съвета заради един ред в закона, където се споменава друг член на семейството, могат да се противопоставят колкото си искат. Ако техният аргумент е, че всяка подробност *трябва* да се взема предвид, то би трябвало да направят същото и по отношение на изборния закон, където, както вече казах, не се споменава нищо за необходимостта от друг член на фамилията. — Устните на Виктор се извиха в усмивка, супер уверена. — Казвам ти, че според закона няма абсолютно нищо, което да ѝ попречи да го направи.

— Ами възрастта ѝ? — изтъкнах. — Принцесите и принцовете, които се кандидатира, винаги са стари. — Титлата принц или принцеса се полагаше на най-възрастния член на фамилията и по традиция съответно те се кандидатираха за крал или кралица. Семейството можеше да реши да номинира някой по-подходящ, но дори и тогава — доколкото знаех — винаги беше някой по-възрастен и опитен.

— Единственото условие за възрастта е кандидатът да е пълнолетен — отвърна Виктор. — Тя е на осемнадесет. Отговаря на изискването. Останалите фамилии имат по-големи възможности за избор, така че съвсем естествено е да изберат някой, който изглежда по-опитен. В случая с Драгомир? Е, в момента няма кой друг, нали? Освен това младите монарси не са прецедент. Има една много известна

кралица, Александра, която не е била много по-възрастна от Василиса. Много обичана, забележителна. Статуята ѝ се намира до входа на църквата.

Размърдах се неловко.

— Всъщност... хм, вече не е там. Взриви се.

Виктор се слиса. Очевидно беше чул за бягството ми, но не и всички подробности.

— Това не е важно — заявих припряно, чувствайки се виновна, че косвено съм отговорна за взривяването на статуята на прославената кралица. — Цялата тази идея да използваме Лиса, е абсурдна.

— Ти няма да си единствената, която мисли така — съгласи се Виктор. — Те ще спорят. Ще влязат в словесен двубой. Накрая законът ще надделее. Ще трябва да приемат кандидатурата ѝ. Тя ще се яви на изпитите и вероятно ще ги вземе. После, когато дойде време за гласуване, според закона за тези процедури се изисква още един член на семейството, който да подкрепи вота.

Главата ми вече напълно се замая. Чувствах се умствено изтощена да слушам всички тези вратички в закона и юридически хватки.

— Я го кажи направо и на прост език — наредих му.

— Когато настъпи моментът за гласуване, тя няма да може да бъде избрана. Няма семейство, което да изпълни условията за реалните избори. С други думи, според закона тя може да се кандидатира и да вземе изпитите. Но никой няма да може да гласува за нея, защото тя няма семейство.

— Това е... идиотско.

— Съгласен съм. — Той замълча. Не мисля, че някой от нас двамата някога е очаквал да сме съгласни за нещо.

— Лиса ще се възпротиви на идеята. Тя никога не е искала да бъде кралица.

— Нищо ли не разбра от това, което ти казах? — възкликна Виктор раздражено. — Тя няма да бъде кралица. *Не може*. Това е лошо написан закон за ситуация, която никой не е предвидил. Истинска бъркотия. Ще доведе до задънена улица изборите и ще ги забави толкова много, че ще разполагаме с нужното допълнително време, за да открием брата или сестрата на Василиса, както и кой е убил Татяна.

— Хей! Вече ти казах: тук няма „ние“. Аз няма да...

Виктор и Робърт се спогледаха.

— Уредете номинацията на Василиса — прекъсна ме Виктор. — Ще се свържем с теб много скоро, за да се уговорим къде ще се срещнем и да започнем търсенето на новия член на рода Драгомир...

— Това не е...

Събудих се.

Мигновената ми реакция беше да изругая, но сетне си спомних къде се намирам и запазих ругатните за себе си. Видях силуета на Дмитрий в ъгъла, застанал нащрек и бдителен. Не исках да разбере, че съм будна. Затворих очи и се нагласих по-удобно, като се надявах този път истинският сън да блокира братята Дашков и абсурдните им планове. Лиса да се кандидатира за кралица? Беше лудост. И все пак... не беше кой знае колко по-откачено от повечето неща, които бях направила.

Пропъдих тези мисли и позволих на тялото ми да се отпусне. Почувствах как започва да ме обгръща истинският сън. Наблягам на *започва*. Защото внезапно усетих как друг сън, сътворен от духа, се материализира около мен.

Очевидно се очертаваше доста оживена нощ.

[1] Телекинезата е способност на даден човек да премества предмети от едно място на друго без физически контакт, само със силата на мисълта си. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 11

Стегнах се в очакване отново да се появят братята Дашков с някой последен „съвет“. Вместо това видях...

— Ейдриън!

Изтичах през градината, в която се бях появила, и обвих ръце около него. Той ме прегърна силно и ме повдигна от земята.

— Малък дамфир — промълви, след като отново ме пусна долу. Ръцете му останаха обвити около кръста ми. — Липсваше ми.

— Ти също ми липсваше. — Не лъжех. Откачените събития от последните няколко дни напълно бяха преобърнали живота ми, затова да бъда с него — макар и само насън, — беше страхотно успокояващо. Повдигнах се на пръсти и го целунах, наслаждавайки се на краткия миг топлина и покой, когато устните ни се срещнаха.

— Добре ли си? — попита той, когато се отдръпнахме един от друг. — Не ми казват почти нищо за теб. Твоят старец ме уведоми, че си в безопасност и алхимиците ще го предупредят, ако нещо се оплеска.

Не си дадох труда да го осветля, че това навярно няма как да стане, имайки предвид, че Ейб не подозираше, че сме се впуснали в непредвидено приключение сред пущинаците с някакви горски вампири.

— Добре съм — уверих го. — Обаче ми е скучно. Заседнали сме в този затънтен град. Не вярвам някой да дойде да ни търси. Не мисля, че ще искат.

По красивото му лице се изписа облекчение и осъзнах колко много се е тревожил.

— Радвам се. Роуз, не можеш да си представиш какво е тук. Те не само разпитват всички предполагаеми замесени. Пазителите правят най-различни планове как да те открият и заловят. Непрекъснато се говори за „смъртоносна мисия“.

— Е, няма да ме намерят. Намирам се на усамотено място. Много усамотено.

— Иска ми се да можем да дойда с теб.

Все още изглеждаше загрижен и аз притиснах пръст към устните му.

— Не. Не го казвай. По-добре е да си там, където си сега, и е по-добре да не си забъркан с мен повече, отколкото вече си. Разпитвах ли те?

— Да, не научиха нищо полезно от мен. Алибито ми е почти желязно. Привикаха ме, когато отидох да намеря Михаил, защото ние говорихме с...

— Зная. С Джо.

Изненадата му не трая дълго.

— Малък дампитр, шпионирала си.

— Трудно е да се сдържа.

— Знаеш ли, колкото и да ми харесва идеята някой винаги да знае кога съм в беда, все пак се радвам, че никой не е свързан с мен. Не съм сигурен, че ми се иска да надничат в главата ми.

— Не мисля, че някой би искал да наднича в главата ти. Не е лесно да се живее животът на Ейдриън Ивашков. — В очите му блеснаха развеселени искри, но бързо угаснаха, когато отново превключих на делова вълна. — Както и да е. Да, подслушах как Лиса... хм, разпита Джо. Работата е сериозна. Какво каза Михаил? Ако Джо е излъгал, това зачерква половината от доказателствата срещу мен. — И макар и само теоретично, също и алибито на Ейдриън.

— Ами, не е съвсем наполовина. Щеше да бъде по-добре, ако Джо беше казал, че си била в стаята си по време на убийството, вместо да си признае, че е ненадежден свидетел, който не си спомня нищо. Също така щеше да е по-добре, ако не бе направил признанията си под влияние на внушението на Лиса. Михаил не може да докладва за тях.

Въздъгнах. Тъй като постоянно се движех с морои, които владеят духа, вече бях започнала да смятам внушението за даденост. Лесно беше да забравя, че сред мороите това е табу, нещо, заради което сериозно можеш да загазиш. Всъщност Лиса не само щеше да загази, задето незаконно го е използвала. Можеше още да я обвинят, че просто е накарала Джо да каже това, което е искала. Всичко, което би изрекъл в моя защита, щеше да е подозрително. Никой нямаше да му повярва.

— Освен това — продължи Ейдриън с нещастно изражение, — ако казаното от Джо се разчуе, всички ще узнаят за действията на

майка ми, плод на криворазбраната ѝ любов към мен.

— Съжалявам — промълвих и обвих ръце около него. Той постоянно се оплакваше от родителите си, но наистина обичаше майка си. Зная, че за него беше трудно да узнае, че е подкупила свидетеля. Знаех също и че страдаше заради смъртта на Татяна. Явно напоследък все на страдащи мъже налитах. — Макар наистина да се радвам, че така те изчисти от евентуални подозрения.

— Постъпила е глупаво. Ако някой разбере, майка ми яко ще загази.

— В такъв случай какво каза Михаил?

— Смята да намери Джо и да го разпита насаме. Ще започне оттам. Засега не можем да направим кой знае какво с тази информация. Тя е полезна за нас... но не и за съда.

— Да — промърморих, като се опитах да потисна разочарованието си. — Предполагам, че е по-добре от нищо.

Ейдриън кимна, сетне пропъди мрачното си настроение по онзи свой нехаен начин. Без да ме пуска, отстъпи една крачка, погледна надолу към мен и се усмихна.

— Между другото, много хубава рокля.

Смяната на темата ме сепна, макар че досега вече би трябвало да съм свикнала с чудатостите му. Проследих погледа му и забелязах, че нося една моя стара черна рокля, доста секси, с която бях облечена, когато Виктор бе използвал магията на прелъстяването за Дмитрий и мен. Тъй като Ейдриън не ме беше облякъл за съня, явно моето подсъзнание е диктувало как да се появя. Бях донякъде шашната, че е избрало точно тази дреха.

— О... — Внезапно се почувствах засрамена, но не знаех защо. — В момента дрехите ми са доста скапани. Предполагам, че съм искала нещо готино.

— Е, стои ти добре. — Пръстите на Ейдриън се плъзнаха по презрамката. — Наистина добре.

Дори и в съня докосването на пръста му накара кожата ми да настръхне.

— Внимавай, Ивашков. Нямаме време за това.

— Ние спим. Какво друго бихме могли да правим?

Целувката му заглуши протестите ми. Отдадох ѝ се. Едната му ръка се спусна отстрани по бедрото ми и приближи ръба на роклята.

Беше ми нужна цялата психична енергия да убедя себе си, че ако вдигне роклята нагоре, едва ли ще е от полза за изчистване на името ми. Отдръпнах се неохотно.

— Ние ще открием кой е убил Татяна — заявих, опитвайки се да успокоя накъсаното си дишане.

— Няма „ние“ — възрази той, като отглас на собствените ми думи към Виктор. — Аз. И Лиса. И Кристиан. И останалите ни не толкова печени приятели. — Погали косата ми, сетне отново ме привлече по-близо и ме целуна леко по бузата. — Не се тревожи, малък дамфир. Ти се пази. Просто стой там, където си.

— Не мога. Не го ли разбираш? Не мога просто да седя и да не правя нищо. — Думите изскочиха от устата ми, преди да успея да ги спра. Беше лесно да негодувам срещу бездействието си пред Дмитрий, но с Ейдриън... трябваше да го убедя, както и всички останали в двора, да повярват, че правя „правилното нещо“.

— Трябва. Ние ще се погрижим за теб. — Той не разбираше, осъзнах. Не разбираше колко отчаяно се нуждаех да помогна. При все това не можех да не призная, че намеренията му бяха добри. Той си мислеше, че да се грижи за мен, е голяма работа. Искаше да съм в безопасност. Но всъщност не разбираше колко мъчително е бездействието за мен. — Ще открием убиеца на Татяна и ще им попречим да направят... да направят това, което искат. Може да отнеме много време, но ще се справим.

— Време... — промълвих, притиснала глава до гърдите му. Реших, че няма смисъл да споря. И без това явно нямаше начин да убедя нито него, нито приятелите си. Сега имах друга цел. Толкова много за вършене, а толкова малко време. Огледах околния пейзаж, който той бе създал за мен. Още в началото бях забелязала дърветата и цветята, но чак сега осъзнах, че се намираме в църковния двор — какъвто беше преди взривовите на Ейб. Статуята на кралица Александра си беше цяла и невредима — дългата ѝ коса и благите очи, обезсмъртени в камъка. Разследването на убиеца в момента наистина беше в ръцете на приятелите ми, но Ейдриън беше прав, че може да отнеме известно време. Въздъхнах. — Време. Нуждаем се от повече време.

Ейдриън се отдръпна леко.

— Хм? Какво каза?

Вгледах се в него и прехапах устни, докато милион мисли се вихреха в главата ми. Сетне отклоних поглед към Александра и взех решение, чудейки се дали с това не поставям нов рекорд по глупост. Извърнах се отново към Ейдриън и стиснах ръката му.

— Казах, че се нуждаем от повече време. И зная как ще го спечелим... но... ами, има нещо, което трябва да направиш заради мен. И, хм, засега трябва да си траеш пред Лиса...

Имах достатъчно време, за да инструктирам Ейдриън — който беше шокиран, както и очаквах, — преди Дмитрий да ме събуди, за да поема смяната си. Разменихме си няколко думи. Както обикновено, лицето му беше сурово и напрегнато, но аз забелязах малките бръчици на умора по него. Не исках да го притеснявам — още не, — разказвайки му за срещата ми с Виктор и Робърт. Да не споменавам какво бях накарала Ейдриън да направи току-що. По-късно щеше да има достатъчно време за откровения. Дмитрий заспа веднага, а Сидни дори не помръдна. Завиждах й, че спи пълноценно, но не можах да съдържа усмивката си, докато в стаята ставаше все по-светло. След всичките ни нощни приключения, без да се усети дори, тя бе преминала на вампирското разписание.

Разбира се, Лиса спазваше същото разписание, което означаваше, че не мога да я посетя по време на дежурството си, което беше добре. Трябваше да съм нащрек в тази шантава комуна, в която се бяхме озовали. Тези Съхранители може би нямаше да ни предадат, но това не ги правеше безобидни. Освен това не бях забравила и страховете на Сидни заради неочакваните посещения на алхимиците.

Когато за останалия свят настъпи късният следобед, чух, че в къщата настана раздвижване. Докоснах нежно Дмитрий по рамото и той мигом скочи.

— Кротко — успокоих го, неспособна да скрия усмивката си. — Просто те събуждам. Струва ми се, че нашите горски приятели стават.

Този път гласовете събудиха Сидни. Тя се претърколи с лице към нас и присви очи от светлината, нахлуваща през не добре закрития прозорец.

— Колко е часът? — попита и се протегна.

— Не съм сигурна. — Нямах часовник. — Минава обяд. Три? Четири?

Тя седна в леглото почти толкова бързо, колкото и Дмитрий.

— Следобед ли е вече? — Слънчевата светлина беше достатъчно убедителен отговор. — Вървете по дяволите вие и безбожния ви режим.

— „По дяволите“ ли каза? Това не е ли против правилата на алхимиците? — попитах я.

— Понякога е необходимо. — Сидни разтърка очите си и погледна към пода. Слабите звуци, които бях чула да идват откъм останалата част на къщата, сега бяха по-силни, доловими дори за нейния слух. — Предполагам, че се нуждаем от план.

— Ние имаме — осведомих я. — Да открием брата или сестрата на Лиса.

— Никога не съм се съгласявала с това — напомни ми тя. — А вие продължавате да си мислите, че мога ей така, като хакер от шпионски филм, да тракна няколко пъти магически по клавиатурата и да намеря всички отговори.

— Ами, това поне е място, което... — Изведнъж ме осени една мисъл, която сериозно можеше да обърка всичко. — Мамка му! Лаптопът ти няма да работи тук.

— Той има сателитен модем, но батерията е проблем. — Сидни въздъхна, стана, погледна се ужасено и приглади дрехите си. — Трябва ми кафене или нещо подобно.

— Мисля, че видях едно в пещерата надолу по пътя — подметнах.

Това почти я накара да се усмихне.

— Сигурно има някъде наблизко, където бих могла да използвам лаптопа си.

— Но едва ли е добра идея да се появяваме с колата където и да било в този щат — отбеляза Дмитрий. — Казвам го в случай, че някой в мотела е записал регистрационните ти номера.

— Знам — съгласи се тя мрачно. — И аз мислих за това.

Брилянтният ни заговор бе прекъснат от почукване на вратата. Без да дочака отговор, Сара промуши глава в стаята и се усмихна.

— О, добре. Всички сте будни. Приготвяме закуска, ако искате, можете да се присъедините към нас.

През вратата нахлу уханието на нещо, което приличаше на нормална закуска: бекон, яйца... Хлябът бе заситил глада ми през нощта, но вече бях готова за истинска храна и изпълнена с желанието да разбера какво може да ни предложи семейството на Реймънд.

В главната част на къщата кипеше оживена дейност. Реймънд готвеше нещо край огнището, а Полет бе седнала край дългата маса. Върху нея вече се мъдреше голяма чиния с идеални, обикновени наглед бъркани яйца и филии от вчерашния хляб. Реймънд се изправи от огнището. Държеше метална поставка, върху която вдигаше пара купчина хрупкав бекон. Когато ни видя, брадатото му лице грейна в широка усмивка. Колкото повече изучавах тези Съхранители, толкова повече нови неща забелязвах. Те не правеха никакво усилие да скрият острите си кучешки зъби. От детството си мороите, сред които съм отраснала, се учат да се усмихват и говорят така, че удължените им кучешки зъби почти да не се забелязват, в случай че живеят сред хората. Но тук нямаше нищо подобно.

— Добро утро — поздрави ни Реймънд и внимателно изсипа беконна върху друга чиния на масата. — Надявам се, че всички сте гладни.

— Мислите ли, че това е истински бекон? — прошепнах на Сидни и Дмитрий. — А не е от катерица или нещо подобно?

— На мен ми се струва истински — отвърна Дмитрий.

— На мен също — присъедини се Сидни. — Но гарантирам, че е от домашно отглеждани прасета, а не от месарницата.

Дмитрий се засмя на физиономията, която явно съм направила.

— Всеки път ми е интересно да откривам какво те притеснява. Стригоите? Не. Съмнителна храна? Да.

— Какво за стригоите?

Джошуа и Анджелина бяха влезли в къщата. Той носеше купа с къпини, а тя побутваше вътре няколко малки деца. От израженията на смръщените им и мръсни лица беше ясно, че искат да се върнат навън. Въпросът бе задала Анджелина.

Дмитрий замаза съмненията ми към храната им.

— Просто си говорехме за някои от стригоите, които Роуз е убила.

Джошуа се закова намясто и се вторачи в мен. Красивите му сини очи се разшириха от изумление.

— Ти си убила Изгубени? Ъ-ъ... стригои. — Допадна ми усилието му да използва „нашия“ термин. — Колко?

Свих рамене.

— Всъщност вече им изгубих броя.

— Не използвате ли знаци? — промърмори сърдито Реймънд. — Не ми се вярва Опетнените да са се отказали от тях.

— Знаците? А, да. Татуировките. Използваме ги. — Обърнах се и повдигнах косата си. Чух стъпки и усетих един пръст да докосва кожата ми. Трепнах и бързо се извъртях тъкмо навреме, за да видя Джошуа да отпусна смутено ръка.

— Извинявай — промълви. — Просто никога не съм виждал този знак. Виждал съм само *мълнии*. С тях отбелязваме колко стригои сме убили. Но ти имаш... много.

— Назъбените като светкавици знаци са характерни за тях — рече неодобрително Реймънд. Това изражение бързо се замени с възхищение. — Имаш и *звезда*!

Това предизвика ахвания от Джошуа и Анджелина.

— Бойният знак — обясни Дмитрий. — Наричат го *звезда* заради формата му.

— Ъхъ. Звучи логично — промърморих. Татуировката наистина беше във формата на звезда и се даваше, когато някой е участвал в голяма битка и не се знае броят на убитите стригои. В крайна сметка не могат до безкрайност да се татуират мълнии на врата.

Джошуа ми се усмихна по начин, от който усетих леко пърхане в стомаха. Той може и да беше член на някаква полуамишска^[1] комуна, но това не променяше факта, че е готин.

— Сега разбирам защо се говори, че си убила кралица Татяна.

— Вероятно е фалшива — обяви Анджелина.

Тъкмо бях отворила уста, за да отрека убийството на кралицата, но забележката ѝ ме вбеси.

— Не е! Заслужих я, когато стригоите нападناха нашето училище. А и след това убих още доста.

— Знакът *звезда* не може да ви е толкова непознат — обади се Дмитрий. — Вашите хора не може да не са имали големи битки със стригоите.

— Не съвсем — рече Джошуа, без да откъсва поглед от мен. — Повечето от нас никога не са се сражавали със стригои и дори не са

виждали Изгубените. Те наистина не ни притесняват.

Това беше изненадващо. Каква по-идеална мишена за стригоите от група морой, дапири и човешки същества наред пущинака.

— И защо не? — попитах.

Реймънд ми смигна.

— Защото ние се бием.

Обмислях загадъчното му изявление, когато най-сетне семейството седна да се храни. Припомних си готовността на цялата комуна да се сражава с нас, когато пристигнахме. Дали това бе достатъчно, за да изплаши стригоите? Тях ги плашеха съвсем малко неща, но може би някои бяха твърде голямо главоболие, за да се занимават с тях. Запитах се какво ли мисли Дмитрий по въпроса. Неговото семейство произлизаше от общност, която някак си се бе отделила от начина на живот на мороите, но не приличаше на тази комуна тук.

Всички тези мисли се въртяха из главата ми, докато се хранехме и разговаряхме. Съхранителите все още имаха много въпроси за нас и Татяна. Единствената, която не участваше в разговора, беше Анджелина. Тя яде малко като Сидни и продължаваше да ме наблюдава със смръщено лице.

— Трябва да купим някои неща — рече Сидни рязко, като ме прекъсна по средата на една страховита история. Нямах нищо против, но слушателите ми изглеждаха разочаровани. — Къде се намира най-близкият град, където има кафене... или ресторант?

— Ами — замисли се Полет, — Рубисвил е на малко повече от час в северна посока. Но тук имаме много храна.

— Не става дума за храна — побързах да уточня. — Вашата беше страхотна. — Погледнах към Сидни. — Един час не е толкова зле, нали?

Тя кимна, сетне погледна нерешително към Реймънд.

— Има ли някакъв начин... може ли да вземем кола назаем? Аз ще... — Следващите думи определено й причиняваха болка. — Ще оставя ключовете на моята, докато се върнем.

Той повдигна вежди.

— Твоята кола е много хубава.

Сидни сви рамене.

— Колкото по-малко я караме наоколо, толкова по-добре.

Реймънд ни каза, че можем да вземем пикапа му и че „вероятно“ няма да използва хондата на Сидни. Сидни му благодари със скована усмивка, но знаех, че в главата ѝ танцуваха ужасяващи картини на ухилени вампири, носещи се с колата ѝ.

Потеглихме скоро след това, тъй като искахме да се върнем преди залез слънце. Навън беше доста оживено и членовете на комуната щъкаха наоколо, заети с ежедневните си занимания. Трупа деца бе насядала около един дампир, който им четеше книга, което ме накара да се зачудя какво ли бе обучението тук.

Докато минавахме, всички Съхранители зарязаха това, което вършеха, за да ни зяпат любопитно, а някои открито ни се усмихваха. От време на време отвърщах на усмивките им, но през повечето време гледах право напред. Джошуа, който ни придружаваше до „паркинга“, закрачи редом с мен, когато стигнахме до тясната пътека.

— Надявам се, че няма да отсъстваш дълго — рече. — Бих искал още да си поговорим.

— Разбира се — кимнах. — Би било забавно.

Той засия и галантно бутна настрани един дълъг клон, надвесен над пътеката.

— Може да ти покажа пещерата си.

— Твоята... почакай. Какво? Не живееш ли с баща си?

— Засега. Но си устройвам собствено жилище. — В гласа му прозвуча гордост. — Разбира се, не е толкова голямо като неговото, но е добро начало. Мястото вече е почти изчистено.

— Това наистина е, хм, страхотно. Непременно ще ми я покажеш, когато се върнем. — Думите излязоха лесно от устата ми, но се замислих над факта, че къщата на Реймънд явно минава за „голяма“.

С Джошуа се разделихме, когато стигнахме до колата на Реймънд — голям червен пикап с една седалка, която едва щеше да побере и трима ни. Като се имаше предвид, че Съхранителите не напускаха често горите, беше странно, че пикапът изглеждаше, сякаш е навъртял доста километри. А може би просто дълго време не е бил използван.

— Не бива да го подвеждаш така — рече Дмитрий.

Пътувахме вече десетина минути. Изненадващо, но Сидни му бе позволила да шофира. Предположих, че една мъжка кола като пикапа изисква и мъж шофьор.

След като потеглихме, мислите ми отново се бяха съсредоточили върху предстоящата ни задача: да открием другия Драгомир.

— А?

— Джошуа. Флиртуваш с него.

— Не е вярно! Ние просто си говорим.

— Не си ли гадже на Ейдриън?

— Да! — възкликнах и изгледах кръвнишки Дмитрий. Очите му бяха приковани в пътя. — И тъкмо заради това не съм флиртувала. Как можа да си измислиш подобно нещо? Джошуа дори не ме харесва по този начин.

— Всъщност — обади се Сидни, която се бе настанила помежду ни — харесва те.

Обърнах се изумено към нея.

— Откъде знаеш? Да не би да ти е дал бележка по време на час или нещо подобно?

Тя завъртя очи.

— Не. Но вие двамата с Дмитрий сте истински богове за обитателите на лагера.

— Ние сме външни — напомних ѝ. — Опетнени.

— Не. Единият е ренегат стригой, а другият — убиец на кралица. Въпреки че ни посрещнаха с южняшко очарование и гостоприемство, онези хора могат да бъдат истински диваци. Гледат с възхищение всеки, който умее да се бие. И като се има предвид колко хилави са повечето от тях, вие двамата сте... ами... най-горещите парчета, които са се появявали тук от доста време.

— А ти не си ли горещо парче? — поинтересувах се.

— Това е без значение — заяви тя, но се изчерви от думите ми. — Алхимиците не ги интересуват. Ние не се бием. Те ни мислят за слабаци.

Припомних си възторжените лица и трябваше да призная, че голяма част от тях бяха загрубели и уморени. Но не всички.

— Семейството на Реймънд изглежда добре — изтъкнах. Чух как Дмитрий изсумтя. Несъмнено бе приел думите ми като доказателство, че се свалия с Джошуа.

— Да — съгласи се Сидни. — Защото те навярно са най-важната фамилия тук. Хранят се по-добре и сигурно не работят толкова много под палещото слънце. Такива неща имат значение за външността.

Докато пътувахме, нямаше повече разговори за флиртуване. Не след дълго пристигнахме в Рубисвил, който беше зловещо подобен на първия град, в който отседнахме. Когато спряхме пред това, което навярно беше единствената бензиностанция в Рубисвил, Сидни изтича вътре, за да зададе няколко въпроса. Върна се и докладва, че наистина имало кафене, където можела да включи лаптопа си и да потърси нужната ни информация.

Тя си поръча кафе, а ние седнахме с нея. Бяхме твърде заситени от закуската, за да си поръчаме каквото и да било. След няколко презрителни погледа от сервитьорката, която очевидно ни сметна за безпарични безделници, ние с Дмитрий решихме да се поразходим из града. Сидни изглеждаше почти толкова доволна от решението ни, както и сервитьорката. Не мисля, че ѝ се нравеше да се мотаем наоколо.

Доста бях мърморила на Сидни против Западна Вирджиния, но трябваше да призная, че природата наоколо бе красива. Извисяващите се в небесата дървета, отрупани с летни листа, обгръщаха града в зелената си прегръдка. Отвъд тях се издигаха планините, много различни от онези в близост до „Свети Владимир“, с които бях израснала. Тези тук бяха вълнисти и зелени, обрасли с гъсти дървета. Повечето от планините, заобикалящи „Свети Владимир“, бяха каменисти, с назъбени върхове, често покрити със сняг. Като се замислих за Монтана, ме налегна странно чувство на носталгия. Имаше голяма вероятност никога повече да не видя Академията. Ако щях да прекарам остатъка от живота си като беглец, „Свети Владимир“ щеше да е последното място, където бих могла да отида. А ако ме заловят, ами... тогава определено никога повече нямаше да видя Монтана.

— Или което и да е друго място — промърморих на глас, преди да се усетя.

— Хм? — попита Дмитрий.

— Тъкмо си мислех какво ще стане, ако пазителите ни намерят. Никога досега не съм осъзнавала още колко много неща искам да направя и да видя. Внезапно всичко това се оказва заложено на карта, разбираш ли? — Отдръпнахме се от уличното платно, когато един оранжев пикап профуча покрай нас. Отзад седяха деца, явно в лятна ваканция, които крещяха и се смееха. — Добре, да предположим, че

името ми не се изчисти и никога не намерим истинския убиец. Какво ще стане в най-добрия случай? Вечно ще бягам и ще се крия. Това ще бъде животът ми. Май не ми остава нищо друго, освен да отида да живея със Съхранителите.

— Не мисля, че ще се стигне дотам — рече Дмитрий. — Ейб и Сидни ще ти помогнат да си намериш някое безопасно място.

— А съществува ли изобщо безопасно място? Наистина безопасно? Ейдриън каза, че пазителите са засилили търсенето ни. Навярно в тяхна помощ действат не само алхимиците, но и властите на хората. Без значение къде ще отидем, винаги ще съществува риск да ни видят. Тогава ще трябва пак да се местим. И така ще е завинаги.

— Но ще си жива — изтъкна той. — Само това има значение. Радвай се на това, което имаш, на всеки малък детайл, където и да си. Не мисли за това, къде *не си*.

— Да — съгласих се, опитвайки се да последвам съвета му. Небето ми се стори малко по-синьо, а птиците — малко по-шумни. — Предполагам, че не бива да хленча за местата, за които съм мечтала, но няма да видя. Трябва да съм благодарна, че изобщо мога да виждам нещо. И че не живея в пещера.

Дмитрий ме погледна и се усмихна. Нещо неразгадаемо се мярна в очите му.

— Къде искаш да отидеш?

— Сега ли? — огледах се, преценявайки възможностите ни. Имаше магазин за въдици и всякакви рибарски принадлежности, дрогерия и сладкарница за сладолед. Имах чувството, че тъкмо нея трябваше да посетя, преди да напусна града.

— Не, по света.

Стрелнах го предпазливо с поглед.

— Сидни ще се вкисне, ако потеглим за Истанбул или някое подобно място.

Това вече ми спечели гръмогласен смях.

— Нямах точно това предвид. Да вървим.

Последвах го към това, което приличаше на магазин за рибарски принадлежности, а после забелязах една малка сграда, сгушена зад него. Естествено, острият му поглед бе забелязал това, което аз бях пропуснала — навярно защото се бях съсредоточила върху сладоледа.

ОБЩЕСТВЕНА БИБЛИОТЕКА НА РУБИСВИЛ.

— Леле! — шашнах се. — Едно от малкото предимства на това, да си се дипломираш, е, че не ти се налага да посещаваш подобни места.

— Вътре сигурно има климатик — изтъкна той.

Погледнах към влажното ми от потта горнище и забелязах, че кожата ми леко се е зачервила. Тъй като бях мургава, рядко изгарях, но тук слънцето беше доста силно — дори и толкова късно през деня.

— Води ме — реших.

Библиотеката се оказа божествено прохладна, макар че беше доста по-малка от тази в „Свети Владимир“. С някакъв свръхестествен усет (или може би с помощта на десетичната класификация на Дюи^[2]), Дмитрий ни поведе към секцията за пътешествия, която съдържаше десетина книги, три от които бяха за Западна Вирджиния. Намръщи се.

— Не е точно това, което очаквах. — Огледа лавицата два пъти, сетне измъкна голяма книга в ярка подвързия със заглавие „Стоте най-добри места на света, които си заслужава да посетите“.

Седнахме с кръстосани крака на пода и той ми подаде книгата.

— Няма начин, другарю — възразих решително. — Зная, че книгите са пътуване на въображението, но не мисля, че днес съм настроена за това.

— Просто я вземи — настоя той. — Затвори очи и отгърни наслуки някоя страница.

Струваше ми се глупаво, като се има предвид какво се случваше в живота ни, но изражението на лицето му показваше, че говори сериозно. За да му доставя удоволствие, затворих очи, избрах една страница някъде в средата и отворих книгата.

— Мичъл, Южна Дакота? — възкликнах високо, но си спомних, че се намирам в библиотека, и снижих глас. — От всички места на света, точно това е сред първите сто?

Той отново се усмихваше. Бях забравила колко ми липсваше усмивката му.

— Чети.

— Разположен на деветдесет минути отвъд Сиукс Фолс, Мичъл е домът на Корн Палъс. — Погледнах го слисано. — *Корн Палъс?*

Дмитрий се приближи до мен и се наведе, за да погледне снимките.

— Мислех, че е направен от царевични люспи — отбеляза. На снимката се виждаше нещо, което напомняше на сграда от Близкия изток — или дори Русия, — с кули и куполи, приличащи на луковица.

— Аз също. Бих го посетила — додадох неохотно. — Обзалагам се, че там има страхотни тениски.

— И — рече Дмитрий с лукави искри в очите — се обзалагам, че никакви пазители няма да ни търсят там.

Не си дадох труд да сподавя смеха си, като си представих как живеем като бегълци в Корн Палъс през остатъка от живота си. Веселието ми ни спечели недоволен поглед от библиотекарката и ние притихнахме. Сега беше ред на Дмитрий. Сао Паоло, Бразилия. После отново бях аз: Хонолулу. Прелиствахме книгата отпред назад и обратно и не след дълго се озовахме легнали един до друг на пода, споделяйки смесените си реакции, докато продължавахме „световното турне на въображението“. Ръцете и краката ни едва се докосваха.

Ако някой ми беше казал преди четиридесет и осем часа, че ще лежа на пода в библиотеката с Дмитрий и ще чета пътеводител, щях да му заявя, че е луд. Още по-шантаво беше, че осъзнах, че правя нещо обикновено и нормално с него. Откакто се бяхме запознали, животът и на двама ни беше изпълнен само с тайни и опасности. И наистина те все още бяха основното в него. Но през тези спокойни два часа времето сякаш бе спряло своя ход. Помежду ни цареше хармония и разбирателство. Бяхме приятели.

— Флоренция, Италия — прочетох. Снимки на натруфени църкви и галерии изпълваха страницата. — Сидни мечтае да отиде там. Всъщност иска да учи там. Ако Ейб може да го уреди, мисля, че ще му служи до гроб.

— Тя и сега е доста послушна — отбеляза Дмитрий. — Не я познавам добре, но съм сигурен, че Ейб я държи с нещо.

— Измъкна я от Русия и уреди да се върне обратно в Щатите.

Той поклати глава.

— Трябва да е нещо повече от това. Алхимиците са лоялни към правилата на обществото им. Те не ни харесват. Тя го прикрива — те са обучени на това, — но всяка минута със Съхранителите е мъчение за нея. Трябва да има много сериозна причина, за да ни помага и да предава началниците си. Явно му е много задължена. — Двамата се умълчахме за миг, питайки се каква ли мистериозна услуга ѝ бе

направил баща ми. — Макар че това не е важно. Тя ни помага и само това има значение... и вероятно трябва да се връщаме при нея.

Знаех, че е прав, но не ми се искаше да тръгвам. Предпочитам да останем тук, сред това илюзорно спокойствие и безопасност, където можех да си представям, че някой ден ще видя Партенона или дори Корн Палъс. Подадох му книгата.

— Само още веднъж.

Той отвори наслуки. Усмивката му помръкна.

— Санкт Петербург.

В гърдите ми се надигна странна смесица от емоции. Носталгия — защото градът беше красив. Тъга — защото пребиваването ми бе помрачено от ужасната задача, заради която бях отишла там.

Дмитрий се визира дълго в страницата със замислено изражение. Помислих си, че въпреки оживлението му от преди малко, той навярно изпитваше същото, което аз към Монтана: нашите стари любими места сега бяха забранени за нас.

Смушках го нежно.

— Хей, радвай се на това, което имаш, и на мястото, където си! Не мисли за мястото, където не си.

Той затвори неохотно книгата и отклони поглед от нея.

— Как поумня толкова — подразни ме.

— Имах добър учител. — Усмихнахме се един на друг. Хрумна ми нещо. През цялото това време си мислех, че той ми помага в бягството заради заповедите на Лиса. Може би имаше нещо повече. — Заради това ли избяга с мен? — попитах. — За да видиш колкото се може повече от света?

Изненадата му не трая дълго.

— Ти нямаш нужда от мен, за да поумнееш, Роуз. Справяш се отлично и сама. Да, отчасти и заради това. Навярно биха ме приели обратно, но съществува риск това да не стане. След като... след като бях стригой... — Заекна леко, докато изговаряше думите. — Започнах да гледам на живота по нов начин. Отне ми известно време. И все още не съм се отърсил от старите представи. Говорим, че трябва да се съсредоточим върху настоящето, не върху бъдещето, но миналото е това, което ме преследва. Лица. Кошмари. Но колкото повече се отдалечавам от този свят на смърт, с толкова по-голямо желание искам да прегърна живота. Мириса на тези книги, уханието на парфюма ти.

Начина, по който светлината струи през прозореца. Дори вкуса на закуската в дома на Съхранителите.

— Ето че си станал поет.

— Не, просто започнах да осъзнавам истината. Уважавам закона и правилата, по които се ръководи нашето общество, но няма начин да рискувам да погубя живота си затворен в някоя килия, точно когато отново съм го открил. И аз исках да избягам. Заради това ти помагам. Заради това и...

— Какво? — Вгледах се напрегнато в него. Отчаяно ми се искаше да не бе такъв майстор в прикриването на чувствата. Познавах го добре, разбирах го. Но той все още умееше да крие някои неща от мен.

Дмитрий се надигна и седна, като избягваше погледа ми.

— Няма значение. Да се връщаме при Сидни и да видим дали не е открила нещо... макар че, колкото и да ми е неприятно да го кажа, мисля, че не е много вероятно.

— Зная. — Изправих се с него, като не спирах да се чудя какво още щеше да каже. — Тя навярно вече се е отказала и сега играе някоя игра на компютъра.

Запътихме се обратно към кафенето, като спряхме за кратко в сладкарницата за сладолед. Да го ядем, докато вървим, си беше истинско предизвикателство. Слънцето приближаваше хоризонта, багрейки всичко наоколо в оранжево и червено, но горещината не бе намалала. *Радвай се на живота*, Роуз, казах си аз. *Цветовете. Вкуса на шоколада*. Разбира се, винаги съм обичала шоколад. Не беше нужно животът ми да е в опасност, за да се насладя на един десерт.

Пристигнахме в кафенето и заварихме Сидни, надвесена над лаптопа. До лакътя ѝ имаше чиния с едва наченат сладкиш и чаша с навярно четвъртото ѝ кафе. Плъзнахме се на столовете до нея.

— Как... хей! Ама ти наистина си играеш! — Опитах се да се вгледам по-отблизо в екрана, но тя го завъртя на другата страна. — Предполагаше се, че трябва да намериш връзка с любовницата на Ерик.

— Вече я намерих — отвърна тя нехайно.

Двамата с Дмитрий си разменихме смаяни погледи.

— Но не зная доколко би могла да бъде от полза.

— Всичко може да е от полза — обявих. — Какво си открила?

— След като се опитах да проследя всички онези банкови сметки и транзакции — и ако може да вметна, изобщо *не* беше забавно, — накрая се добрах до интересна информация. Банковата сметка, с която разполагаме сега, е нова. Била е прехвърлена от друга банка преди пет години. Старата сметка е с неизвестен титуляр, но има посочен следващ титуляр, в случай че се случи нещо е настоящия.

Едва можех да дишам. Финансовите операции бяха пълна мъгла за мен, но ето че се бяхме добрали до нещо солидно.

— Знаем ли името?

Сидни кимна.

— Соня Карп.

[1] Амиши — християнска секта в САЩ и Канада, напълно отричаща съвременната техника и цивилизация. — Бел. прев. ↑

[2] Система за библиотечна класификация, разработена от Мелвил Дюи през 1876 г., известна у нас като УДК. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 12

Двамата с Дмитрий замръзнахме, поразени от шока, предизвикан от това име. Сидни, която местеше поглед от единия към другия, се усмихна сухо.

— Да разбирам ли, че познавате лицето?

— Разбира се! — възкликнах. — Тя е моя учителка. Полудя и стана стригой.

Сидни кимна.

— Зная.

Очите ми се разшириха.

— Тя не е... тя не е тази, която е имала връзка с бащата на Лиса, нали? — О, мили Боже! Това беше един от най-неочакваните завои, който правеше влакчето на ужасите, в каквото се бе превърнал животът ми. Дори още не можех да осъзная напълно последиците.

— Едва ли — поклати глава Сидни. — Сметката е открита няколко години преди тя да бъде добавена като бенефициент — което е станало точно когато е навършила осемнадесет. Така че, ако се предположи, че сметката е открита, когато бебето е било родено, по онова време тя е била твърде млада. Соня навярно е роднина.

Първоначалното ми изумление се превръщаше във възбуда. Виждах, че и Дмитрий изпитва същото.

— Вие трябва да имате архив за семейството ѝ — каза той. — Или ако не, някои морой със сигурност имат. Кой са близките ѝ? Кой би я посочил? Тя има ли сестра?

Сидни поклати глава.

— Не. Макар че това би бил очевидният избор. За нещастие, тя има роднини — при това ужасно много. И двамата ѝ родители произхождат от многобройни фамилии, така че тя има доста братовчеди. Дори някои от лелите ѝ са на подходящата възраст.

— Можем да ги проверим, нали? — включих се и аз. Цялата треперех от обзелото ме вълнение. Честно, не очаквах толкова много информация. Е, всъщност не беше кой знае какво, но пак беше нещо.

Ако Соня Карп е била роднина на любовницата на Ерик, трябваше да има някаква връзка, която бихме могли да проследим.

— Те са доста — сви рамене Сидни. — Искам да кажа, да, бихме могли. Ще отнеме известно време да се проучи животът на някого, а дори и тогава — особено ако всичко е добре покрито — ще ни е доста трудно да разберем дали някоя от роднините ѝ е жената, която търсим. Или дори дали някоя от тях знае коя е тя.

Когато заговори, гласът на Дмитрий беше нисък и замислен.

— Една личност знае кой е неизвестният титуляр.

Двете със Сидни го погледнахме очаквателно.

— Соня Карп — отвърна той.

Вдигнах отчаяно ръце.

— Да, но не можем да говорим с нея. Тя е изгубена кауза. Михаил Танър я е търсил цяла година, но така и не я е открил. А щом той не е успял, ние едва ли бихме могли.

Дмитрий се извърна от мен и се втренчи през прозореца. Кафявите му очи бяха пълни с тъга, а мислите му далеч от нас. Не разбирах напълно какво става, но онзи умиротворяващ момент в библиотеката — когато Дмитрий се усмихваше и споделяше мечтите си за един нормален живот — беше изчезнал. И не само моментът. Онзи Дмитрий също бе изчезнал. Той отново беше безмилостният пазител, понесъл на плещите си цялото бреме на света. Накрая въздъхна и се извърна към мен.

— Защото Михаил не е имал нужните връзки.

— Михаил беше нейно гадже — изтъкнах. — Той е имал повече връзки от когото и да било друг.

Дмитрий не каза нищо. Вместо това отново стана замислен и тъжен. Усещах, че в душата му цари смут, че води някаква вътрешна борба. Най-после явно взе решение.

— Телефонът ти има ли обхват тук? — попита той Сидни.

Тя кимна, бръкна в чантата си и му го подаде. Дмитрий го претегли в ръката си за миг, взираше се в него, сякаш му причиняваше болка само да го докосва. Накрая, след още една въздишка, се изправи и запъти към вратата. Със Сидни се спогледахме въпросително, сетне го последвахме. Тя се забави колкото да хвърли някакви пари на масата и да грабне лаптопа си. Аз се появих навън тъкмо когато Дмитрий привършваше с набирането на номера и поднасяше телефона към

ухото си. Сидни се присъедини към нас и миг по-късно този, на когото Дмитрий се обаждаше, отговори.

— Борис? — попита Дмитрий.

Това беше всичко, което разбрах, защото последвалото бе изречено на забързан руски. Докато говореше, ме обзе странно усещане. Бях смутена заради езика, в недоумение пак заради езика... но имаше и нещо повече. Бях се вледенила. Пулсът ми препускаше ужасено. Този глас... познавах този глас. Това беше неговият глас и в същото време не беше. Това беше гласът от кошмарите ми, глас на студенина и жестокост.

Дмитрий играеше стригой.

Е, „играе“ беше доста меко казано. Преструвам беше по-точно. Каквото и да беше, беше дяволски убедително.

До мен Сидни се намръщи, но не мисля, че изпитваше същото като мен. Тя никога не го бе познавала като стригой. Не я преследваха онези ужасяващи спомени. Промяната в поведението му бе очевидна, но когато погледнах лицето ѝ, видях, че се е съсредоточила в разговора. Бях забравила, че знае руски.

— Какво казва той? — прошепнах.

Тя се намръщи още повече, или заради разговора, или заради намесата ми, която я разсейваше.

— Той... звучи, сякаш говори с някого, с когото не се е чувал от известно време. Дмитрий го обвинява, че се е отпуснал, докато него го е нямало. — Тя замълча, погълната от разговора. По едно време гласът на Дмитрий се извиси и двете със Сидни трепнахме. Погледнах я въпросително. — Той е бесен, защото се оспорва властта му. Не мога да кажа със сигурност, но сега... струва ми се, че онзи отсреща се подмазва.

Исках да зная всяка дума, но за нея сигурно беше трудно да слуша и в същото време да ми превежда. Гласът на Дмитрий отново се върна до обичайната височина — въпреки че все още звучеше с онази смразяваща кръвта интонация — и сред потока от думи различих „Соня Карп“ и „Монтана“.

— Той пита за госпожа Карп... Соня? — промърморих. Тя отдавна вече не беше моя учителка. Сега можех да я наричам Соня.

— Да — кимна Сидни, приковала поглед в Дмитрий. — Той пита... ъ-ъ, казва на този, с когото разговаря, да се свърже с някой друг

и да разбере дали той не може да открие Соня. Този... — Тя замълча и отново се заслуша. — Изглежда този познава доста хора в областта, където за последно тя е била видяна.

Знаех, че „хора“ в случая означава стригои. Дмитрий се бе издигнал бързо в техните редици, налагайки волята и властта си над останалите. Повечето стригои действаха по единично, рядко работеха на групи, но дори и единаците се подчиняваха на по-страховитите и властни стригои. Дмитрий си бе създал връзки, както бе казал преди малко. Дори някой стригой да беше чул за трансформацията му — и да бе повярвал на слуха, — нямаше да може толкова бързо да разпространи новината, не и при тяхната липса на организация. Заради това Дмитрий трябваше да използва заобиколни пътища, за да открие източници, които познават други източници, които биха могли да знаят нещо за местонахождението на Соня.

Дмитрий отново заговори по-високо и по-гневно, гласът му стана — ако изобщо беше възможно — още по-зловещ. Внезапно се почувствах като уловена в капан и дори Сидни изглеждаше изплашена. Тя преглътна.

— Дмитрий казва на този тип, че ако не получи отговорите до утре вечер, ще го открие, ще го разкъса на две и... — Сидни не си даде труд да довърши. Очите ѝ се бяха разширили. — Използвай въображението си. Ужасяващо е. — В този миг реших, че съм доволна, задето не чувам разговора на английски.

Когато Дмитрий приключи с разговора и върна телефона на Сидни, зловнатата маска изчезна от лицето му. Той отново беше моят Дмитрий, Дмитрий дампиърът. От него струяха вълни на униение и отчаяние. Облегна се сломено на стената и се втренчи в небето. Знаех какво прави. Опитваше се да се успокои, да овладее емоциите, които бушуваха в душата му. Току-що бе направил нещо, което навярно би ни дало следите, от които се нуждаехме... но бе заплатил жестока цена. Пръстите ми потръпнаха нервно. Искях да го прегърна успокояващо или поне да го потупам по рамото, за да знае, че не е сам. Но се въздържах. Предположих, че няма да му се понрави.

Накрая той се извърна към нас. Беше успял да се овладее — поне външно.

— Изпратих да разпитат за нея — рече уморено. — Може обаче нищо да не постигнем. Стригоите нямат навика да поддържат база

данни. Но понякога се държат един друг под око, като предпазна мярка за собствена защита. Скоро ще разберем дали ще изскочи нещо конкретно.

— Аз... леле. Благодаря ти — смутолевих. Знаех, че не са ми нужни благодарности, но за мен беше важно.

Той кимна.

— Трябва да се връщаме при Съхранителите... освен ако не мислите, че е по-безопасно да останем тук?

— Предпочитам да стоя по-надалеч от цивилизацията — заяви Сидни и пристъпи към пикапа. — Освен това си искам ключовете от моята кола.

Обратният път продължи с десетина минути повече. Настроението на Дмитрий изпълваше кабината и почти ни задушаваше с отчаянието си. Дори Сидни го усещаше. Тя отново го остави да шофира, макар че не можах да преценя дали е хубаво, или лошо. Дали това щеше да отвлече мислите му от терзанията за миналото му като стригой? Или мъката му ще разсее вниманието му от пътя и ще се озовем в някоя канавка?

За щастие се прибрахме без произшествия. Двама от Съхранителите ни чакаха на паркинга — жена морой и мъж от човешката раса. И двамата изглеждаха доста застрашително. Подобна гледка не спираше да ме изумява: представители на двете раси, готови за битка. Зачудих се дали тези двамата са двойка.

Когато се озовахме отново в лагера, заварихме в средата огромният огън да бумти, а около него бяха насядали обитателите му — някои се хранеха, а други просто си приказваха. По време на закуската бях научила, че огънят беше нещо като място за срещи и общуване, но доста от семействата предпочитаха да си стоят в жилищата.

Ние се върнахме в къщата на Реймънд, но там бяха само Сара и Джошуа. Тя миеше чинии, а той се въртеше неспокойно на един стол. Когато ме видя да прекрачвам прага, веднага скочи и лицето му отново грейна в сияйна усмивка.

— Роуз! Ти се върна. Бяхме започнали да се тревожим... искам да кажа, не че нещо ви се е случило — не и с вашите умения, — но може би просто сте решили да си тръгнете.

— Не и без колата — промърмори Сидни, като остави ключовете на пикапа върху масата. Ключовете на нейната кола лежаха там и когато ги грабна, по лицето ѝ се разля облекчение.

Сара ни предложи остатъците от обяда, но ние отказахме, тъй като се бяхме натъпкали със снакс от магазина на бензиностанцията в Рубисвил.

— Е — поде тя, — щом като няма да ядете, може би ще се присъедините към останалите край огъня. Джес Макхейл може да пее тази вечер, ако я напият достатъчно, но пияна или трезва, тази жена има най-прекрасния глас, който някога съм чувала.

За миг срещнах погледите на Сидни и Дмитрий. Признавам, че бях малко любопитна да видя как тези диваци купонясват, макар че лунната светлина и кълтри песните не са сред най-любимите ми забавления. Лицето на Дмитрий все още бе запазило онзи измъчен израз след телефонния разговор.

Подозирах, че би предпочел да се усамоти в нашата стая, но когато Сидни каза, че с удоволствие ще отиде при огъня, той заяви машинално:

— Аз също.

Тутакси ми стана ясно какво прави. Дните му като стригой го измъчваха. Разговорът със стригоя също бе мъчение. И може би — не, със сигурност — искаше да се скрие някъде и да се опита да пропъди спомените, но той си оставаше Дмитрий. Дмитрий защитаваше онези, които се нуждаеха от закрила, и макар че слушането на лагерни песни не беше застрашаващо живота занимание, все пак си оставаше донякъде опасна ситуация за градска персона като Сидни. А това той не можеше да позволи. Пък и Сидни щеше да се чувства в по-голяма безопасност, когато и двамата бяхме наблизо.

Отворих уста, за да кажа, че и аз ще се присъединя към компанията, когато Джошуа ме изпревари.

— Още ли искаш да видиш пещерата ми? Навън не се е стъмнило напълно. Така ще можеш да я разгледаш по-добре, отколкото на светлината на факлата.

Бях забравила последния си разговор с Джошуа и понечих да отклоня предложението му. Но в този миг нещо проблесна в очите на Дмитрий, нещо неодобрително. Така значи. Той не искаше да се мотая в компанията на един млад, готин тип. Дали това беше загриженост

заради Съхранителите? Или ревнуваше? Не, със сигурност не беше последното. Бяхме си изяснили — много, много пъти, — че Дмитрий не желае романтична връзка с мен. Дори ми бе напомнил, че съм гадже на Ейдриън. Дали реакцията му не беше едно от онези цупения, характерни за бившите гаджета? В Рубисвил бях повярвала, че двамата с него бихме могли да бъдем приятели, но това нямаше как да стане, ако продължаваше да контролира мен и любовния ми живот. Познавам момичета с такива бивши и нямах намерение да бъда една от тях. Можех да излизам с когото си пожелаех.

— Разбира се — заявих и лицето на Дмитрий потъмня още повече. — С удоволствие.

Дваемата с Джошуа се отдалечихме, зарязвайки останалите. Знаех, че част от решението ми се основаваше на желанието ми да докажа независимостта си. Дмитрий беше казал, че двамата с него сме равни, но въпреки това бе взел ужасно много решения в този план за бягство без мен. Беше хубаво отново да почувствам, за разнообразие, че този път аз ръководя нещата. Освен това Джошуа ми харесваше и бях любопитна да науча повече за живота на тези хора. Не мисля, че на Сидни ѝ се понрави да я оставя, но знаех, че Дмитрий ще се погрижи за нея.

Докато двамата с Джошуа вървахме, минахме покрай много Съхранители. Както и по-рано през деня, получих доста любопитни погледи. Вместо да поемем надолу по пътя към мястото, където живееше баща му, Джошуа ме поведе към малката планина наблизо. Всъщност си беше съвсем прилична планина, но след като си живял близо до Скалистите планини, всичко в Апалачите ми изглеждаше „малко“. Предполагам, че съм сноб по отношение на планините.

При все това планината се простираше доста напред и ние значително се отдалечихме от лагера на Съхранителите. Гората ставаше по-гъста, а светлината по-слаба, докато слънцето потъваше зад хоризонта.

— Жилището се намира, така да се каже, в предградията — рече Джошуа извинително. — Ние постоянно се разрастваме и в центъра на града не е останало много място. — Помислих си, че определението „град“ е доста преувеличено, но си премълчах. Да. Определено съм сноб. — Но има доста пещери, така че все още има къде да живеем.

— Те естествени ли са? — попитах аз.

— Някои да. Други са изоставени мини.

— Хубаво е тук — отбелязах. Харесвах ми широколистните дървета. Може и да ми беше мъчно за Монтана, но големите им листа бяха в приятен контраст с боровите иглички. — И хей, тук си самостоятелен, нали?

— Така е — усмихна се той. — Мислех, че ще ти се стори... не зная. Твърде грубо и недодялано. Или дивашко. Навярно смяташ, че всички сме диваци.

Наблюдателността му ме стресна. Повечето от Съхранителите защитаваха изключително яростно начина си на живот. Затова изобщо не ми бе хрумвало, че някой от тях би си помислил, че един чужденец би се осмелил да го критикува — или че на който и да е от тях ще му пука за това.

— Тук просто е различно — казах дипломатично. — Много по-различно от местата, с които съм свикнала. — Прободе ме носталгия за всички хора и места, от които сега бях откъсната. Лиса. Ейдриън. Нашите приятели. Кралския двор. „Свети Владимир“. Побързах да се отърся от чувството. Сега не беше време да увесвам нос, а и по-късно щях да проверя Лиса.

— Бил съм в човешките градове — продължи Джошуа. — И на други места, където живеят Опетнените. Разбирам защо ги харесваш. — Доби леко смутен вид. — Не бих имал нищо против електричеството.

— Тогава защо не го използвате?

— Щяхме, ако можехме. Но сме твърде отдалечени, а и всъщност никой не знае, че живеем тук. Хората с лилиите казват, че е по-добре да се укриваме.

Не се бях сетила, че те просто са принудени да живеят при тези условия, за да останат скрити. Запитах се до каква степен изборът им на живот се дължи на придържането към така наречените древни традиции... и доколко е повлиян от алхимиците.

— Пристигнахме — оповести Джошуа и ме изтръгна от размишленията ми.

Посочи към тъмна дупка на нивото на земята. Отворът беше достатъчно голям, за да влезе възрастен човек.

— Хубаво е — заявих. По-рано бях забелязала, че някои от пещерите са разположени по-нависоко в планината и бях наблюдавала

как обитателите им трябва да изкачват скалата с голи ръце или да използват ръчно направени стълби. Лесният достъп до отвора на пещерата си беше истински лукс.

Джошуа остана изненадан от признанието ми.

— Наистина ли ти харесва?

— Наистина.

Вече почти се бе смрачило. Той се спря, за да запали една факла, а след това го последвах вътре. Отначало трябваше да вървим наведени, но колкото по-навътре навлизахме в пещерата, толкова таванът ставаше по-висок и накрая проходът премина в широко, кръгло пространство. Подът представляваше утъпкана корава земя, а каменните стени бяха груби и назъбени. Това беше естествена пещера, но забелязах, че са положили усилия да се облагороди. Подът беше почистен и подравнен, а в ъгъла видях струпани камъни и скали — явно бяха събрани там, за да се разчисти мястото. Имаше и мебели: тесен дървен стол и матрак, който, според мен, едва можеше да побере и един човек.

— Сигурно мислиш, че мястото е малко — предположи Джошуа.

Истина беше, но всъщност беше по-голямо от стаята ми в общежитието в „Свети Владимир“.

— Ами... да, но искам да кажа, ти на колко си години?

— Осемнадесет.

— Колкото мен — заключих. Това изглежда го направи много щастлив. — Да си имаш собствена пещера на осемнадесет години, си е направо жестоко. — Щеше да бъде още по-жестоко, ако имаше ток, интернет и течаща вода, но нямаше нужда да се впускам в подробности.

Сините му очи направо засияха. Не можех да не забележа колко чудесно контрастират със загорялата му кожа. Побързах да пропъдя мисълта. Не бях тук, за да си търся гадже. Но очевидно май само аз смятах така. Джошуа внезапно пристъпи напред.

— Можеш да останеш, ако искаш — рече. — Другите Опетнени никога няма да те намерят тук. Можем да се оженим, а после, когато имаме деца, бихме могли да си построим таван като в дома на родителите ми и...

Думата *оженим* ме изстреля към изхода с такава скорост, все едно ме нападаха стригои. Бях шашната и паникьосана. Само че преди

техните атаки обикновено бивах предупреждени.

— Леле, леле, по-кратко. — Не. Наистина не бях предусетила това предложение. — Та ние току-що се запознахме!

Слава Богу, той не приближи.

— Зная, но понякога става така.

— Как, да се женят хора, които едва се познават? — попитах изумено.

— Да. През цялото време се случва. И сериозно, дори и за това кратко време вече зная, че те харесвам. Ти си невероятна. Красива си и очевидно си добър боец. А начинът, по който се държиш... — Поклати глава, а върху лицето му се изписа благоговение. — Никога не съм виждал нещо подобно.

Щеше ми се да не беше толкова готин и мил. Много по-лесно е да се справиш с любовните признания на някой неприятен тип, отколкото на такъв, който ти харесва. Спомних си думите на Сидни, че ние сме най-горещите парчета, появявали се тук. Май бяхме по-скоро изгарящи.

— Джошуа, аз наистина те харесвам, но — додадох припряно, като видях как лицето му светва от надежда — още съм твърде млада, за да се омъжвам.

Ухажорът ми се намръщи.

— Не каза ли, че си на осемнадесет?

Добре. Възрастта очевидно не беше убедителен аргумент тук. В родния град на Дмитрий бях видяла и по-млади от мен да имат деца. А на места като това нищо чудно да правеха детски сватби. Опитах друг подход.

— Аз дори не зная дали искам да се омъжвам.

Откровението ми не го впечатли. Той кимна с разбиране.

— Много умно. Бихме могли първо да поживеем заедно, да видим как ще се разбираме. — Сериозното му изражение се замени от усмивка. — Но аз съм много сговорчив и отстъпчив. Ще те оставям да печелиш всеки спор.

Не можах да се сдържа и се разсмях.

— Добре, в такъв случай печеля този и ти казвам, че не съм готова за... всичко това. Освен това, вече имам връзка с някого.

— Дмитрий?

— Не. Друго момче. Той е в кралския двор на Опетнените. — Не можех да повярвам, че го казвам.

Джошуа се намръщи.

— А той защо не е тук с теб, за да те защитава?

— Защото... той не е такъв. А и аз мога да се грижа за себе си. — Никога не ми се е направило предположението, че се нуждая от спасител. — И виж, дори и него да го нямаше в картинката, и без това много скоро ще си тръгна. Между нас никога не би могло да се получи.

— Разбирам. — Джошуа изглеждаше разочарован, но ми се стори, че прие отхвърлянето доста добре. — Може би, когато решиш всичките си проблеми, ще се върнеш.

Понечих да му кажа да не ме чака и че би трябвало да се ожени за някоя друга (колкото и абсурдно да звучеше това наставление на неговата възраст), но тогава осъзнах, че беше безсмислено. Във фантазиите си Джошуа можеше да се ожени за друго момиче, а покъсно да ме добави към харема си, като Сара и Полет. Затова казах просто:

— Може би. — Докато се чудех отчаяно как да сменя темата, погледът ми попадна върху облегалката на стола, по която бе издълбано нещо като сложна плетеница от листа.

— Това наистина е много готино.

— Благодаря — промълви той и отиде до стола. За мое облекчение, повече не се върна на предишния въпрос. Прокара с любов ръка върху изкусно издяланото дърво. — Аз го направих.

— Наистина ли? — попитах с искрена изненада. — Това... това е изумително.

— Ако ти харесва... — Ръката му се раздвижи и аз изтръпнах от страх, че следва целувка или прегръдка. Вместо това той бръкна в джоба на ризата си и извади страхотна гривна от дърво. Представляваше много фино изрязана, змиевидна дървена лента. Дървото бе полирано до блясък. — Ето. — Подаде ми гривната.

— За мен ли е? — Прокарах пръст по гладкия ръб.

— Ако я искаш. Направих я днес, докато те нямаше. За да не ме забравиш, когато си тръгнеш.

Поколебах се, питайки се дали, ако приема подаръка, ще се приеме като знак, че му давам надежди. Не, реших. Съвсем ясно бях обяснила възгледите си за брака между тийнейджъри, а и той

изглеждаше толкова нервен, че не можех да понеса мисълта да нараня чувствата му. Плъзнах гривната върху китката си.

— Разбира се, че няма да те забравя. Благодаря ти.

От щастливото му изражение разбрах, че с приемането на гривната се бях реванширала за отказа да се омъжа за него. Джошуа ми показва още някои подробности в пещерата, а след това се съгласи да се присъединим към останалите край огъня. Чухме музиката да отеква между дърветата доста преди да стигнем там и макар че едва ли беше моят стил, имаше нещо топло и дружеско в начина на живот на тази комуна. Никога не съм ходила на летен лагер, но си представях, че е нещо такова.

Сидни и Дмитрий седяха най-отзад. Бяха тихи и бдителни, но всички останали пееха, пляскаха с ръце, разговаряха. Отново бях смаяна колко лесно общуваха помежду си дампири, морои и човеци. Навсякъде се виждаха смесени двойки, а една — човек и морой — открито се сваляха. От време на време, когато той я целуваше по шията, я захапваше и всмукваше малко кръв. Отвърнах поглед.

Насочих се към приятелите си. Сидни ме забеляза и по лицето ѝ се разля облекчение. Изражението на Дмитрий остана неразгадаемо. Както винаги, много погледи следяха движенията ми и за своя изненада забелязах ревност, изписана по лицата на някои от младежите. Надявах се, че не си мислеха, че двамата с Джошуа сме отскочили за бърз секс до пещерата. Едва ли беше репутацията, с която бих искала да ме запомнят.

— Трябва да поговоря със Сидни — заявих на Джошуа, надвиквайки шума. Реших, че е най-добре да се държа на разстояние, преди да са тръгнали слухове, а и Сидни изглеждаше така, сякаш нямаше търпение да се присъединя към нея. Бях направила няколко крачки, когато един юмрук се стовари право в лицето ми.

Не бях подготвена за отбрана и само инстинктът ме накара да се извърна, за да поема удара с бузата си. Иначе щях да се окажа със счупен нос. След първоначалната изненада, обученият боец в мен се прояви. Бързо отстъпих настрани и застанах в бойна позиция. Музиката и песните спряха и аз се извърнах, за да посрещна нападателя си.

Анджелина.

Тя бе заела стойка, подобна на моята, със стиснати юмруци и вперени в мен очи.

— Добре — каза, — време е да проверим колко си корава.

Крайно време беше някой — да кажем, единият от родителите й — да се появи, да я извлече оттук и да я накаже, задето удря гостите. Удивително, но никой не се помръдна да я спре. Не, не беше съвсем вярно. Един от присъстващите се изправи. Дмитрий влезе в действие веднага щом видя, че съм в опасност. Очаквах да дойде и да отведе Анджелина, но една група Съхранители бързо приближи до него и му каза нещо, което не можех да чуя. Не се опитаха да го възпрат със сила, но това, което му казаха, го задържа на мястото му. Исках да узная какво му бяха казали, но Анджелина отново ме нападна. Явно трябваше сама да се справям с положението.

Анджелина беше ниска дори за дамбир, но тялото й беше силно и гъвкаво. Освен това беше доста бърза, макар и не толкова, че да ме изненада за втори път. Отбягнах ловко удара й, запазвайки дистанция — не исках да бъда прекалено нападателна с това момиче. Вероятно можеше и да успее да нанесе някой и друг удар на противника си в една схватка, но имаше още много да учи. Тя беше скандалджийка, която много се зъбеше, но й липсваше истинско обучение.

— Да не си откачила? — възкликнах, като отбягнах поредното нападение. — Престани! Не искам да те нараня.

— Да бе — изсумтя тя. — Това искаш да си мислят всички, нали? Докато не ти се налага да се биеш, те ще продължават да вярват, че онези знаци са истински.

— Те са истински! — Намекът, че съм фалшифицирала татуировките си, ме накара да кипна, но отказвах да бъда въввлечена в тази абсурдна дразга.

— Докажи го — продължи да ме предизвиква тя и да налита към мен. — Докажи, че си тази, за която се представяш.

Беше като танц, да отскачам и да отбягвам ударите. Бих могла да продължа така през цялата нощ, но няколко насърчителни кръсъка от тълпата настояха „да свършваме с това“.

— Няма нужда да доказвам нищо — казах на нападателката си.

— Тогава значи лъжеш. — Вече дишаше тежко. За разлика от мен, тя постоянно ме атакуваше. — Всичко, което вие, Опетнените, правите, е лъжа.

— Не е вярно — възразих. Защо Дмитрий позволяваше това да продължава? Зърнах го с крайчеца на окоото си и Бог да ми е на помощ, но той се усмихваше!

Междувременно Анджелина продължаваше тирадата си, докато се опитваше да ме удари.

— Всички вие лъжете. Всички сте слабаци. Особено вашите „кралски особи“. Те са най-лоши от всички.

— Ти изобщо не ги познаваш. Не знаеш нищо за тях.

Може и да продължаваше с обидите, но виждах, че все повече се обезсърчава. Ако не се опасявах, че ще ми се нахвърли в гръб, щях да се обърна и да си тръгна.

— Зная достатъчно — озъби се Анджелина. — Зная, че са егоисти, разглезени и не правят нищо сами. Не ги е грижа за никого, освен за самите тях. Всички са еднакви.

Всъщност бях напълно съгласна с Анджелина за някои кралски потомци, но обобщението не ми харесваше.

— Не говори за неща, които не разбираш — срязах я. — Не всички са такива.

— Такива *са* — не се отказваше тя, доволна, че е успяла да ме ядоса. — Искане ми се всички да са мъртви.

Това бе достатъчно, за да ме накара да ѝ отвърна, но забележката замъгли мислите ми и аз за малко се разсеях. Никога не бих позволила това да се случи, ако насреща си имах стригой, но бях подценила това диво момиче. Кракът ѝ се стрелна напред и ме удари по коляното. Подейства ми, като да хвърлиш запалена кибритена клечка върху бензин. Всичко избухна.

Олюлях се леко и тя се възползва от предимството си. Бойните ми инстинкти взеха връх. Нямах друг избор, освен да я ударя, преди тя да го е сторила. Насъбралото се множество изрази бурно одобрението си с викове — битката най-сетне се беше разгоряла. Отбягнах ударите ѝ и се опитвах да я усмиря, но физическият контакт рязко зачести. Несъмнено бях по-добра от нея, но в опитите си да я достигна, се оказах в обсега ѝ. Тя ми нанесе няколко удара, нищо сериозно, преди да успея да я поваля на земята. Очаквах, че това ще е краят, но Анджелина се надигна и се нахвърли върху мен, преди да успея да я притисна и обездвижа. Претърколихме се, а тя се опита да ме възседне.

Не можех да ѝ го позволя и я цапардосах отстрани по лицето, доста по-силно от преди.

Вече бях сигурна, че това е краят на битката. Ударът ми я събори от мен и аз се опитах да стана, но малката кучка ме сграбчи за косата и ме дръпна надолу. Изтръгнах се от хватката ѝ — макар да съм абсолютно сигурна, че в пръстите ѝ остана кичур от косата ми — и този път успях да я притисна докрай към земята с цялата си сила и тежест. Знаех, че трябва доста да я боли, но не ми пукаше. Тя беше започнала всичко. Освен това вече не исках само да се защитавам. Да отскубнеш косата на някого, си е доста мръсна игра.

Анджелина направи още няколко опита да се измъкне, но когато се увери, че не може, зяпачите около нас започнаха да пляскат с ръце и да дюдюкат. Малко по-късно мрачният и гневен израз изчезна от лицето на момичето, заменен с примирение. Погледнах я предпазливо, но не я пуснах.

— Добре — рече тя. — Предполагам, че всичко е наред. Давай.

— Ъ? — слисах се. — Какво е наред?

— Може да се омъжиш за брат ми.

ГЛАВА 13

— Не е смешно!

— Права си — съгласи се Сидни. — Не е смешно. Направо си е *голям майтан!*

Намирахме се в къщата на Реймънд, в усамотението на нашата стая. Беше ни нужна цяла вечност, за да се измъкнем от веселбата край лагерния огън, особено след като узнахме за ужасния обичай на Съхранителите. Е, за мен поне беше ужасен. Оказа се, че ако в тази комуна някой иска да се ожени за друг, бъдещите младоженец и младоженка поотделно трябва да се бият с най-близкия роднина от същия пол на половинката си. Анджелина забелязала интереса на Джошуа към мен от мига, в който съм пристигнала, и когато видяла гривната на ръката ми, предположила, че това е някакъв вид обвързване. И като негова сестра на нея се падала честта да се увери дали съм достойна за брат ѝ. Тя все още не ме харесваше, нито ми вярваше напълно, но след като доказах, че съм добър боец, се бях издигнала доста в очите ѝ, което пък я бе накарало да даде съгласието си за нашия „годеж“. Бяха нужни доста приказки, за да се убедят всички — включително и Джошуа, — че няма годеж. Освен това разбрах, че ако имаше, Дмитрий трябваше да влезе в ролята на мой „роднина“ и да се бие с Джошуа.

— Престанете и двамата — троснах се аз. Дмитрий се бе облегал на една от стените със скръстени пред гърдите ръце и ме наблюдаваше, докато разтривах бузата си, където ме беше цапардосала Анджелина. Не беше най-лошата рана, която съм получавала, но утре определено щях да имам синина. Върху устните му играеше лека усмивка.

— Казах ти да не го окуражаваш — долетя спокойният отговор на Дмитрий.

— Няма значение. Ти изобщо не беше предвидил подобно нещо. Просто не искаше аз да... — Преглътнах думите си. Нямах да изрека на глас това, което си мислех: че Дмитрий ревнува. Или проявява

собственическо чувство. Или каквото и да е там. Просто знаех, че беше подразнен от приятелските ми отношения с Джошуа... и много развеселен от избухването ми заради нападението на Анджелина. Извърнах се рязко към Сидни, която се забавляваше не по-малко от Дмитрий. Всъщност бях напълно сигурна, че никога досега не я бях виждала да се усмихва толкова много. — Ти знаеше ли за този обичай?

— Не — призна тя, — но не съм изненадана. Казах ти, че са диваци. Решават голяма част от ежедневните си проблеми с битки като тази.

— Това е глупаво — промърморих, като хич не ми пукаше, че хленча. Докоснах главата си. Искеше ми се да имам огледало, за да видя доколко са големи пораженията от фризьорската намеса на Анджелина. — Макар че... тя не беше чак толкова зле. Не беше тренирана, но си я биваше. Всички ли са толкова корави? И мороите, и човеците?

— Така мисля.

Замислих се над казаното. Бях ядосана и засрамена от случилото се, но трябваше да призная, че Съхранителите внезапно ми се сториха много по-интересни. Каква ирония, че толкова изостанала група притежава достатъчно проникателност, за да се обучи да се бие, без значение от расата. А междувременно представителите на моята собствена „просветена“ общност все още отказват да се обучат как да се отбраняват.

— Ето защо стригоите не ги нападат — промърморих. Дори не осъзнах какво съм казала, докато не видях, че усмивката на Дмитрий изчезна. Втренчи се мрачно през прозореца.

— Трябва да се чуя отново с Борис и да видя какво е открил. — Извърна се към Сидни. — Няма да отнеме много време. Не е нужно всички да отиваме. Може ли да взема колата ти, след като няма да ходя надалеч?

Тя сви рамене и се протегна за ключовете. По-рано бяхме открили, че телефонът на Сидни има обхват на около десетина минути път извън селото. Той беше прав. Нямаше нужда всички да отиваме за едно бързо телефонно обаждане. След моя двубой двете със Сидни бяхме в безопасност. Никой не би се закачал сега с мен. При все това... не ми се нравеше мисълта, че Дмитрий се изправя сам срещу миналото си като стригой.

— Все пак не е зле да отидеш с него — заявих на Сидни, докато трескаво мислех. — Трябва да проверя Лиса. — Не беше изцяло лъжа. Това, което приятелите ми бяха узнали от Джо, все още ми тежеше. — Обикновено през това време мога да следя какво става около мен, но може би ще е по-добре, ако не си тук. Особено в случай, че се появят алхимици.

Логиката ми куцаше, макар че колегите ѝ все още бяха повод за тревога.

— Съмнявам се, че ще дойдат, докато е тъмно — отбеляза Сидни, — но не ми се ще да съм наоколо, когато просто се взираш в пространството. — Не го призна, а и аз не казах нищо, но подозирах, че не иска някой друг да кара колата ѝ.

Дмитрий смяташе, че отиването ѝ с него е ненужно, и го заяви, но очевидно не се чувстваше в правото си да ѝ нарежда, както правеше с мен. И така двамата потеглиха и ме оставиха сама в стаята. Наблюдавах ги замислено, докато излизаха. Независимо колко дразнещо беше подигравателното му отношение от преди малко, аз се тревожех за него. Бях видяла ефекта от последния му разговор и ми се искаше да съм с него, за да го утеша. Но имах чувството, че той не би го позволил, така че съгласието му Сидни да го придружи си беше малка победа.

След като тръгнаха, реших да проверя какво става с Лиса. Бях го използвала по-скоро като извинение, но честно казано, това беше по-добро от алтернативата — да изляза навън и да се включа в общото веселие. Не желяех да чувам повече поздравления, а очевидно на Джошуа му стигаше едно „може би“ и да приема гривната, за да реши, че сме обвързани за цял живот. Все още го смятах за убийствено сладък, но не можех да понеса обожанието, с което ме зяпаше.

И така, настаних се с кръстосани крака върху леглото на Анджелина и се отворих за връзката и чувствата на Лиса. Тя вървеше по коридора на сграда, която отначало не познах. Миг по-късно се ориентирах. Това беше сградата в кралския двор, в която се намираще големият спа център, както и убежището на Ронда, циганката. Стори ми се странно, че Лиса е решила да отиде при ясновидка, за да ѝ гадае бъдещето, но след като зърнах придружителите ѝ, разбрах, че става дума за нещо друго.

Обичайните заподозрени бяха с нея. Ейдриън и Кристиан. Сърцето ми подскочи, като видях отново Ейдриън — особено след инцидента с Джошуа. Последният ми сън, създаден от магията на духа, беше твърде кратък.

Докато вървяха, Кристиан държеше ръката на Лиса. Топлата му длан ѝ вдъхваше спокойствие и сигурност. Той изглеждаше уверен и решителен, макар че устните му бяха изкривени в обичайната му саркастична полуусмивка. Лиса бе тази, която се чувстваше нервна и очевидно се подготвяше за нещо. Усецах, че се бои от това, което ѝ предстои, макар да го смяташе за необходимо.

— Тук ли? — попита и спря пред една врата.

— Така мисля — отвърна Кристиан. — Рецепционистката каза, че е червената врата.

Лиса се поколеба само за миг, сетне почука. Нищо. Или в стаята нямаше никой, или не искаха да ѝ отворят. Тя вдигна отново ръка и вратата се отвори. На прага стоеше Амброуз, зашеметяващ както винаги, дори по джинси и обикновена синя тениска. Дрехите прилепваха по тялото му, подчертавайки всеки мускул. Изглеждаше така, сякаш току-що бе слязъл от корицата на „Джентълменс Куотърли“.

— Здравей — рече той, искрено изненадан.

— Здравей — отвърна Лиса. — Чудехме се дали може да поговорим с теб?

Амброуз наклони леко глава към стаята.

— В момента съм малко зает.

Зад него Лиса видя маса за масажи, върху която по корем лежеше жена морой. Долната половина на тялото ѝ бе покрита с кърпа, но гърбът ѝ беше гол и лъщеше на мъждивата светлина в стаята, в която горяха ароматни свещи и се носеше приглушена музика в стил ню ейдж.

— Леле! — възкликна Ейдриън. — Не си губиш времето, нали? Тя е в гроба само от няколко часа, а вече си ѝ намерил заместничка.

По-рано през деня, малко преди залез слънце, Татяна най-последно бе положена в мястото на вечния ѝ покой. Погребението не беше толкова тържествено, какъвто бе първоначалният замисъл.

Амброуз го изгледа остро.

— Жената вътре е моя клиентка. Това ми е работата. Забравяш, че някои от нас трябва да работят, за да си изкарат прехраната.

— Моля те, може ли да поговорим? — попита Лиса и пристъпи пред Ейдриън. — Няма да ти отнемем много време.

Амброуз изгледа приятелите ми и въздъхна. Извърна се към стаята.

— Лорейн? Трябва да изляза за малко. Ей сега ще се върна, става ли?

— Става — извика жената. Тя се размърда и се извърна с лице към него. Беше по-стара, отколкото очаквах, някъде около четиридесет и пет годишна. Предполагам, че щом си плащаш за масаж, масажистът ти може да е на половината на годините ти. — Върни се по-бързо.

Той ѝ отправи една ослепителна усмивка, която изчезна, щом се озова сам с приятелите ми.

— Добре, какво става? Не ми харесват физиономиите ви.

Амброуз може и да се бе отклонил напълно от нормалния живот за един дампир, но беше обучен като всеки пазител. Беше наблюдателен. Винаги нащрек за потенциални заплахи.

— Ние, хм, искаме да поговорим с теб за... — Лиса се поколеба. Да говориш за разследвания и разпити, бе едно, но да ги провеждаш, съвсем друго. — За убийството на Татяна.

Амброуз повдигна вежди.

— А, разбирам. Не съм сигурен какво мога да кажа, освен че според мен Роуз не го е извършила. Не мисля, че и ти го вярваш, въпреки всичко, което става напоследък. Всички приказват колко си шокирана и разстроена. Печелиш големи симпатии заради това, че си била излъгана и подведена от толкова опасна и престъпна приятелка.

Лиса усети как страните ѝ пламват. Заклеймявайки ме публично и отричайки се от приятелството ни, Лиса се предпазваше от неприятности. Такъв съвет ѝ бяха дали Ейб и Таша, и Лиса знаеше, че е разумен. Ала въпреки че всичко беше преструвка, тя се чувстваше виновна. Кристиан тутакси се притече в нейна защита.

— Зарежи тези приказки. Не става дума за това.

— Тогава за какво *става* дума? — попита Амброуз.

Лиса побърза да вземе нещата в свои ръце. Опасяваше се, че Кристиан и Ейдриън ще разстроят Амброуз и така ще бъде по-трудно да получат отговори.

— Ейб Мазур ни каза, че в съдебната зала си казал или, ъ-ъ, направил нещо на Роуз.

Амброуз доби шокирано изражение и трябва да му признае, че беше много убедителен.

— Направил съм нещо? Какво означава това? Нима Мазур смята, че аз... какво, ударил съм я пред всички онези хора?

— Не зная — призна Лиса. — Той просто е видял нещо, това е всичко.

— Пожелах ѝ късмет — заяви Амброуз, като все още изглеждаше обиден. — Имам право, нали?

— Да, да. — Лиса бе решила да поговори с Амброуз преди Ейб, страхувайки се, че методите на баща ми може да включват доста физическо насилие. Сега обаче се питаше дали ще се справи. — Виж, ние просто се опитваме да открием истинския убиец на кралицата. Ти беше близък с нея. Ако има нещо — *каквото и да е* — което знаеш и което може да ни помогне, ще сме ти много благодарни. Наистина се нуждаем от помощта ти.

Амброуз ги изгледа любопитно. После внезапно разбра.

— Вие мислите, че аз съм го направил! За това е всичко. — Никой не каза нищо. — Не мога да повярвам! Пазителите вече ми дадоха да разбере, че ме подозират... но вие? Мислех, че ме познавате по-добре.

— Ние изобщо не те познаваме — заговори Ейдриън с равен тон. — Знаем само, че си имал свободен достъп до леля ми. — Посочи към вратата. — И очевидно не си се помайвал, за да ѝ намериш заместничка.

— Не чу ли, когато казах, че това ми е работата? Аз ѝ правя масаж, това е всичко. Не е гадно и мръсно. — Амброуз поклати безсилно глава и прокара пръсти през кестенявата си коса. — Връзката ми с Татяна също не беше мръсна. Аз я харесвах и бях загрижен за нея. Никога не бих я наранил.

— Не сочат ли статистиките, че обикновено убийците са сред най-близките на жертвата? — обади се Кристиан.

Лиса изгледа сърдито и него, и Ейдриън.

— Престанете. И двамата. — Извърна се отново към Амброуз. — Никой не те обвинява в нищо. Но ти си прекарвал доста време с Татяна. А и Роуз ми каза, че си бил разстроен от закона за възрастта.

— Когато за пръв път чух за него, да — съгласи се Амброуз. — Но дори и тогава казах на Роуз, че трябва да има някаква грешка. Нещо, за което не знаем. Татяна никога не би застрашила живота на дампирите, без да има основателна причина.

— Като например да се направи на добра пред всички онези ужасни кралски потомци? — подметна Кристиан.

— Мери си приказките! — предупреди го Ейдриън.

Лиса не можеше да реши кое е по-дразнещо: двамата ѝ кавалери да се обединят в словесен двубой срещу Амброуз или да се заяждат помежду си.

— Не! — Гласът на Амброуз прокътна в празния коридор. — Тя не искаше да го прави. Но ако не го беше направила, щяха да се случат по-лоши неща. Има такива, които искаха — и все още го искат — да съберат всички дампери, които не се бият, и да ги принудят със сила да го правят. Татяна прокара закона за възрастта, за да попречи на това.

Възцари се тишина. Аз вече го знаех от бележката на Татяна, но за приятелите ми новините бяха шокиращи. Амброуз продължи да говори, вече напълно окопитил се.

— Тя всъщност бе отворена и към други новости. Искаше да изследва духа. Одобряваше идеята мороите да се научат да се бият.

Тук вече Ейдриън не се сдържа. Онази сардонична маска все още бе на лицето му, но долавях и болка и тъга. Погребението на Татяна сигурно е било трудно изпитание за него, а да чуе външни хора да разкриват информация за някого, когото бе обичал, навярно бе мъчително.

— Е, аз не съм спал с нея като теб — процеди той, — но също я познавах доста добре. Тя никога не е казвала нито дума за това.

— Не и публично — съгласи се Амброуз. — Дори и насаме. Само малцина го знаеха. Тя бе събрала малка група морои, които тайно се тренираха — мъже и жени на различна възраст. Искаше да види доколко мороите могат да се обучат. Дали е възможно да се защитават. Но осъзнаваше, че болшинството ще се разстроят от идеята ѝ, затова групата се тренираше тайно.

Ейдриън не каза нищо, но успях да видя, че трескаво обмисля чутото. Всъщност разкритията на Амброуз не бяха лоши новини, но Ейдриън продължаваше да се чувства наранен при мисълта, че леля му е пазила в тайна от него толкова много неща. Междувременно Лиса

поглъщаше новините, преценявайки и анализирайки всяко късче информация.

— Кой са те? Мороите, които са се обучавали?

— Не зная — отвърна Амброуз. — Татяна не говореше за това. Никога не узнах имената им, само тези на инструктора им.

— Кой беше? — настоя Кристиан.

— Грант.

Кристиан и Лиса се спогледаха смаяно.

— Моят Грант? — попита тя. — Този, когото Татяна определи за мой пазител?

Амброуз кимна.

— Затова ти го даде. Тя му вярваше.

Лиса не каза нищо, но аз чувах мислите ѝ високо и отчетливо. Беше приятно изненадана, когато Грант и Серена — пазителите, които бяха заменили Дмитрий и мен — бяха предложили да ги научат с Кристиан на основните защитни техники. Лиса мислеше, че случайно е попаднала на двама прогресивно мислещи пазители, без да подозира, че единият е пионер в обучението на мороите на бойни техники.

Част от тази информация беше важна, и двете бяхме сигурни в това, макар че нито една от нас не можеше да направи връзката. Лиса се замисли над това и не възрази, когато Ейдриън и Кристиан засипаха Амброуз с въпроси. Той явно се почувства обиден от инквизицията, но се насили да им отговори търпеливо. Имаше алиби, а привързаността и уважението, които изпитваше към Татяна, изглеждаха искрени. Лиса му вярваше, макар че Кристиан и Ейдриън оставаха скептични.

— Всички разпитват мен за смъртта ѝ — каза Амброуз, — но не и Блейк.

— Блейк? — учуди се Лиса.

— Блейк Лазар. Някой друг, с когото тя...

— Имаше връзка? — предположи Кристиан и завъртя очи.

— С него? — възкликна отвратено Ейдриън. — Няма начин. Тя не би паднала толкова низко.

Лиса отчаяно се опитваше да си припомни членовете на семейство Лазар, но не можа да свърже името с определено лице. Те просто бяха твърде много.

— Кой е той?

— Един идиот — отвърна Ейдриън. — В сравнение с него аз съм почтен член на обществото.

Думите му накараха Амброуз да се усмихне.

— Съгласен съм. Но той е хубав идиот, а на Татяна ѝ харесваше. — Долових нотка на привързаност в гласа му, докато изричаше името ѝ.

— Тя и с него ли спеше? — попита Лиса. Ейдриън потръпна при споменаването на сексуалния живот на леля му, но в момента се бе разкрил цял един свят от нови възможности. Повече любовници означаваше повече заподозрени. — Ти как се чувстваше от този факт?

Развеселеността на Амброуз се стопи. Изгледа я остро.

— Не съм достатъчно ревнив, за да я убия, ако намекваш за това. Ние се бяхме разбрали. Дватамата с нея бяхме близки — да, „имахме връзка“ — но се виждахме и с други.

— Почакай — намеси се Кристиан. Имах чувството, че наистина се забавлява. Убийството на Татяна не беше шега, а сапунена опера, която се разиграваше направо пред очите им. — *Ти* спиш и с други? Става все по-трудно за разбиране.

Но не и за Лиса. Всъщност ставаше все по-ясно, че убийството на Татяна би могло да е престъпление от страст, а не свързано с политиката. Както бе казал Ейб, някой с достъп до спалнята ѝ бе най-вероятният заподозрян. А ако беше някоя ревнива жена, нежелаеща да споделя любовника си с Татяна?

Това навярно бе най-убедителният мотив досега — само ако знаехме коя е жената.

— С кои? — попита Лиса. — С кои други се срещаш?

— С никоя, която би я убила — отвърна Амброуз твърдо. — Няма да ви кажа имена. Имам право на дискретност, както и те.

— Не и ако някоя от тях е била достатъчно ревнива и е убила леля ми — изръмжа Ейдриън.

Джошуа се бе отнесъл презрително към Ейдриън, задето не ме „защитава“, но в този момент, докато защитаваше честта на леля си, той беше не по-малко свиреп от всеки един пазител или боец от Съхранителите. Беше дори секси.

— Никоя от тях не я е убила, сигурен съм — отсече Амброуз. — И колкото и да го презирам, не мисля, че и Блейк го е направил. Той не е достатъчно умен, за да замисли и осъществи убийството, а и да

натопи Роуз. — Амброуз посочи към вратата. Зъбите му бяха стиснати, а притеснението и объркването помрачаваха красивото му лице. — Вижте, не зная какво друго мога да ви кажа, за да ви убедя. Трябва да се връщам вътре. Съжالياвам, ако ви се струвам несговорчив, но всичко това беше доста тежко за мен, разбирате ли? Повярвайте ми, ще се радвам, ако откриете кой й причини това. — В очите му проблесна болка. Преглътна и сведе поглед, сякаш не искаше те да разберат колко силни са били чувствата му към Татяна. Когато отново вдигна глава, изражението му отново беше сурово и решително. — Искам да откриете убиеца й и ще ви помогна, ако мога. Но ви казвам, че трябва да търсите някой, който има политически, а не романтични мотиви.

Лиса все още имаше милион въпроси. Амброуз може и да беше убеден, че убийството не е от ревност и страст, но не и тя. Наистина би искала да научи имената на другите му интимни партньорки, но не желаше да го притиска прекалено много. За миг се замисли дали да не използва внушението, както с Джо. Но не. Не би пресякла отново тази линия, не и с някого, когото смяташе за свой приятел. Поне засега.

— Добре — кимна тя неохотно. — Благодаря ти. Благодаря, че ни помогна.

Амброуз изглеждаше изненадан от любезността й и лицето му омекна.

— Ще видя дали ще мога да изровя нещо, което да ви помогне. Вещите й, както и покоите й, са заключени, но може да се опитам да проникна някак си. Ще ви съобщя, ако науча нещо.

Лиса му се усмихна с искрена благодарност.

— Благодаря ти. Би било чудесно.

Докосване по рамото ме върна обратно в мрачната малка стая в Западна Вирджиния. Сидни и Дмитрий се бяха надвесили над мен.

— Роуз? — попита Дмитрий. Имах чувството, че това не беше първият път, когато се опитва да привлече вниманието ми.

— Здравсти — промърморих. Примигнах няколко пъти, за да се приспособя към реалността. — Върнали сте се. Обади ли се на стригоя?

Той не реагира видимо на думата, но знаех, че мрази да я чува.

— Да. Разбрах къде е информаторът на Борис.

Сидни бе обвила ръце около тялото си.

— Шантав разговор. Една част беше на английски. Беше дори по-зловещ от предишния.

Потреперих неволно, радостна, че съм го пропуснала.

— Но откри ли нещо?

— Борис ми даде името на стригоя, който познава Соня и вероятно знае къде е тя — отвърна Дмитрий. — Всъщност го познавам. Но няма друг начин да се свържа с него, освен да отида лично. Борис ми даде адреса му.

— Къде е? — попитах.

— Лексингтън, Кентъки.

— О, за Бога — изпъшках. — Защо не е на Бахамите? Или поне Корн Палъс?

Дмитрий се опита да прикрие усмивката си. Може и да беше за моя сметка, но щях да се радвам, ако съм успяла поне малко да разсея лошото му настроение.

— Ако тръгнем веднага, ще можем да стигнем при него преди изгрев слънце.

Огледах се.

— Труден избор. Да се откажем от всичко това заради някакво си електричество и течаща вода?

Сега беше ред на Сидни да се ухили.

— Както и от още предложения за брак.

— А и навярно ще се наложи да се бием със стригои — добави Дмитрий.

Скочих на крака.

— Кога тръгваме?

ГЛАВА 14

Съхранителите реагираха различно на заминаването ни. Обикновено биха се радвали, че чужденците си отиват, особено след като и Сидни беше с нас. Но след схватката ми с Анджелина гледаха на мен като на някакъв супергерой и бяха очаровани от идеята да се омъжа за някой от „семейството“. След като ме видяха в действие, някои от жените започнаха да се заглеждат в Дмитрий. Не бях в настроение да ги наблюдавам как флиртуват с него — особено когато, съгласно техните правила за ухажване, аз очевидно трябваше да се бия с всяка кандидатка за годеница.

Естествено, ние не споделихме със Съхранителите точните си планове, но споменахме, че навярно ще се срещнем със стригои, което предизвика доста силна реакция. Основно възбуда и страхопочитание, което още повече издигна репутацията ни на свирепи воители. Но реакцията на Анджелина беше напълно неочаквана.

— Вземи ме с вас! — заяви тя и сграбчи ръката ми тъкмо когато поех надолу по горската пътека към колата.

— Съжалявам — отвърнах, леко изненадана от желанието ѝ, имайки предвид първоначалната ѝ враждебност. — Трябва сами да си свършим работата.

— Аз мога да помогна! Ти ме победи... но видя какво мога. Добра съм. Бих могла да убия стригой.

Въпреки цялата ѝ страстна решителност, знаех, че Анджелина няма и понятие срещу какво ще се изправи и едва ли е виждала истински стригой. Малцината от Съхранителите, които имаха почетния знак *мълния*, говореха малко за срещите си със стригоите, а когато ги споменаваха, лицата им добиваха мрачни изражения. Те разбираха. Анджелина — не. Освен това не осъзнаваше, че всеки новак от средните класове в „Свети Владимир“ вероятно щеше да я победи. Тя имаше потенциал, но трябваше още доста да поработи.

— Навярно ще можеш — кимнах, тъй като не исках да нараня чувствата ѝ. — Но просто е невъзможно да дойдеш с нас. — Бих могла

да излъжа и да ѝ дам смътното обещание, че „може би някой друг път“, но след като това бе накарало Джошуа да си мисли, че сме едва ли не сгодени, реших, че е по-добре да не я залъгвам.

Очаквах да последват още хвалби относно бойните ѝ умения. Бяхме узнали, че тя се смята за един от най-добрите млади бойци в комуната, а с хубавия си външен вид имаше и много обожатели. Всичко това доста ѝ бе замаяло главата и тя обичаше да се перчи как може да победи всеки и всичко. Отново ми напомни за Джил. Джил също тепърва трябваше да научи още доста неща за истинската битка, но нямаше търпение да се впусне в схватка. Но тя беше много по-тиха и предпазлива от Анджелина, затова следващите думи на Анджелина ме изненадаха.

— Моля те. Не е само заради стригоите! Искам да видя света. Имам *неужда* да видя нещо друго освен това място! — Беше снижила глас, така че останалите да не могат да я чуят. — Била съм само два пъти в Рубисвил, а съм чувала, че изобщо не може да се сравнява с големите градове.

— Не може — съгласих се. Аз дори не го смятах за град.

— Моля те — замоли се тя отново, като този път гласът ѝ трепереше. — Вземи ме е вас.

Внезапно ми стана жал за нея. Брат ѝ също бе проявил известен копнеж към външния свят, но далеч не толкова страстен. Той се шегуваше, че няма да е зле да ползват електричество, но бях сигурна, че е щастлив и без достиженията на модерния свят. Ала за Анджелина ситуацията беше много по-отчайваща. Аз отлично знаех какво означава да се чувстваш като уловен в капан, защото си неразривно свързан с нечий друг живот, и искрено съжалявах за това, което щях да кажа.

— Не мога, Анджелина. Трябва да продължим сами. Съжалявам, наистина съжалявам.

Сините ѝ очи се замъглиха. Затича и се скри в гората, преди да видя сълзите ѝ. След това се чувствах ужасно и не можех да спра да мисля за нея, докато се сбогувахме с останалите. Бях толкова разсеяна, че дори позволих на Джошуа да ме прегърне на раздяла.

Изпитах облекчение, когато отново се озовахме на пътя. Радвах се, че се отдалечаваме от Съхранителите, и бях готова за истински действия, за да започна най-сетне да помагам на Лиса. Лексингтън

беше първата ни стъпка. Очаквах ни шест часа пътуване с кола и Сидни, както обикновено, нямаше да позволи на друг да кара колата ѝ. Двамата с Дмитрий протестирахме, но напразно. Накрая се отказахме, когато осъзнахме, че ако скоро ни предстоеше да се срещнем със стригои, беше по-добре да си починем и запазим силите си. Адресът на Донован — стригоя, за когото се предполагаше, че познава Соня — беше единственото място, където можеше да бъде намерен през нощта. Това означаваше, че трябваше да пристигнем в Лексингтън преди изгрев слънце, за да не го изпуснем и да не изгубим дирите му, когато се скрие в дневното си леговище. Това също така означаваше, че ще се срещнем със стригой по тъмно. Тъй като бяхме сигурни, че почти нищо не можеше да се случи по време на пътуването — особено след като напуснахме Западна Вирджиния, — с Дмитрий се съгласихме, че можем да подремнем малко, имайки предвид, че никой от нас не бе спал пълноценно.

Въпреки че равномерното движение на колата ми действаше успокоително и приспивно, не можах да се унеса в истински сън. След няколко часа изпаднах в някакво подобие на транс, което ме отведе при Лиса. Това също беше добре: озовах се на едно от най-големите събития в живота на мороите. Номинациите за нов крал или кралица щяха да започнат всеки момент. Това бе първата от многото стъпки и всички бяха развълнувани, като се има предвид колко рядко се провеждаха избори за монарх. Това бе събитие, което никой от приятелите ми не очакваше да види скоро, а имайки предвид последните събития... ами, всички проявявахме специален интерес. На карта беше заложено бъдещето на мороите.

Лиса седеше на ръба на един стол в една от кралските бални зали — огромно, величествено място със сводести тавани и позлата навсякъде. Била съм в тази ослепителна зала и преди, с цялото ѝ великолепие от стенописи и пищни гипсови орнаменти, къпеци се в светлините на кристалните полилеи. Тук се бе състоял официалният обяд след дипломирането, когато новите пазители се опитваха да се представят най-добре, за да получат добри назначения. Сега залата приличаше на онази, в която заседаваше Кралският съвет, с дълга маса от едната страна, край която бяха подредени дванадесет стола. Срещу масата се виждаха редове със столове, където сядаше публиката по време на откритите заседания на съвета. Само че сега имаше четири

пъти повече столове от обикновено, което навярно обясняваше защо бяха избрали тази зала. Всички места бяха запълнени. Всъщност имаше дори правостоящи, натъпкани отзад и покрай стените. Пазители с тревожни лица обикаляха множеството и освобождаваха пространството около вратите, като подреждаха зрителите така, че да се осигури оптимална безопасност.

Кристиан седеше от едната страна на Лиса, а Ейдриън се бе настанил до Кристиан. За моя приятна изненада, Еди и Мия също седяха наблизко. Мия беше морой и наша приятелка, възпитаница на „Свети Владимир“, която беше не по-малко страстна поддръжница от Таша на идеята моройте да се обучат да се защитават. Моят обичан баща не се виждаше никъде. Никой от тях не говореше. Разговорите бяха трудни сред всеобщия шум и толкова много хора, а приятелите ми бяха изпълнени със страхопочитание от това, което предстоеше да се случи. Имаше толкова много да се види и преживее, а никой от тях не бе предполагал каква голяма тълпа ще се събере. Ейб беше казал, че нещата ще се ускорят след погребението на Татяна, и наистина бе така.

— Знаете ли коя съм аз?

Висок глас, едва издигащ се над глъчката, привлече вниманието на Лиса. Лиса погледна надолу към редицата, през няколко места от Ейдриън. Двама морои — мъж и жена — седяха един до друг и гледаха нагоре към една много разгневена жена. Тя бе подпряла ръце на кръста си, а розовата ѝ кадифена рокля изглеждаше странно до дънките и тениските на седналата двойка. Едва ли щеше да се почувства добре в нея, когато излезе от залата с климатичната инсталация.

Лицето ѝ се бе изкривило от възмущение.

— Аз съм Марсела Бадика. Принц Бадика е мой брат — додаде, когато това не предизвика реакция у двойката. А нашата покойна кралица е трета братовчедка на родителите ни. Няма останали свободни места, а някой като мен *не може* да стои прав до стената сред цялата тази тълпа.

Двойката се спогледа.

— Предполагам, че е трябвало да дойдете по-рано, лейди Бадика — рече мъжът.

Марсела се задъха от ярост.

— Не чу ли коя съм аз? Не знаеш ли кои са по-високостоящи от теб? *Настоявам* да ми отстъпите местата си!

Двойката изобщо не се впечатли.

— Тази сесия е открита за всички и последния път, когато проверих, не видях запазени и обозначени места — обади се жената. — Ние имаме право на местата точно толкова, колкото и вие.

Марсела се извърна към пазителя до нея, кипяща от гняв. Той сви рамене. Работата му беше да я защитава от опасности, застрашаващи живота ѝ. Нямаше намерение да вдига двойката от местата им, особено след като не бяха нарушили правилата. Марсела издаде едно високомерно: „Пфу!“, преди да се извърне рязко и да се отдалечи, без съмнение, за да тормози някоя друга бедна душа.

— Възхитително! — измърмори Ейдриън. — Явно ни очаква голямо забавление.

Лиса му се усмихна и се зае отново да оглежда залата. Докато го правеше, изведнъж осъзнах нещо смайващо. Не можех точно да кажа кой кой е, но тълпата не се състоеше само от кралски потомци, както при повечето от сесиите на съвета. Имаше голям брой „обикновени“ посетители, също като двойката, седнала близо до приятелите ми. Повечето морои не се интересуваха от дворцовия живот. Бяха пръснати по целия свят, живееха живота си и се опитваха да оцелеят, докато кралските особи се перчеха из двора и „ковяха“ законите. Но не и днес. Щеше да бъде избран нов водач и това предизвикваше интереса на всички морои.

Бъркотията и хаосът продължиха още известно време, докато един от пазителите най-сетне обяви, че залата е пълна докрай. Онези отвън изразиха шумно недоволството си, но виковете им бързо стихнаха, когато пазителите затвориха вратите, отрязвайки достъпа към балната зала. Малко след това единадесетте членове на съвета заеха местата си и — за моя огромна изненада — бащата на Ейдриън, Нейтан Ивашков, се настани на дванадесетия стол. Дворцовият церемониалмайстор призова за тишина и внимание. Той беше избран заради забележителния си глас, макар че винаги съм се чудела защо в подобни ситуации просто не използваха микрофон. Навярно защото беше поредната традиция от Стария свят. А и заради отличната акустика.

Щом в залата се възцари тишина, Нейтан заговори:

— В отсъствието на нашата обична кралица... — Замълча и сведе печално поглед в знак на почит, преди да продължи.

Ако беше някой друг, щях да го заподозра в преструвка, особено след като съм го виждала как се мазни пред Татяна. Но, не. Нейтан наистина обичаше заядливата си и надменна леля също толкова много, колкото и Ейдриън.

— Толкова скоро след тази трагедия предстоящите изпити и избори ще преминат без обичайната тържественост.

— Какво ви казах? — промърмори Ейдриън. Той не преливаше от топли чувства към баща си. — Възхитително.

Нейтан продължи да нарежда за важноста на това, което предстоеше, както и за някои аспекти в традициите на мороите. Беше очевидно, че също като мен, всички в залата искаха час по-скоро да се премине към основното събитие: номинациите. Той явно също го осъзнаваше, затова претупа набързо формалностите. Накрая стигна до основното.

— Ако реши, всяко семейство има право да издигне един кандидат за короната, който ще трябва да премине през всички изпити, които са държали всички монарси досега, откакто свят светува. — Помислих си, че това „откакто свят светува“ си беше доста дръзко и навярно необосновано преувеличение, но както и да е. — Единствената фамилия, която не може да участва, е Ивашков, тъй като не е позволено да се избират последователно двама монарси от един и същи род. За кандидатурата се изискват три номинации от морои с кралска кръв и нужната възраст. — След това обясни какво ще се случи, ако от едно семейство има номиниран повече от един кандидат, но дори аз знаех, че шансовете това да стане са на практика нулеви. Всяка кралска фамилия искаше да се представи най-добре и заради това членовете ѝ трябваше да бъдат сплотени и да подкрепят един кандидат.

Доволен, че всички са разбрали, Нейтан кимна и посочи с величествен жест към аудиторията.

— Нека номинациите започнат.

За миг нищо не се случи. Това ми напомни за времето, когато в училище учителят казваше нещо от рода на: „Кой иска пръв да прочете реферата си?“ Всички чакаха някой друг да започне и най-после това наистина стана.

Исправи се един мъж, когото не познавах.

— Аз номинирам принцеса Ариана Шелски.

Ариана, като принцеса, седеше сред членовете на съвета и очакваше избора. Тя кимна изискано към мъжа. Втори мъж, вероятно също от нейната фамилия, се изправи и оповести втората номинация. Третата и последната номинация дойде от друг представител на рода Шелски — много неочаквана персона. Беше братът на Ариана, който постоянно обикаляше света и почти никога не присъстваше в двора, и освен това негов пазител беше моята майка. Джанин Хатауей също трябваше да е в залата, осъзнах аз. Лиса трябваше да се огледа и да я открие, но приятелката ми беше насочила цялото си внимание към процедурата. След всичко, през което бях преминала, внезапно изпитах отчаян копнеж да зърна майка си.

— Принцеса Ариана Шелски е регистрирана за кандидат — заяви Нейтан след обявяването на трите номинации. Надраска със замах нещо върху листа пред него. — Продължаваме.

От този момент нататък номинациите последваха една след друга. Повечето кандидати бяха принцове и принцеси, а останалите бяха уважавани — с висок ранг — членове на кралски фамилии. Кандидатът на фамилията Озера, Роналд, не беше член на Кралския съвет, нито беше някой, когото познавах.

— Той не е един от „идеалните“ кандидати на леля Таша — промърмори Кристиан в ухото на Лиса. — Но тя признава, че не е глупак.

Не знаех много за номинираните кандидати. Двама, също като Ариана Шелски, ми направиха добро впечатление. Но други двама бяха ужасни. Десетият кандидат беше Руфъс Тарус, братовчед на Даниела. Тя беше от фамилията Тарус и се бе омъжила в семейството на Ивашков, а сега изглеждаше възхитена, че неин братовчед е номиниран.

— Не го харесвам — намръщи се Ейдриън. — Той винаги ми казва да направя нещо полезно с живота си.

Нейтан записа името на Руфъс и след това нави листа като свитък. Въпреки привидното спазване на древните традиции, подозирах, че секретарят в дъното на залата записва всичко на лаптопа си.

— Е — поде Нейтан, — с това приключи...

— Аз номинирам принцеса Василиса Драгомир.

Главата на Лиса подскочи наляво и през очите ѝ видях позната фигура. Таша Озера. Тя се бе изправила и изговаряше думите високо и уверено, като се оглеждаше наоколо с ледените си сини очи, сякаш предизвикваше някой да ѝ възрази.

Залата замря. Никакъв шепот, никакво местене на столове. Само пълна и всеобхватна тишина. Съдейки по лицата им, номинираният кандидат от семейство Озера бе вторият най-шашнат в залата от изявлението на Таша. Първият, разбира се, беше самата Лиса.

На Нейтан му беше нужна минута, за да си възвърне дар словото.
— Това не е...

До Лиса Кристиан внезапно се изправи.

— И аз подкрепям номинацията.

И преди Кристиан да седне, Ейдриън скочи на крака.

— Аз също подкрепям номинацията.

Всички погледи в залата бяха приковани в Лиса и нейните приятели, а после като един се извърнаха към Нейтан Ивашков. Той явно отново бе изгубил гласа си.

— Това — успя да изрече накрая — не е законна номинация. За съжаление според процедурните правила на сегашния Кралски съвет, родът Драгомир няма право да издига кандидат.

Таша, която никога не се боеше да говори пред публика или да поема невъзможни рискове, скочи отново на крака. Виждах, че няма търпение да се изяви. Много я биваше в държането на речи и предизвикване на системата.

— Няма изискване номинираният за монарх да е член на съвета, нито пък е нужен кворум.

— В това няма смисъл — възрази Нейтан.

Разнесе се одобрително мърморене.

— Провери в закона, Нейт... искам да кажа, лорд Ивашков.

Да, ето го най-сетне и него. Моят тактичен баща се присъедини към разговора. Ейб се бе облегал на стената близо до изхода, облечен във великолепен черен костюм с риза и вратовръзка в нюанс на изумруденозелено. До него стоеше майка ми, а по устните ѝ играеше едва доловима усмивка. За миг ги гледах като омагьосана. Майка ми: съвършен образец на най-достоеен пазител. Баща ми: винаги в състояние да постигне целите си, без значение как. С известно

смущение започвах да разбирам откъде съм наследила странната си личност.

— Няма изисквания относно членовете на семействата на номинираните — продължи жизнерадостно Ейб. — Единственото изискване е да има три потвърждения на номинацията.

Нейтан посочи гневно към мястото, където седяха своенравният му син и Кристиан.

— Те не са от семейството й!

— И не е нужно да бъдат — парира го Ейб. — Трябва само да са от кралска фамилия. И те са. Кандидатурата й не противоречи на закона... стига принцесата да приеме.

Всички глави се обърнаха към Лиса, сякаш едва сега я забелязваха. Лиса не бе помръднала от началото на събитията. Беше в шок. Мислите й се движеха едновременно бързо и бавно. Една част от мозъка й изобщо не можеше да възприеме какво се случваше около нея. Останалата част гъмжеше от въпроси.

Какво ставаше? Това някаква шега ли беше? Или халюцинация, причинена от магията на духа? Някакъв трик? Ако беше така, защо приятелите й го правеха? Защо й причиняваха всичко това? И за Бога, няма ли всички да престанат да я зяпат?

Тя можеше да се справи със ситуацията. Беше родена и възпитана за това. И също като Таша, Лиса можеше да говори пред публика и да прави дръзки изявления — когато защитаваше някаква кауза или бе предварително подготвена. Ала нито едно от двете не важеше за тази ситуация. Това определено бе последното нещо на света, което бе очаквала или желала. И поради това не можеше да се застави да реагира, нито да обмисли някакъв отговор. Стоеше на мястото си, притихнала и скована от шока.

Тогава нещо я извади от трансa. Ръката на Кристиан. Той улови тази на Лиса и сплете пръсти с нейните. Стисна ги нежно, предаде й топлина и енергия, които я съживиха. Тя огледа бавно залата, срещайки погледите на присъстващите, които я наблюдаваха. Видя решителния взор на Таша, хитрия поглед на баща ми и очаквателния на майка ми. Тъкмо този последният бе най-смайващ от всички. Как можеше Джанин Хатауей — която винаги постъпваше правилно и дори не умееше да се шегува — да подкрепя всичко това? Как можеха

приятелите на Лиса да са съгласни с това? Нима не я обичаха и не им пукаше за нея?

Роуз, помисли си тя, иска ми се да беше тук и да ми кажеш какво да правя.

На мен също. По дяволите, тази едностранна връзка!

Тя ми вярваше повече, отколкото на всеки друг на този свят, но в този момент осъзна, че вярва и на всичките си приятели — е, може би с изключение на Ейб, но това беше разбираемо. И след като те правеха всичко това, тогава сигурно — *сигурно* — имаше причина, нали така?

Нали така?

За Лиса нямаше смисъл, но усети, че краката ѝ се раздвижват, за да се изправи. И въпреки че все още бе в плен на страха и объркването, гласът ѝ отекна в залата неочаквано ясен и уверен.

— Приемам номинацията.

ГЛАВА 15

Никак не ми се нравеше да видя, че Виктор Дашков е бил прав. Но за съжаление май винаги беше така. След заявлението на Лиса залата, която до този миг бе притихнала, внезапно избухна. Започвах да се питам дали изобщо някога в историята на мороите е имало спокойна сесия на Кралския съвет, или просто по някаква случайност аз все попадам на разгорещени и бурни такива. Това, което последва, ми напомни в голяма степен за деня, когато приеха закона за възрастта на дампирите. Викове, пререкания, наскачали от столовете си присъстващи... Пазителите, които обикновено стояха покрай стените и наблюдаваха, сега се бяха разпръснали из залата със загрижени лица, в готовност за потушаване на спорове, които можеха да излязат извън рамките на словесния двубой.

Също така бързо, както стана център на внимание, така сега тълпата сякаш забрави за Лиса. Тя седна на мястото си, а Кристиан отново намери ръката ѝ. Тя стисна неговата толкова силно, че се запитах дали няма да спре притока на кръв във вените му. Приятелката ми се взираше право напред, все още замаяна от случващото се. Мислите ѝ не бяха фокусирани върху хаоса около нея, но всичко, което очите и ушите ѝ възприемаха, се предаваше по връзката на мен. Единственото внимание, което получиха приятелите ми, беше от страна на Даниела, която дойде, за да скастри Ейдриън, задето бе номинирал кандидат извън семейството. Той подмина обвиненията ѝ с обичайния си пренебрежителен маниер и тя се оттегли намусена и сърдита, осъзнавайки — като мнозина от нас, — че наистина няма смисъл да се опитва да убеждава Ейдриън в каквото и да било.

Бихте си помислили, че в една зала, където всички със зъби и нокти се опитват да изтикат напред своя кандидат, всеки един ще оспорва валидността на номинацията на Лиса. Но изобщо не беше така — може би отчасти защото не всички присъстващи в залата бяха от кралски произход. Както отбелязах по-рано, в кралския двор бяха пристигнали морои от цял свят, за да бъдат свидетели на събитията,

които щяха да решат бъдещето им. И доста от тях изучаваха с интерес това момиче Драгомир, тази принцеса от умиращ род, за която се говореше, че върши чудеса. Не изричаха с жар името ѝ, но мнозина бяха доста убедителни в аргументите си, че тя има право да се кандидатира от името на семейството си. Част от мен подозираше, че на някои от „обикновените“ ѝ поддръжници просто им се нравеше идеята да се опълчат на кралските порядки. Младата двойка морои, върху които се бе нахвърлила лейди Бадика, не бяха единствените пренебрегвани и унижавани от „по-високо стоящите“.

Но още по-изненадващо беше, че имаше неколцина представители на кралски фамилии, които се изказаха в подкрепа на Лиса. Те може и да бяха лоялни към семействата си, но не всички бяха безсърдечни и егоистични интриганти. Мнозина имаха чувство за справедливост и щом законът бе на страната на Лиса, то тогава тя беше в правото си. Освен това много от кралските особи просто я харесваха и уважаваха. Ариана беше една от тези, които подкрепиха номинацията на Лиса, въпреки че тя ѝ ставаше съперница. Но Ариана несъмнено познаваше добре закона и осъзнаваше, че вратичката в него, която позволяваше на Лиса да се кандидатира, ще се захлопне, когато дойде ред на изборите. При все това тя отстояваше мнението си, заради което ми стана още по-симпатична. Когато станеше време за истинското гласуване, искрено се надявах тя да спечели короната. Беше интелигентна и честна — точно от такъв владетел се нуждаеха мороите.

Разбира се, Ариана не беше единствената, която познаваше закона. Останалите също се уловиха за вратичката и спореха, че няма смисъл да се номинира даден кандидат, когато и без това няма да се стигне до гласуване за него. При други обстоятелства бих се съгласила с тях. И така, дебатите продължаваха с пълна сила, докато приятелите ми си стояха тихо и кротко по местата, точно в окото на урагана. Най-после спорът беше уреден по начин, по който трябваше да се уреждат всички несъгласия: чрез гласуване. Тъй като Лиса продължаваше да няма право на място в съвета, оставаха единадесет членове, които трябваше да решат съдбата ѝ. Шестима от тях одобриха кандидатурата ѝ и така тя стана официална. Можеше да участва в надпреварата. Подозирах, че някои от тези, които гласуваха в нейна подкрепа, не

искаха наистина тя да се кандидатира за монарх, но уважението им към закона бе надделяло.

Много морои хич не ги беше грижа за постановленията на Кралския съвет. Дадоха съвсем ясно да се разбере, че въпросът изобщо не е решен, доказвайки правотата на казаното от Виктор: за известно време щеше да има суматоха и спорове, които щяха да се изострят, ако Лиса преминеше успешно изпитите и се стигнеше до същинското гласуване. Засега тълпата се разпръсна с облекчение — не само защото искаха да избягат от крясъците и бъркотията, но и защото нямаха търпение да разпространят сензационната новина.

Лиса почти не продума, докато напускате залата с приятелите си. Докато минаваше покрай зяпачите, тя оставаше образец на царственост и хладнокръвие, сякаш вече бе обявена за кралица. Но когато най-после се озова в стаята си с приятелите си, всички онези заключени и стаени чувства изригнаха.

— Какво, *по дяволите*, си мислите всички вие? — изкрещя тя. — Какво ми причинихте?

Освен Ейдриън, Кристиан и Еди, тук бяха и останалите заговорници: Таша, Ейб и майка ми. Всички бяха толкова сащисани от избухването на обикновено милата и сладка Лиса, че никой не можа да продума. Лиса се възползва от объркването им.

— Вие ме предадохте и изиграхте! Запратихте ме право в центъра на един политически кошмар! Да не би да мислите, че искам всичко това? Наистина ли смятате, че искам да бъда кралица?

Естествено, Ейб се окопоти пръв.

— Ти няма да бъдеш кралица — заговори с нетипичен за него успокояващ тон. — Онези, които спореха за другата част на закона, бяха прави: всъщност никой не може да гласува за теб. Трябва да имаш семейство за това.

— Тогава какъв е смисълът? — възкликна Лиса. Беше бясна. И имаше пълното право да бъде. Но това избухване, този гняв... беше предизвикан от нещо много по-лошо от конкретната ситуация. Духът вземаше своето и я караше да се чувства по-разстроена, отколкото би трябвало.

— Смисълът на всичко това е суматоката, която преди малко видя в залата — заговори Таша. — С всеки спор, всеки път, когато

някой изрови дебелите законодателни книги, ние печелим време, за да спасим Роуз и да открием кой уби Татяна.

— Който го е сторил, сигурно се е интересувал от трона! — възкликна Кристиан. Отпусна ръка върху рамото на любимата си, но тя се отдръпна рязко. — Или за самия себе си, или за някого, когото познава. Колкото по-дълго забавяме плановете им, с толкова повече време ще разполагаме, за да открием кой е той.

Лиса прокара объркано ръце през дългата си коса. Опитвах се да отнема част от яростта ѝ, всмуквайки я в себе си. Успях само малко, но все пак се оказа достатъчно. Тя отпусна ръце, ала още беше бясна.

— И как ще участвам в търсенето на убиеца, след като ще бъда заета с всички онези тъпи изпити? — настоя тя.

— Ти няма да го търсиш — рече Ейб. — Ние ще го търсим.

Очите ѝ се разшириха.

— Планът изобщо не беше такъв! Няма да се явявам на никакви тъпи кралски изпити, когато Роуз се нуждае от мен! Искам да ѝ помогна!

Беше почти комично. Почти. Нито Лиса, нито аз искахме да „седим със скръстени ръце“, когато смятахме, че любимите ни хора се нуждаят от помощ. Искрахме да действваме, да направим всичко възможно, за да оправим нещата.

— Ти ѝ помагаш — рече Кристиан. Ръката му трепна, но той не направи опит да я докосне отново. — По различен начин от този, който си очаквала, но в края на краищата това ще ѝ помогне.

Същият аргумент, който ми сервираха и на мен. Както и мен, това я вбеси и аз отчаяно затеглих от вълната на нестабилност, с която духът я заливаше.

Лиса присви очи и изгледа обвиняващо всички лица в стаята.

— И на кого, по дяволите, му хрумна тази блестяща идея?

Последва сконфузено мълчание.

— На Роуз — отрони накрая Ейдриън.

Лиса се извъртя и му метна кръвнишки поглед.

— Не може да бъде! Тя не би ми причинила това!

— Направи го — рече той. — Говорих с нея в един сън. Това беше нейна идея и... при това добра. — Не ми хареса изненадата, прозвучала в тона му. — Освен това ти също я постави в донякъде

кофти ситуация. Тя не спира да мрънка колко гаден е градът, в който е принудена да кисне.

— Добре — тросна се Лиса, без да обръща внимание на частта за страданията, които аз съм принудена да търпя. — Да предположим, че наистина Роуз е дала тази „блестяща“ идея, тогава защо никой не си направи труда да *ми каже*? Не помислихте ли, че щеше да е по-добре, ако ме бяхте предупредили? — Отново все едно слушах себе си да се оплаквам, че бягството ми от затвора е било държано в тайна от мен.

— Едва ли — отвърна Ейдриън. — Предположихме, че ще реагираш точно така и ще имаш време да измислиш как да откажеш. Решихме да рискуваме и да заложим на идеята, че ако те изненадаме и те хванем неподготвена, ще приемеш.

— Наистина е било голям риск — промърмори Лиса.

— Но се получи — долетя безцеремонното заключение на Таша. — Знаехме, че заради нас ще се съгласиш. — Смигна ѝ. — И между другото, мисля, че ще бъдеш страхотна кралица.

Лиса я изгледа остро и аз направих поредния опит да изтегля малко от мрака. Концентрирах се върху обърканите ѝ емоции, представяйки си, че са в мен, а не в нея. Не успях да отнема целия мрак, но беше достатъчно, за да потуша донякъде яростта ѝ. Внезапно гневът избухна в мен, заслепявайки ме за момент, но успях да го изтикам в едно ъгълче на съзнанието си. Лиса изведнъж се почувства изтощена. Аз също.

— Първият изпит е утре — промълви тя тихо. — Ако се проваля, съм вън от играта. И планът пропада.

Кристиан протегна ръка, за да я прегърне, и този път тя не го отблъсна.

— Няма да се провалиш.

Лиса не каза нищо повече и аз видях как всички си отдъхнаха облекчено. Никой и за секунда не помисли, че ситуацията ѝ харесва, но изглежда вярваха, че тя няма да оттегли номинацията си, което беше най-доброто, на което можеха да се надяват.

През цялото време майка ми и Еди не казаха нищо. Както беше обичайно за пазителите — стояха безмълвни на заден план, като сенки, докато мороите обсъждаха делата си. След като първоначалната буря отмина, майка ми пристъпи напред. Кимна към Еди.

— Един от нас ще се опита да е близо до теб през цялото време.

— Защо? — сепна се Лиса.

— Защото знаем, че там някъде има някой, който не се страхува да убие, за да постигне целта си — заяви Таша. Кимна към Еди и майка ми. — Тези двамата и Михаил наистина са единствените пазители, на които можем да се доверим.

— Сигурна ли си? — Ейб я стрелна многозначително. — Изненадан съм, че не си привлякла на борда и специалния си „приятел“ пазител.

— Какъв специален приятел? — наежи се Кристиан.

За мое изумление Таша се изчерви.

— Просто един познат.

— Който те следва навсякъде с очи като на влюбено кутре — продължи Ейб. — Как му беше името? Еван?

— Етан — поправи го тя.

Майка ми, която изглеждаше раздразнена от подобен абсурден разговор, тутакси го прекрати — което стана съвсем навреме, защото Кристиан имаше вид на някой, който едва се сдържа да не зададе поне няколко въпроса.

— Остави я на мира — предупреди тя Ейб. — Нямаме време за това. Етан е добро момче, но колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре. Тъй като Михаил непрекъснато е ангажиран, двамата с Еди ще се погрижим за сигурността ѝ.

Бях съгласна с всичко, което току-що бе казала, но изведнъж ме осени мисълта, че за да се привлече майка ми в групата на заговорниците, някой — вероятно Ейб — я бе информирал за цялата незаконна дейност, развила се напоследък.

Или той е бил много убедителен, или тя много ме обичаше. Макар и неохотно, трябваше да призная, че навярно и двете са истина. Когато мороите пребивават в кралския двор, пазителите им не бяха длъжни да ги придружават навсякъде, което означаваше, че майка ми навярно бе свободна от задълженията си, докато лорд Шелски беше в двореца. Еди все още нямаше назначение, което също му позволяваше да разполага с времето си.

Лиса понечи да каже нещо, когато рязко раздрусване в моята действителност ме изтръгна от съзнанието ѝ.

— Съжалявам — рече Сидни. Внезапно удряне на спирачките бе причината за разтърсването. — Този кретен ме засече.

Вината не беше на Сидни, но прекъсването ме раздразни и едва се сдържах да не ѝ се развикам. Поех дълбоко дъх и си напомних, че просто усещам страничните ефекти на духа и че не бива да им се поддавам и да се държа неразумно. Както винаги, чувството щеше да избледнее, но въпреки това част от мен знаеше, че не мога вечно да продължавам да изсмуквам мрака от Лиса. Нямаше винаги да съм в състояние да го контролирам.

След като се върнах в собственото си съзнание, вперих поглед през прозореца, за да огледам новия пейзаж. Вече не бяхме заобиколени от планини. Бяхме навлезли в покрайнините на някакъв град и макар че трафикът не беше оживен (все още бе средата на човешката нощ), по шосето определено имаше повече коли, отколкото бяхме виждали през последните дни.

— Къде се намираме? — попитах.

— В покрайнините на Лексингтън — отвърна Сидни. Отби към най-близката бензиностанция, за да зареди и за да можем да въведем в джипиес устройството адреса на Донован, който се намираше на около осем километра от мястото, където бяхме спрели.

— От това, което чух, не е най-добрата част на града — рече Дмитрий. — Донован има студио за татуировки, което е отворено само през нощта. Двойка стригои работи с него. Клиентите им са купонджии, пияни хлапета... все хора, които могат лесно да изчезнат. От този тип, който стригоите най-много обичат.

— Струва ми се, че полицията би трябвало да забележи, че всеки път, когато някой отива да си направи татуировка, изчезва — изтъкнах аз.

Дмитрий се засмя горчиво.

— Ами, „забавното“ е, че те не убиват всеки, който отиде в студиото им. Наистина правят татуировки на някои от тях и ги оставят да си отидат. Занимават се и с разпространение на наркотици.

Погледнах го с любопитство, а в този момент Сидни се върна в колата.

— Ти определено знаеш доста.

— Работата ми беше да зная много, а и стригоите трябва да имат сигурно убежище. Всъщност веднъж съм се срещал с Донован, но научих повечето от информатора. Просто досега не знаех къде точно работи.

— Добре, значи разполагаме с информация за него. И какво ще правим с нея?

— Ще го примамим да излезе от бърлогата си. Ще изпратим „клиент“ със съобщение от мен, че искам да се срещнем. Не съм от тези, които той може да си позволи да пренебрегне... или поне така беше... Няма значение. Когато излезе, ще го заведем на място, което *ние* изберем.

Кимнах.

— Аз ще го направя.

— Не — поклати глава Дмитрий. — Не можеш.

— Защо не? — Запитах се дали не смята, че е твърде опасно за мен.

— Защото ще познаят, че си дампир, в мига, в който те видят. Веднага ще те подушат. Никой стригой не би работил с дампир, а само с някой от човешката раса.

В колата настана неловка тишина.

— Не! — извика Сидни. — *Няма* да го направя!

Дмитрий поклати глава.

— На мен също не ми харесва, но нямаме голям избор. Ако той мисли, че работиш за мен, няма да те нарани.

— Нима? А какво ще стане, ако не ми повярва? — настоя тя.

— Не смятам, че би поел подобен риск. Вероятно ще дойде с теб, за да провери как стоят нещата, с мисълта, че ако лъжеш, ще те убие.

Думите му не я накараха да се почувства по-добре. Тя изпъшка.

— Не можеш да я изпратиш — обадох се аз. — Ще разберат, че е алхимик. А те също не биха работили със стригой.

Изненадващо, но Дмитрий не се бе сетил за това. Отново се умълчахме и неочаквано този път Сидни измисли решението.

— Когато бях в бензиностанцията — заговори бавно, — видях щанд с козметика. Навярно бихме могли да прикрием татуировката ми с фон дьо тен.

Така и направихме. Имаше само един вид фон дьо тен, който не подходеше особено на естествения тен на кожата ѝ, но ние наплескахме достатъчно, за да скрием златната лилия на бузата ѝ. Освен това Сидни вчеса косата си така, че почти закриваше бузата ѝ. Доволни от постигнатото, поехме към леговището на Донован.

Наистина се намираше в западната част на града. На няколко пресечки от студиото за татуировки видяхме нещо, което приличаше на нощен клуб, но като цяло районът изглеждаше пуст. Но това не ме заблуди. Не беше от местата, в които някой би искал да се разхожда сам през нощта. Сякаш крещеше „крадци“. Или по-лошо.

Огледахме наоколо, докато Дмитрий откри място, подходящо за целта ни. Беше глуха алея, две сгради по-надолу от студиото. От едната страна имаше телена ограда, а от другата — ниска тухлена постройка. Дмитрий инструктира Сидни как да доведе стригоя при нас. Тя го слушаше внимателно и кимаше, но аз виждах страха в очите ѝ.

— Трябва да изглеждаш, сякаш си изпълнена с благоговение — наставляваше я Дмитрий. — Хората, които служат на стригоите, ги обожават. Нетърпеливи са да им угодят. Тъй като постоянно се движат в компанията на стригои, не са толкова ужасени или притеснени. Разбира се, все пак малко се страхуват, но не колкото теб в момента.

Тя преглътна.

— Не зависи от мен.

Прониза ме остро чувство на вина заради нея. Сидни твърдо вярваше, че всички вампири са дяволски изчадия, а сега я изпращахме в гнездото на най-лошите, подлагайки я на огромен риск. Знаех също, че тя бе виждала само един жив стригой и въпреки инструктажа на Дмитрий, когато види няколко, това ще бъде голям шок за нея. Ако се вцепени пред Донован, всичко щеше да пропадне. Прегърнах я импулсивно и тя, изненадващо, не се отдръпна.

— Можеш да се справиш — уверих я. — Ти си силна, а и те се страхуват от Дмитрий. Всичко ще е наред, нали?

След няколко дълбоки вдишвания Сидни кимна. Казахме ѝ още няколко окуражаващи думи, след което тя зави покрай ъгъла на сградата, закрачи надолу по улицата и изчезна от погледите ни. Извърнах се към Дмитрий.

— Може би току-що я изпратихме на смърт.

Лицето му беше мрачно.

— Зная... но сега не можем да направим нищо повече. По-добре заеми позиция.

С негова помощ се изкачих на покрива на по-ниската сграда. Нямахме нищо интимно в начина, по който ме вдигна, но както винаги,

когато ме докосваше, през мен сякаш премина електрически ток. Изпитах и познатото усещане колко добре работехме заедно. След като заех позиция, Дмитрий се насочи към противоположната страна на сградата, която Сидни бе заобиколила. Притаи се зад ъгъла. Не оставаше нищо друго, освен да чакаме.

Беше мъчително, но не защото ни очакваше битка. Не спирах да мисля за Сидни, в какво я бяхме въвлекли. Моята работа беше да защитавам невинните от злото, а не да ги набутвам в пастта му. Ами ако планът ни се провали? Минаха няколко минути и най-после чух стъпки и приглушени гласове. В същото време в стомаха ми се надигна познатото гадене. Бяхме подмамили стригоите навън.

Тримата заобиколиха ъгъла, Сидни вървеше пред тях. Те спряха и аз видях Донован. Той беше най-високият — някогашен морой, — с тъмна коса и брада, която ми напомни за тази на Ейб. Дмитрий ми го беше описал, за да не го (надявам се) убия. Другите двама стригои го следваха по петите, нащрек и готови за атака. Напрегнах се и стиснах здраво сребърния кол в ръката си.

— Беликов? — извика с груб глас Донован. — Къде си?

— Тук съм — прозвуча отговорът на Дмитрий с онзи студен, ужасен глас на стригой. Появи се откъм противоположния край на сградата, като се движеше в сенките.

Донован се отпусна малко, след като го позна, но дори и мракът не можеше да скрие истинската същност на Дмитрий. Донован замръзна, внезапно усетил заплахата. В същото време един от стригоите вдигна глава и извика:

— Дампири!

Но не чертите на Дмитрий го предупредиха, а миризмата ни. Отправих мислена благодарност към Бога, задето им бе отнело толкова време, за да забележат.

Скочих от покрива. Разстоянието до земята не беше малко, но нямаше да ме убие. А и падането ми бе омекотено.

Приземих се върху едно от приятелчетата на Донован и го съборих. Насочих сребърния кол към сърцето му, но рефлексите му бяха бързи. Тъй като не тежах много, не му бе трудно да ме избута. Очаквах го и успях да се задържа на крака. С периферното си зрение видях как Сидни се сниши и съгласно инструкциите ни побърза да се омете от мястото на схватката. Искахме тя да бъде далеч и ѝ бяхме

казали да се скрие в колата, готова да потегли, ако нещата тръгнат на зло.

Разбира се, със стригоите нещата винаги са зло. Донован и другият тип се нахвърлиха върху Дмитрий, преценявайки го като по-голямата заплаха. Моят противник, съдейки по озъбената му усмивка, изобщо не ме смяташе за заплаха. Втурна се към мен, а аз отскочих настрана, но не преди да го изритам в коляното. Ударът ми не го нарани, но го извади от равновесие. Отново му се нахвърлих, но той пак ме отблъсна и се приземих тежко на земята. Голите ми крака се ожулиха в твърдия бетон, кожата ми се разкъса. Тъй като дънките ми се бяха скъсали и изцапали, се бях принудила да облека едни къси шорти от дрехите, които Сидни ми бе купила. Пренебрегнах болката и атакувах със скорост, която стригоят не очакваше. Колът ми намери сърцето му. Ударът не беше толкова силен, колкото ми се искаше, но беше достатъчен да го забави и обърка, което ми позволи да забия кола по-надълбоко и да го довърша. Не дочаках падането му, измъкнах кола и се извърнах към останалите.

До този момент не бях проявила колебание нито за миг, но сега се спрях, когато видях лицето на Дмитрий. Беше... ужасяващо. Свирепо. Имаше подобно изражение, когато ме защитаваше по време на ареста ми — онова изражение на велик воин, на непобедим бог, който можеше да победи сам и ада. Начинът, по който изглеждаше сега... ами, цялата онази свирепост бе достигнала ново ниво. Осъзнах, че това беше лично. Битката с тези стригои не беше само заради Соня и в помощ на Лиса. Това тук беше изкупление, опит да разруши миналото си, като унищожи злото, изпречило се на пътя му.

Придвижих се напред, за да се присъединя към него точно в мига, в който прободете втория приятел на Донован. Силата на този удар беше много повече, отколкото бе нужна, за да запрати стригоя към тухлената стена и да пониже сърцето му. Беше невъзможно, но можех да си представя как колът пронизва тялото и се забива в стената. Дмитрий вложи много повече сила и настървение, отколкото бяха нужни. Трябваше да реагира като мен и моментално да се насочи към следващата заплаха, след като стригоят беше мъртъв. Вместо това Дмитрий беше толкова обсебен от жертвата си, че не забеляза Донован, който се възползва от ситуацията. За негово щастие аз бях нащрек.

Забих крака си в стригоя, запращайки го далеч от Дмитрий. Видях как Дмитрий издърпа кола си от мъртвия стригой и блъсна отново трупа му в стената. Междувременно аз бях привлякла вниманието на Донован и с всички сили се опитвах да блокирам атаките му, без да го убия.

— Дмитрий! — изкрещях. — Помогни ми!

Не можех да видя какво прави Дмитрий, но след няколко секунди беше до мен. С див рев се нахвърли върху Донован с насочен кол и го събори на земята. Аз изпуснах въздишка на облекчение и се отместих, за да му помогна да го удържим притиснат към бетона. Тогава видях как Дмитрий насочва кола си към сърцето на Донован.

— Не! — Хвърлих се на земята, като едновременно се опитвах да задържа стригоя и да избутам ръката на Дмитрий. — Той ни е нужен! Не го убивай!

От изражението на лицето на Дмитрий не беше ясно дали въобще ме е чул. Смъртта гледеше през очите му. Искеше да убие Донован. Желанието за мъст внезапно бе взело връх.

С едната си ръка се опитвах да държа Донован, а с другата цапардосах Дмитрий през лицето, като се целех в страната, която не бях ударила преди няколко нощи. Не мисля, че изобщо почувства болката, заслепен от изгарящия гняв, подклаждан от адреналина, но ударът привлече вниманието му.

— Не го убивай! — повторих.

Командата достигна съзнанието му. Но за съжаление схватката помежду ни предостави на Донован възможност да маневрира. Той почти се изплъзна от хватката ни, но тогава двамата с Дмитрий като един се хвърлихме да го задържим. Ситуацията ми напомни за онзи случай, когато разпитвах стригоя в Русия. Тогава беше нужна цяла група дампири, за да не го изпуснем, но Дмитрий сякаш притежаваше свръхестествена сила.

— Когато разпитвахме един стригой, ние използвахме...

Думите ми секнаха, когато Дмитрий реши да приложи собствен метод на разпит. Улови стригоя за раменете и го разтърси силно, като в същото време удряше главата му в бетона.

— Къде е Соня Карп? — изрева Дмитрий.

— Не зная... — започна Донован, но Дмитрий нямаше търпение за подобни увъртания.

— Къде е тя? Зная, че я познаваш!

— Аз...

— *Къде е тя?*

Видях върху лицето на Донован нещо, което досега не бях виждала върху ничие друго лице на стригой: страх. Мислех, че това е чувство, което на тях просто не им е познато. Или, ако го изпитвах, то това беше само в битките, които водеха помежду си. Не биха се принизили дотам, че да ги е страх от някакви си низши дампири.

Но, да, Донован се страхуваше от Дмитрий. И за да бъда честна, аз също.

Онези зловещи очи с червени пръстени около зениците бяха разширени — разширени, отчаяни и ужасени. Когато Донован избъбри следващите думи, нещо ми подсказа, че са истина. Страхът не му позволяваше да излъже. Беше твърде шокиран и неподготвен за всичко това.

— Париж — изхъхри той. — Тя е в Париж!

— Господи! — възкликнах. — *Не можем да отидем в Париж.*

Донован поклати глава (доколкото можеше, тъй като Дмитрий продължаваше да го разтърсва).

— Това е малък град на един час път оттук. Там има малко езеро. Почти няма други обитатели. Синя къща.

Смътно упътване. Нуждаехме се от повече.

— Имаш ли ад...

Дмитрий очевидно не споделяше моето желание за по-подробна информация. Преди да довърши изречението си, колят му се стрелна напред... и се заби в сърцето на Донован. Стригоят нададе ужасяващ, смразяващ кръвта крясък, който заглъхна, когато смъртта го настигна. Аз потреперих. Колко време щеше да мине, докато някой, чул цялата врява, извика полиция?

Дмитрий измъкна кола си и след това отново го заби в трупа на Донован. И отново. За няколко секунди се вцепених. Само стоях и се вирах, втрещена от изумление и ужас. Сетне сграбчих ръката на Дмитрий и започнах да го разтърсвам, макар да имах чувството, че с по-голям успех бих могла да разтърся сградата зад мен.

— Той е мъртъв, Дмитрий! Мъртъв е! Престани! Моля те!

По лицето на Дмитрий беше изписано онова ужасяващо изражение — ярост, сега примесена със сянка на отчаяние. Отчаяние,

което му нашепваше, че ако заличи Донован, може би ще успее да заличи и всичко лошо, което е имал в живота си.

Не знаех какво да правя. Трябваше да изчезнем оттук. Трябваше да извикаме Сидни, за да унищожи трупите. Минутите се нижеха, а аз само повтарях:

— Той е мъртъв! Да вървим. *Моля те*. Мъртъв е.

Тогавя някак си успях да стигна до Дмитрий. Движенията му се забавиха и накрая спряха. Ръката, която държеше кола, се отпусна безволно покрай тялото му, докато той продължаваше да се взира в това, което бе останало от Донован — доста грозна гледка. Яростта по лицето на Дмитрий отстъпи напълно на отчаянието... а то на безнадеждността.

Стиснах нежно ръката му.

— Всичко свърши. Направи достатъчно.

— Никога не е достатъчно, Роза — прошепна той. Мъката в гласа му направо ме убиваше. — Никога няма да бъде достатъчно.

— Засега е — заявих и го притеглих към себе си. Той не се възпротиви, пусна кола си и зарови лице в рамото ми. Аз също пуснах моя и го прегърнах, притискайки го по-плътнo. В отговор той обви ръце около мен, търсейки утеха в близостта на друго живо същество, близост, от която отдавна бях разбрала, че се нуждае.

— Ти си единствената. — Дмитрий се вкопчи по-силно в мен. — Единствената, която ме разбира. Единствената, която видя какъв бях. Никога не бих могъл да го обясня на друг... ти си единствената. Единствената, на която мога да кажа това...

Затворих очи за миг, завладяна от думите му. Той може и да се бе закълел във вечна преданост на Лиса, но това не означаваше, че изцяло й бе разкрил сърцето си. От много отдавана двамата бяхме в идеален синхрон, винаги се разбирахме един друг. И все още беше така, независимо дали бяхме заедно или не, без значение дали аз бях с Ейдриън. Преди да ме срещне, Дмитрий винаги бе пазил сърцето и чувствата си заключени. След всичко случило се с него, мислех, че отново ги е заключил, но очевидно той все още ми вярваше достатъчно, за да ми довери какво го убива отвътре.

Отворих очи и срещнах тъмния му, настойчив взор.

— Всичко е наред — пророних. — Всичко е наред. Аз съм тук. Винаги ще бъда тук за теб.

— Знаеш ли, сънувам ги. Всички невинни, които съм убил. — Погледът му се върна отново към трупа на Донован. — Не спирам да си мисля... че ако унищожа достатъчно стригои, кошмарите ще изчезнат. Че тогава ще съм сигурен, че не съм един от тях.

Докоснах брадичката му и извърнах лицето му към мен.

— Не. Ти трябва да унищожаваш стригоите, защото те са зло. Защото това е смисълът на нашия живот. Ако искаш кошмарите да изчезнат, трябва да *живееш*. Това е единственият начин. Ние можехме да умрем преди малко. Но оживяхме.

— Може би ще умрем утре. Не зная. Това, което има значение, е, че сега сме живи.

Усещах, че бърбя прекалено много. Никога не бях виждала Дмитрий толкова смазан, не и от възстановяването му от стригой в дампир. Той ми бе заявил, че съществуването му като стригой е убило голяма част от чувствата му, но не беше вярно. Те бяха тук, сега го осъзнах. Всичко, което е бил някога, все още беше в него, само че изригваше на внезапни изблици — като този миг на ярост и отчаяние. Или когато ме защитаваше от пазителите, дошли да ме арестуват. Стариият Дмитрий не си беше отишъл. Той просто беше заключен някъде и аз не знаех как да го освободя. Не знаех как. Винаги той е намирал подходящите думи на мъдрост и прозрение. Не аз. При все това сега той ме слушаше. Бях завладяла вниманието му. Какво бих могла да кажа? Какво би достигнало до сърцето му?

— Помниш ли какво ми каза неотдавна? — попитах го. — Когато бяхме в Рубисвил? Да обръщам внимание на малките неща. Да ценя и да се радвам на това, което имам в момента. Това е единственият начин да се пребориш с онова, което стригоите са ти причинили. Единственият начин да станеш такъв, какъвто си наистина. Ти самият ми го каза: избягал си с мен, за да почувстваш света отново. Красотата му.

Дмитрий понечи отново да се извърне към Донован, но аз не му позволих.

— Там няма нищо красиво. Само смърт — промърмори той.

— Това е истина само ако позволиш да стане истина — заговорих отчаяно, усещайки, че времето ме притиска. — Намери едно нещо. Едно нещо, което е красиво. Каквото и да е. Всяко нещо, което ти показва, че не си един от тях.

Дмитрий се вгледа мълчаливо в лицето ми. В гърдите ми се надигна паника. Не се получавахе. Не можех да го направя. Трябваше час по-скоро да се махнем оттук, независимо в какво състояние се намираше той. Знаех, че ще тръгне. Ако бях научила нещо, то беше, че воинските инстинкти на Дмитрий все още са нащрек. Ако му кажех, че усещам опасност, той мигом щеше да откликне, независимо какви терзания разкъсваха душата му. Но аз не исках да става така. Не исках той да си тръгне отчаян. Исках да си тръгне оттук, приближил се с една стъпка към мъжа, който знаех, че може да бъде. Исках да се отърве поне от един кошмар.

Но това бе отвъд възможностите ми. Аз не съм терапевт. Канех се да му кажа, че трябва да изчезваме оттук, да събудя бойните му рефлексии, когато той внезапно заговори. Гласът му бе едва доловим шепот.

— Косата ти.

— Какво? — За секунда си помислих, че се е подпалила или нещо такова. Докоснах един кичур. Не, всичко беше наред, като изключим, че бе в пълен безпорядък. Бях я стегнала високо на главата си, за да не би стригоите да ме уловят за нея, докато се бием, както бе направила Анджелина. Но сега голяма част от нея се бе разпиляла.

— Косата ти — повтори Дмитрий. Очите му бяха широко отворени, почти пълни е благоговение. — Косата ти е красива.

Дълбоко се съмнявах, особено в сегашното й състояние. Разбира се, имайки предвид, че се намирахме в тъмна алея, пълна с трупове, изборът му беше доста ограничен.

— Виждаш ли? Ти не си един от тях. Стригоите не забелязват красотата. Само смъртта. А ти откри нещо красиво. Едно нещо, което е красиво.

Колебливо, нервно той прокара пръсти през кичура, който бях докоснала преди малко.

— Но дали е достатъчно?

— Засега, да. — Целунах го по челото и му помогнах да стане.
— Засега е достатъчно.

ГЛАВА 16

Като се има предвид, че беше съвсем обичайно за Сидни да унищожава трупове, беше донякъде изненадващо да я видя толкова шокирана от появата ни след битката. Може би за нея мъртвите стригои бяха само предмети. Двамата с Дмитрий бяхме живи същества и наистина бяхме в доста окаяно състояние.

— Надявам се да не ми изцапате колата — заяви тя, след като се отървахме от труповете и отново бяхме на път. Мисля, че това беше най-добрият ѝ опит да се пошегува в усилието си да прикрие смущението си от скъсаните ни и окървавени дрехи.

— В Париж ли отиваме? — обърнах се към Дмитрий.

— Париж? — възкликна Сидни.

— Не още — отвърна Дмитрий и се облегна назад. Отново си бе възвърнал увереността на опитен пазител. Всички следи от емоционалния срив от преди малко бяха изчезнали. Толкова малко... и в същото време толкова значимо. И много лично. В момента той просто изглеждаше уморен. — По-добре да почакаме да се съмне. Трябваше да се срещнем с Донован през нощта, но ако Соня има къща, тя навярно е там през цялото време. За нас е по-безопасно да пътуваме през деня.

— Откъде сте сигурни, че не е излъгал? — попита Сидни. Караше без определена посока, искаше само час по-скоро да напуснем района, преди някой от обитателите да докладва за писъци и шумове от сбиване.

Припомних си ужаса върху лицето на Донован и потръпнах.

— Не мисля, че лъжеше.

Сидни не зададе повече въпроси, освен за посоката, в която да кара. Дмитрий предложи да спрем в някой хотел, където да се измием и починем преди утрешната задача. За щастие, Лексингтън предлагаше много повече възможности, отколкото последния град, в който бяхме. Не търсехме лукс, но големият и модерен хотел, който избрахме, беше част от известна верига, чист и със стил. Сидни ни регистрира и ни

вкара вътре през страничната врата, за да не изплашим някой гост, буден по това време на нощта.

Бяха ни дали стая с две двойни легла. Никой не беше казал нищо, но мисля, че предпочитахме да сме заедно след срещата със стригоите. Дмитрий беше в много по-лошо състояние от мен, затова го оставих пръв да вземе душ.

— Справи се страхотно — казах на Сидни, докато го чакахме да излезе от банята. Седях на пода (който беше много по-чист от пода в последната ни стая), за да не развалям леглото. — Наистина беше много смело от твоя страна.

Тя ми се усмихна накриво.

— Типично. Теб те пребиха и едва не те убиха, а хвалиш мен.

— Хей, аз правя това постоянно. Но да отидеш там сама... ами, това е много яко. А и не съм чак толкова *пребита*.

Омаловажавах раните си, така както Дмитрий би направил, и Сидни го знаеше. Краката ми бяха ожулени много повече, отколкото си мислех. От падането и силния удар върху бетона кожата бе разкъсана и раните кървяха. Заради скока от покрива единият ми глезен се бе подул и ме болеше, освен това имах още няколко срязвания и синини. За повечето нямах представа как съм ги получила.

Сидни поклати глава.

— Направо не проумявам как не хвацате гангрена — промърмори, макар че и двете знаехме защо. Това беше част от вродената устойчивост на болести, с която се раждаше всеки дамфир, наследявайки най-доброто от двете раси. Макар че мороите бяха много здрави, понякога се разболяваха от болести, нетипични за расата им. Виктор беше пример за това. Той имаше хронична болест и бе принудил Лиса да го излекува. Тогава магията бе възстановила здравето му, но болестта бавно се връщаше.

Взех си душ след Дмитрий, а след това Сидни настоя да почисти и превърже раните ни. След като бяхме дезинфекцирани според изискванията ѝ, тя включи лаптопа си и извади карта на Париж, Кентъки. Тримата се скупчихме пред екрана.

— Няма толкова езера, колкото потоци и реки — промърмори Сидни, докато плъзгаше мишката.

— Не мислиш ли, че може да е това? — Посочих едно, обозначено като езерото Апълуд.

— Може би. А, ето, има още едно. Това също би могло да е или... ох! Ето тук! — Посочи друго, по-голямо: Мартин Лейк.

Дмитрий се облегна назад, разтри очи и се прозина.

— Това ми се струва най-вероятният избор. Ако не е там, няма да отнеме много време да обиколим останалите.

— Това ли е планът ви? — попита Сидни. — Да обикаляме и да търсим синя къща?

Двамата с Дмитрий се спогледахме и свихме рамене. Сидни може и да беше показала смелост по време на това пътуване, но знаех, че представата ѝ за „план“ е малко по-различна от нашата. Според нея един план трябва да е обмислен до най-малката подробност, начертан от начало до край, с ясна цел.

— По-смислен е от всичките ни досегашни планове — казах накрая.

Слънцето щеше да изгрее след около час. Нямах търпение да се отправим в търсене на Соня, но Дмитрий настоя да спим до обяд. Той взе едното легло, а ние със Сидни споделихме другото. Не мислех, че се нуждая от почивка, както твърдеше той, но тялото ми явно не беше съгласно. Заспах почти мигновено.

И както винаги ставаше напоследък, се озовах в сън, създаден от магията на духа. Надявах се, че е Ейдриън, който идваше, за да довършим последния си разговор. Вместо това пред мен се появи салонът, заедно с арфата и безбройните малки възглавнички, пръснати по диваните. Въздъгнах и се озовах срещу братята Дашков.

— Страхотно — казах. — Още един конферентен разговор. Май *наистина* трябва да блокирам номера ти.

Виктор се поклони леко.

— За мен винаги е удоволствие, Роуз. — Робърт отново се взираше в пространството. Хубаво е да знаеш, че някои неща не се променят.

— Какво искаш? — настоях.

— Знаеш какво искам. Ние сме тук, за да ти помогнем, за да помогнем на Василиса. — И за миг не му повярвах. Виктор явно замисляше поредния си заговор, но надеждата ми беше да го заловя, преди да причини повече вреди. Той ме огледа изучаващо. — Успя ли да намериш другия Драгомир?

Зяпнах го невярващо.

— Минал е само един ден! — Стори ми се, че май бях объркала сметката. Имах чувството, че са минали десет години. Не. Само един ден, откакто за последен път бях говорила с Виктор.

— И? — попита той.

— За колко добри ни смяташ?

Той се замисли.

— За много добри.

— Ами, благодаря за доверието, но не е толкова лесно, колкото изглежда. И имайки предвид... цялата тайна, в която е обвито всичко това, наистина не е никак лесно.

— Но ти си открила нещо? — не се отказваше Виктор.

Не отговорих.

Очите му светнаха и той пристъпи напред. Аз отстъпих назад.

— Наистина *си* открила нещо.

— Може би. — Отново ме обзе предишното колебание. Дали Виктор с цялата си лукавост и манипулативност знаеше нещо, което би могло да ни помогне? Последния път не ми беше казал нищо, но сега разполагахме с повече информация. Какво ми беше заявил тогава? Че ако намерим следа, те ще бъдат много полезни в разнищването ѝ.

— Роуз. — Виктор ми говореше, сякаш бях дете, както често правеше с Робърт. Намръщих се. — Казах ти го и преди: няма значение дали вярваш в намеренията ми. Засега и двамата сме заинтересовани в постигането на обща цел. Не позволявай на съмненията и тревогите ти за бъдещето да провалят шансовете ти.

Беше забавно, но това приличаше на принципа, ръководил по-голямата част от живота ми. Живей в настоящето. Действай веднага и се тревожи за последствията по-късно. Но сега се поколебах и се опитах да обмисля нещата, преди да взема решение. Накрая все пак реших да поема риска с надеждата, че Виктор може да ни помогне.

— Ние мислим, че майката... майката на брата или сестрата на Лиса... е роднина на Соня Карп. — Веждите на Виктор отхвъркнаха нагоре. — Знаеш ли коя е тя?

— Разбира се. Тя стана стригой. Според слуховете, защото е полудяла. Но и двамата знаем, че беше малко по-сложно.

Кимнах неохотно.

— Тя владееше магията на духа. Никой не го знаеше.

Главата на Робърт се извъртя толкова рязко, че едва не подскочих.

— Кой владее магията на духа?

— Владеела е — уточни Виктор и гласът му тутакси зазвуча успокоително. — Тя е станала стригой, за да се откъсне от магията.

Остротата в погледа на Робърт, насочен към нас, се стопи и лицето му отново доби замечтано и отнесено изражение.

— Да... винаги има нещо примамливо и неустойчиво в това... да убиваш, за да живееш, да живееш, за да убиваш. Безсмъртие и свобода от тези вериги, но, о, каква загуба...

Думите му бяха налудничаво бръщолевене, но някак тайнствено приличаха на това, което понякога говореше Ейдриън. Цялата работа никак не ми се нравеше. Преструвайки се, че Робърт не е в стаята, отново се извърнах към Виктор.

— Знаеш ли нещо за нея? Кои са роднините ѝ?

Той поклати глава.

— Тя има голямо семейство.

Вдигнах отчаяно ръце.

— Не може ли да си по-полезен? Държиш се, все едно знаеш много неща, но ни казваш само това, което вече сме узнали! Изобщо не помагаш!

— Помощта има много форми, Роуз. Открихте ли Соня?

— Да. Е, не съвсем — побързах да се поправам. — Знаем къде е. Утре ще отидем при нея и ще я разпитаме.

Изражението на Виктор съвсем ясно показваше за колко абсурдна смята идеята.

— Сигурен съм, че ще гори от желание да ви помогне.

Свих рамене.

— Дмитрий е много убедителен.

— И аз така съм чувал — подсмихна се Виктор. — Но Соня Карп не е впечатлителна тийнейджърка. — Замислих се дали да не го халосам, но Робърт можеше да използва силата си. Виктор явно не се трогна от гнева ми. — Кажи ми къде сте. Ние ще дойдем при вас.

Поредната дилема. Не мислех, че братята биха могли да направят кой знае колко. Но появата му в плът и кръв можеше да улесни залавянето му. Освен това, ако беше край мен физически, може би щеше да престане да прекъсва сънищата ми.

— Ние сме в Кентъки — осведомих го накрая. — Париж, Кентъки. — Съобщих му и останалата информация, която имахме за

синята къща.

— Утре ще бъдем там — обеща Виктор.

— Тогава къде сте сега...

И точно както предишния път, Робърт прекрати рязко съня, зарязвайки ме с отворена уста. В какво се бях забъркала е тези двамата? Преди да успея да го обмисля както трябва, бях пренесена в друг сън, създаден от магията на духа. Мили Боже! Наистина беше дежа вю. Всички искаха да говорят с мен в съня ми. За щастие, както и последния път, второто посещение беше от Ейдриън.

Този път бяхме в балната зала, където се бе състояла сесията на Кралския съвет. Нямахме столове или хора и стъпките ми отекваха по полирания дървен под. Залата, която беше толкова величествена и вдъхваща страхопочитание, когато в нея се заседаваше, сега излъчваше самотна и злокобна атмосфера.

Ейдриън стоеше близо до един от високите сводести прозорци. Когато го прегърнах, ме удостои с една от дяволитите си усмивки. Имайки предвид колко мръсно и кърваво беше всичко в реалния свят, той изглеждаше чист и съвършен.

— Направи го. — Целунах го леко по устните. — Накара ги да номинират Лиса. — При последната ни среща насън, когато осъзнах, че в предложението на Виктор има известна логика, трябваше доста да се изпотя, докато убедя Ейдриън, че идеята за номинацията е добра. Особено след като и аз самата не бях съвсем сигурна в това.

— Да, не беше трудно да ги убедя. — Изглеждаше поласкан от възхищението ми, но лицето му ставаше все по-мрачно, докато размишляваше над думите ми. — Макар че тя никак не е щастлива. Боже, как само ни подреди след това!

— Видях. Прав си, че никак не ѝ хареса, но имаше и нещо повече. Беше мракът, породен от духа. Аз отнех малко от него, но, да... беше зле. — Припомних си как вливането на гнева ѝ в мен ме бе накарало да избухна за кратко. Духът не ми въздействаше толкова силно като на нея... но това беше само временно. Накрая, ако приемех достатъчно през годините, мракът щеше да ме завладее. Улових ръката на Ейдриън и го погледнах умолително. — Трябва да се грижиш за нея. Аз ще направя каквото мога, но ти не по-зле от мен знаеш, че стресът и тревогите могат да засилят въздействието на духа. Боя се, че може да

стане както преди. Иска ми се да съм там, за да я пазя. Моля те, помогни ѝ.

Той затъкна кичур коса зад ухото ми. В дълбоките му зелени очи се появи сянка на загриженост. Отначало реших, че тревогата му е само за Лиса.

— Ще го направя — рече той. — Ще направя каквото мога. Но, Роуз... и с мен ли ще стане така? И аз ли ще стана такъв? Като нея и останалите?

Страничните ефекти на духа, които имаше Лиса, никога не се бяха проявявали при Ейдриън, най-вече защото той не използваше толкова много магията, а и заради количествата алкохол, с които се „самолекуваше“. Макар че не знаех колко дълго ще продължи така. От това, което бях виждала, имаше съвсем малко неща, които можеха да забавят лудостта: самодисциплината, антидепресантите и да имаш връзка с някой, целунат от сянката. Но изглежда Ейдриън не проявяваше интерес към нито едно от трите.

Странно, но в този миг на уязвимост си припомних случилото се неотдавна с Дмитрий. Тези двама мъже, толкова силни и уверени всеки по свой начин, се нуждаеха от подкрепата ми. *Tu si silnata*, Роуз, прошепна един глас в главата ми.

Погледът на Ейдриън се зарея нанякъде.

— Знаеш ли, понякога... понякога почти вярвам, че лудостта е въображаема. Никога не съм се чувствал като другите... като Лиса или стария Влад. Но от време на време... — Замълча. — Не зная. Чувствам се толкова близо, Роуз. Толкова близо до ръба. Сякаш, ако си позволя една малка погрешна стъпка, ще се гмурна и никога повече няма да се върна. Все едно ще изгубя самия себе си.

И преди го бях чувала да говори подобни неща, когато се отплеснеше в някоя странна посока, която не можех напълно да проумея. Сега за пръв път показваше, че духът обърква и неговото съзнание. Никога не ми бе хрумвало, че той осъзнава тези моменти или какво биха могли да означават.

Погледна надолу към мен.

— Когато пия... не се тревожа за това. Не се тревожа, че може да откача. Но после се замислям... може вече да съм. Може би вече съм луд, но никой не може да открие разликата, когато съм пиан.

— Не си луд! — изрекох пламенно и го притеглих към себе си. Обичах топлината му и допира му до кожата ми. — Ще бъдеш добре. Ти си силен.

Той притисна буза до челото ми.

— Не зная. Мисля, че ти си моята сила.

Беше много мило и романтично заявление, но нещо в него ме притесни.

— Не е точно така — възразих. Знаех, че в една връзка единият може да помогне на другия. Може да го накара да повярва в силите си, да го подкрепи. Но не можеш да направиш *всичко* вместо партньора си. Не можеш да решиш проблемите му. Трябва да намери силата в себе си...

Алармата на часовника в хотелската стая се включи и ме изтръгна от съня, оставяйки ме разстроена и объркана, защото Ейдриън ми липсваше и не успях да му кажа всичко, което исках. Е, и без това сега не можех да направя нищо за него. Оставаше ми единствено да се надявам, че ще се справи сам.

И двете със Сидни бяхме сънени, с натезжали очи. Беше нормално тя да е изтощена, след като целият ѝ режим за сън — когато изобщо имаше възможност за сън — бе тотално объркан. Но аз? Моята умора беше психическа. Толкова много хора, помислих си. Толкова много хора се нуждаят от мен... а беше толкова трудно да помогнеш на всички.

Както обикновено, Дмитрий бе станал и готов за тръгване. Беше се събудил преди нас. Сривът от миналата нощ сякаш никога не се бе случвал. Оказа се, че умираше за кафе, но търпеливо чакал да се събудим, защото не искал да ни оставя заспали и беззащитни. Избутах го през вратата и след двадесет минути се върна с кафе и кутия с понички. Освен това беше купил здрава и дебела верига от железарския магазин срещу хотела. Думите му „ще ни потрябва, когато открием Соня“ ме накараха да се почувствам странно. Двете със Сидни бяхме готови за тръгване и реших да отложам въпросите за по-късно. Никак не ми се щеше отново да обувам шортите, не и с одраните ми и ожулени крака, но бях прекалено нетърпелива да открием Соня, за да настоявам да се отбием в някой търговски център.

Обаче реших да осветля моите спътници за някои предстоящи събития.

— И така — подех с нехаен тон, — Виктор Дашков може скоро да се присъедини към нас.

Трябва да призная, че само благодарение на шофьорските умения на Сидни не изхвърчахме с колата от шосето.

— *Какво?* Онзи тип, който избяга от затвора?

В очите на Дмитрий видях, че е не по-малко шокиран, но както винаги, запази хладнокръвие и самообладание.

— *Защо* — започна бавно той — Виктор Дашков ще се присъедини към нас?

— Ами, това е донякъде забавна история...

И след това въведение им я разказах накратко, като започнах с Робърт Дору и завърших с последните посещения на братята в сънищата ми. Подминах без обяснение мистериозното бягство на Виктор от затвора от преди няколко седмици, но нещо ми подсказваше, че Дмитрий, по онзи странен начин, по който двамата отгатвахме мислите си, вече навярно е сглобил парчетата от мозайката. Двете с Лиса му бяхме казали, че е трябвало да минем през много препятствия, докато узнаем как може да бъде преобразен, но никога не му бяхме разказвали цялата история — особено онази част, в която измъкнахме Виктор от строго охраняван затвор, за да ни помогне да намерим брат му.

— Виж, независимо дали може да ни помогне или не, това е нашият единствен шанс да го заловим — додадох припряно. — А това е добре, нали?

— Това е въпрос, с който ще се занимаем... по-късно. — Познавах този тон. Много често го използваше в „Свети Владимир“. Обикновено означаваше, че в близко бъдеще ще проведем личен разговор, в който той ще изтръгне повече подробности.

Докато пътувахме към Париж, забелязах, че Кентъки е доста красив щат. След като излязохме от града, от двете страни на пътя се ширна вълниста и зелена земя. Не беше трудно да си представиш, че някой ще иска да живее тук в малка синя къща. Запитах се разсеяно дали това е мотивирало решението на Соня, после се сепнах. Само преди няколко часа бях казала на Дмитрий, че стригоите не виждат красотата. Дали грешах? Дали прекрасният пейзаж имаше значение за нея?

Получих отговор на въпроса си, когато нашето джипиес устройство ни отведе до Мартин Лейк. Около него имаше пръснати няколко къщи и само една беше синя. Сидни спря на достатъчно голямо разстояние от къщата, като отби колата отстрани на шосето. Банкетът беше тесен, покрит с висока избуяла трева. Слязохме от колата и повървахме малко към къщата, но без много да приближаваме.

— Добре. Това е синя къща — обяви прагматично Сидни. — Но дали е нейната? Не виждам пощенска кутия или друг отличителен знак.

Вгледах се по-внимателно в двора. Пред предната веранда цъфтяха розови храсти, обсипани с розови и червени цветове. От покрива висяха кошници с бели цветя, чиито имена не знаех, а по дървената решетка се виеха сини грамофончета. Зад къщата се виждаше ниска ограда, върху която бяха плъзнали оранжеви цветя с формата на фунийки.

Тогава в съзнанието ми проблесна образ, който изчезна толкова бързо, колкото се появи. Госпожа Карп полива саксии с цветя, подредени по первазите на прозорците в класната ѝ стая, цветя, които изглежда израстваха необичайно бързо и ставаха много високи. Като тийнейджър, който се интересува повече как да се скатае от домашните, тогава не съм се замисляла много за тях. Чак по-късно, след като наблюдавах как Лиса кара растенията да разцъфтяват по време на опитите с магията на духа, разбрах какво се е случвало в класната стая на госпожа Карп. И сега, макар и лишена от духа и обладана от дявола, Соня Карп все още продължаваше да отглежда цветя.

— Да — казах. — Това е нейната къща. — Дмитрий приближи предната веранда, оглеждайки всяка подробност. Понечих да го последвам, но се спрях. — Какво правиш? — попитах с нисък глас. — Тя може да те види.

Той се върна при мен.

— Онези плътни завеси. Не пропускаат никаква светлина и тя няма да види нищо. Това означава също, че тя обитава първия етаж на къщата, а не сутерена.

Не беше трудно да проследя мисълта му.

— Това са добри новини за нас. — Когато миналата година ме плениха стригои, заедно с приятелите ми ни държаха в сутерен. Не само че беше удобно за стригоите, тъй като по този начин избягваха слънцето, но и имаше по-малко възможности за бягство. За стригоите беше лесно да приклепят жертвата си в сутерен. Колкото повече врати и прозорци имаше, толкова по-добре за нас.

— Ще огледам от другата страна — рече Дмитрий и се запъти към задния двор.

Забързах след него и го улових за ръката.

— Остави на мен. Аз ще усетя всеки стригой. — Не че тя ще излезе навън, но... ами, просто за всеки случай.

Той се поколеба и у мен се надигна раздражение — явно се съмняваше в способностите ми.

— Добре. Бъди внимателна — кимна той.

Осъзнах, че той просто се тревожи за мен.

Заобиколих възможно най-безшумно къщата и много скоро открих, че дървената ограда пречеше да се види задният двор. Боях се, че ако се покатеря на нея, шумът може да привлече вниманието на Соня, и се замислих какво да предприема. Разрешението на проблема ме осени, когато видях големия камък близо до оградата. Издърпах го и се качих на него. Не беше достатъчно високо, за да огледам всичко, но можех да стигна до върха на оградата и да се изкача с минимален шум.

Беше, все едно да надникнеш в райската градина. Цветята отпред бяха само прелюдия. Вътрешният двор бе избуял от рози, магнолии, ябълкови дървета и милион други цветя, каквито изобщо не бях виждала. Беше истински рай на цветове и багри. Огледах всичко внимателно и побързах да се върна при Дмитрий. Сидни все още стоеше до колата.

— Врата към вътрешния двор и два прозореца, закрити със завеси — докладвах. Има също дървен шезлонг, лопата и ръчна количка.

— Някакви вили?

— За нещастие не, но пред оградата има голям камък. Макар че ще е трудно да го завлечем в двора. По-добре да го използваме, за да се прехвърлим през оградата, която между другото няма порта. Тя си е направила истинска крепост.

Той кимна разбиращо и без повече приказки знаех какво трябва да се направи. Взехме желязната верига от колата и я връчихме на Сидни. Казахме ѝ да ни чака отвън — с точните инструкции да потегли, ако не се появим до половин час. Никак не ми се искаше да ѝ го казвам — изражението на лицето на Сидни ясно показваше, че тя още по-малко иска да чува подобни неща, — но беше необходимо. Ако не се справехме със Соня за това време, нямаше изобщо да го направим — или да си тръгнем живи. Ако успеехме да я неутрализираме, щяхме да дадем на Сидни някакъв сигнал, за да дойде с веригата.

Кехлибарените очи на Сидни бяха пълни с тревога, докато ни наблюдаваше как се отправяме към къщата. За малко да я подкача какво толкова се притеснява за някакви си дяволски създания на мрака, но се спрях тъкмо навреме. Тя може и да ненавиждаше и да се отвращаваше от всички други дампери и морои по земята, но някак си неусетно, в процеса на общуване, бе започнала да харесва мен и Дмитрий. А това не беше нещо, заслужаващо подигравка.

Дмитрий се качи на камъка и огледа двора. Промърмори няколко последни инструкции, улови ме за ръката и ми помогна да се прехвърля през оградата. Беше достатъчно висок, за да успее да го стори лесно и тихо — макар и не съвсем безшумно. Последва ме след миг и се приземи до мен с меко тупване.

Затичахме се към къщата. Ако Соня ни беше чула, нямаше смисъл да губим време. Трябваше да се възползваме и от най-малкото предимство. Дмитрий грабна лопатата и удари силно стъклото с нея — веднъж, два пъти. Първият удар беше на височината на главата ми, вторият по-ниско. С всеки удар стъклото се напукваше все повече. Веднага след втория удар се засилих е ръчната количка и я ударих във вратата. Щеше да е по-добре да я вдигна и хвърля по стъклото, но тя беше прекалено тежка за подобна маневра. В стъклото се отвори достатъчно голям отвор, за да се промушим през него. И двамата трябваше да се наведем — особено Дмитрий.

Едновременна атака от двете страни би била идеална, но беше малко вероятно Соня да избяга през предната врата. Щом приближихме вътрешния двор, започна леко да ми се гади и усещането се засили, когато влязохме в дневната. Потиснах го, както вече се бях усъвършенствала, и се подготвих за това, което предстоеше. Бяхме

проникнали доста бързо, но не достатъчно, за да изненадаме един стригой.

Соня Карп беше там и ни очакваше, като се опитваше да избегне слънчевата светлина, проникваща в стаята. Когато за пръв път видях Дмитрий като стригой, бях толкова шокирана, че се вцепених. Това му бе позволило да ме залови, затова този път се подготвих мислено, знаейки, че ще изпитам същия шок, когато видя бившата си учителка като стригой. И наистина *беше* шокиращо. Също като Дмитрий, голяма част от чертите на Соня си бяха същите както преди: меднокестенява коса и високи скули... Но красотата ѝ бе изкривена заради тебеширенобялата кожа, червените очи и жестокото изражение, присъщо за всички стригои.

Ако ни беше познала, с нищо не го показва. Моментално се хвърли към Дмитрий със зловещо ръмжене. Това бе типично за стригоите — първо да атакуват по-голямата заплаха, и аз винаги се дразнех, че това беше Дмитрий. Той бе пхнал сребърния кол в колана си, за да държи лопатата, която не би могла да убие стригой, но с достатъчно сила и ловкост определено щеше да задържи Соня на известно разстояние. Той я удари силно по рамото при първото ѝ нападение. Въпреки че не падна, тя определено изчака, преди да атакува отново. Дватама обикаляха в кръг, като вълци, готови за битка, докато тя преценяваше шансовете си. Едно светкавично нападение и силата ѝ щяха да го победят, независимо дали държеше лопата или не.

Всичко това трая по-малко от секунда, като сметките на Соня ме изключваха от уравнението. Нахвърлих се върху нея от другата страна, но тя ме видя с периферното си зрение и тутакси ме отблъсна, без нито за миг да изпуска Дмитрий от поглед. Искаше ми се аз да държах лопатата, за да я халосам отзад от безопасно разстояние. Носех само сребърния си кол и трябваше да бъда много внимателна с него, тъй като можеше да я убие. Огледах набързо стаята, която, колкото и да бе странно, приличаше на обикновена дневна, но не видях нищо, което да използвам като оръжие.

Тя направи лъжливо движение и Дмитрий се подведе. Едва бе успял да се възпре, когато тя скочи, за да се възползва от ситуацията. Запрати го към стената и го притисна, като избя лопатата от ръката му. Той се изви, опитвайки да се отскубне от ръцете ѝ, стиснали го за гърлото. Ако се опитах да я издърпам, моята сила, комбинирана с

неговата, навярно щеше да го освободи. Обаче аз исках това да свърши колкото бе възможно по-бързо, затова реших да заложа на силова маневра.

Изтичах към нея и забих кола в лявата ѝ лопатка, надявайки се да не съм я пробола близо до сърцето. Омагьосаното сребро, толкова мъчително за стригите, я накара да изкрещи. Обезумяла, тя ме отблъсна със сила, която бе смайваща дори за един стригой. Полетях назад и паднах, като ударих главата си в масичката за кафе. Зрението ми се замъгли за миг, но инстинктите и адреналинът ме изправиха на крака.

Нападението ми бе дало на Дмитрий частицата секунда, от която се нуждаеше. Събори Соня на пода, грабна кола ми и го притисна към гърлото ѝ. Тя изкрещя и се замята диво, а аз побързах да му помогна. Знаех колко трудно е да се удържи един стригой.

— Доведи Сидни — изхриптя той. — Веригата...

Раздвижих се колкото можех по-бързо, докато пред очите ми танцуваха звезди и сенки. Отключих предната врата и я изритах с крак като сигнал за Сидни, после изтичах обратно при Дмитрий. Соня почти бе успяла да се освободи от хватката му.

Отпуснах се на колене, за да му помогна да я задържи. В очите му отново се бе появила онази свирепа жажда за мъст, искаше да я унищожи там и веднага. Но имаше и още нещо. Нещо, което ме караше да мисля, че той притежаваше много повече самоконтрол. Все пак трябваше да го предупредя.

— Нуждаем се от нея... не забравяй, че тя ни е нужна.

Той ми кимна леко и в този миг се появи Сидни, влачейки веригата. При вида на сцената, очите ѝ се разшириха изумено и тя се спря за миг, сетне забърза към нас. Още малко и ще я превърнем във воин, помислих си.

Двамата с Дмитрий се заехме със следващата си задача. Вече бяхме открили най-доброто място, където да завържем Соня: тежкото, дълбоко кресло в ъгъла. Повдигнахме я — което си беше доста опасно, защото тя не спираше да се извива и мята — и я стоварихме в креслото. После, без да отмества кола от врата ѝ, Дмитрий я притисна надолу, докато аз грабнах веригата.

Нямаше време за прецизни подробности. Просто започнах да я омотавам с нея, първо около краката, след това около тялото, като

привързвах ръцете към торса ѝ. Слава Богу, че Дмитрий беше купил *дълга* верига, и аз трескаво я увих около креслото.

Когато най-последно веригата свърши, Соня беше здраво привързана и напълно обездвижена. Би ли могла да се освободи? Абсолютно. Но със сребърен кол, притиснат към врата ѝ? Не беше толкова лесно. С двете едновременно... ами, засега я бяхме заковали. Това беше най-доброто, което можехме да сторим.

С Дмитрий си разменихме кратки и изтощени погледи. Чувствах се замаяна, но се опитвах да се преборя със световъртежа, защото ни предстоеше още много работа.

— Време е за разпит — процедих сурово.

ГЛАВА 17

Разпитът не протече особено добре.

О, разбира се, отправихме множество заплахи и използвахме коловете си като уреди за мъчение, но нищо не постигнахме. Дмитрий все още беше плашещ, докато се разправяше със Соня, но след срива с Донован внимаваше да не изпадне отново в необуздан гняв. В перспектива това беше добре за него, но не му помагаше да изтръгне отговори от Соня. Всичко се усложняваше и от това, че ние всъщност нямахме конкретен въпрос към нея. Просто я обстрелвахме с различни питания. Дали знае за съществуването на друг Драгомир? Роднина ли е с майката? Къде е майката на детето? Нещата се влошиха още повече, когато Соня разбра, че твърде много се нуждаем от нея, за да я убием, независимо колко я заплашвахме със сребърния кол.

Продължавахме така вече цял час и започвахме да се чувстваме изцедени. Поне аз. Облегнах се на стената близо до Соня и макар че колът ми бе изваден и готов за атака, малко повече се осланях на стената да ме държи права, отколкото ми се щеше да призная. През последните минути се бе възцарило мълчание. Дори Соня се бе отказала от ръмжащите си заплахи. Тя просто чакаше, застанала нащрек, без съмнение планираща бягството си и уверена, че ние ще се уморим преди нея. Тишината беше по-застрашителна от всички заплахи на света. Бях свикнала на типичните за стригоите словесни заплахи. Но не съм очаквала колко вледеняваща и злокобна може да бъде силата на мълчаливата заплаха.

— Какво е станало с главата ти, Роуз? — попита ме Дмитрий, внезапно зърнал нещо.

Бях изключила за малко и ми трябваше секунда, за да осъзная, че говори на мен.

— А? — Отметнах косата, закриваща част от челото ми. Пръстите ми напипаха нещо лепкаво и аз си спомних смътно за удара в масичката. Свих рамене, без да обръщам внимание на замаяността, която усещах.

— Добре съм.

Дмитрий стрелна Сидни с поглед.

— Сложи я да легне и почисти раната. Не ѝ позволявай да заспи, докато не разберем дали няма мозъчно сътресение.

— Не, не мога — възпротивих се. — Не мога да те оставя сам с нея...

— Добре съм — прекъсна ме той. — Почини си, за да можеш да ми помогнеш по-късно. Няма да си ми от полза, ако припаднеш.

Продължавах да протестирам, но когато Сидни ме улови нежно за ръката, залитането ми ме издаде. За мой ужас тя ме поведе към единствената спалня в къщата. Имаше нещо зловещо да знаеш, че си в леглото на стригой — дори и да е покрито с мека завивка на сини и бели цветя.

— Боже — промълвих, като се облегнах на възглавницата, след като Сидни почисти раната на челото ми. Въпреки протестите ми от преди малко беше супер да си почина. — Не мога да свикна с тази странност — стригой да живее в такова... нормално място. Направо ме побиват тръпки. Ти как се справяш?

— По-добре от вас двамата — отвърна Сидни. Тя бе обвила ръце около тялото си и оглеждаше притеснено стаята. — След като се озовах в компанията на стригои, вече не ви смятам за толкова лоши.

— Е, значи поне едно добро нещо излезе от цялата тази работа — отбелязах. Въпреки шегата ѝ знаех, че е ужасена. Очите ми започнаха да се затварят, но се стреснах, когато Сидни ме сръга по ръката.

— Не заспивай — скастри ме тя. — Стой будна и говори с мен.

— Нямам сътресение — промърморих. — Но предполагам, че бихме могли да обсъдим някой план как да накараме Соня да проговори.

Сидни приседна в другия край на леглото и се намръщи.

— Не се обиждай, но не мисля, че тя ще се пречупи.

— Ще го направи, след като изкара няколко дни без кръв.

Сидни пребледня.

— Няколко дни?

— Ами, колкото е нужно, за да... — През връзката към мен изведнъж нахлу порой от емоции и аз замръзнах. Сидни подскочи, а очите ѝ зашариха из стаята, сякаш група стригои бе нахлула вътре.

— Какво не е наред? — възкликна тя.

— Трябва да отида при Лиса.

— Не бива да заспиваш...

— Това не е сън — отвърнах рязко. И с тези думи изскочих от спалнята на Соня, за да се озова в действителността на Лиса.

Тя пътуваше във ван с още петима души, които тутакси разпознах като останалите номинирани за трона. Ванът беше за осем пътници, в това число шофьор пазител и още едни пазител на седалката до него, който сега се бе извърнал назад и гледаше към Лиса и спътниците ѝ.

— Всеки от вас ще бъде оставен на различно място в покрайнините на гората и ще му бъде дадена карта и компас. Крайната ви цел е да достигнете до мястото, посочено върху картата, и да чакате слънцето да залезе, когато ще дойдем да ви вземем.

Лиса и останалите се спогледаха и после като един се възряха през прозорците на вана. Наближаваше обяд и слънцето грееше с пълна сила. Да „чакат слънцето да залезе“, нямаше да бъде приятно, но не звучеше невъзможно. Лиса се почеса разсеяно по малката превръзка на ръката си, но бързо се спря. Прочетох мислите ѝ: малка, едва забележима точка, татуирана върху кожата ѝ. Всъщност беше подобна на тази на Сидни: кръв и земя, смесени с внушение. Внушението може и да беше забранено сред мороите, но това беше специален случай. Магията в татуировката възпираше кандидатите да разкажат за изпитите за монарх пред останалите, които не участваха в процеса. Това беше първият изпит.

— Какъв ще е теренът? — настоя да узнае Маркър Лазар. — Ние не сме в еднаква физическа форма. Не е честно, ако някои имат предимство. — Докато говореше, погледът му бе прикован в Лиса.

— Ще има доста ходене — отвърна пазителят със сериозна физиономия. — Но не е нещо, с което всеки кандидат — независимо от възрастта — да не може да се справи. А и ако трябва да съм честен, едно от изискванията за бъдещия крал или кралица е да е физически издръжлив. Възрастта носи мъдрост, но монархът трябва да е здрав. В никакъв случай не трябва да е спортист — побърза да добави, като видя, че Маркър отново отваря уста, — но няма да е добре за мороите, ако бъде избран болен монарх, който ще умре след година. Звучи грубо, но е истина. Освен това трябва да сте в състояние да понасяте

неудобства. Ако не можете да издържите един ден на слънце, няма да можете да издържите и една сесия на Кралския съвет. — Мисля, че искаше да прозвучи като шега, но беше трудно да се каже, защото не се усмихна. — Това не е състезание за бързина. Използвайте цялото време, което ви е нужно, за да стигнете до целта. Върху картата са отбелязани места, където са скрити определени предмети, които ще облекчат изпитанието ви, стига да разгадаете подсказките.

— Може ли да използваме нашата магия? — попита Ариана Шелски. Тя също не беше млада, но изглеждаше жилава и готова да приеме предизвикателството по издръжливост.

— Да, можете — кимна пазителят тържествено.

— А ще бъдем ли в опасност? — поинтересува се друг кандидат, Роналд Озера. — С изключение на слънцето.

— Това — поде загадъчно пазителят — е нещо, което сами трябва да разберете. Но по всяко време, когато някой от вас реши... — Извади плик с мобилни телефони и ги раздаде, последваха картите и компасите. — Достатъчно е да позвъните на въведения в паметта номер и ние ще дойдем да ви вземем.

Никой не попита за скрития смисъл на думите му. Обаждането щеше да означава, че за съответния кандидат ще настъпи краят на дългия ден на изпитанието. Както и че се е провалил на изпита и в надпреварата за трона. Лиса погледна телефона си, донякъде изненадана, че има сигнал. Бяха напуснали кралския двор преди час и бяха навлезли в пуста и усамотена местност. Сгъстяващите се дървета я караха да мисли, че приближават целта си.

Така. Изпит за физическа издръжливост. Не беше очаквала точно това. Изпитанията, през които преминаваха монарсите, отдавна бяха обгърнати в тайнственост и си бяха спечелили почти мистична репутация. Този изпит беше доста практичен и Лиса, за разлика от Маркърс, разбираше необходимостта от него. Наистина не беше спортно състезание, макар че пазителят имаше право, когато изтъкна, че монархът трябва да е в прилична физическа форма. Като погледна гърба на картата, където бяха написани подсказките, Лиса осъзна, че това изпитание е също и проверка на логическите им умения. Съвсем основни неща, но съществени при управлението на една нация.

Ванът спираше и ги оставяше на различни отправни пунктове. С всеки слязъл кандидат притеснението на Лиса нарастваше. *Няма за*

какво да се тревожа, помисли си тя. Просто трябва да преживея на открито един слънчев ден. Тя беше предпоследната, която трябваше да слезе, оставаше само Ариана. По-възрастната жена я потупа по ръката, когато ванът спря.

— Късмет, скъпа.

Лиса ѝ се усмихна. Ако за Лиса изпитите бяха просто тактическа хитрост, то за Ариана бяха реална надпревара и Лиса се помоли съперницата ѝ да ги премине успешно.

Когато остана сама след потеглянето на вана, я налегна безпокойство. Обикновенният изпит по издръжливост внезапно започна да ѝ се струва много по-страшен и труден. Беше съвсем сама, нещо, което не ѝ се случваше често. Аз бях с нея през по-голямата част от живота ѝ, а дори и когато заминах, тя беше заобиколена от приятели. Но сега? Сега беше само тя, картата и мобилният телефон. А мобилният телефон беше неин враг.

Лиса отиде до края на гората и отвори картата. Рисунка на голям дъб означаваше началото, с указание да поеме на север. Като огледа дърветата, Лиса видя три клена, ела и — един дъб. Насочи се към него, като неволно се усмихна. Ако някой друг имаше за указания подобни отличителни белези и не познаваше растенията и дърветата, щеше да се провали още в началото.

Компасът беше класически. Никакви модерни глезотии като джиписи. Лиса никога не си беше служила с подобен компас и закрилническата част в мен се изпълни с неудържимото желание да се озова при нея и да ѝ помогна. Макар че трябваше да имам повече вяра в приятелката си. Лиса беше умна и лесно разгада устройството. Насочи се на север и навлезе в гората. Въпреки че нямаше ясно очертана пътека, земята не беше обрасла с храсти и трева или с някакви други препятствия.

Хубавото на това да си в гората беше, че дърветата закриваха част от слънцето. Далеч не бяха идеалните условия за един морой, но беше къде-къде по-добре от това да те зарежат наред пустинята. Птичките пееха, а всичко тънеше в гъста зеленина. Като внимаваше за следващото указание, Лиса се опита да се отпусне и да се престори, че просто е излязла на разходка из гората.

При все това... беше ѝ трудно с всичките мисли и тревоги, които я измъчваха. Сега Ейб и останалите ѝ приятели бяха начело на

разследването на убийството. В момента всички спяха — за морите беше посред нощ, — а Лиса нямаше представа кога ще се върне и мразеше този изпит, защото ѝ отнемаше от времето. Не, губеше ѝ времето. Тя най-накрая бе приела логиката на приятелите си за номинацията, но цялата работа продължаваше да не ѝ харесва. Искаше да помага активно.

Въртящите се в главата ѝ мисли едва не станаха причина да подмине следващото указание: отдавна паднало дърво. Беше покрито с мъх и по-голямата част от него бе изгнила. Една звезда върху картата го обозначаваше като място, където е скрита подсказка. Тя разгърна картата и прочете:

Раста и се смаявам. Тичам и пълзя.

Следвам гласа си, макар да нямам такъв.

Никога не напускам това място, но пътувам
наоколо...

Издигам се към небето и се промъквам през земята.

Крия тайните си под земята, макар да нямам
богатство.

Което гние в мен, е здраве за теб.

Хм.

В този момент умът ми изцяло се изпразни, но този на Лиса запрепуска. Четеше написаното отново и отново, изследвайки всяка дума и как отделните редове си пасват един с друг. *Никога не напускам това място.* Това е отправната точка, реши тя. Нещо постоянно. Огледа се, замисли се за дърветата и ги отхвърли. Те винаги можеха да бъдат отсечени и преместени. Като внимаваше да не се отдалечава много от падналото дърво, обиколи наоколо, търсейки още някакви следи. Теоретично всичко беше преходно. Кое оставаше?

Следвам гласа си. Спря се и затвори очи, попивайки заобикалящите я звуци. Птичи песни. От време на време шумолене на листа. И...

Отвори очи и забързано пристъпи надясно. Звукът, който бе чула, стана по-силен, бълбукащ и ромолящ. Ето. Малко поточе течеше през

гората, едва забележимо. Разбира се, беше твърде малко, за да си издълбае корито в земята.

— Обаче се обзалагам, че порастваш, когато завали — промърмори Лиса, без да ѝ пука, че говори на потока. Погледна надолу към текста и пъргавият ѝ ум тутакси сглоби отделните парчета. Потокът беше постоянен, но пътуваше. Променяше размера си. Имаше глас. Течеше през гъстите дебри, плъзеше, за да заобиколи препятствията. А когато водата му се изпаряваше, се издигаше към небето. Намръщи се и се зачуди над гатанката на глас. — Но не гниеш.

Лиса се огледа още веднъж, като си помисли смутено, че гниенето може да се свърже с всяко живо растение. Погледът ѝ се плъзна покрай едно голямо кленово дърво, сетне се върна обратно на него. В основата му се бе сгушила туфа от кафяви и бели гъби, някои от които бяха спаружени и почернели. Тя приближи забързано, коленичи и тогава я видя: малка дупка, изровена в земята наблизо. Като се наведе по-ниско, ѝ се мярна нещо цветно: тъмночервена торба с шнур.

Лиса я издърпа ликуващо и се изправи. Торбата беше платнена, с дълги дръжки, които щяха да ѝ позволят да я носи през рамо, докато върви. Отвори находката си и надникна вътре. Там, мушнато между гънките на меката и пухкава подплата, беше най-хубавото нещо на света: бутилка с вода. Досега приятелката ми не бе осъзнала колко ѝ е горещо и колко е ожадняла, нито колко изтощителна е слънчевата светлина. На кандидатите им бе казано да са със здрави и удобни обувки и дрехи, но не им бе позволено да си носят никакви провизии. Бутилката с вода беше безценна придобивка.

Лиса седна на дънера, за да си почине, като отпиваше пестеливо малки глътки от водата. Въпреки че върху картата бяха обозначени още подсказки и „награди“, знаеше, че не може със сигурност да разчита на още полезни торби. Затова след няколко минути почивка Лиса прибра водата и праметна малката торба през рамо. Съгласно картата трябваше да поеме на запад и тя пое натам.

Докато вървеше, жегата я изгаряше и тя се принуди да си вземе няколко кратки почивки и да отпие от скъпоценната течност в бутилката. Не спираше да си напомня, че това не е надбягване и трябва да го дава по-спокойно. След разчитането на още няколко подсказки, установи, че картата не е с точен мащаб, така че невинаги беше ясно

колко дълъг е всеки преход. При все това беше доволна, че успешно бе разгадала всяка от тях, макар наградите да ставаха все по-озадачаващи.

Една от тях беше сноп пръчки, оставени върху скала, нещо, за което би се заклела, че е грешка, но някой ги бе завързал грижливо. Сложи ги в торбата, заедно с прилежно сгъната зелена мушамата. В този момент потта се лееше от нея и навитите до лактите ръкави на памучната ѝ риза не я разхлаждаха кой знае колко. Тя си позволи още няколко почивки. Започваше сериозно да се безпокои, че ще получи слънчеви изгаряния, затова изпита огромно облекчение, когато следващата подсказка ѝ осигури шише с лосион против изгаряне.

След като няколко часа се сражава геройски с лъчите на палещото слънце, Лиса беше толкова прегряла и уморена, че нямаше сили дори да се ядосва, задето пропускаше събитията в кралския двор. Искеше единствено този изпит да свърши. Според картата оставаха още две подсказки, което тя прие като обнадеждаващ знак. Скоро щеше да стигне до края и след това просто ще чака да дойдат да я вземат. В този миг ѝ хрумна нещо. Мушамата. Мушамата е за предпазване от слънцето, реши тя. Би могла да я използва накрая.

Мисълта я ободри, както и следващата ѝ награда: още вода и мека шапка с широка периферия, която предпазваше лицето ѝ от слънцето. За съжаление, преходът след това, който изглеждаше кратък, се оказа два пъти по-дълъг от очакваното. Когато стигна до следващата подсказка, жадуваше повече за почивка и глътка вода, отколкото да открие какво бяха оставили пазителите.

Сърцето ми преливаше от съчувствие към нея. Отчаяно исках да ѝ помогна. Това беше моята работа — да я защитавам. Тя не трябваше да бъде сама. Или трябваше? Дали това също не бе част от изпита? В един свят, в който кралските особи почти винаги са заобиколени от пазители, тази самота сигурно е пълен шок. Мороите бяха издръжливи и притежаваха отлични сетива, но не бяха привикнали към горещини и трудни преходи. Аз вероятно бих се справила съвсем лесно. Макар че трябваше да призная, че не бях сигурна дали притежавам дедуктивните умения на Лиса, за да разгадая подсказките.

Последната награда на Лиса бяха кремък и огниво — не че тя имаше представа за какво служат. Аз моментално ги разпознах като пособия за запалване на огън, но за нищо на света не можех да проумея защо ще ѝ е нужно да пали огън в слънчев ден като този. Тя

сви рамене, прибави ги към останалите предмети в торбата и продължи да върви.

И тогава нещата започнаха да стават студени. Наистина студени.

Отначало Лиса не забеляза, най-вече защото слънцето продължаваше да прежурия. Мозъкът ѝ подсказваше, че това, което усеща, е невъзможно, но настръхналата кожа и тракащите зъби твърдяха тъкмо обратното. Тя спусна ръкавите на ризата си и ускори крачка. Искаше ѝ се внезапният студ да е придружен поне с облаци, които да закрият слънцето. Бързият ход и напрежението ѝ помогнаха да се сгрее.

Докато не заваля.

Отначало се появи мъгла, която се превърна в ситна роса, и накрая rukна пороен дъжд. Косата и дрехите ѝ се намокриха и ѝ стана още по-студено. В същото време... слънцето продължаваше да грее, светлината му дразнеше чувствителната ѝ кожа, но не я сгриваше.

Магия, осъзна тя. *Дъждът е вследствие на магия*. Беше част от изпита. По някакъв начин мороите, владеещи магията на елементите въздух и вода, се бяха съюзили, за да се противопоставят на горещото слънчево време. Затова ѝ беше нужна мушамата — за да се предпази от слънцето и дъжда. Тя се замисли дали да не я извади и наметне като пелерина, но бързо реши да почака, докато не стигне до крайната точка. Макар че нямаше представа колко далеч е това. Шест метра? Тридесет километра? Студът се просмукваше в нея, вледеняваше крайниците ѝ. Почувства се отчаяна и нещастна.

Мобилният телефон в торбата беше нейният билет към спасението. Следобедът едва преваляше. Трябваше да чака още дълго, преди да свърши изпитът. Трябваше само да се обади... само веднъж и ще бъде спасена от всичко това и върната обратно към задачата си в двора. *Не*. В гърдите ѝ се надигна вълна на решителност. Това предизвикателство вече не беше само заради трона на мороите, нито заради убийството на Татяна. Това беше изпит, който трябваше да издържи заради самата себе си. Тя бе водила спокоен и защитен живот, оставяйки другите да я закрият и пазят. Сега трябваше да премине през това изпитание сама — и щеше да го направи.

Тази решителност я изведе до крайната цел — поляна, заобиколена от дървета. Две от дърветата бяха малки и близо едно до друго, така че Лиса си помисли, че може да преметне отгоре им

мушамата и да си направи приличен заслон. С изстиналите си, вкочанени пръсти успя да я извади от торбата и я разгъна докрай. За щастие се оказа много по-голяма, отколкото предполагаше. Настроението ѝ започна да се разведрява, докато се трудеше с мушамата, за да измайстори нещо като малък балдахин. Когато свърши, пропълзя под него, щастлива, че се е скрила от неспирния дъжд.

Но това не промени факта, че беше мокра. Както и земята, която освен мокра беше и кална. Мушамата не я предпазваше и от студа. В гърдите ѝ се надигна горчилка, когато си припомни думите на пазителите, че по време на изпита им е позволено да използват магията на елементите. Тогава не смяташе, че магията може да е полезна, но сега определено виждаше предимствата да владееш елемента вода — магията щеше да контролира дъжда и да я предпази от него. Или още по-добре: ако владееше магията на огъня. Искаше ѝ се Кристиан да е с нея. Щеше да приветства е жар и прегръдката му, и магията му. В подобна ситуация владееенето на магията на духа направо издишаше — освен ако не получи измръзване и не се наложи да се излекува (което никога не се получаваше толкова добре, както когато лекуваше другите). Не, реши тя. Нямаше място за съмнение: владеещите магията на водата и огъня имаха предимство в този изпит.

Тогава се сети.

Огън!

Както се бе свила, Лиса изведнъж се изправи. Отначало не бе разпознала за какво служат двата предмета — кремъкът и огнивото, но сега в главата ѝ изплуваха смътни спомени как се пали огън е подръчни средства. Никога не я бяха учили на подобни умения, но беше сигурна, че когато търкаш два камъка един в друг, може да се получи искра... ако обаче имаше сухо дърво. Всичко наоколо беше подгизнало от вода...

С изключение на снопчето пръчки в торбата. Тя се засмя на глас, развърза пръчките и ги подреди като пирамида, както се правеше за лагерен огън. След това се опита да измисли какво да прави с кремъка и огнивото. Във филмите беше гледала как героите просто ги удрят едно в друго и се получават искри. Значи това ще направи и тя.

Нищо не се получи.

Опита още няколко пъти и въодушевлението ѝ от преди малко беше изместено от отчаяние, предизвикано от мрака на духа. Аз изтеглих малко от него, за да ѝ помогна да се съсредоточи. След четвъртия опит блесна искра и угасна, но това бе достатъчно за нея, за да се досети за принципа. Не след дълго вече можеше много лесно да получава искри, но те не правеха нищо, когато падаха върху пръчките. Нагоре и надолу: настроението ѝ приличаше на влакче на надеждата и разочарованието. *Не се отказвай*, исках да ѝ кажа и изтеглих още малко отрицателна енергия. *Не се отказвай*. Исках също да ѝ предам урок по разпалване на огън, ала това бе отвъд възможностите ми.

Докато я наблюдавах, започнах да осъзнавам колко много бях подценявала интелигентността на приятелката си. Знаех, че е блестяща, но винаги съм си представяла, че в подобни ситуации ще бъде безпомощна. А тя не беше. Можеше да разгадава логиката на нещата. Тази малка искра не можеше да запали пръчките. Нуждаеше се от по-голям пламък. Трябваше ѝ нещо, което да пламне от искрата. Но какво? Със сигурност едва ли щеше да го намери в тази подгизнала гора.

Погледът ѝ попадна върху картата, която се подаваше от торбата. Тя се поколеба само за секунда, преди да я накъса на малки парчета върху пръчките. Предполагаше се, че е достигнала крайната цел и повече няма да се нуждае от карта. Само се предполагаше. Но вече бе твърде късно и Лиса продължи с плана си. Първо откъсна част от меката подплата на торбата и я добави върху купчината. После отново взе кремъка и огнивото.

Лумна искра и мигновено обхвана парче хартия. То пламна в оранжево, преди да угасне със съскане, образувайки тънък дим. Тя опита отново, като се наведе напред и внимателно духна хартията, когато искрата падна върху нея. Появи се малък пламък, улови и съседното парче хартия и пак угасна. Лиса се съсредоточи и отново опита.

— Хайде, хайде — промърмори, сякаш можеше да внуши на огъня да се разгори.

Този път искрата се разгоря в малък пламък, сетне в по-голям, който обхвана подпалките ѝ. Замолих се да се разпростре върху пръчките, иначе нищо нямаше да се получи. Пламъкът ставаше все по-ярък и по-голям, като поглъщаше и последните парчета хартия и

подплата... и тогава обхвана и пръчките. Лиса духна леко и не след дълго огънят бумтеше с пълна сила.

Огънят не можеше да пропъди пронизващия студ, но що се отнасяше до Лиса, сякаш цялата слънчева светлина гореше в ръцете ѝ. Усмихна се и в нея се разля вълна на гордост. Най-сетне се отпусна и огледа дъждовната гора. В далечината зърна някакви цветни проблясъци. Насочи духа и използва магията си, за да засили способността си да вижда аури. Не беше сгрещила — скрити далеч, доста далеч сред дърветата, тя видя две аури със силни, устойчиви цветове. Собствениците им стояха неподвижни и тихи, притаени зад дърветата. Усмивката на Лиса стана по-широка. Пазители. Или може би морои, владеещи магията на елементите въздух и вода. Нито един от кандидатите не бе сам тук. Роналд Озера нямаше защо да се тревожи, но пък и той не би могъл да знае. Само тя можеше. Може би в крайна сметка духът не беше чак толкова безполезен.

Дъждът започна да намалява, а топлината на огъня продължи да я успокоява. По небето не можеше да познае кое време е, но някак си знаеше, че няма да е трудно да изчака края на деня и...

— Роуз? — Един глас ме изтръгна от света на Лиса и нейното оцеляване. — Роуз, събуди се или... ела на себе си от каквото и да е това.

Примигнах и се втренчих в лицето на Сидни, което беше на няколко сантиметра от моето.

— Какво? — троснах се. — Защо ме притесняваш?

Тя трепна и отскочи назад, мигом загубила дар слово. Изсмукването на мрака от Лиса не ми се бе отразило, докато бях в нейното съзнание, но сега, след като се върнах в собственото си тяло, усетих гняв и раздразнение. *Това е заради духа*, казах си. *Успокой се*. Поех дълбоко дъх, отказвайки да позволя на духа да ме управлява. Аз бях по-силна от него. Поне се надявах.

Докато се борех да пропъдя и заглуша тези чувства, се огледах и си спомних, че се намирам в спалнята на Соня Карп. Всичките ми проблеми ме връхлетяха с пълна сила. В съседната стая имаше вързана жена стригой, която едвам удържахме и която изглежда нямаше никакво намерение да отговаря на въпросите ни, поне засега.

Погледнах отново към Сидни, която все още изглеждаше изплашена от мен.

— Съжалявам... не исках да ти се нахвърлям така. Просто се стреснах. — Тя се поколеба няколко секунди, сетне кимна в знак, че приема извинението ми. Страхът изчезна от лицето ѝ и аз видях, че нещо друго я притеснява. — Какво не е наред? — попитах. След като все още бяхме живи, а Соня все още вързана, нещата не можеха да са чак *толкова* лоши, нали?

Сидни отстъпи назад и скръсти ръце.

— Виктор Дашков и брат му са тук.

ГЛАВА 18

Изстрелях се с такава бързина от леглото, че едва не паднах. Главата още ме болеше, но вече не се чувствах замаяна, което, за щастие, означаваше, че наистина нямах мозъчно сътресение. Преди да изляза от спалнята на Соня, погледнах към часовника и разбрах, че съм била в главата на Лиса няколко часа. Изпитът е бил много по-дълъг, отколкото ми се е сторило.

В дневната заварих почти комична картинка. Виктор и Робърт стояха там, от плът и кръв, оглеждайки се наоколо. Този път дори Робърт изглеждаше в час. Само че, докато Виктор изучаваше всичко по типичния си пресметлив начин, вниманието на Робърт бе изцяло съсредоточено върху Соня. Очите му се бяха ококорили от изумление. Междувременно Дмитрий не бе мръднал от мястото си до Соня, като колът оставаше опрян до гърлото ѝ. От позата и зоркия му поглед ставаше ясно, че гледаше на двамата братя като на нова заплаха и се опитваше — което бе невъзможно — да следи за всичко. Изглеждаше облекчен да ме види, доволен от подкреплението.

Омотаната във веригата Соня бе застинала напълно неподвижно, което никак не ми харесваше. Привидната ѝ кротост ме изпълни с подозрението, че замисля нещо. Очите ѝ бяха присвити.

Цялата ситуация беше напрегната и опасна, но докато изучавах Виктор по-внимателно, една мъничка част от мен изпита задоволство. Срещите ни в сънищата бяха измамни. Както аз можех да променям външността си, така и Виктор бе направил така, че да изглежда по-силен и по-здрав, отколкото бе в действителност. Възрастта, болестта и животът на беглец си бяха казали своето. Около очите му имаше тъмни кръгове, а сивеещата му коса бе оредяла за последния месец. Изглеждаше изпит и уморен, но знаех, че все още е опасен.

— И така — подех с ръце на кръста, — значи успяхте да ни намерите.

— В този град има само едно езеро — отвърна Виктор. — Една синя къща. Ти може да се затрудняваш с подобни указания, но за нас,

останалите, е лесно.

— Е, щом си толкова умен, какъв е планът ти? — попитах, като се опитвах да печеля време, докато трескаво се чудех какъв е *моят* план. Искях да заловя Виктор и Робърт, но не знаех как. Тъй като трябваше да разпределим вниманието си между братята и Соня, двамата с Дмитрий не можехме да действаме в екип. Искаше ми се да разполагаме с още една верига. Освен че трябваше физически да подчиним братята Дашков, налагаше се да им попречим да използват и магия.

— След като *ти* си толкова умна — парира Виктор, — предполагам, че вече си получила нужната информация.

Посочих към Соня.

— Тя не е особено общителна.

Виктор насочи поглед към нея.

— Соня Карп, променила си се от последната ни среща.

— Ще ви убия всички — изръмжа тя. — И ще ви изпия един по един. Обикновено щях да започна с човека и да продължа с мороите, но... — Погледна към Дмитрий и мен с изкривено от бяс лице. — Мисля, че ще оставя вас двамата за последно и ще източа кръвта ви в адски мъчения. — Млъкна и додаде почти комично: — Вие най-много ме дразните.

— Да не би всички стригои да се обучават в един и същ военен лагер и да научават едни и същи заплахи? Истинско чудо е, че не се и кискате за по-зловещ ефект. — Извърнах се към Виктор. — Виждаш ли? Не е толкова лесно. Опитахме всичко. Побой, мъчения. Сидни изброи имената на всичките й роднини. Никаква реакция.

Виктор за пръв път се вгледа в Сидни.

— Така. Вашият личен алхимик.

Сидни не помръдна. Знаех, че сигурно е изплашена до смърт да се озове лице в лице не само с вампир, но и с опасен престъпник. Трябва обаче да й призная, че срещна погледа му, без да трепне.

— Млада е — промърмори Виктор замислено. — Но разбира се, че трябва да е такава. Предполагам, това е единствената причина да успеете да я манипулирате, така че да участва в тази малка лудория.

— Аз съм тук по собствено желание — отвърна Сидни. Изражението й оставаше спокойно и уверено. — Никой не ме е манипулирал. — В този момент изнудването на Ейб не беше важно.

— Виж, ако ще ме измъчваш с тъпите си забележки, по-добре да беше продължил с посещенията си в съня ми — срязах го аз. — Ако не можеш да предложиш нищо полезно, по-добре се махай оттук и ни остави да чакаме, докато гладът омаломощи Соня. — И под *махай се оттук* имах предвид: *въобразявайте си, че ще си тръгнете, но всъщност ще ударя главите ви една в друга и ще ви завлека обратно при пазителите.*

— Ние можем да помогнем — заяви Виктор. Докосна леко брат си по рамото. Робърт трепна, откъсна поглед от Соня и го насочи към брат си. — Вашите методи са обречени на провал. Ако искаш отговори, има един-единствен начин...

Соня реши да действа. Дмитрий все още беше до нея, но наблюдаваше и нас. И разбира се, аз изцяло се бях съсредоточила върху драмата с Виктор. Това бе най-добрата възможност, която щеше да ѝ се предостави.

С невероятната сила, която притежава всеки стригой, тя се отгласна от креслото. Веригата все още бе увита около нея, но бързината и силата на движението бяха достатъчни, за да я скъсат на две места. Знаех, че с още един напън тя ще се освободи напълно. С раздвоено внимание или не, Дмитрий за секунда се хвърли върху нея, както и аз. Тя се замята, като използваше цялата си сила и бързина, за да се отърси от веригата. Ако успееше да се освободи, ни предстоеше още една свирепа схватка. Двамата с Дмитрий се спогледахме за миг. Знаехме, че мислим едно и също. Първо, как ще я задържим отново? Може би щяхме да успеем да поправим веригата, но трябваше да я размотаем и омотаем отново, което беше невъзможно. Освен това и двамата осъзнавахме, че можеше да не успеем да я обуздаем за втори път, а наоколо беше пълно с невинни. Те не можеха да се бият, но Соня можеше някак си да се възползва от тях.

Оставаше ни единствено да продължаваме да я удържаме. Щеше да е по-лесно, ако я притиснем към равна повърхност като пода, отколкото към хлътнолото кресло. То се тресеше, докато тя се бореше с нас и ние се опитвахме да го нагласим в по-удобно положение. Дмитрий държеше кола си — аз бях оставила моя на пода — и одраска с върха му кожата ѝ, което ни предостави известно предимство в схватката. Соня нададе вик на ярост и аз се изпълних с надежда, че ще успеем да я омаломощим. Но по-вероятно, не. Ние щяхме първи да се

пречупим. Пулсиращата болка в главата ми бе доказателство, че не бях във върховата си форма.

С периферното си зрение улових някакво движение, повод за нова тревога. Робърт Дору се бе насочил към нас и в ръката си държеше сребърен кол. Гледката беше толкова странна и неочаквана, че се забавих да предупредя Дмитрий. Когато трудноподвижният ми мозък се раздвижи, вече беше твърде късно.

— Не! — изкрещях, като видях, че Робърт вдига кола. — Не я убивай!

Дмитрий се извъртя и видя Робърт, но не можеше да направи нищо. Двата с Дмитрий бяхме създали идеалните условия. Държахме Соня неподвижна, а гърдите ѝ бяха открити. Чудесна мишена за Робърт. Отчаяно се питах какво да правя. Ако го спра, Соня ще се освободи. Ако не го направя, той можеше да убие единствения ни шанс да открием кой е...

Твърде късно. Колът се заби със сила, която ме шашна. На Лиса ѝ беше много трудно да прободне Дмитрий и аз предположих, че същото ще важи и за някой като Робърт, който беше по-стар и изглеждаше толкова крехък. Но не. Наложих му се да използва двете си ръце, но колът влезе в гърдите на Соня и прониза сърцето ѝ.

Соня изкрещя неистово. Ярка, ослепително бяла светлина изпълни внезапно стаята, като в същия миг една невидима сила ме отхвърли настрана. Ударих се в стената, ала мозъкът ми едва регистрира болката. Малката къща се разтърси и с едната си ръка се опитах да се уловя за нещо. Стиснах очи, но продължавах да виждам звезди. Времето спря своя ход. Сърцето ми също забави своя.

Тогава всичко спря. Всичко. Светлината. Трептенията. Дишах нормално. Всичко беше притихнало и застинало, сякаш случилото се преди малко е било само сън.

Примигнах, опитвайки се да проясня зрението си и да видя какво става. Изправих се, олюлявайки се, и видях, че и Дмитрий прави същото. Изглежда той също е бил захвърлен, но вместо да се удари в стената, се бе подпрял на нея. Робърт лежеше проснат на пода, а Виктор се спусна към него, за да му помогне. Сидни стоеше като замръзнала.

А Соня?

— Невероятно — прошепнах.

Соня все още беше в креслото и от начина, по който се бе свлякла назад, беше очевидно, че е била поразена от същата сила, стоварила се и върху нас. Веригата все още я опасваше, но тя бе спряла да се извива и мятта, за да се освободи. Върху скута ѝ лежеше сребърният кол, който до преди минута държеше Робърт. Соня бе успяла да измъкне едната си ръка изпод веригата и сега пръстите ѝ се плъзнаха по сребърната повърхност на кола. Очите ѝ се разшириха от учудване — бистри, небесносини очи.

Робърт беше върнал Соня в света на живите. Тя вече не беше стригой.

Когато Лиса спаси Дмитрий, почувствах силата на магията през връзката, необятно и всепоглъщащо усещане. Да наблюдавам чудото сега, без пряката връзка с Лиса, беше не по-малко невероятно изживяване. Виктор беше зает с Робърт, но ние останалите се взирахме изумено в Соня. Аз продължавах да търся нещо — *каквото и да е* — което да съдържа дори и малък намек за предишното ѝ състояние.

Нямаше нищо. Кожата ѝ беше с характерната за мороите бледност, но излъчваше топлината на живота, със съвсем лек розов оттенък — не като при стригоите, които бяха лишени от пигментация. Очите ѝ бяха зачервени, но вследствие на напирещите сълзи. Около ирисите ѝ нямаше ужасяващи, червени пръстени. А изражението им... нямаше жестокост, нито злоба. Това не бяха очите на някой, който само до преди минути заплашваше да убие всички ни. Бяха пълни с изумление, страх и смут. Не можех да откъсна поглед от нея.

Чудо. Още едно чудо. Дори след като видях как Лиса превърна Дмитрий обратно в дампир, една скрита част от мен вярваше, че никога повече нямаше да видя нещо подобно. Така беше с чудесата. Случваха се само веднъж в живота. Имаше много дебати дали могат да се спасят всички стригои по света, разговори, които замряха, когато трагедията с убийството на кралицата засенчи всичко останало. Малкият брой морой, които владееха магията на духа, също не допринасяха за популяризирането на идеята, а и освен това всички осъзнаваха колко е трудно за един морой да прониже стригой със сребърен кол. След като обучени пазители губеха битката със стригоите, как един морой щеше да успее да ги прониже? Е, имаше отговор: ако стригоят е предварително усмирен. Един морой можеше да забие кола с две ръце, особено с помощта на опитен пазител. Свят

ми се зави от разкриващите се възможности. Магията на Робърт беше силна, но той беше стар и с крехко здраве. И все пак, щом той успя, защо и всеки друг владеец магията на духа да не може? Той го бе направил да изглежда почти лесно. Дали Ейдриън можеше да го направи? Дали Лиса би могла отново да сътвори чудо?

Чудо. Соня Карп беше живото, дишащо чудо.

И внезапно тя се разкрепя.

Отначало беше нисък вой, който бързо се усилваше. Звукът ме изтръгна от фантазиите, но не знаех как точно да реагирам. Но Дмитрий знаеше. Колът падна от ръката му, спусна се към Соня и припряно започна да я освобождава от веригата. Тя се изви и загърчи при докосването му, но в движенията ѝ вече липсваше онази свръхестествена сила на неживото чудовище, търсещо отмъщение. Това бяха движения на отчаяно и ужасено живо същество.

Бях омотала веригата доста здраво, но Дмитрий я разви за секунди. След като Соня беше свободна, той седна в креслото и я притегли към себе си, като ѝ позволи да зарови лице на гърдите му, докато тялото ѝ се разтърсваше от ридания. Преглътнах. Дмитрий също плака, когато отново стана дампир. В съзнанието ми се мярна странният образ на новородени бебета. Дали плачът бе естествена реакция на всички новородени — или в случая преродени, — идващи на този свят?

Внезапно движение привлече вниманието ми. Очите на Сидни бяха разширени и тя понечи да пристъпи към Дмитрий, за да го спре.

— Какво правиш? — извика. — Не я освобождавай!

Дмитрий не ѝ обърна внимание, а аз сграбчих ръката ѝ и я дръпнах назад.

— Всичко е наред, всичко е наред. — Не можеш да позволя Сидни да изпадне в паника. — Тя не е стригой. Погледни я. Тя е морой.

Тя поклати бавно глава.

— Не е възможно. Нали я видях преди малко.

— Същото се случи и с Дмитрий. Съвсем същото. Не смяташ, че той е стригой, нали? Вярваш му. — Пуснах я и тя застана нащрек, а по лицето ѝ бе изписано недоверие.

Погледнах надолу към братята и осъзнах, че положението им може да е по-сериозно, отколкото смятах. Робърт, макар и да не беше

стригой, беше толкова блед, че спокойно можеше да мине за такъв. Очите му бяха празни, а от полуотворената му уста се бе проточила лига. Явно бях избързала с преценката от преди малко, че възстановяването на стригой е лесно. Той я бе пронизал като професионалист, но очевидно имаше странични ефекти. Виктор се опитваше да окуражи брат си, като му шепнеше нежни и успокоителни думи. А върху лицето на Виктор... ами, беше изписан израз на състрадание и страх, какъвто не бях виждала преди. Мозъкът ми не знаеше как да го съгласува с утвърдения образ на безскрупулен злодей, който си бях изградила за него. Сега изглеждаше добър и нежен.

Виктор вдигна глава към мен и устните му се извиха в горчива усмивка.

— Какво, нима ти се изчерпаха остроумните и саркастични забележки? Би трябвало да си щастлива. Ние ти дадохме това, което искаше. Искаше да получиш отговори от Соня Карп, нали? — Кимна към нея. — Върви да ги получиш. Цената им определено е много висока.

— Не! — възкликна Дмитрий. Той все още притискаше Соня до гърдите си, но при думите на Виктор нежното му изражение стана кораво и решително. — Да не си полудял? Не видя ли какво стана току-що?

Виктор повдигна вежди.

— Да. Забелязах.

— Тя не е в състояние да отговаря на никакви въпроси! Тя е в шок. Оставете я на спокойствие.

— Не се дръж така, сякаш *тя* е страдащата в случая — сръза го Виктор. Извърна се към Робърт и помогна на брат си да стане и отиде до дивана. Робърт едва движеше краката си, които трепереха и се огънаха, преди да се отпусне върху дивана. Виктор го прегърна. — Ще се оправяш. Всичко ще бъде наред.

— Дали? — попитах неуверено. Робърт не изглеждаше никак добре. Мислите ми от преди малко как владеещите духа ще спасяват стригойте, ставаха все по-нереалистични. — Той... той го е правил и преди и се е възстановил, нали? А и Лиса е добре.

— Тогава Робърт беше доста по-млад, както и Василиса — отвърна Виктор и потупа брат си по рамото. — А и това едва ли може да се нарече обикновена магия. Дори да го направиш само веднъж, е

нещо велико. А два пъти? Двамата с теб знаем как действа духът, а този подвиг взема своя дан от тялото и от ума. Робърт направи огромна саможертва заради теб.

Предполагам, че беше истина.

— Благодаря ти, Робърт — промълвих. Думите се отрониха несигурно от устните ми. Робърт изглежда не ме чу.

Дмитрий се изправи със Соня на ръце. Тя все още плачеше, но риданията ѝ стихваха.

— Тя трябва да си почине — рече той рязко. — Повярвай ми, нямаш представа какво преживява в момента.

— О, вярвам ти — отвърнах.

— Вие сте идиоти — отсеке Виктор. — И двамата.

Беше истинско чудо, че кръвнишкият поглед на Дмитрий не прикова Виктор към пода.

— Засега не позволявам никакви разпити.

Кимнах в знак на съгласие. И без това не знаех какво друго да направя. Когато Лиса бе върнала Дмитрий, се бе изпълнила със същото пламенно желание да го закриля. Той може и да не беше променил Соня, но беше единственият сред нас, който знаеше през какво преминава тя. Зная, че на самия него му беше много трудно да се приспособи и че първоначалните чувства след промяната. Като това дори не включваше последвалата депресия.

Дмитрий мина покрай нас и отнесе Соня в спалнята ѝ. Сидни ги наблюдаваше как излизат, сетне погледна към дивана, където Виктор все още седеше до брат си, праметнал ръка през раменете му. Пълните ѝ с учудване очи срещнаха моите.

— Бях чула... но не вярвах.

— Понякога и аз се питам истина ли е — уверих я. — Това е против всички правила на вселената.

За моя изненада тя докосна малкия златен кръст, висящ на верижката около шията ѝ.

— Някои правила са по-големи от Вселената.

Виктор се изправи от дивана, очевидно доволен, че Робърт си почива. Напрегнах се. Като оставим настрана чудесата, той си оставаше престъпник, когото възнамерявах да заловя. Виктор пристъпи към мен и снижи глас.

— Съжалявам, че прекъсвам метафизичната ви полемика, но трябва да ме изслушаш — заяви той. — Бъди внимателна, Роуз. Много внимателна. Сега много неща зависят от теб. Не позволявай любимият ти вълк да ти попречи да разбереш какво знае Соня.

— Но той е прав! — възкликнах. — Минали са едва пет минути! Това, което тя преживя... което и двамата са преживели... ами, то е нещо велико. Наистина е огромна промяна. На него също му бе нужно време, за да се възстанови и да се приспособи към спасението си. След като тя приеме промяната си, ще ни помогне.

— Сигурна ли си? — присви очи Виктор. — Дали *тя* мисли, че е била спасена? Ти забравяш, че Беликов бе превърнат в стригой против волята си, но не и тя.

— К-какво казваш? Че тя ще се опита отново да стане стригой? Той сви рамене.

— Казвам, че трябва много скоро да получиш отговорите, които търсиш. И не я оставяй сама.

С тези думи Виктор се обърна и се запъти към кухнята. Върна се след миг с чаша вода. Робърт я пресуши жадно, след което потъна в дълбок сън. Въздъгнах и се облегнах на стената до Сидни. Чувствах се напълно изтощена. Тялото все още ме болеше от скорошната схватка.

— Сега какво? — попита Сидни.

Дмитрий се върна след малко и погледна за кратко към Робърт.

— Тя също заспа — осведоми ме. — Трансформацията е трудна. — Видях мъката, стаена в очите му, и се запитах кои ли спомен го терзае сега. Споменът, че е бил променен? Споменът, че е бил стригой?

— Не мисля, че трябва да оставяме Соня сама — заявих. С крайчеца на окото си зърнах самодоволната усмивка на Виктор. — Някой трябва да остане при нея, в случай че се събуди. Сигурно ще бъде объркана и няма да знае какво става.

Дмитрий остана мълчалив няколко секунди, докато внимателно ме изучаваше. Познаваше ме достатъчно добре, за да знае, че може да имам и нещо друго наум. За щастие това, което казах, звучеше напълно разумно и той не откри недостатък в логиката ми.

— Права си. Имаш ли нещо против да останеш при нея — обърна се към Сидни.

Отчаяно затърсих подходящите думи. Не, не. Не и Сидни. Ако Соня се обърне срещу нас, се нуждаем от някой, който да я

наблюдава — някой, който може да се бори с нея. Сидни, навярно досетила се за проблема ми, ме спаси от участието да излъжа Дмитрий или да му кажа истината за тревогите си.

— Тя не ме познава и това може да влоши нещата, когато се събуди. Освен това... — Сидни доби онова отвратено изражение, характерно за всички алхимици. — Няма да се чувствам удобно в компанията на някой, който само допреди пет минути е бил стригой.

— Тя не е стригой! — възмути се той. — Тя е абсолютно, напълно морой! — Дори аз се стреснах от острия му тон, но не бях съвсем изненадана от яростната му реакция. Беше му много трудно да убеди останалите, че е променен. Лицето му малко омекна. — Зная, че е трудно да се повярва, но тя наистина е напълно променена.

— Тогава аз ще остана с нея — предложих.

— Не, не — поклати глава Дмитрий. — Сидни е права за едно. Соня може да е объркана. По-добре е там да е някой, който наистина разбира какво се е случило.

Понечих да възразя, че аз съм единствената, която Соня познава, но реших, че е по-добре да остана при братята. В момента може и да изглеждаха безобидни, но не им вярвах. Очевидно Дмитрий също. Той пристъпи към мен, наведе се и заговори само на сантиметър от ухото ми.

— Не ги изпускай от поглед — промърмори. — В момента Робърт е напълно изтощен, но може да се съвземе много по-скоро, отколкото смятаме.

— Зная.

Той понечи да се извърне, сетне ме погледна отново. Заповедническата му физиономия омекна и лицето му доби замислено, почти благоговейно изражение.

— Роуз?

— Да?

— Така... ли беше, когато Лиса ме промени?

— Повече или по-малко.

— Не съм осъзнавал... беше... — Запъна се, търсейки подходящите думи. Толкова нетипично за Дмитрий. — Начинът, по който светлината изпълни стаята, начинът, по който тя се промени. Да видиш как животът се заражда от смъртта... това беше...

— Красиво? — подсказах му.

Той кимна.

— Живот като този... не може, не, *не бива* да се пропилява.

— Да — съгласих се. — Не бива.

В този миг видях, че нещо в него се раздвижи. Беше малко, също както на онази алея, но знаех, че още едно парче от травмата, че е бил стригой, се бе отчупило.

Той не каза нищо повече и аз го изпратих с поглед, докато излизаше от стаята. Тъй като нямаше какво друго да прави, Сидни седна на пода с кръстосани крака и книга в скута. Книгата остана затворена, явно мислите ѝ бяха някъде другаде. Междувременно Виктор се настани в едно кресло и се облегна назад. Той не изглеждаше толкова зле като Робърт, но умората бе набраздила лицата и на двамата братя. Добре. Колкото по-дълго бяха извън строя, толкова по-добре. Донесох един стол от кухнята, така че да седя и да наблюдавам стаята. Всичко беше спокойно.

Чувствах се като детегледачка и в известен смисъл бях. Беше дълъг ден, а нощта скоро потопи в мрак прозорците. Това ме обезпокои. Нищо чудно Соня да имаше другарчета, които можеха да се отбият. Фактът, че Донован я познаваше, означаваше, че не е съвсем отхвърлена от общността им. Това ме караше да съм още по-бдителна, ала в същото време умората почти ме надвиваше. Братята вече спяха. Сидни, навярно в опит да се върне към човешкото разписание, намери одеяло и възглавница и си устрои импровизирано легло на пода.

А аз? Аз бях по средата между вампирското и човешкото разписание. Имах чувството, че и с Дмитрий беше така. Всъщност ние следвахме разписанието *прави каквото трябва*, според което дългият сън бе изключен.

Жужене на задоволство и удивление внезапно отекна през връзката. Не усетих опасност или заплаха, но любопитството ме накара да проверя какво става с Лиса. Дори и да бях в съзнанието ѝ, знаех, че тялото ми ще остане нащрек, а и исках да разбера как бе свършил изпитът на Лиса.

Страхотно, разбира се. Тя се бе върнала в двора изморена, но горда от себе си. Не беше единствената. Останалата част от спътниците ѝ имаха подобни изражения, с изключение на Ава Дроздов. Тя бе единствената, която не бе издържала, и бе използвала мобилния телефон, за да повика помощ. Лиса бе изненадана, че Ава се

е провалила. По-скоро бе очаквала Маркър Лазар да не издържи. Но не, възрастният мъж бе успял някак си да се справи, което означаваше, че продължава в надпреварата за трона. Докато пътуваха към двора, Ава отказваше да срещне нечий поглед и се взираше упорито през прозореца на вана. Тя щеше да остане член на Кралския съвет, ала борбата ѝ за трона бе приключила.

На Лиса ѝ беше мъчно за нея, но нищо не можеше да се направи. Изпитите бяха това — начин да се излъчат най-добрите кандидати. А и Лиса си имаше свои проблеми. Да остане будна през деня, противоречеше изцяло на вампирското разписание. Сега жадуваше единствено да се върне в двора, да се добере до стаята си и да спи с часове. Искаше малко спокойствие.

Вместо това я посрещна възторжена тълпа.

ГЛАВА 19

Колите спряха в сравнително уединена част на кралския двор и да се озове на място, гъмжащо от нетърпеливи морои, си беше шок за Лиса. Пазителите се движеха сред тълпата като призраци, както по време на сесията с номинациите, опитвайки се да въдворят ред, доколкото изобщо бе възможно. Множеството продължаваше да се тълпи, запречвайки пътя, докато вановете се опитваха да стигнат до гаражите, а любопитни лица се взираха през прозорците им в опит да зърнат кралските кандидати.

Лиса се бе втренчила слисано в тълпата, почти изплашена да излезе, а Ариана ѝ се усмихна успокояващо.

— Това е нормално. Всички искат да разберат кой е издържал и кой не е. Особено *те* искат да узнаят. — Наклони глава към предната част на вана. Като се вгледа през предното стъкло, Лиса видя останалите шестима кандидати. Тъй като изпитът в гората можеше да се проведе с ограничен брой, групата бе разделена на две. Останалите от кандидатите щяха да държат същия изпит утре и несъмнено бяха любопитни да разберат кои от съперниците им са издържали днешния.

Лиса бе привикнала на ред и благоприличие, когато се движеше сред кралските особи, затова сега бе поразена да види нетърпението и полудата, които ги бяха обхванали. Разбира се, „обикновените“ морои, пристигнали в двора, също се бяха смесили с тълпата, бутаха се, надничаха с изпънати вратове над главите на останалите, за да разберат какво се бе случило.

От тълпата се разнасяха викове с имената на кандидатите и аз почти се изненадах, че не пееха песни и не развяваха знамена.

Лиса и спътниците ѝ слязоха от вана и бяха посрещнати с бурни приветствия. Бе съвсем очевидно кой е издържал изпита и кой се е провалил. Това още повече взриви тълпата. Лиса стоеше като прикована към земята, взирайки се в пространството и чувствайки се изгубена. Беше едно да обсъжда плюсовете от участието си в

надпреварата за кралския трон с приятелите си, а съвсем различно изведнъж да се озове наред цялата суматоха, съпътстваща изборите.

Вниманието ѝ бе съсредоточено върху няколко неща: моята безопасност, да открие убиеца и да издържи изпитите. Сега, озовала се сред това разбунено множество, тя осъзна, че изборите са по-важни от нея, по-важни от всичко, което си бе представляла. За присъстващите те не бяха шега. Не бяха тактически ход, за да се заобиколи законът и да се спечели време. Фигуративно казано, животът им зависеше от техния изход. Всичките тези морои и дампери живееха в различни страни и се подчиняваха на съответните закони, но освен това се подчиняваха и на *това* правителство, което ръководеше съдбите им от кралския двор. Управлението му се простираше из целия свят и оказваше влияние върху живота на всеки дампир или морой, избрал да остане в нашето общество. Да, ние имахме право на глас, но кралят или кралицата определяха бъдещето ни.

Пазителите, отговарящи за реда, най-сетне дадоха знак на членовете на семействата, че могат да минат през тълпата и да отидат при излъчените от тях кандидати. Лиса нямаше такива близки. И Джанин и Еди — въпреки предишните им уверения — бяха получили временни назначения, които не им позволяваха да бъдат непрекъснато с Лиса, а тя нямаше семейство, което да я посрещне. Изоставена сама, се почувства замаяна сред целия този хаос, все още стъписана от мига на прозрение. В нея се бореха противоречиви емоции. Това, че мамеше всички, я караше да се чувства недостойна, искаше ѝ се още сега да обяви, че се отказва от номинацията. В същото време внезапно изпита желание да се покаже достойна за изборите. Искаше да държи главата си високо изправена и да преодолее всички изпити с гордост, въпреки че се явяваше на тях със скрити подбуди.

Една силна ръка най-сетне сграбчи нейната. Кристиан.

— Хайде, да се махаме отгук. — Той я задърпа, докато си проправяше път през зяпачите. — Хей — подвикна на двама от пазителите, застанали в края на множеството. — Ще помогнете ли, за да проправим път на принцесата?

За пръв път го виждах да се държи като кралска особа, с авторитет и достойнство, присъщи на ранга му. За мен той беше заядливиет и циничен Кристиан. Според правилата на обществото на мороите, сега, след като бе навършил осемнадесет години, към него

официално трябваше да се обръщат с „лорд Озера“. Бях го забравила. Но не и двамата пазители. Те се спуснаха към Лиса и помогнаха на Кристиан да проправи път в тълпата. Лицата край нея бяха размазани, а шумът се бе превърнал в приглушено бучене. При все това от време на време нещо достигаше до нея. Скандирането на името ѝ. Викове за завръщането на дракона, който бе символ на рода Драгомир. *Това е реално*, не спираше да си повтаря тя. *Това е реално*.

Пазителите я преведоха умело през масите и я поведоха през земите на кралския двор към нейната сграда. Разделиха се с нея чак след като се увериха, че е в безопасност, и тя любезно им благодари за помощта. Когато двамата с Кристиан се озоваха най-послед в стаята ѝ, Лиса се отпусна на леглото, все още замаяна от преживяното.

— О, Господи! — промълви. — Това беше лудост.

Кристиан се усмихна.

— Коя част? Групата по възторженото посрещане? Или самият изпит? Изглеждаш така, сякаш току-що... ами, не съм сигурен какво си направила току-що.

Лиса се огледа набързо. Докато пътуваха обратно към кралския двор, ѝ бяха дали кърпи, но дрехите ѝ все още бяха влажни и измачкани. Обувките и дънките ѝ бяха целите оплескани с кал и дори не ѝ се мислеше в какво състояние е косата ѝ.

— Да, ние...

Думите заседнаха на езика ѝ и не защото внезапно бе решила да не му разказва.

— Не мога да го кажа — прошепна. — Наистина действа. Магията не ми позволява.

— Каква магия? — учуди се той.

Лиса нави ръкава си и повдигна превръзката, за да му покаже малката татуирана точка върху ръката си.

— Това е магия на внушението, възпира ни да говорим за изпита. Като тази, която имат алхимиците.

— Леле! — подсвирна Кристиан, искрено впечатлен. — Никога не съм вярвал, че наистина действа.

— Предполагам, че аз също. Наистина е странно. Искам да говоря за това, но просто... не мога.

— Всичко е наред — успокои я Кристиан и отметна мокър кичур коса от челото ѝ. — Ти взе изпита. Само това има значение.

Съсредоточи се върху тази мисъл.

— Единственото, върху което искам да се съсредоточа в момента, е един душ, което е донякъде странно, като се има предвид колко съм мокра. — Но не помръдна, а вместо това се вторачи в отсрещната стена.

— Хей — нежно я повика Кристиан. — Какво не е наред? Да не би тълпата да те уплаши?

Лиса се извърна към него.

— Не, тъкмо в това е цялата работа. Искам да кажа, те бяха доста страшни. Но аз осъзнах... не зная. Осъзнах, че съм част от важен процес, който се случва, откакто...

— Свят светува? — подразни я Кристиан, цитирайки тъпото изказване на Нейтан.

— Почти — отвърна тя и се усмихна леко, но усмивката ѝ бързо помръкна. — Това надхвърля традициите, Кристиан. Изборите са сърцевината на нашето общество. Дълбоко вкоренени. Ние можем да си говорим за промяна на законите за възрастта или каквото и да е, но това е древно. И всеобхватно. Онези хора там, те не всички са американци. Дошли са от различни страни. Понякога забравям, че независимо че дворът се намира тук, той управлява всички морои. Това, което става тук, оказва влияние върху целия ни свят.

— И какво искаш да кажеш с всичко това? — попита Кристиан. Той познаваше Лиса. Разбираше я и я обичаше. Помежду им имаше синхрон, както между мен и Дмитрий. Обаче понякога мислите на Лиса поемаха в посока, която не можеше да отгатне. Той никога нямаше да го признае, но аз знаех, че част от любовта му се дължи на това, че Лиса — за разлика от мен, за която всички знаеха, че съм прибързана и буйна — винаги изглеждаше образец на спокойствие и здрав разум. И тогава изведнъж тя правеше нещо напълно неочаквано. Тъкмо тези моменти го очароваха, но понякога го плашеха, защото не знаеше доколко духът влияе върху действията ѝ. Сега беше един от тези моменти. Той знаеше, че изборите я стресират и също като мен знаеше, че това може да събуди най-лошото.

— Ще се отнеса сериозно към тези изпити — заяви Лиса. — Ще бъде... ще бъде срамата да не го направя. Обида за обществото ни. Основната ми цел е да открия кой е натопил Роуз за убийството, но

междувременно ще се явя на тези изпити като някой, който наистина възнамерява да седне на трона.

Кристиан се поколеба, преди да заговори — нещо, което рядко му се случваше.

— *Искаш* ли да бъдеш кралица?

Това изтръгна Лиса от отнесеното ѝ философстване за традиции и чест.

— Не! Разбира се, че не! Та аз съм само на осемнадесет. Дори още нямам право да пия алкохол.

— Това никога не те е спирало да го правиш — изтъкна той, верен на себе си.

— Говоря сериозно! Искам да отида в колеж. Искам Роуз да се върне. *Не искам* да управлявам мороите.

В сините очи на Кристиан блесна дяволита искра.

— Знаеш ли, леля Таша се шегува, че от теб би излязла много по-добра кралица от всички останали, само дето понякога... не мисля, че се шегува.

Лиса изпъшка и се просна върху леглото.

— Аз я обичам, но май ще се наложи да я обуздаем. Ако някой наистина може да наложи промяна на закона, то това ще е тя и нейните приятели активисти.

— Е, не се тревожи. Работата е там, че „нейните приятели активисти“ протестират срещу толкова много неща, че обикновено не могат едновременно да застанат зад една и съща кауза. — Кристиан се излетна до нея и я придърпа по-близо. — Но независимо от всичко, мисля, че от теб ще излезе страхотна кралица, принцесо Драгомир.

— Ще се измърсиш — предупреди го тя.

— Вече съм си мръсен. О, искаш да кажеш от дрехите ти? — Кристиан обви ръце около нея, нехаещ за мокрото ѝ и кално облекло. — Прекарал съм по-голяма част от детството си сврян на един пращен таван и притежавах всичко на всичко само една риза. Наистина ли мислиш, че ми пука за тази тениска?

Тя се засмя и после го целуна, освобождавайки за миг съзнанието си от всички тревоги, за да се отдаде на насладата на устните му. Като се имаше предвид, че двамата бяха в леглото, се запитах дали не е време да се оттегля. Но след няколко секунди Лиса се изтръгна от прегръдката му и въздъхна доволно.

— Знаеш ли, понякога ми се струва, че те обичам.

— Понякога? — попита той с престорен гняв.

Тя разроши косата му.

— През цялото време. Но трябва да те държа под напрежение.

— Смятай, че съм съвсем напрегнат.

Приблужи отново устни към нейните, но се спря, когато на вратата се почука. Лиса се отдръпна, но двамата останаха прегърнати.

— Не отваряй — прошепна Кристиан.

Лиса се намръщи и се загледа към дневната. Измъкна се от прегръдките му и отиде до вратата. Когато беше на няколко крачки от нея, кимна доволно.

— Ейдриън е.

— Още по-основателна причина да не отваряш — нацупи се Кристиан.

Лиса не му обърна внимание и отвори вратата. И наистина, на прага стоеше моето непредсказуемо, екстравагантно и неустойимо гадже.

— Възможно. Най-неподходящият. Момент — чух Кристиан да казва иззад Лиса.

Ейдриън огледа изпитателно Лиса, сетне погледът му се насочи към Кристиан в другия край на апартамента.

— Тъхъ — промърмори Ейдриън и прекрачи прага. — Ето значи как смятате да разрешите проблема със семейството. Малки Драгомирчета. Добра идея.

Кристиан стана и се запъти към тях.

— Да, уцели в десетката. Ти прекъсваш официална сесия на съвета.

Ейдриън беше облечен в обикновени дънки и черна тениска, макар че на него приличаха на дизайнерски дрехи. Всъщност навярно бяха. Господи, липсваше ми. Всички ми липсваха.

— Какво става? — попита Лиса.

Докато Кристиан явно смяташе появата на Ейдриън като лична обида, Лиса знаеше, че Ейдриън не би дошъл без основателна причина, особено толкова рано — в началото на деня за мороите. Въпреки че устните му бяха извити в обичайната му ленива усмивка, аурата му проблясваше възбудено и нетърпеливо. Той имаше новини.

— Спипах го — рече Ейдриън. — Приклеших го в капана.

— Кого? — слиса се Лиса.

— Онзи идиот Блейк Лазар.

— Какво искаш да кажеш с това, че си го „приклешил в капана“?
— попита Кристиан не по-малко изненадан от Лиса. — Поставил си капан за мечки на тенис корта или нещо подобно?

— Искан ми се. Той е в „Горящата стрела“. Току-що поръчах по още едно питие, така че, ако побързаме, ще го заварим. Мисли, че съм излязъл да изпуша една цигара.

Съдейки по миризмата, носещата се от Ейдриън, Лиса имаше чувството, че е направил точно това. И сигурно е споделил по питие с приклевания.

— Бил си толкова рано в бара?

Ейдриън сви рамене.

— За човешката раса не е рано.

— Но ти не си...

— *Стига*, братовчедке. — Цветовете на аурата на Ейдриън не бяха помътнели като някой, който е напълно пиян, но... да, той определено бе изпил няколко питиета. — Ако хубавецът Амброуз е бил прав за леля Татяна, този тип може да ни каже имената на другите ревниви жени.

— А ти защо не го попита? — поинтересува се Кристиан.

— Защото ще е грешно и извратено да разпитвам за сексуалния живот на леля си — отвърна Ейдриън. — Докато Блейк ще бъде повече от щастлив да си поговори с нашата очарователна принцеса.

Лиса наистина искаше да си легне, но възможността да открие нещо, което би могло да ми помогне, я зареди с нова енергия.

— Добре, позволете ми поне да се преоблека и да се среща.

Докато тя се преобличаше в банята, чу Ейдриън да казва на Кристиан:

— Знаеш ли, ризата ти е малко развлечена и мърлява. Струва ми се, че трябва да положиш малко повече усилия за външността си, след като си гадже на принцеса.

Петнадесет минути по-късно тримата крачеха към бара, скътан в административни сграда. Била съм там и преди, като първоначално реших, че това е доста странно място за един бар, но след последното ми наказание да подреждам архивите, стигнах до заключението, че ако

ще се препитавам с канцеларска работа, вероятно ще се нуждая от бърз източник на алкохол, при това да ми е под ръка.

Барът тънеше в полумрак, за да осигури подходящо настроение, както и за удобство на мороите. Като оставим настрана шегата на Ейдриън, наистина беше рано за мороите и вътре имаше само двама клиенти. Ейдриън даде знак на барманката, което, предполагам, беше някакъв сигнал за поръчка, защото жената мигом се извърна и започна да налива питие.

— Хей, Ивашков! Къде беше? — подвикна някакъв глас.

Лиса се огледа и след минута зърна един самотен тип, седнал зад масата в ъгъла. Ейдриън ги поведе натам и когато приближиха, Лиса видя, че типът е млад, вероятно на възрастта на Ейдриън, с къдрава черна коса и блестящи синьозелени очи, които донякъде ми напомнях последната вратовръзка на Ейб. Сякаш някой бе смесил в едно разкошните цветове на очите на Кристиан и Ейдриън. Той имаше гъвкаво и мускулесто тяло — доколкото яко можеше да бъде тялото на един морой — и въпреки че беше с гаджето си, Лиса не можеше да не се възхити колко готино изглежда.

— Ходих да доведа по-прилична компания — отвърна на въпроса му Ейдриън, като издърпа един стол.

Мороят забеляза спътниците му и скочи. Улови ръката на Лиса, наведе се и я целуна.

— Принцесо Драгомир, за мен е чест най-сетне да се запозная с вас. От разстояние сте красива. Отблизо? Божествена.

— Това — обяви Ейдриън превзето — е Блейк Лазар.

— Приятно ми е да се запознаем — усмихна му се Лиса.

Блейк засия.

— Може ли да ви наричам Василиса?

— Можеш да ме наричаш Лиса.

— Можеш също така — додаде Кристиан — вече да пуснеш ръката й.

Блейк го изгледа, но се забави, преди да пусне ръката на Лиса — изглеждаше много горд от тези няколко допълнителни секунди.

— Виждаш съм те. Криспин Озера, нали?

— Кристиан — поправи го Лиса.

— Добре. — Блейк издърпа един стол, все още вживял се в ролята на изискан кавалер. — Моля, присъединете се към нас. — Не си

даде труд да предложи стол и на Кристиан, който на всяка цена искаше да бъде близо до Лиса. — Какво ще желаеш за пиене? Аз черпя.

— Нищо — отвърна Лиса.

В този миг се появи барманката с питието на Ейдриън и още едно за Блейк.

— Никога не е прекалено рано за едно хубаво питие. Питай Ивашков. Ти започваш още щом се изтърколиш от леглото, нали?

— Държа бутилка скоч на нощното си шкафче — призна си Ейдриън с нехаен тон. Лиса се отвори за аурата му. Тя беше блестяща и златна като на всички владеещи магията на духа, но леко помътняла от алкохола. В нея се забелязваха също леки оттенъци на червено — не истински гняв, но раздразнителност. Лиса си припомни, че нито Ейдриън, нито Амброуз имаха добро мнение за този Блейк.

— И така, какво ви доведе тук двамата с Кристофър? — попита Блейк. Допи чашата си, пълна с някаква кехлибарена течност, и я остави до новата чаша.

— *Кристиан* — уточни Кристиан.

— Преди малко си говорехме за леля ми — поде Ейдриън. Отново прозвуча непринудено, но колкото и да искаше да изчисти името ми, ровенето в подробностите около убийството на Татяна очевидно го притесняваше.

Усмивката на Блейк леко помръкна.

— Колко потискащо. И за двама ви. — Последното беше отправено към Ейдриън и Лиса. Кристиан все едно не съществуваше. — Макар че съжалявам за Хатауей — този път се обърна само към Лиса. — Чух колко си била разстроена. Кой би могъл да предположи?

Лиса разбра, че той говори за престорения ѝ гняв и болка от моето предателство.

— Ами — заговори тя горчиво, — предполагам, че просто не познавам хората. Преди това е имало милион признаци. Просто не съм им обърнала внимание.

— Ти сигурно също си много разстроен — намеси се Кристиан. — Чухме, че двамата с кралицата сте били доста близки.

Усмивката на Блейк се завърна.

— Да... познавахме се много добре. Тя ще ми липсва. На някои може и да се струваше студена, но повярвайте ми, знаеше как да се забавлява. — Погледна към Ейдриън. — Ти би трябвало да го знаеш.

— Не и като теб. — Ейдриън отпи от питието си. Мисля, че му беше нужно, за да сдържи някоя хаплива забележка, и честно да си призна, му съчувствах. Всъщност направо се възхищавах на самообладанието му. Ако бях на негово място, досега да съм цапардосала Блейк по физиономията. — Или Амброуз.

Сияйната усмивка на Блейк се трансформира в злобна гримаса.

— Той ли? Онази руса курва? Той не заслужаваше да се доближава до нея. Не мога да повярвам, че му позволиха да остане в двора.

— Той всъщност смята, че *ти* си убил кралицата — подхвърли Лиса и побърза да добави: — Кое е абсурдно, след като всички доказателства сочат, че Роуз го е направила. — Това не бяха точните думи на Амброуз, но тя искаше да провокира реакцията на Блейк. И успя.

— Той смята какво? — Да. Определено нямаше и следа от усмивка. Без нея вече не изглеждаше толкова готин, колкото преди малко. — Лъжливо копеле! Аз имам алиби и той го знае. Него просто го е яд, защото тя ме харесваше много повече.

— Тогава защо го е държала край себе си? — попита Кристиан с почти ангелска невинност. — Ти не си ли й бил достатъчен?

Блейк го изгледа свиреп и изпи питието си на един дъх. Сякаш с магическа пръчка, барманката се появи е друго. Преди да продължи, Блейк й кимна в знак на благодарност.

— О, аз й бях повече от достатъчен. Повече от достатъчен съм за дузина жени, но не се хваля наляво и надясно, както прави той.

С всяко споменаване на сексуалния живот на Татяна лицето на Ейдриън добиваше все по-болезнено изражение. Въпреки това продължаваше да играе ролята си.

— Предполагам, че говориш за другите момичета на Амброуз?

— Да. Но момичета е силно казано. Те всички бяха по-възрастни и честно, мисля, че му плащаха. Не че майка ти има нужда да плаща на когото и да било — додаде Блейк. — Искам да кажа, че тя наистина е доста готино парче.

Изглежда, на всички им бяха нужни няколко секунди, за да осъзнаят за какво говори Блейк. Ейдриън пръв се окопити.

— Какво каза?

— О! — Блейк определено изглеждаше изненадан, но беше трудно да се определи дали не се преструва. — Мислех, че знаеш. Майка ти и Амброуз... ами, кой би могъл да я упрекне? Със съпруг като твоя баща? Но да си остане само между нас двамата, мисля, че тя би могла да си намери някой много по-добър. — По тона на Блейк се подразбираше кого има предвид.

Лиса видя как аурата на Ейдриън запламтя в червено.

— Кучи син! — Ейдриън не беше от онези, които налитат на бой, но за всяко нещо си има първи път, а Блейк току-що бе преминал границата на позволеното. — Моята майка *не* изневерява на баща ми. А дори и да го е правила... сигурен съм, че не й е било нужно да си плаща за това.

Блейк не изглеждаше стреснат, но може би нещата щяха да бъдат различни, ако Ейдриън го бе ударил. Лиса отпусна ръка върху рамото на Ейдриън и леко го стисна.

— По-кратко — промърмори тя. Усетих лек импулс на внушение, който тя изпрати към него. Ейдриън тутакси го разпозна и се отдръпна, като й хвърли поглед, който красноречиво показваше, че не оценява „помощта“ й.

— Мислех, че не харесваш баща си — заяви Блейк, явно нехаещ, че новините му *може* да разстроят някого. — И освен това няма защо да ми се нахвърляш. Не аз спя с нея. Просто ти казвам какво съм чул. Както ти казах, ако смяташ да обвиняваш някого, най-добре е да започнеш с Амброуз.

Лиса побърза да се намеси, за да попречи на Ейдриън да каже нещо.

— Колко жени? Знаеш ли с кого още е имал връзка?

— Още три други. — Блейк започна да ги изброява. — Марта Дроздов и Мирабел Конта. Почакай, това прави две. С Даниела стават три. Но всъщност с кралицата са четири. Да, четири.

Лиса не обърна внимание на трагичните математически способности на Блейк, макар че това потвърждаваше предишните думи на Ейдриън, че е пълен идиот. Марта Дроздов беше сравнително известна кралска особа, която на стари години бе решила да обикаля света. Според изчисленията на Лиса тя отсъстваше от Щатите през по-голямата част от годината, да не говорим за двора. Не изглеждаше достатъчно заинтересована, за да убие Татяна. Колкото до Мирабел

Конта... тя се беше прочула по друг начин. Знаеше, че е преспала с половината мъже в кралския двор, женени или свободни. Лиса не я познаваше добре, но Мирабел не изглеждаше прекалено заинтересована от конкретен мъж.

— Това, че спи с други жени, не е достатъчен мотив, за да убие кралицата — изтъкна Лиса.

— Не — съгласи се Блейк. — Както казах, очевидно е, че Хатауей го е извършила. — Замълча за миг. — Жалко. Тя е готина. Боже, какво тяло има само! Както и да е, ако Амброуз я е убил, го е направил от ревност към мен, защото Татяна ме харесваше повече. А не заради всички онези жени, с които си имаше вземане-даване.

— А защо Амброуз не е убил теб? — попита Кристиан. — Това би било по-логично.

Блейк не успя да отговори, защото Ейдриън се върна на темата, която обсъждаха преди малко. Очите му блестяха гневно.

— Майка ми не спи с никого. Тя дори не спи с баща ми.

— Хей, аз съм ги виждал — заяви невъзмутимо Блейк. — Направо щяха да се изядат. Споменах ли колко знойно парче е твоята...

— Престани — изрече Лиса предупредително. — Това не ни помага.

Ейдриън стисна юмруци.

— Нищо от това не ни помага! — Явно нещата не се развиваха по начина, по който се е надявал, когато е решил да доведе Лиса и Кристиан. — И няма да стоя тук и да слушам всички тези дивотии. — Ейдриън пресуши чашата си, скочи от стола и се насочи към изхода. Хвърли някакви банкноти, преди да излезе през вратата.

— Бедното момче — поклати глава Блейк. Отново бе добил арогантен вид. — Преживя толкова много с леля си, с майка си, а и гаджето му е убийца. Това още веднъж потвърждава правилото, че на жените не може да се вярва. — Смигна на Лиса. — Разбира се, присъстващите правят изключение.

Лиса се чувстваше не по-малко отвратена от Ейдриън, а един бърз поглед към Кристиан я увери, че и той изпитва същото. Време беше да си тръгват, преди някой наистина да халоса Блейк.

— Е, радвам се, че си поговорихме, но сега трябва да тръгваме.

Блейк я изгледа умолително.

— Но ти току-що дойде! Надявах се, че ще останеш малко по-дълго, за да се опознаем. — Беше съвсем ясно какво има предвид. — О, и Крескин, разбира се.

Този път Кристиан не си направи труда да го поправи. Просто улови ръката на Лиса.

— Да вървим.

— Да — кимна Лиса.

Блейк сви рамене и махна, за да си поръча още едно питие.

— Е, когато пожелаете наистина да експериментирате и опознаете един нов свят, елате при мен.

Кристиан и Лиса се запътиха към вратата.

— Наистина се надявам, че онова последното се отнасяше за теб, а не за мен — промърмори Кристиан.

— Това не е светът, който желая да опозная — намръщи се Лиса. Двамата излязоха навън и тя се огледа, в случай че Ейдриън още се мотаеше наоколо. Нямаше и следа от него. Беше си отишъл и тя не го обвиняваше. — Вече разбирам защо Амброуз и Ейдриън не го харесват. Той е такъв...

— Задник? — подсказа ѝ услужливо Кристиан. Двамата се насочиха към нейната сграда.

— Предполагам.

— Достатъчно, за да извърши убийство?

— Честно? Не. — Лиса въздъхна. — Донякъде съм съгласна с Амброуз... Не мисля, че Блейк е достатъчно умен, за да планира и извърши убийство. Или че действително има мотив. Не мога да кажа дали хората лъжат или не, съдейки по аурите им, но неговата не разкрива нещо особено безчестно. Ти се шегуваше, но ако някой е способен да извърши убийство от ревност, защо просто двамата съперници да не се убият един друг? Много по-лесно е.

— И двамата са имали достъп до Татяна — напомни ѝ Кристиан.

— Знам. Но ако в случая мотивът е любов и секс... по-вероятно да е някой, който е ревнувал от кралицата. Жена.

Помежду им се възцари продължително мълчание, никой нямаше желание да изкаже мислите си на глас. Накрая Кристиан наруши тишината.

— Като например Даниела Ивашков?

Лиса поклати глава.

— Не ми се вярва. Не ми прилича на убийца.

— Убийците никога не приличат на такива. Затова им се разминава.

— Да не би да изучаваш криминология или нещо подобно?

— Не. — Двамата бяха стигнали до входа на сградата, в която живееше Лиса, и Кристиан ѝ отвори вратата. — Просто излагам някои факти. Знаем, че майката на Ейдриън никога не е харесвала Татяна по лични причини. А сега научихме, че двете са споделяли един и същи любовник.

— Аз все още не го вярвам. Не и без доказателство. Амброуз се закле, че убийството е политическо, а не лично.

— Амброуз е сред заподозрените.

Стигнаха до стаята на Лиса.

— По-трудно е, отколкото мислех. — Влязоха вътре и Кристиан обви ръце около нея.

— Знаем. Но заедно ще се справим. Ще разрешим загадката. Но... може би някои неща трябва да си останат само между нас. Сигурно преувеличавам, но мисля, че е по-добре да не казваме на Ейдриън, че майка му е имала идеалния мотив да убие леля му.

— О, така ли мислиш? — Тя отпусна глава на гърдите му и се прозина.

— Време е за сън — рече Кристиан и я поведе към леглото.

— Трябва да си взема душ.

— Първо поспи. По-късно ще си вземеш душ. — Отметна завивките. — Аз ще спя с теб.

— С мен или до мен? — попита Лиса сухо и се плъзна в леглото.

— Истински сън. Имаш нужда. — Той се сгуши до нея, прегърна я и зарови лице в рамото ѝ. — Разбира се, ако искаш, след това ще се впуснем в някоя официална сесия на съвета...

— Кълна се, че ако кажеш „малки Драгомирчета“, ще спиш в коридора.

Бях сигурна, че щеше да последва един от саркастичните отговори на Кристиан, негов патент, но му попречи поредното почукване на вратата. Той вдигна раздразнено глава.

— Не отваряй. Този път наистина.

Но това не бе присъщо на Лиса. Измъкна се от прегръдките му и от леглото.

— Не е Ейдриън...

— Тогава едва ли е важно — изтъкна Кристиан.

— Не можем да знаем. — Тя отиде до вратата и я отвори. На прага стоеше майка ми.

Джанин Хатауей се вмъкна в стаята също така непринудено, както и Ейдриън преди малко. Очите ѝ огледаха внимателно всяка подробност за евентуална заплаха.

— Извини ме, че ме нямаше — обърна се тя към Лиса. — Двамата с Еди смятахме да дежурим на смени при теб, но ни възложиха други задачи. — Погледна към разбърканото легло, в което се бе изпънал Кристиан, но каквато си беше, стигна до прагматично заключение, а не до романтично. — Явно идвам тъкмо навреме. Предположих, че ще искаш да си починеш след изпита. Не се тревожи, аз поемам дежурството от Кристиан и ще се погрижа нищо да не ти се случи.

Кристиан и Лиса се спогледаха унило.

— Благодаря — промърмори приятелката ми.

ГЛАВА 20

— Би трябвало да спиш. — Тихият глас на Сидни едва не ме накара да скоча до тавана — доказателство, че дори и докато съм в съзнанието на Лиса, оставам нащрек. Настроих сетивата си към тъмната дневна на Соня. С изключение на Сидни, всичко беше тихо и спокойно.

— Приличаш ми на оживял мъртвец — продължи тя. — И не го казвам на майтап.

— Трябва да дежуря — отвърнах.

— Аз ще дежуря. Ти заспивай.

— Ти не си тренирана като мен — изтъкнах. — Може да пропуснеш нещо.

— Дори и аз няма да пропусна стригой, опитващ се да нахлуе през вратата — увери ме тя. — Виж, зная, че сте корави и тренирани. Не е нужно да ме убеждаваш. Но имам чувството, че нещата може да загубеят, а не ми се ще да припаднеш в критичния момент. Ако поспиш сега, после ще можеш да смениш Дмитрий.

Само споменаването на Дмитрий ме накара да се съглася. Накрая наистина *трябваше* да се сменим. Затова се свих неохотно върху импровизираното легло на Сидни на пода и й дадох един куп инструкции, които, мисля, че я накараха да завърти очи. Заспах почти мигновено, а след това се събудих също толкова бързо, когато чух звука от затваряща се врата.

Изправих се светкавично, почти очаквайки да видя стригой, нахлуващ през вратата. Вместо това видях слънчевата светлина да струи през прозорците, а Сидни ме наблюдаваше развеселено. В дневната Робърт се бе изправил на дивана и разтъркваше очите си. Виктор го нямаше. Извърнах се паникьосано към Сидни.

— Той е в банята — отвърна тя, отгатнала въпроса ми.

Това е бил звукът, който съм чула. Въздъхнах облекчено и се изправих, изненадана как само няколко часа съм ме бяха заредили отново с енергия. Ако можех и да заситя глада си, щях да съм готова за

всичко. Разбира се, Соня нямаше никаква храна, така че трябваше да се задоволя с чаша вода от кухнята. Докато стоях и пиех, забелязах, че братята Дашков се бяха настанили като у дома си: палтата им висяха на закачалката, ключовете от колата бяха върху кухненския плот. Взех ги тихомълком и извиках Сидни.

Когато тя дойде, пъгнах ключовете в ръката ѝ, като внимавах да не издрънчат.

— Още ли разбираш от коли? — промърморих.

Възмутеният ѝ поглед бе красноречив отговор колко глупав и обиден е въпросът ми.

— Добре. Можеш ли да отскочиш до магазина? Имаме нужда от храна. И може би пътьом, хм, да се погрижиш колата им да се повреди? Нещо с мотора или друго, за да не може да запали. Но да не е прекалено очевидно като срязани гуми.

Тя пъгна ключовете в джоба си.

— Лесна работа. Имаш ли някакви предпочитания за храната?

Замислих се.

— Нещо със захар. И кафе за Дмитрий.

— Кафето се подразбира — отвърна тя.

Виктор влезе в кухнята с типичното си безгрижно изражение, което ме накара да реша, че не е чул инструкциите ми към Сидни да повреди колата му.

— Сидни отива да купи нещо за ядене — казах, надявайки се да отвлека вниманието му, преди да забележи липсващите ключове. — Искаш ли нещо?

— Един захранващ би било чудесно, но като се изключи това, Робърт много обича зърнена закуска. С ябълка и канела. — Усмихна се на Сидни. — Не съм си представял, че ще дойде ден да видя някой алхимик в ролята на момиче за всичко. Очарователно.

Сидни отвори уста, несъмнено, за да изрече някоя хаплива забележка, но аз бързо поклатих глава.

— Хайде, върви — подканих я.

Тя излезе, а Виктор се върна при Робърт. Спокойна, че братята няма къде да отидат посред бял ден без кола, реших, че е време да проверя Дмитрий. За моя изненада, Соня беше будна. Седеше с кръстосани крака върху леглото и двамата разговаряха тихо. Косата ѝ бе разрошена от съня и схватката с нас, но иначе нямаше рани и

синини. И с Дмитрий беше така след трансформацията — нямаше никакви следи от изгаряне. Енергията, съпътстваща възстановяването на стригой, лекуваше всички рани. С моите охлузени крака и псевдомозъчно сътресение и на мен ми се прииска някой да ме беше трансформирал от стригой.

Когато влязох, Соня се извърна. По лицето ѝ преминаха различни емоции. Страх. Удивление. Разпознаване.

— Роуз? — Изрече го несигурно, сякаш се чудеше дали не съм халюцинация.

Насилих се да се усмихна.

— Хубаво е отново да те видя. — Реших да не добавям: „Сега, след като не заплашваш да изпиеш кръвта ми.“

Тя сведе поглед към ръцете си и заразглежда пръстите си, сякаш бяха нещо вълшебно и прекрасно. Разбира се, след като е била чудовище, може би да види отново „старите си ръце“, беше наистина чудо. В деня след промяната Дмитрий не изглеждаше толкова крехък и уязвим, но със сигурност беше в шок. Дали и тя се чувстваше по същия начин? Или, както бе предположил Виктор, искаше отново да стане стригой?

Не знаех какво да кажа. Беше толкова странно и неловко.

— Сидни отиде до магазина — казах неуверено на Дмитрий. — Освен това тя остана будна през цялата нощ, за да мога да се наспя.

— Зная — отвърна той с лека усмивка. — Идвах веднъж да те проверя.

Усетих, че се изчервявам, някак си засрамена, че съм проявила слабост.

— Ти също може да си починеш — казах му. — След като закусиш, аз ще наглеждам нещата тук. Имам силното предчувствие, че Виктор ще има неприятности с колата. Освен това Робърт много обичал зърнена закуска с ябълка и канела, така че, ако и ти искаш, нямаш късмет. Не ми прилича на някой, който обича да споделя с ближния.

Усмивката на Дмитрий стана по-широка. Соня рязко се надигна.

— Тук има още един, който владее магията на духа — рече, а в гласа ѝ отекна паническа нотка. — Усещам го. Помня го. — Изглежда подред мен и Дмитрий. — Това не е безопасно. Не бива да сте около нас.

— Всичко е наред. — Гласът на Дмитрий беше толкова нежен. Рядко говореше е този тон, но аз го бях чувала и преди. Използваше го в най-отчаяните ми моменти. — Не се тревожи.

Соня поклати глава.

— Не. Вие не разбирате. Ние... ние сме способни на ужасни неща. Към самите нас, към останалите. Затова се промених, за да спра лудостта. И се получи... само дето стана много по-лошо, макар и по друг начин. Нещата, които направих...

Ето ги пак, същите угризения, които терзаеха Дмитрий.

— Не си била ти — побързах да я уверя, донякъде изплашена, че той ще ѝ каже, че и за нея няма изкупление, нито спасение. — Била си контролирана от нещо друго.

Тя зарови лице в шепите си.

— Но аз го избрах. Аз. Сама го направих.

— Бил е духът — възразих. — Трудно е да се бориш с него. Както сама каза, той може да те накара да извършиш ужасни неща. Не си разсъждавала ясно. Лиса през цялото време се бори с подобни проблеми.

— Василиса? — Соня зарея поглед в пространството. Мисля, че се ровеше в спомените си. Всъщност, въпреки несвързаните ѝ приказки в момента, не вярвах, че е толкова нестабилна, както малко преди да стане стригой. Чували сме, че лудостта, вследствие на духа, може да се намали и донякъде да се лекува. Мисля, че трансформацията бе просветлила временно част от мрака в нея. — Да, разбира се. И Василиса също го носи в себе си. — Извърна се рязко към мен. — Помогна ли ѝ? Махна ли я оттам?

— Да — отвърнах, опитвайки се да подражавам на нежността на Дмитрий. Двете е Лиса напуснахме „Свети Владимир“ за известно време, най-вече заради предупрежденията на Соня. — Двете заминахме, а след това се върнахме и, ъ-ъ, успяхме да спрем това, което я преследваше. — Не мисля, че беше добра идея Соня да знае, че нещото — или по-скоро личността — преследваща Лиса, в момента седеше в дневната ѝ. Направих крачка напред. — И ти също можеш да помогнеш на Лиса. Трябва да узнаем дали...

— Не — прекъсна ме Дмитрий. Нямахме никаква нежност в предупредителния поглед, който ми отпрати. — Още не.

— Но...

— *Още не.*

В отговор го изгледах кръвнишки, но не казах нищо повече. И аз исках да дадем на Соня нужното ѝ време за възстановяване, но не можехме да чакаме вечно. Часовникът тиктакаше и трябваше да разберем какво знае тя. Имах чувството, че Дмитрий щеше да е в състояние да ни даде тази информация веднага след трансформацията си. Разбира се, той не е бил нестабилен преди това, не е бил на границата на лудостта. Все пак не можехме до безкрайност да стоим в къщата в Кентъки.

— Може ли да видя цветята си? — попита Соня. — Може ли да изляза навън и да видя цветята си?

С Дмитрий се спогледахме.

— Разбира се — кимна той.

Всички се запътихме към вратата и тогава ми хрумна да попитам:

— Защо си отглеждала цветя, когато си била... каквато беше?

Тя се спря.

— Винаги съм обичала цветята.

— Зная. Спомням си. Твоите цветя бяха прекрасни. Тези тук също са страхотни. Затова ли... искам да кажа, че просто си искала да имаш красива градина, дори като стригой, така ли?

Въпросът беше неочакван и изглежда напълно я обърка. Тъкмо започвах да си мисля, че едва ли ще получа отговор, когато тя най-сетне каза:

— Не, никога не съм мислила за *красота*. Те бяха... не зная. Нещо, с което да се занимавам. Винаги съм отглеждала цветя. Исках да видя дали все още мога. Беше като... да изпитам уменията си, предполагам.

Погледът ми отново среща на този на Дмитрий. Така. Красотата не е била част от нейния свят. Точно както му бях казала. Стригоите бяха известни с арогантността си. Изглежда цветята просто са били демонстрация на сила и умения. А и отглеждането им е бил познат навик за нея. Припомних си как Дмитрий четеше каубойски романи, докато беше стригой. Да си стригой, означаваше да изгубиш морала и добротата си, но старите навици и хобита оставаха.

Придружихме я до дневната, като прекъснахме разговора между Виктор и Робърт. Соня и Робърт застинаха, докато се измерваха с

погледи. Виктор ни удостои с една от многозначителните си усмивки.

— Вече сме станали и се разхождаме. Открихте ли това, което търсим?

Дмитрий го стрелна със същия поглед, с който бе възнаградил и мен, когато поисках да я разпитам.

— Не още.

Соня откъсна поглед от Робърт, пристъпи бързо към вътрешния двор и се спря, когато видя счупените стъкла.

— Разбили сте вратата ми — отбеляза.

— Неизбежните вреди — промърморих. Стори ми се, че с периферното си зрение зърнах как Дмитрий завъртя очи.

Соня отвори вратата и излезе навън. От гърдите ѝ се изтръгна смаяно възклицание, тя рязко спря и вдигна глава нагоре. Небето беше идеално, безоблачно и синьо, а слънцето тъкмо пресичаше хоризонта, обливайки всичко в златисто сияние. Аз също излязох навън, за да се насладя на топлата му ласка върху кожата си. Част от нощния хлад още се усещаше във въздуха, но ни очакваше горещ ден.

Всички излязоха навън, но Соня сякаш не ги забеляза. Вдигна ръце нагоре, все едно искаше да улови слънцето и да го задържи в шепите си.

— Толкова е красиво. — Накрая отклони поглед и очите ни се срещнаха. — Нали? Някога виждала ли си нещо толкова красиво?

— Красиво е — повторих. Не зная защо, но се чувствах едновременно щастлива и тъжна.

Тя се разходи из двора, като оглеждаше всяко растение и цвете. Докосваше венчелистчетата, вдъхваше уханието им.

— Толкова е различно... — Няколко цветя привлякоха вниманието ѝ. — Тези не цъфтят през нощта! Виждате ли ги? Виждате ли цветовете? Можете ли да ги помиришете?

Въпросите не бяха отправени към никого конкретно. Ние я наблюдавахме като хипнотизирани. Накрая тя се отпусна върху шезлонга и се огледа щастливо, замаяна от толкова много багри и аромати, от тази красота, която не бе забелязвала като стригой. Когато стана ясно, че тя няма намерение да ходи никъде, се извърнах към Дмитрий и му повторих съвета на Сидни — да го сменя, а той да поспи, докато чакаме Соня да се възстанови. За моя изненада той се съгласи.

— Това е разумно. Когато Соня може да говори, ще трябва да потеглим оттук. — Усмихна се. — Сидни се превръща във военен стратег.

— Хей, не тя командва тук — подразних го. — Тя е само обикновен войник.

— Правилно. — Той плъзна върховете на пръстите си по бузата ми. — Съжалявам, капитане.

— Генерал — поправих го, затаила дъх от краткото му докосване.

Дмитрий подвикна към Соня нещо за довиждане, преди да изчезне в къщата. Тя кимна в отговор, но не съм сигурна дали наистина го чу. Виктор и Робърт изнесоха два дървени стола от кухнята и ги сложиха на сянка. Аз си избрах едно място на земята. Никой не говореше. Не беше най-откаченото ми преживяване, но определено беше странно.

След малко Сидни се върна с покупките и аз напуснах за кратко компанията, за да се видя с нея. Ключовете на Виктор отново бяха върху кухненския плот, което беше добър знак. Сидни вадеше най-различни пакети с храна и ми подаде кутия с дванадесет понички.

— Надявам се да ти стигнат — подхвърли.

Нацупих се на намека ѝ, но взех кутията.

— Когато свършиш, ела навън — казах ѝ. — Прилича на барбекю на прокълнатите. Само дето... няма грил.

Тя ме погледна озадачено, но когато малко по-късно се присъедини към нас, изглежда разбра какво имах предвид. Робърт си напълни купа със зърнена закуска, но нито Сидни, нито Виктор започнаха да се хранят. Подадох една поничка на Соня — първото нещо, което отклони вниманието ѝ от гледката на двора. Тя започна да я върти между пръстите си.

— Не зная дали мога. Не зная дали мога да я ям.

— Разбира се, че можеш. — Припомних си как Дмитрий също гледаше неуверено храната. — С шоколадова глазура е. Много е вкусна.

Тя отхапа колебливо една малка хапка. Сдъвка я сигурно милион пъти и накрая преглътна. Затвори за миг очи и въздъхна.

— Каква сладост! — Бавно продължи да отхапва малки хапки. Отне ѝ сякаш цяла вечност, за да изяде половината поничка, и накрая спря. Дотогава вече бях видяла сметката на три и нетърпението ми да

свърша най-после някаква работа нарастваше с всяка изминала минута. Една част от него се дължеше на раздразнението от духа, а друга бе постоянното ми безпокойство, породено от желанието да помогна на Лиса.

— Соня — заговорих мило, напълно съзнавайки колко адски ще се ядоса Дмитрий, задето пренебрегнах инструкциите му. — Искаме да поговорим с теб за нещо.

— Мм-хм — промърмори тя, а погледът ѝ се плъзна към рояка пчели, кръжащ над цветовете на орловите нокти.

— Имаш ли роднина... някоя жена, която, ъ-ъ, да е родила бебе преди време.

— Разбира се — отвърна тя. Една от пчелите отлетя от орловите нокти и кацна върху роза. Соня продължаваше да се взира в цветето. — Много.

— Бъди по-точна, Роузмари — обади се Виктор. — Съвсем точна.

Прехапах устни. Знаех, че избухването ми щеше да разстрои Соня. А навярно и Робърт.

— Това е било тайно бебе — продължих. — И ти си била посочена като бенефициент на банкова сметка, за да се грижиш за бебето... банкова сметка, открита от Ерик Драгомир.

Главата на Соня рязко се извърна към мен. В лазурносините ѝ очи сега нямаше и следа от замечтаност и отнесеност. Минаха няколко секунди, преди да заговори. Гласът ѝ беше студен и твърд — не като гласа на стригой, но определено смразяващ. С подобен тон обикновено отрязваш някого.

— Не, не зная нищо за това.

— Тя лъже — рече Робърт.

— Не са ми нужни свръхестествени сили, за да го разбера и аз — изсумтя подигравателно Сидни.

Пренебрегнах и двамата.

— Соня, известно ни е, че ти знаеш, и наистина е много важно да намерим това бебе... ъ-ъ, дете. Личност. — Имахме предположение за възрастта, но не бяхме стопроцентово сигурни. — Преди малко каза, че си се тревожила за Лиса. Това ще ѝ помогне. Тя се нуждае от тази информация. Трябва да узнае, че има още един жив член на семейството ѝ.

Соня насочи вниманието си отново към пчелите, но знаех, че вече не ги гледа.

— Не зная нищо. — Гласът ѝ потрепери и нещо ми подсказа, че може би не бива да я притискам. Не бях сигурна дали се бои, или е на ръба да избухне от гняв.

— Тогава защо си посочена в банковата сметка? — Въпросът зададе Виктор.

— Не зная нищо — повтори тя. Гласът ѝ би могъл да превърне росата по декоративните дървета в ледени висулки. — Нищо.

— Престани да лъжеш — рече Виктор остро. — Знаеш нещо и ще ни го кажеш.

— Хей! — възкликнах аз. — Замълчи. Ти нямаш право да я разпитваш.

— Ти явно не се справяш особено добре.

— Млъквай, разбра ли? — Погледнах отново към Соня. Погледът ми се смекчи и се усмихнах. — Моля те. Лиса е в беда. Това ще ѝ помогне. Преди малко каза, че искаш да ѝ помогнеш, нали така?

— Аз обещах... — промълви Соня. Гласът ѝ бе толкова тих, че едва го чувах.

— Обещала си какво? — подканих я. *Търпение. Търпение.* Трябваше да си напомня да бъда спокойна. Не можех да рискувам тя да се срине.

Соня стисна очи и прокара трескаво ръце през косата си, също като капризно дете, което се кани да избухне.

— Обещах да не казвам. Обещах да не казвам на никого...

Изпитах желание да изтичам при нея и да я разтърся. *Търпение. Търпение.*

— Нямахше да те караме да нарушиш обещанието си, ако не беше важно. Може би... може би бихме могли да се свържем с тази личност... — На кого беше обещала? На любовницата на Ерик? — И да разберем дали тя може да ни каже.

— О, за Бога! — не се сдържа Виктор. — Това е абсурдно и няма да ни доведе до никъде. — Погледна към брат си. — Робърт?

До този момент Робърт седеше безучастен, но след заповедта на брат си се наведе напред.

— Соня?

Все още объркана, тя се извърна, за да го погледне... и лицето ѝ застина.

— Кажи ни каквото искаме да узнаем — заговори Робърт. Гласът му беше успокояващ и гальовен, но в тона му се прокрадваше зловеща нотка. — Кажи ни кое е това дете и къде е. Кажи ни коя е майка му.

Този път наистина скочих на крака. Робърт използваше внушението, за да получи отговорите. Очите на Соня останаха приковани в него, но тялото ѝ започна да трепери. Устните ѝ се разтвориха, но от тях не излезе нито звук. В главата ми бушуваше вихрушка от мисли. Внушението щеше да ни помогне да научим това, което искахме, но нещо ми казваше, че не е правилно...

Соня прекъсна размислите ми. Тя скочи не по-малко пъргаво от мен. Все още се вираше в Робърт, но вече не с онзи вцепенен, хипнотизиран поглед. Беше прекъснала внушението и сега... сега беше бясна. Лицето ѝ, което преди миг изразяваше страх и уязвимост, сега пламтеше от гняв. Не притежавах магически сетива, но след като толкова дълго съм била с Лиса, разпознавах бушуващата ярост на духа. Соня беше бомба, готова да избухне.

— Как смееш... — изсъска тя. — Как *смееш* да се опитваш да използваш внушението върху мен?

Растенията и лозите около Робърт внезапно оживяха, разраснаха се като дълги пипала, увиха се около краката на стола, върху който седеше, и го дръпнаха. Столът се прекатури и той заедно с него. Виктор се спусна да помогне на брат си, но Робърт вече бе поел нещата в свои ръце. Беше се окопитил забележително бързо и впи присвитите си очи в Соня, която политна назад и се удари в дървената ограда. Онези, които владееха магията на въздуха, понякога можеха да правят този номер, но не въздушна струя я бе издухала назад. Това бяха телекинетичните способности на духа. Очевидно Робърт притежаваше и тях, освен уменията да прониква в сънища. Супер!

И преди бях виждала схватка между владеещи духа, когато Ейвъри Лазар и Лиса се бяха изправили една срещу друга. Не беше приятна гледка, защото беше нещо много повече от психически двубой. Ейвъри буквално дълбаеше в съзнанието на Лиса — и моето. Не познавах размаха на уменията на Робърт и Соня, но това нямаше да свърши добре.

— Дмитрий! — изкрещях и се хвърлих към Соня. Не знаех точно какво да правя, но трябваше да я обезвредя по някакъв начин. От това, което видях, разбрах, че тя имаше нужда от визуален контакт с мишената си.

Успях да я прикова към земята, тя оказа съпротива, но най-вече, за да не изпуска от поглед Робърт. Той изкрещя изплашено и погледна с ужас към тялото си. Соня създаваше видения в главата му. Изражението му се вкамени. Явно бе разбрал, че всичко е илюзия, и няколко мига по-късно вдигна глава — бе прекъснал внушението, както преди малко тя бе сторила с неговото.

В този момент Дмитрий изскочи през вратата тъкмо когато Робърт използваше съзнанието си, за да запрати един от столовете по Соня. Разбира се, аз бях отгоре ѝ и столът удари мен по гърба. Дмитрий тутакси схвана какво става и изтича към Робърт, за да приложи същата тактика като мен. Виктор, навярно решил, че брат му е физически застрашен, се опита да отблъсне Дмитрий, но напразно. Още лози се протегнаха към Робърт и аз разбрах, че не съм обезвредила напълно Соня.

— Отведи го вътре! — извиках на Дмитрий. — Махни го подалеч от нея!

Дмитрий вече се бе досетил какво да направи и влачеше Робърт към вратата. Дори с намесата на Виктор, Дмитрий беше достатъчно силен, за да махне Робърт и да го вкара в къщата. Веднага щом мишената ѝ изчезна, цялата енергия сякаш напусна Соня. Тя не направи повече опити да се бори и се отпусна на земята. Почувствах облекчение. Боях се, че ще се нахвърли върху мен, след като Робърт вече го нямаше. Предпазливо, все още нащрек, помогнах на Соня да се изправи. Тя се облегна на мен, отпусната като парцалена кукла, и заплака, заровила глава на рамото ми. Поредният срив.

Щетите трябваше да се сведат до минимум. За да държи двамата владеещи духа разделени, Дмитрий бе отвел Робърт в спалнята, оставяйки Виктор с него. Робърт изглеждаше изтощен като Соня и Дмитрий явно бе преценил, че е достатъчно безопасно да остави двамата братя сами. Соня се свлече върху дивана и след като с Дмитрий се опитахме да я успокоим, се отдръпнахме, а Сидни приседна до нея и улови ръката ѝ.

Разказах накратко на Дмитрий какво се бе случило. С всяка дума той добиваше все по-изумено изражение.

— Казах ти, че още е рано! — възкликна. — Къде ти е бил умът? Тя е прекалено слаба!

— И ти наричаш това слабост? И, хей, справях се много добре! Нещата се оплескаха чак след като Виктор и Робърт се намесиха.

Дмитрий пристъпи към мен. Гневът се излъчваше от него на талази.

— Те изобщо не биваше да се намесват. Отново се държиш неразумно, като се впускаш презглава, без да се замислиш за последствията.

Обзелият ме гняв се равняваше на неговия.

— Хей, просто се опитвах да раздвижа нещата. Ако да си разумен, означава да седиш и да се правиш на психотерапевт, тогава се радвам, че не съм.

— Нямах представа за какво говориш — изръмжа той. Сега стояхме съвсем близо един до друг, почти се допирахме, въввлечени в битката на нашите две воли. — Това може да ни върне назад.

— Това ще ни *тласне* напред. Открихме, че тя знае за Ерик Драгомир. Проблемът е, че е обещала да не казва на никого за това бебе.

— Да, обещах — проплака Соня. С Дмитрий се извърнахме, осъзнавайки, че Соня и Сидни са свидетели на спора ни. — Обещах. — Гласът ѝ беше слаб и умоляващ.

Сидни стисна ръката ѝ.

— Знаем. Всичко е наред. Обещанията трябва да се спазват. Аз те разбирам.

Соня я погледна с благодарност.

— Благодаря ти. Благодаря ти.

— Но — поде внимателно Сидни — разбрах, че те е грижа за Василиса Драгомир.

— Не мога — прекъсна я Соня, отново изплашена.

— Зная, зная. Но ако има начин да ѝ помогнеш, без да нарушиш обещанието си?

Соня се втренчи в Сидни. Дмитрий ме погледна въпросително. Аз свих рамене и също се вторачих в Сидни. Ако някой ме беше попитал кой най-добре би провел разпита на луда жена, която до преди

няколко часа е била безсмъртно чудовище, Сидни Сейдж щеше да бъде последната, за която бих се сетила.

Соня се намръщи, цялото ѝ внимание бе насочено към нашия алхимик.

— К-какво имаш предвид?

— Ами... какво точно беше обещанието ти? Да не казваш на никого, че Ерик Драгомир е имал любовница, която му е родила дете?

Соня кимна.

— И да не казваш кои са те?

Соня отново кимна.

Сидни я дари с най-топлата усмивка, която бях виждала да раздава.

— Обещала ли си да не казваш къде са те? — Соня кимна и усмивката на Сидни леко помръкна. Сетне очите ѝ светнаха. — Обещала ли си да не *водиш* никого при тях?

Соня се поколеба, несъмнено обмисляйки думите ѝ. Бавно поклати глава.

— Не.

— Значи... можеш да ни заведеш при тях. Но без да ни казваш точно къде са те. Така няма да нарушиш обещанието си.

— Може би — промълви Соня несигурно.

— Няма да нарушиш обещанието си — повтори Сидни. — А това наистина, наистина много ще помогне на Лиса.

Пристъпих напред.

— Ще помогне и на Михаил.

При споменаването на бившия ѝ любим челюстта на Соня увисна.

— Михаил? Познаваш ли го?

— Той е мой приятел. Както и на Лиса. — Почти щях да кажа, че ако намерим липсващия Драгомир, тогава бихме могли да заведем Соня при Михаил. Но като си припомних терзанията на Дмитрий, че не е достоен за обич, реших засега да не прибягвам до тази тактика. Не знаех как би реагирала Соня на една среща с някогашния си любим. — И той иска да помогне на Лиса. Но не може. Никой от нас не може. Не разполагаме с достатъчно информация.

— Михаил... — Соня отново сведе поглед към ръцете си, а по страните ѝ се търкулнаха сълзи.

— Ти няма да нарушиш обещанието си. — Сидни беше толкова убедителна, че е пълен успех можеше да владее духа. — Просто ни заведи. Това биха искали Михаил и Лиса. Това е най-правилното, което можеш да направиш.

Не зная кой аргумент беше най-убедителен за Соня. Може би споменаването на Михаил. Или идеята да „постъпи правилно“. Може би, също като Дмитрий, Соня искаше да изкупи греховете си като стригой и възприемаше това като евентуална възможност за опрощение. Вдигна глава и погледите ни се срещнаха.

— Ще ви заведе — прошепна тя.

— Предстои ни пътуване — обяви Сидни. — Пригответе се.

Двамата с Дмитрий все още стояхме един до друг, но гневът ни започна да се разсейва. Сидни щеше да се пръсне от гордост и всячески се стараеше да успокои Соня.

Дмитрий погледна надолу към мен с лека усмивка, която почти изчезна, когато осъзна колко сме близо един до друг. Макар че не бях съвсем сигурна. Лицето му не издаваше почти нищо. Колкото до мен, много добре осъзнавах близостта ни. Тялото и уханието му ми действаха опияняващо. По дяволите! Защо всяка схватка с него само усилваше привличането, което изпитвах? Усмивката му се върна, когато наклони глава към Сидни.

— Ти сгреши. Тя наистина е новият генерал.

Усмихнах се в отговор, надявайки се, че не е усетил реакцията на тялото ми от близостта ни.

— Може би. Но всичко е наред. Ти можеш да си полковникът.

Той повдигна вежди.

— О? Да не би да се понижаваш? Полковникът е веднага след генерала. Ти каква си тогава?

Пъхнах ръка в джоба си и размахвах победоносно ключовете на хондата на Сидни. Бях ги свила, когато влязохме в къщата.

— Аз съм шофьорът — осведомих го.

ГЛАВА 21

В крайна сметка не аз бях шофьорът.

Нито „генерал“ Сидни, за голямо нейно възмущение, въпреки че Дмитрий набързо ѝ обясни защо.

Всичко започна, когато Виктор откри, че колата му има „повреда в двигателя“. Не беше щастлив от факта, но не отправи обвинения. Все пак, според мен, всички — дори Соня и Робърт — може би се досещаха, че повредата не беше случайна. Това означаваше, че всички трябваше да се натъпчем в хондата, която не беше предназначена за толкова много пътници. Заради това Дмитрий измисли остроумен план за разпределението ни по седалките. Разбира се, една от тези „седалки“ се оказа просто мястото за багаж най-отзад. Не беше много тясно, но когато Сидни узна, че се предвижда това да бъде *нейната* седалка, обвини Дмитрий, че я обижда допълнително, след като ѝ бе отнел ключовете за колата.

Не се осмелих да ѝ го кажа, но ми се стори съвсем разумно тя да се настани отзад. Схемата за местата на Дмитрий беше съобразена с това да се сведат до минимум заплахите вътре в колата. Дмитрий бе зад волана, а Робърт — до него. На задната седалка бяха Виктор и Соня, а аз се настаних помежду им. Така се осигуряваше по един пазител на всеки ред, братята бяха разделени, а владеещите магията на духа също не бяха един до друг. Когато му възразих, че той можеше да си размени мястото с моето, без да се нарушават мерките за сигурност, Дмитрий ми напомни, че няма да е безопасно аз да шофирам, защото не е изключено внезапно да се потопя в съзнанието на Лиса. Беше съвсем разумен довод. А колкото до Сидни... е, нали тя не беше нито заплаха, нито боец, така че спокойно можеше да заеме мястото за багажа най-отзад. И като заговорихме за ненужен товар...

— Трябва да се отървем още сега от Виктор и Робърт — промърморих на Дмитрий, докато натоварвахме в хондата провизиите и оскъдния ни багаж (с което още повече се ограничи пространството за Сидни, за голямо нейно огорчение). — Направиха това, което

искахме от тях. Ще бъде опасно да продължим да ги държим при нас. Време е да ги предадем на пазителите. — Братята искаха да ни придружат до откриването на сестрата или брата на Лиса. Ние се съгласихме, но не беше проява на щедрост. Просто още не можехме да си позволим да ги изпуснем от поглед.

— Съгласен съм — каза Дмитрий, като леко се намръщи. — Но няма как да стане. Поне засега. Не можем да ги оставим вързани един за друг край пътя, ще се освободят и ще продължат на автостоп. По очевидни причини не можем да ги предадем на пазителите.

Метнах поредната торба е храна в колата и се облегнах на бронята на хондата.

— Сидни би могла да ги предаде.

— Вероятно така ще е най-добре — кимна той, — обаче не искам да се разделя с нея, докато не стигнем до... хм, до там, закъдето пътуваме. Може да ни потрябва нейната помощ.

Въздъгнах.

— Тогава не ни остава нищо друго, освен да ги влачим със себе си.

— Боя се, че е така — потвърди той. Изглежда ме многозначително. — Нали знаеш, че ако бъдат задържани, ще имат отличната възможност да разкажат доста интересна история за нас.

— Да. — И за това бях мислила. — Предполагам, че за това ще мислим по-късно. Първо да се оправим с по-неотложните проблеми.

За моя изненада Дмитрий ми се усмихна. Очаквах да бъде удостоена с поредната благоразумна и мъдра забележка.

— Е, нали нашата стратегия е била винаги все такава? — попита той.

Усмигнах му се в отговор, но щом потеглихме, ме налегна друго безпокойство. За щастие Виктор не се впусна в обичайното си дразнещо бърборене. Подозирах, че се дължеше на отслабването на силите му заради липсата на свежа кръв. Сигурно Соня и Робърт се чувстваха по същия начин. Ето това се очертаваше като следващия ни проблем, ако скоро не успеем да намерим хранващи, но не знаех как можем да го разрешим. Според мен Сидни все още не го бе осъзнала, което беше добре. Ако бях на нейно място — човешко същество в компанията на глутница изгладнели вампири, — със сигурност доста

щях да се изнервя. Така че най-отзад тя щеше да е в безопасност от всички.

Указанията на Соня за маршрута на пътуването през цялото време оставаха смътни и оскъдни. Съобщаваше ни само най-необходимото и често ни предупреждаваше за следващия завой едва в последния момент. Нямахме никаква представа накъде се движим и колко още път ни остава.

Соня огледа пътната карта и каза на Дмитрий да поеме по магистрала 1–75, но като я попитахме колко дълго ще пътуваме, отговорът ѝ беше:

— Няма да е дълго. Няколко часа. Но може да се окаже и повече.

И след това крайно неясно обяснение се облегна назад в седалката и повече не отрони нито дума. Лицето ѝ бе добило замислено и вгълбено изражение и аз се опитах да отгатна как се чувства. Само преди ден тя още беше стригой. Дали обмисляше случилото се е нея? Или във въображението ѝ отново изникваха лицата на жертвите ѝ, както бе при Дмитрий? Може би се измъчваше от чувство на вина? Или искаше отново да стане стригой?

Отказах се да я изучавам. Сега не му беше времето за психоанализа. Облегнах се назад и се въоръжих с търпение. През връзката ми с Лиса внезапно припламна искра и цялото ми внимание се пренасочи към нея. Тя беше будна. Примигнах и погледнах към часовника на арматурното табло на колата. Сега за човешката раса беше следобед, но за мороите и кралския двор беше късна нощ. Само че тя не спеше. Нещо я бе събудило.

На вратата отвън я очакваха двама пазители с безизразни лица.

— Трябва да дойдете е нас — заговори единият от тях. — Време е за следващия изпит.

Лиса се удиви. Знаеше, че следващият изпит ще е скоро, но не ѝ бяха съобщени никакви други подробности, след като се върна от изпита по издръжливост. Онова пътуване също беше протекло през моройската нощ, но поне беше предупреждена достатъчно отрано. Еди дежуреше при нея в стаята ѝ, защото беше сменил майка ми, охранявала Лиса допреди няколко часа. Кристиан се надигна в леглото на Лиса и се прозина сънено. Не се бяха впуснали в разгорещен секс, но на Лиса ѝ беше приятно да е с нея. Да се сгуши до гаджетото си в леглото, докато Еди бдеше в другия край на спалнята, не ѝ се струваше

толкова странно, колкото когато майка ми беше на пост. Не я обвинявах.

— Може ли да се преоблека? — попита Лиса.

— Побързайте — отвърна пазителят.

Тя грабна първите дрехи, които успя да намери, и забърза към банята, объркана и изнервена. Като излезе оттам, Кристиан вече бе обул джинсите си и посягаше към тениската. Междувременно Еди оглеждаше зорко пазителите. Лесно можех да се досетя какво си мислеше, понеже същото щях да направя и аз на негово място. Това събуждане изглеждаше съвсем официално, но той не познаваше тези пазители и не им се доверяваше напълно.

— Може ли да я придружа? — попита.

— Само до мястото на изпита — отвърна вторият пазител.

— Ами аз? — попита Кристиан.

— Само до мястото на изпита.

Отговорите на пазителите ме изненадаха, но тогава осъзнах, че при подбора на кандидати за монарх навярно е общоприето на изпитите да ги придружава техният антураж — дори и при изпити, неочаквано започващи посред нощ. Или може би не бяха толкова неочаквани. Територията на кралския двор беше наглед безлюдна, но когато групата на Лиса достигна до крайната цел — малко странично крило на стара тухлена сграда, — трябваше да премине покрай групи от морой, застанали в коридорите. Очевидно се беше разчуло за предстоящия изпит.

Насъбралите се почтително ѝ направиха път. Някои — вероятно адвокати на другите кралски фамилии — я гледаха недоволно. Но повечето от присъстващите ѝ се усмихваха насърчително и надаваха викове за „завръщането на дракона“. Неколцина дори протягаха ръце, за да я докосват, сякаш за късмет или за да почерпят от нейната сила. Все пак тълпата сега не беше така многочислена, както при първия изпит. Това намали донякъде притеснението ѝ, но не разклати решимостта ѝ да се отнася сериозно към изпитите. Лицата на зрителите сияеха от страхопочитание и в същото време бяха любопитни дали тя няма да е следващият им владетел.

Една врата в края на коридора бележеше края на пътуването ѝ. Нито на Кристиан, нито на Еди беше нужно да се обяснява, че са

дотук. Преди да последва единия от пазителите вътре, Лиса погледна двамата през рамо, черпейки сила и подкрепа от обичните си лица.

След епичното приключение при първия изпит Лиса очакваше нещо също толкова плашещо. Но вместо това завари вътре една много стара жена морой, настанена удобно в кресло сред почти празната стая. Ръцете ѝ бяха отпуснати в скута и стискаха нещо увито в кърпа. Жената си тананикаше и изглеждаше много доволна. Като казах стара, имам предвид, че действително беше много възрастна. Мороите могат да живеят почти сто години, но тази старица очевидно бе прехвърлила тази преклонна възраст. Бледата ѝ кожа бе осеяна с бръчки, а посивялата ѝ коса беше изтъняла и оредяла. Усмихна се, когато видя Лиса, и ѝ посочи с кимване един празен стол. Между двете остана само една масичка със стъклена гарафа с вода върху нея. Пазителите оставиха двете жени сами в помещението.

Лиса се огледа. Нямаше никакви други мебели. Само една врата се виждаше на стената, противоположна на вратата, от която бе влязла. Седна на стола и се обърна към старата жена.

— Здравейте — каза Лиса, като се опитваше да звучи уверено. — Аз съм Василиса Драгомир.

Леката усмивка на жената се разшири, разкривайки жълтите ѝ зъби. Един от кучешките ѝ зъби липсваше.

— Вашата фамилия винаги се е отличавала е добрите си маниери — изграчи старицата. — Повечето от идващите тук настояват веднага да се залавяме за работа. Но аз помня дядо ти. Той също спазваше учтивия тон по време на неговите изпити.

— Познавали сте дядо ми? — възкликна Лиса. Той беше умрял още когато тя е била малка, много малка. После схвана другото значение на думите на непознатата: — И той е кандидатствал за крал?

Жената кимна.

— Премина през всичките изпити. Мисля, че той щеше да спечели изборите, ако не се беше оттеглил в последния момент. След това останаха да се конкурират само Татяна Ивашков и Джейкъб Тарус, но решението бе взето чрез жребий заради равните им постижения. Фамилията Тарус беше много близо до трона и още ги е яд.

Лиса никога не бе чувала тази история.

— Защо се е оттеглил дядо ми?

— Защото точно тогава се роди брат ти. Фредерик реши да посвети цялата си енергия на семейството си, вместо на нацията.

Лиса можеше да го разбере. От колко членове се е състоял родът Драгомир тогава? Дядо ѝ, баща ѝ и Андре — както и майка ѝ. Ерик Драгомир нямаше нито братя, нито сестри. Лиса знаеше малко за дядо си, но ако беше на негово място, също би предпочела да прекарва повече време със сина си и внука си, вместо да слуша — като Татяна — безкрайни речи.

— Това ли е изпитът? — попита Лиса, след като мълчаливата пауза се проточи прекалено дълго. — Нещо като интервю?

Старицата поклати глава.

— Не. Това е. — Разви това, което бе скрито под кърпата в скута ѝ. Показа се една голяма чаша със столче — бокал или потир, не бях сигурна кое от двете названия е по-подходящо. Но беше страхотно красива, изработена от сребро, което сякаш грееше със собствена светлина. От всички страни беше инкрустирана с кървавочервени рубини, проблясващи при всяко завъртане на чашата. Жената я изгледа с любов.

— На повече от хиляда години е, а още не е изгубила блясъка си. — Взе гарафата и напълни чашата с вода, докато двете с Лиса обмисляхме думите ѝ. Хиляда години? Не бях експерт по металите, но дори и аз знаех, че за толкова дълго време среброто би трябвало да потъмнее. Жената подаде чашата на Лиса. — Изпий водата. И когато поискаш да спреш, кажи само „Стоп“.

Лиса се пресегна към чашата, силно смутена от странните инструкции. Какво се очакваше да спре? Пиенето на водата? Но разбра веднага, щом пръстите ѝ докоснаха чашата. Или поне донякъде. През нея премина лека тръпка, която ѝ беше добре позната.

— Омагьосана е — каза Лиса.

Старицата кимна.

— Заредена е с всичките четири елемента, както и с отдавна забравената магия на духа.

Омагьосана е и с духа, помисли си Лиса. Това я накара да настръхне. Магиите с различните елементи имаха разнообразни въздействия. Елементът земя — както татуировката, която получи — често се свързваше с магии, използващи внушението. Комбинацията от всичките четири елемента в сребърен кол осигуряваше уникален

жизнен заряд, способен да унищожи безсмъртните стригои. Но духът... да, тя бързо бе разбрала, че магията с духа може да има непредвидими ефекти. Нямаше съмнение, че водата засилваше магията, но Лиса предугаждаше, че духът щеше да играе ключова роля. Макар това да бе силата, която гореше в кръвта ѝ, тя още я плашеше. Магията, с която тази чаша бе заредена, беше сложна, отвъд уменията ѝ и тя се изплаши от силата ѝ. Старицата я гледаше втренчено, без да мига.

Лиса се поколеба само за миг. И отпи от водата.

Светът около нея избледня, след което се материализира отново в нещо съвършено различно. И двете разпознахме какво беше това: сън, подвластен на магията на духа.

Лиса вече не се намираще в почти празната стая. Беше навън, вятърът разпиляваше дългата ѝ коса върху лицето ѝ. Тя я отметна настрани, доколкото можа. Не беше сама, всички около нея бяха в черно, и тя скоро разпозна църквата в кралския двор и гробището. Лиса също бе цялата в черно, с дълго вълнено палто, за да я пази от студа. Всички се бяха събрали около един гроб. Най-отпред се бе изправил свещеник. Църковните му одежди бяха единственото цветно петно в този сивкав ден.

Лиса направи няколко крачки напред, като се опита да види чие име беше издълбано на надгробната плоча. Това, което откри, шокира повече мен, отколкото нея: РОУЗМАРИ ХАТАУЕЙ.

Името ми бе изсечено в гранита с величествени, красиви букви. Под името се виждаше звездата на бойната слава — знак, че съм убила повече стригои, отколкото можеха да бъдат изброени. Под нея бяха изсечени три реда на руски, румънски и английски. Не се нуждаех от английския превод, за да разбера какво се казваше във всеки ред, защото беше стандартно за гробовете на всеки пазител: „Преданост завинаги“.

Свещеникът изговаряше думите, обичайни за всяко погребение, като ми даде благословията на религия, в която не бях сигурна дали вярвам. Ала това бе най-малко странното нещо, имайки предвид, че наблюдавах собственото си погребение. Когато той свърши, Албърта зае мястото му. Да се възхваляват постиженията на покойника, също беше нормално, когато изпращаха някой пазител... а Албърта можеше да разкаже много за мен. Ако бях там, щях да се трогна до сълзи. Тя

завърши с описанието на последната ми битка, в която съм загинала, докато съм защитавала Лиса.

Това вече не ми се стори чак толкова странно. Не ме разбирайте погрешно. Всичко, което се случваше там, беше напълно откачено. Но ако наистина това бе собственото ми погребение, беше съвсем логично да съм загинала, бранейки Лиса.

Самата Лиса обаче не споделяше тези мои чувства. Новината ѝ подейства като плесница в лицето. Внезапно усети ужасяваща празнота в гърдите си, все едно част от самата нея я беше напуснала. Връзката ни беше еднопосочна, но Робърт се беше закълел, че загубата на партньора му го довела до агония. Сега Лиса го разбираше, измъчвана от тази ужасяващо болезнена самота. Липсваше ѝ нещо, което никога дори не бе знаела, че притежава. Сълзи напиреха в очите ѝ.

Това е само сън, каза си тя. Всичко това е сън. Но никога не бе имала сън като този, създаден с магията на духа. Досегашните ѝ подобни преживявания бяха винаги с Ейдриън, пък и тези сънища повече приличаха на телефонни разговори.

Когато опечалените си тръгнаха от гробището, Лиса усети как една ръка я докосна по рамото. Кристиан. Преливаща от благодарност, тя се хвърли в прегръдките му, докато се опитваше да сподави сълзите си. Усещаше го истински, реален, солиден. Сигурен.

— Как се случи това? — попита тя. — Как можа да се случи?

Кристиан я пусна. Ала сега кристалносините му очи бяха по-сериозни и по-скръбни от всякога.

— Знаеш как. Онези стригои се опитаха да те убият. Тя се пожертва, за да те спаси.

Лиса нямаше никакъв спомен, но сега това не бе най-важното.

— Не мога... не мога да повярвам, че това се е случило. — Агонизиращата празнота в нея нарасна още повече.

— Имам още лоши новини — продължи Кристиан.

Тя го изгледа е удивление.

— Какво може да бъде по-лошо от това?

— Напускам.

— Напускаш... какво? Двора?

— Да. Напускам всичко. — Тъгата по лицето му се задълбочи. — Напускам и теб.

Челюстта ѝ едва не увисна.

— Какво... какво не е наред? Какво съм направила?

— Нищо. — Стисна ръката ѝ, сетне я пусна. — Обичам те. Винаги ще те обичам. Но ти си такава, каквато си. Ти си последната Драгомир. Винаги ще се намира нещо, което да те отнема от мен... а аз само ще бъда пречка по пътя ти. Ти трябва да възродиш своя род. Но аз не съм този, от когото се нуждаеш.

— Разбира се, че си! Ти си *единственият* за мен! Единственият, е когото искам да изградя бъдещето си.

— Казваш го сега, но само почакай. Има и по-добри възможности. Нали чу как се пошегува Ейдриън? Малки Драгомирчета. Когато след няколко години станеш готова да имаш деца, ще трябва да народиш цял рояк. Фамилията Драгомир трябва отново да стане стабилна и многобройна. А аз? Аз не съм достатъчно отговорен, за да се справя с това.

— Ти ще бъдеш чудесен баща — възрази му тя.

— Да — подсмихна се той иронично. — И ще бъде също голяма придобивка за теб — принцеса, омъжена за мъж от фамилия на стригои.

— Въобще не ми пука за това и ти го знаеш! — Вкопчи се в ризата му и го застави да я погледне в очите. — Обичам те. Искам да бъдеш част от моя живот. И нищо друго няма значение. Изплаши ли се? Да не би да си се изплашил от тежестта на името Драгомир?

Той отвърна очи.

— Нека да кажем, че това име не е лесно за носене.

Тя го разтърси.

— Не ти вярвам! Ти от нищо не се страхуваш! Никога пред нищо не си отстъпвал.

— Но сега отстъпвам. — Нежно я отдалечи от себе си. — Аз наистина те обичам. Ето защо не мога да направя това. Така ще е най-добре.

— Но ти не можеш... — Лиса посочи с ръка към моя гроб, но Кристиан вече бе започнал да се отдалечава. — Не можеш да го направиш! Тя си отиде. Ако и ти си отидеш, няма да остане никой...

Но Кристиан си бе отишъл, изчезнал в мъглата, която я нямаше само преди броени секунди. Лиса остана само с моя надгробен камък за компания. И за пръв път в живота си тя действително беше съвсем

сама. Беше останала сама, когато семейството ѝ умря, но тогава аз бях нейната опора, винаги до нея, готова да я защитавам. Когато се появи и Кристиан, той също прогони самотата, изпълни сърцето ѝ с любов.

Ала сега... сега и двамата си бяхме отишли. Семейството ѝ бе загинало. Тази празнота вътре в нея заплашваше да я погълне и това бе повече от загубата на връзката ни. Да си самотен, е нещо ужасно, ужасно. Нима при кого да отидеш, няма на кого да се довериш, никого не го е грижа какво се случва с теб. Беше сама и в гората, но онова преживяване въобще не можеше да се сравнява с това. Това не можеше да се сравнява с нищо.

Като се огледа, тя си пожела да легне в моя гроб и да сложи край на мъките си. Но... почакай. Тя действително можеше да сложи край на всичко. *Кажу само „Стоп“*, ѝ беше казала старицата. Това бе всичко, което се изискваше, за да прекрати тази болка. Но нали това бе сън, създаден от магията на духа? Наистина изглеждаше по-реалистичен и по-всепоглъщащ от всичко, с което някога се бе сблъсквала, но накрая ще се събуди и сънят ще свърши. Само една дума и това щеше да се превърне в избледняващ кошмар.

Загледана в безлюдния кралски двор, тя едва не изрече думата. Но... искаше ли да сложи край? Беше се заклела да се пребори с тези изпитания. Ще се предаде ли заради един сън? Сън, че е останала съвсем сама? Беше толкова тъжно, но вледеняващата истина отново я порази: *аз никога не съм била сама*. Не знаеше дали би могла да се справя сама, но после осъзна, че ако не беше сън — защото, мили Боже, толкова реално ѝ се струваше, — в истинския живот нямаше магическата дума „Стоп“. Ако не можеше да преодолее самотата на сън, тогава никога нямаше да се справи с нея, докато е будна. И колкото и да я изплаши това, тя реши да не отстъпва. Нещо я подтикна да закрачи към мъглата и тя тръгна... сама.

Очакваше мъглата да я отведе в градината край църквата. Но вместо това светът наоколо отново се промени и тя се озова на заседание на Кралския съвет, което не беше затворено за посетители, затова имаше доста морои като наблюдатели. Но за разлика от друг път, сега Лиса не седеше сред зрителите, а край масата на Кралския съвет, заобиколена от тринадесет стола. Тя седеше на мястото на фамилията Драгомир. Средният стол, принадлежащ на монарха, беше зает от Ариана Шелски. *Определено е сън*, подсказа ѝ някаква

рационална част от мозъка ѝ. Тя си бе извоювала място в съвета, а Ариана бе спечелила трона. Прекалено хубаво, за да е истина.

Както винаги, в Кралския съвет се водеше разгорещен дебат. Позната бе и темата на разискванията — законът за възрастта. Някои от членовете на съвета възразяваха с довода, че това решение е неморално. Други припомняха, че заплахата от стригоите е прекалено голяма. Отчайващите времена изискват отчаяни действия, повтаряха те.

Ариана погледна нататък през масата към Лиса.

— Какво мисли фамилията Драгомир? — Сега Ариана не беше толкова любезна, както преди в микробуса, нито толкова враждебна, както беше Татяна. Ариана си оставаше неутрална, като кралица, ръководеща съвета и събираща информацията, която ѝ бе необходима. Всички погледи в залата се насочиха към Лиса.

Неизвестно защо, но от главата ѝ се изпариха всички смислени идеи. Езикът ѝ надебеля в устата. Какво мислеше тя? Какво бе мнението ѝ за закона за възрастта? Отчаяно се опитваше да измисли някакъв отговор.

— Аз... аз мисля, че е лош.

Лий Шелски, който би трябвало да е заел мястото на фамилията в съвета, след като Ариана бе станала кралица, изсумтя недоволно.

— Можете ли да поясните, принцесо?

Лиса преглътна.

— Сnižаването на възрастта на пазителите не е разумен начин да се защитим. Ние се нуждаем от... нуждаем се от обучение, за да можем сами да се отбраняваме.

Думите ѝ бяха посрещнати с още повече презрение и изненада.

— И ще ни поясните ли — намеси се Хауард Зеклос — как планирате да стане това? Какво е предложението ви? Задължително обучение за всички възрасти? Да въведем програма в училищата?

Лиса отново затърси трескаво нужните ѝ думи. Какъв беше планът? Двете с Таша толкова пъти го бяха обсъждали, докато обмисляха стратегиите за всяка стъпка от внедряването на обучението. На практика Таша беше набила тези подробности в главата ѝ с надеждата, че гласът на Лиса може да бъде чул. И ето я сега тук, представяща своята фамилия в Кралския съвет, с шанс да промени статуквото и така да подобри живота на мороите. Всичко, което в

момента се искаше от нея, бе да обясни позицията си. Толкова много разчитаха на нея, толкова много очакваха да чуят думите, които така страстно бе повтаряла мислено досега. Но къде се дянаха? Защо не можеше да си ги припомни? Сигурно прекалено много бе забавила отговора си, защото Хауард с досада вдигна ръце.

— Знаех си. Показахме се истински идиоти, като допуснахме едно момиченце в този съвет. Тя не може да ни предложи нищо полезно. С фамилията Драгомир е свършено. Свършено е и ние трябва да го приемем.

С фамилията Драгомир е свършено. Напрежението от това, че е последната от своята фамилия, тежеше на плещите на Лиса още от мига, в който един лекар ѝ бе съобщил, че родителите ѝ и брат ѝ са мъртви. Последната от рода, който някога бе възвеличил морите и бе дал едни от най-великите техни крале и кралици. Тя се бе клела пред себе си, отново и отново, че няма да се окаже разочарование пред паметта на предците си, че ще се погрижи да бъде възстановена гордостта на фамилията ѝ. И ето че сега всичко това се разпадаше.

Дори и Ариана, която Лиса възприемаше като свой поддръжник, изглеждаше разочарована. Публиката започна да ѝ се надсмива, да призовава да отстранят от съвета това хлапе с вързан език. Крещяха да напусне Кралския съвет. Но най-лошият призив бе:

— Драконът е мъртъв! Драконът е мъртъв!

Лиса се опита да заговори, но нещо я накара да се обърне назад. Там, на стената, висяха гербовете на дванадесетте най-знатни фамилии. Изведнъж отнякъде изникна мъж и се зае да сваля от стената този на фамилията Драгомир, с дракона и надписа на румънски. Сърцето на Лиса замря, когато в залата виковете станаха още по-силни, а унижението ѝ нарасна. Стана от стола си. Искаше ѝ се да побегне отук, за да се скрие от злобата и неблагодарността. Вместо това краката ѝ сами я отведоха до стената с печатите. Със сила, която не бе подозирала, че притежава, сграбчи дракона от ръцете на мъжа.

— Не! — изкрещя тя. Обърна поглед към публиката и издигна пред тях печата, сякаш предизвикваше всеки един от тях да се опита да ѝ го отнеме или да отрече правото ѝ на място в съвета. — Това. Е. Мое. Чувате ли ме? *Това е мое!*

Тя така и не разбра дали я чува, защото всички изчезнаха, също както в гробището. Настъпи тишина. Сега се намираше в една от

стаите за медицински прегледи в болницата на академията „Свети Владимир“. Познатата обстановка ѝ действаше странно успокояващо — умивалника с оранжевия сапун за ръце, спретнато надписаните чекмеджета и лавици, дори и постерите по стените със съвети за здравето: **УЧЕНИЦИ, ПРАВЕТЕ САМО БЕЗОПАСЕН СЕКС!**

Също толкова успокояващо ѝ подейства и училищната лекарка доктор Оленски. Тя не беше сама в стаята. Край Лиса — която седеше върху кушетката за медицински прегледи — се бе изправила терапевтката Диърдри и... аз. Да се видя тук, беше супер шантаво, но след погребението ми май вече нищо не можеше да ме учуди.

Смесица от противоречиви чувства завладяха Лиса, чувства, неподвластни на контрол. Щастие то от това да ме види. Отчаянието от живота. Смущение. Подозрение. Не можа да задържи нито една от емоциите си, нито една от мислите си. Сега изпитваше много различни чувства от онези в Кралския съвет, когато не знаеше как да изрази мислите си. Този път мислите ѝ бяха в ред, но тя просто бе забравила какво иска да каже. Тук нямаше за какво да мисли. Беше изпаднала в пълна духовна безизходица.

— Разбираш ли? — попита я доктор Оленски. Лиса подозираше, че лекарката вече ѝ бе задала този въпрос. — Това е извън нашия контрол. Лекарствата повече не ти действат.

— Повярвай ми, ние не искаме да се самонараниш. Но сега и други са изложени на риск... е, ти можеш да разбереш защо предприемаме това действие. — Този път заговори Диърдри. Винаги я бях възприемала като самодоволна личност, особено защото терапевтичният ѝ метод включваше най-вече отговарянето на въпроси с въпроси. Но сега в нея не се долавяше дори следа от увъртане. Днес Диърдри беше съвсем сериозна.

Нито една от думите им нямаше смисъл за Лиса, но споменаването на самонараняването пробуди нещо в нея. Сведе очи към ръцете си. Те бяха голи... и обезобразени от разрези. Разрезите, които си правеше, когато повече не можеше да издържа на напрежението, породено от магията на духа. За нея това беше единственият отдушник на напрежението, ужасяващ начин за облекчение. Но сега, като ги огледа, Лиса забеляза, че разрезите ѝ са по-дълбоки и по-големи от преди. Подобни разрези граничеха със самоубийство. Тя отново вдигна глава.

— Кого... кого съм наранила?

— Не помниш ли? — попита доктор Оленски.

Лиса поклати глава и отчаяно огледа лицата на останалите, докато жадно търсеше отговорите. По едно време погледът ѝ се прикова върху мен, но и моето лице бе мрачно и тъжно, също като на Диърдри.

— Всичко е наред, Лис — опитах се да я успокоя. — Всичко ще бъде наред.

Не бях изненадана. Аз, естествено, точно това бих казала. Винаги съм се стараела да подкрепям Лиса. Винаги съм била загрижена за нея.

— Това не е важно — заговори Диърдри меко и утешително. — Важното е никой повече да не бъде нараняван. Не искаш да нараниш никой друг, нали?

Разбира се, че Лиса не искаше, но обърканият ѝ мозък се отплесна в друга посока.

— Не ми говорете като на някое дете! — Изрече го толкова силно, че гласът ѝ изпълни стаята.

— Нямах намерение да прозвучи така — изрече Диърдри, истински образец на търпеливост. — Ние просто искаме да ти помогнем. Искаме да си в безопасност.

Параноята надделя над останалите емоции на Лиса. Никъде не можеше да намери сигурност. Бе убедена в това... но в нищо друго. Имаше нещо, свързано със сън. Сън, сън...

— В Тарасов ще се погрижат за теб — обясни ѝ доктор Оленски. — Ще се постараят да се чувстваш удобно.

— Тарасов? — извикахме едновременно двете с Лиса. Тази другата Роуз стисна юмруци и се огледа с ярост в очите. Типична реакция за мен.

— Тя няма да отиде на онова място — изръмжа Роуз.

— Да не мислиш, че на нас ни се иска да правим това? — попита Диърдри. За пръв път видях хладнокръвната ѝ фасада да се пропуква. — Не го искаме. Но духът... това, което причинява... нямаме избор...

В спомените на Лиса се възкресиха сцените от нашето пътуване до Тарасов.

Студените, студени коридори. Стенанията. Тесните килии. Припомни си още отделението за психично болните, в което бяха

заклучени владеещи магията на духа. Заклучени завинаги.

— Не! — изкрещя тя и скочи от масата. — Няма да ме изпратите в Тарасов! — Огледа се за спасителен изход. Между нея и вратата бяха двете жени. Лиса не можеше да побегне.

Каква магия да използва? Със сигурност имаше нещо, което да свърши работа. И докато търсеше подходяща магия, я завладя духът.

Другата Роуз сграбчи Лиса за ръката в опит да я спре, сякаш усещайки как духът надига глава.

— Има и друг начин — предложи другото ми аз на Диърдри и доктор Оленски. — Аз мога да го изтръгна от нея. Способна съм да го отнема от нея, така както Ана го е правила за свети Владимир. Мога да премахна мрака и неуравновесеността. И Лиса отново ще бъде здравомислеща.

Всички ме зяпнаха удивено. Е, да, не мен, а другата Роуз.

— Но тогава ще проникне в теб, нали? — попита доктор Оленски. — И няма да изчезне.

— Не ме е грижа — тръснах глава упорито. — Ще отида в Тарасов, но не изпращайте нея. Мога да правя това, докато тя има нужда.

Лиса се втренчи в мен, неспособна да повярва на чутото. В хаотичните ѝ мисли се прокрадна радостна нотка. Да! Изход. Спасение. Тя нямаше да полудее. Нямаше да отиде в Тарасов. Сетне, някъде сред бъркотията в мислите ѝ...

— Ана се е самоубила — промърмори Лиса. Все още не възприемаше ясно реалността, но тази конкретна мисъл се оказа достатъчна, за да успокои тутакси хаотично блуждаещите ѝ мисли. — Тя е полудяла, понеже се е опитвала да помогне на свети Владимир.

Моето друго аз не искаше да погледне към Лиса.

— Това е само една легенда. Аз ще отнема мрака. Изпратете мен.

Лиса не знаеше какво да прави, не знаеше какво да мисли. Не искаше да отиде в Тарасов. От този затвор получаваше кошмари. И ето че аз ѝ предлагам изход, предлагам ѝ да я спася, както винаги го бях правила. Лиса го искаше. Искеше да бъде спасена. Не искаше да полудява като другите владеещи магията на духа. Ако приемеше предложението ми, щеше да бъде свободна.

Обаче... в последния миг, преди да вземе решението, осъзна колко много бе загрижена и за мен. Толкова много жертви бях

направила за нея. Как можеше да ми позволи да направя и това? Каква приятелка би била, ако ме осъди на доживотни страдания? Тарасов я плашеше. Животът в клетка я плашеше. Но аз да се изправа пред това, я плашеше още повече.

Нямаше идеално решение. Тя искаше всичко да изчезне. Може би, ако само затвори очи... почакай. Отново си спомни. Сънят. Тя се намираше в сън, подчинен на магията с духа. От нея се искаше само да се събуди.

Само кажи „Стоп“.

Този път беше още по-примамливо. Да каже думата, беше най-лесният изход, съвършеното решение. Никакъв Тарасов за никоя от нас двете, нали? Усети как ѝ олекна, как хаотичните ѝ чувства се уталожват постепенно. Очите ѝ се разшириха, когато осъзна, че аз вече бях започнала да отнемам мрака от нея. Думата „Стоп“ беше забравена.

— Не! — Духът изригна като огън в нея и тя издигна стена във връзката ни, за да ме блокира от нея.

— Какво правиш? — попита другото ми аз.

— Спасявам те — каза Лиса. — Спасявам и себе си. — Обърна се към доктор Оленски и Диърдри. — Разбирам какво се опитвате да направите. Всичко е наред. Отведете ме в Тарасов. Отведете ме там, където няма да навредя на никого. — Тарасов. Място, където по коридора бродят истински кошмари. Тя обвини тялото си с ръце, докато лекарският кабинет се стопяваше пред погледа ѝ, готова за следващата част от съня — студена каменна стена, с вериги по стените и стенещи морои по коридорите...

Ала когато светът отново се промени, тя не се озова в Тарасов. Отново бе в празната стая със старата жена и сребърната чаша. Лиса се огледа. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Беше изгубила представа за изминалото време. Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност. В същото време имаше чувството, че са изминали само няколко секунди, откакто тя и старата жена бяха разговаряли.

— Какво... какво беше това? — попита Лиса. Устата ѝ беше пресъхнала, така че глътка вода сега щеше да ѝ дойде много добре... но чашата бе празна.

— Твоите страхове — изрече жената и очите ѝ блеснаха. — Всичките ти страхове, спретнато подредени в редица.

Лиса остави чашата върху масата с треперещи ръце.

— Беше ужасно. Беше духът, но... не приличаше на нищо, което съм виждала досега. Нахълта в съзнанието ми, профуча през него. Беше толкова реално. Имаше моменти, когато напълно вярвах, че това наистина се случва.

— Но не го спря.

Лиса се намръщи, като се замисли колко близко беше до този изход.

— Не.

Старата жена се усмихна, но нищо не каза.

— Дали... приключихме ли? — попита Лиса, ужасно смутена. — Мога ли да си вървя?

Старицата кимна. Лиса се изправи и огледа първо едната, после и другата врата, онази, през която влезе, както и другата врата в дъното на стаята. Все още в шок, Лиса машинално се запъти към вратата, през която бе влязла. Никак не ѝ се искаше да се вижда пак с онези хора, които се бяха подредили в коридора, но се закле, че ще запази достойно изражение, както подобава на една истинска принцеса. Освен това групата там беше по-малка в сравнение с тълпата, която я поздрави след първия ѝ изпит. Но стъпките ѝ замряха, когато старата жена отново заговори и посочи вратата в дъното на стаята.

— Не. Онази врата е за всички, които са се провалили на изпита. Ти ще излезеш през тази.

Лиса се обърна и се приближи до съвсем скромно изглеждащата врата. Като че ли извеждаше някъде навън, което може би беше добре. Някъде, където ще е тихо и спокойно. Имаше чувството, че ѝ се иска да каже нещо на тази стара жена, но не знаеше какво. Затова просто завъртя дръжката и пристъпи навън...

За да се озове сред тълпа, френетично крещяща за прославата на дракона.

ГЛАВА 22

— Изглеждаш ужасно щастлива.

Примигнах и видях Соня, вперила поглед в мен. Около нас се чуваше само равномерно бръмчене на хондата, а напред се виждаха правите очертания на магистрала 1–75. Нямахме почти нищо друго за гледане навън, освен равнините и горите на Средния запад. Сега Соня не изглеждаше толкова стряскащо шантава, каквато беше в Академията или дори в къщата си. По-скоро създаваше впечатление, че още е смутена и разколебана, което си беше съвсем нормално. Поколебах се, преди да ѝ отговоря, но накрая реших, че няма причина да го пазя в тайна.

— Лиса се справи с втория си изпит.

— Разбира се, че го е взела — обади се Виктор. Гледаше разсеяно през прозореца, извърнат настрани от мен. Интонацията му подсказваше, че само си губя времето, като съобщавам нещо, в което никой не би трябвало да се съмнява.

— А тя добре ли е? — намеси се Дмитрий. — Да не е пострадала?

Подобен въпрос някога би пробудил пристъп на ревност в мен. Но сега го възприех само като признак на общата ни загриженост за Лиса.

— Тя е добре — уверих го, но се съмнявах дали бе напълно вярно. Физически не беше пострадала, но след това, което бе видяла... ами, това оставяше белези от друго естество. Очакваше я изненада и при излизането ѝ от задната врата. При влизането си от предната тя бе посрещната от малка група зрители и бе решила, че само неколцина са дошли толкова късно, за да видят кандидатите. Нищо подобно. Оказа се, че всички чакат отзад, за да видят победителите в надпреварата. Вярна на обещанието си, Лиса не загуби самообладание. Премина напред с високо вдигната глава, усмихвайки се на зяпачите и на феновете си, все едно че вече бе спечелила кралската корона.

На мен все повече ми се доспиваше, но триумфът на Лиса задълго задържа радостната усмивка на лицето ми. Имаше нещо уморително в тази безкрайна магистрала, водеща неизвестно къде. Виктор бе затворил очи, облегнал глава на стъклото на прозореца. Не можех да видя лицето на Сидни, когато се обърнах към нея, за да проверя как е, затова предположих, че също е решила да подремне или просто се е излегнала назад. Прозинах се, докато се питах дали да не поема риска, като се предам на съня. Когато потеглихме от къщата на Соня, Дмитрий бе настоявал да поспя, защото знаеше, че са ми нужни повече от двата часа сън, които Сидни ми бе дала.

Облегнах глава назад на седалката и затворих очи. Моментално заспах. Мракът, с който този сън ме обгърна, подхрани усещането ми, че ще ме споходи магията на духа. Сърцето ми запърха учестено, обзето едновременно от паника и от радост. След като станах свидетел на това, как Лиса се справи с поредния си изпит, сънищата, подвластни на магията на духа, внезапно придобиха зловещо усещане. В същото време това можеше да се окаже шанс да се видя с Ейдриън. И... точно така стана.

Само че се озовахме на едно съвсем неочаквано място. В градината на Соня. Загледах се удивена в ясното синьо небе над главата ми, в прекрасните цветя наоколо. Така се увлякох, че едва забелязах приближаването на Ейдриън. Беше облечен със зелен кашмирен пуловер, което го правеше трудно забележим на фона на храстите. Но на мен ми се стори по-прекрасен от всички чудеса в градината наоколо.

— Ейдриън!

Затичах се към него, а той с лекота ме вдигна на ръце и ме завъртя около себе си. Пусна ме да стъпя на тревата, огледа градината и кимна одобрително.

— Трябва по-често да те оставям да избираш местата за срещите ни. Имаш добър вкус. Но разбира се, това вече е ясно, след като аз съм ти гадже.

— Какво искаш да кажеш с това „да избирам местата“? — попитах го, като обвих ръце около врата му.

Той сви рамене.

— Като те потърсих и усетих, че спиш, призовах съня, но не мислех за определено място. Оставих този избор на твоето

подсъзнание. — С раздразнен жест подръпна кашмирения си пуловер. — Впрочем не съм облечен подходящо за този пейзаж. — Пуловерът му проблесна и тутакси бе заменен от светлосива тениска с абстрактна щампа отпред. — Така по-добре ли е?

— Много по-добре.

Той се усмихна и ме целуна по челото.

— Липсваше ми, малък дамфир. Ти можеш през цялото време да шпионираш Лиса и всички нас. Но за мен най-доброто преживяване си остават тези сънища, макар че, честно казано, вече нямам представа по кое разписание си в момента.

Досетих се, че с това мое „шпиониране“ аз знаех повече от него за това, което току-що се бе случило в кралския двор.

— Лиса взе втория си изпит — съобщих му аз.

Да. Изражението му го потвърди. Не знаеше нищо за резултата от изпита, вероятно защото беше спал.

— Кога?

— Току-що. Оказа се труден, но тя се справи.

— Най-вече за нейна радост. Все пак... това ни дава възможност да спечелим малко време, за да изчистим името ти и да те върнем у дома. Макар че, ако бях на твое място, не съм много сигурен дали щях да го искам. — Отново огледа градината. — Западна Вирджиния е много по-готина, отколкото съм си мислел.

Засмях се.

— Само че сега не сме в Западна Вирджиния, което, между другото, не е толкова лошо. Това е градината на Соня Карп...

Вцепених се, неспособна да повярвам на току-що изреченото от мен. Бях толкова щастлива да го видя, толкова ми олекна... че се издъних. Лицето на Ейдриън стана много, много сериозно.

— Соня Карп ли каза?

В главата ми изникнаха няколко възможности. Разбира се, беше най-лесно да го излъжа. Можех да заявя, че това е място, на което съм била много отдавна, че ни е водила тук на екскурзия, за да видим дома й. Това обаче щеше да прозвучи адски неубедително. Освен това предположих, че по лицето ми си личи, че се измъчвам от чувство за вина. Добре се насадих. Една плитка лъжа нямаше да успее да заблуди Ейдриън.

— Да — признах си накрая.

— Роуз, Соня Карп е стригой.

— Вече не е.

Ейдриън въздъхна.

— Знаех си, че да стоиш далеч от всякакви бъркотии, е прекалено хубаво, за да е истина. Какво се случи?

— Ами... хм, Робърт Дару я преобрази.

— Робърт? — Ейдриън презрително сви устни. Двамата владеещи магията на духа никак не се понасяха. — И понеже имам чувството, че навлизаме в нещо като Територията на смахнатите — което означава много, щом го казвам аз, — ще направя предположение, че Виктор Дашков също е с теб.

Кимнах, но отчаяно закопнях някой да ме събуди, за да ме измъкне от разпита на Ейдриън. По дяволите! Как можах да се накисна в тази каша?

Ейдриън ме пусна и нервно закрачи наоколо.

— Добре, значи така. Ти, Беликов, алхимикът, Соня Карп, Виктор Дашков и Робърт Дару, всичките заедно, се размотавате някъде в Западна Вирджиния.

— Не — веднага отрекох.

— Не?

— Ние, хм, не сме в Западна Вирджиния.

— Роуз! — Ейдриън престана да кръстосва и се върна при мен. — Къде, по дяволите, се намираш? Твоят старец, Лиса, всички тук си мислим, че си добре и в безопасност.

— Така е — заявих надменно. — Просто не съм в Западна Вирджиния.

— Тогава къде си?

— Не мога... не мога да ти кажа. — Мразех се, че не можех да му кажа, особено след като видях изражението му. — Отчасти заради сигурността ни. Отчасти заради това, че... ами, хм, всъщност не зная къде точно се намираме.

Той ме улови за ръцете.

— Не можеш да постъпваш така. Този път не можеш просто да побегнеш накъдето ти скимне, заради някой свой шантав каприз. Не го ли разбираш? Ще те убият, ако те открият.

— Не е шантав каприз! Заели сме се с нещо много важно. Нещо, което ще помогне на всички нас.

— Нещо, което не можеш да споделиш с мен? — предположи той.

— По-добре ще бъде, ако не си замесен — казах и силно стиснах ръцете му. — По-добре ще е, ако не знаеш подробностите.

— А междувременно мога да си клатя краката в блажено неведение, знаейки, че във врата ти диша елитен отряд.

— Ейдриън, моля те! Моля те, просто ми се довери. Повярвай ми. Имам основателна причина — замолих го аз.

Той пусна ръцете ми.

— Вярвам само, че ти си *мислиш*, че имаш основателна причина. Не мога да си представя заради какво си заслужава да рискуваш живота си.

— Та аз правя това през целия си живот — припомних му. Изненадах се колко сериозно прозвуча току-що казаното от мен. — Някои неща си заслужават.

Искри като от статично електричество накъсаха образа, който виждах, като при влошена от смущения телевизионна картина. Светът започна да помръква.

— Какво става? — извиках тревожно.

Той се намръщи.

— Някой или нещо се опитва да ме събуди. Вероятно майка ми ме проверява за стотен път.

Протегнах ръце към него, но той вече избледняваше.

— Ейдриън! Моля те, не казвай на никого! *На никого.*

Не разбрах дали чу молбите ми или не, защото сънят ми напълно изчезна. Събудих се в колата. Първото, което ми се искаше, беше да изругая яростно, но не исках да се издавам. За нищо на света спътниците ми не биваше да узнават за идиотщината, която бях допуснала. Огледах се нервно и едва не подскочих, като видях напрегнато вторачените в мен очи на Соня.

— Беше те споходил сън, създаден от магията на духа — рече тя.

— Откъде знаеш?

— От аурата ти.

Смръщих вкиснато вежди.

— Някога смятах аурите за нещо супер, но точно сега започват адски да ме дразнят.

Тя леко се позасмя — за пръв път, откакто бе преобразена.

— Те съдържат много ценна информация, ако знаеш как да ги разчиташ. С Василиса ли беше?

— Не. С гаджето ми. И той владее магията на духа.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— С него ли беше?

— Да. Защо? Какво лошо има?

Тя се намръщи. Изглеждаше озадачена. След няколко мига отмести погледа си към предната седалка, където бяха Дмитрий и Робърт. После очите ѝ пак се впиха в мен изпитателно, и то така, че ледени тръпки полазиха по гръбнака ми.

— Нищо — изрече едва чуто. — Нищо лошо няма.

Изсумтях презрително.

— Хайде де, определено ми се стори...

— Тук! — извика Соня, като рязко се извърна от мен, наведе се напред и посочи накъде да продължим. — Давай по тази отбивка.

Едва не подминахме „тази отбивка“ от магистралата. Дмитрий бе принуден да предприеме фантастична маневра — като онази при бягството ни в Пенсилвания — за да вземе завоя. Колата се раздруска и поднесе. Чух как Сидни извика зад мен.

— Следващия път ме предупреждавай по-отрано — отбеляза Дмитрий.

Но Соня не го слушаше. Погледът ѝ беше изцяло прикован в пътя, по който напредвахме сега. Стигнахме до един светофар и пред нас се появи приветлив надпис: ДОБРЕ ДОШЛИ В АН АРБЪР, МИЧИГАН. Искрицата живот, която преди малко бях съзряла в очите на Соня, угасна, за да отстъпи на обичайното ѝ напрегнато състояние, като на някакъв робот. Въпреки увещанията на Сидни, Соня все още се притесняваше от това пътуване. Още страдаше от чувство за вина. Още се мислеше за предателка.

— Къде сме? — попитах неспокойно. — И колко дълго пътуваме? — Едва бях забелязала как премина пътуването. Отначало бях будна, но останалото ми се губеше заради виденията ми с Лиса и Ейдриън.

— Шест часа — отговори ми Дмитрий.

— Дай наляво и завий надясно на следващия ъгъл — нареди му Соня.

В колата надвисна напрежение. Сега всички бяха будни. Сърцето ми се разгуптя лудешки, докато навлизахме все по-навътре в предградията. Коя бе къщата? Наближаваме ли? Не е ли някоя от онези там? Пътувахме бързо, но на мен ми се стори безкрайно. Затова всички колективно въздъгнахме облекчено, когато Соня внезапно посочи една къща.

— Ето. Тук е.

Дмитрий отби в алеята за автомобили пред тухлена къща с идеално окосена морава пред нея.

— Сигурна ли си, че твоите роднини още живеят тук? — попитах Соня.

Тя остана безмълвна и осъзнах, че отново е върна на обещанието си. Състояние на пълен блокаж. Повече нищо нямаше да мога да изтръгна от нея.

Дотук с напредъка в общуването.

— Мисля, че има само един начин да проверим — промърморих, докато откопчавах колана на седалката си. — Планът си остава същият, нали?

По-рано двамата с Дмитрий бяхме обсъдили кой да слезе и кой да остане да дежури в колата, ако Соня ни отведе на верния адрес. Не беше разумно да оставяме двамата братя сами в колата. Въпросът бе кой да ги охранява. Решихме Дмитрий да се заеме с това, докато аз и Сидни придружаваме Соня на срещата с роднините ѝ, които несъмнено ги очакваше шокиращо посещение.

— Планът си остава същият — кимна Дмитрий. — Ти отиваш до входа на къщата. Не изглеждаш толкова застрашителна.

— Хей!

Той ми се усмихна.

— Казах „изглеждаш“.

Но в думите му имаше истина. Дори и когато беше напълно спокоен, около Дмитрий витаеше нещо силно и заплашително. Трите жени на прага щяха да се сторят по-безобидни на обитателите на къщата — особено ако се окаже, че роднините на Соня са се преместили. По дяволите, нищо чудно тя да ни беше довела нарочно на грешен адрес.

— Бъди внимателна — напомни ми Дмитрий, докато слизахме от колата.

— И ти — не му останах длъжна. Това ми спечели още една усмивка, този път малко по-топла, по-чувствена.

Емоциите, които раздвижи у мен, отлетяха, докато вървахме със Соня и Сидни по тротоара. Гърдите ми се стегнаха. Това беше. Или не беше? Нима бяхме стигнали до крайната цел на пътуването ни? Наистина ли бяхме открили другия представител на фамилията Драгомир напук на всичко? Или още от самото начало са ме заблуждавали?

Не само аз бях изнервена. Усещах, че Соня и Сидни са не по-малко напрегнати. Изкачихме стъпалата пред входа. Поех дълбоко дъх и натиснах звънеца.

След няколко секунди вратата отвори един мъж — беше морой. Обещаващо начало.

Огледа ни, несъмнено чудейки се какво правят на прага му жена морой, момиче дампир и млада жена от човешката раса. Все едно някой си правеше кофти шега с него.

— С какво мога да ви помогна? — попита той.

Внезапно загубих дар слово. Нашият план включваше велики дела: откриването на любовницата на Ерик и детето, рожба на тяхната любов. Но така и не бяхме изяснили какво ще кажем, когато наистина ги намерим. Искаше ми се вместо мен да заговори някоя от спътничките ми, но това се оказа излишно. Домакинът морой внезапно отклони погледа си от мен. Пое дълбоко дъх.

— Соня? — ахна. — Ти ли си?

В този миг отвътре се провикна момичешки глас:

— Хей, кой е дошъл?

Една височка и слаба фигура се провря покрай мъжа — фигура, която познавах. Дъхът ми окончателно секна, докато се вирах в буйния водопад от светлокестеняви къдрици и в светлозелените очи — очи, които толкова отдавна трябваше да ми подскажат истината. Не можах дума да отроня.

— Роуз! — възкликна Джил Мастрано. — Какво правиш тук?

ГЛАВА 23

Следващите няколко секунди тишина ни се сториха като цяла вечност. Всички бяха смутени, всеки по напълно различни причини. Първоначалната изненада на Джил бе примесена с възбуда, но докато местеше поглед от лице на лице, усмивката ѝ постепенно взе да помръква и накрая изглеждаше не по-малко смутена от нас.

— Какво става? — попита един нов глас. След броени мигове Емили Мастрано застана до дъщеря си. Емили огледа мен и Сидни с любопитство, но веднага след това ахна, когато забеляза третия член на групата ни. — Соня! — Със сгърчено от паника лице Емили дръпна Джил зад себе си. Емили не притежаваше бързите рефлексии на пазителите, но трябваше да ѝ призная, че реагира много скоростно.

— Емили? — Гласът на Соня бе едва доловим, пресеклив. — Аз съм... аз съм... *наистина* съм аз.

Емили се опита да издърпа навътре и мъжа, но се спря, когато се вгледа по-внимателно в Соня. Като всички останали, и тя бе длъжна да признае очевидното. Соня вече не притежаваше характерните за стригите черти. Освен това се бе появила на прага на къщата посред бял ден, при ярка слънчева светлина. Емили се запъна, преди да отвори уста да каже нещо, но устните ѝ не успяха дори да помръднат. Накрая се обърна към мен:

— Роуз... какво става?

Бях изненадана, че гледа на мен като на авторитетна личност, първо, защото се бяхме срещали само веднъж досега и второ, честно казано, аз също не бях наясно какво ставаше. Направих няколко опита, преди да успея да проговоря:

— Мисля, че... мисля, че първо трябва да влезем вътре...

Емили отново насочи поглед към Соня. Джил се опита да си проправи път напред, за да проумее за какво бе цялата тази драма, но майка ѝ продължаваше да блокира вратата, все още неуверена, че е безопасно. Не можех да я обвинявам. Най-последно бавно ни кимна и отстъпи от вратата, за да ни пусне вътре.

Сидни хвърли бърз поглед назад към колата, където ни чакаха Виктор, Робърт и Дмитрий.

— Какво ще правим с тях? — попита ме тя.

Поколебах се. Искаше ми се Дмитрий да бъде този, който ще взриви бомбата, но може би Емили бе в състояние да се справя с изненадите само ако ѝ се поднасяха една по една. Не беше нужно да се движиш в кръговете на висшата аристокрация, за да знаеш кой е Виктор Дашков и как изглежда. Доказателство за това бе пътуването ни до Лас Вегас. Обърнах се към Сидни и поклатих глава.

— Те могат да изчакат.

Настанихме се във всекидневната на къщата. Емили ни запозна със съпруга си Джон Мастрано — мъжа, който ни беше отворил вратата. Домакинята бе преодоляла смущението си и предложи да ни донесе по нещо за пиене, като при най-обикновено посещение, но изражението на лицето ѝ потвърждаваше, че още е в шок. Подаваше ни чашите с вода сковано, като робот, толкова бледа, че можеше да мине за стригой.

Джон хвана ръката на съпругата си веднага щом тя седна до него. Продължаваше да ни оглежда подозрително, но към жена си преливаше от обич и загриженост.

— Какво става?

Очите на Емили още блуждаеха.

— Аз... не зная. Братовчедка ми е тук... но не разбирам как... — Отново отмести поглед към мен, после към Сидни и накрая пак към Соня. — Как е възможно това? — Гласът ѝ потрепери.

— Лиса го направи, нали? — възкликна Джил, която несъмнено бе запозната с мрачната история на своята роднина. Разбираемо бе, че е шокирана — и леко нервна, — но възбудата ѝ все повече нарастваше. — Чух какво е станало с Дмитрий. Истина е, нали? Лиса може да лекува стригои. Тя го е спасила. Тя е спасила и... — Момичето се обърна към Соня, но ентузиазмът ѝ леко спадна. Зачудих се какви ли истории е слушала за Соня. — Тя те е спасила.

— Не беше Лиса — осведомих я. — Спаси я, ъ-ъ, друг владеец магията на духа.

Лицето на Джил светна.

— Ейдриън? — Бях забравила колко си падаше по него.

— Не... някой друг. Но това сега не е важно — додадох припряно. — Соня е... ами, тя отново е морой. Макар че още е много объркана. Буквално не е на себе си.

Соня тъкмо отпиваше от водата под все още изпитателния поглед на братовчедка си, но сега се обърна към мен с леко кисела, многозначителна усмивка.

— Мога сама да говоря за себе си, Роуз.

— Извинявай — смънках аз.

Емили се извърна към Сидни и се намръщи. Те се бяха запознали, но нищо повече.

— Защо си тук? — Емили не каза какво точно имаше предвид. Искаше просто да е наясно защо с нас беше жена от човешката раса. — Да не си захранваща?

— Не! — извика Сидни възмутено и скочи от мястото си до мен на канапето. Никога не я бях виждала толкова побесняла и отвратена. — Ако още веднъж го повториш, веднага ще се махна оттук! Аз съм алхимик.

Беше удостоена с недоумяващи погледи, а аз я дръпнах да седне до мен.

— По-спокойно, момиче. Не мисля, че те имат представа кои са алхимиците. — Тайно се радвах. Когато за пръв път попаднах на алхимиците, имах чувството, че от целия свят аз последна научавам за тях. Хубаво беше да знаеш, че и други нямат никаква представа за тях. Но в момента, за да опростя нещата, го обясних на Емили колкото можах по-просто. — Сидни ни помага.

Сълзите напиреха в сините очи на Емили, когато отново се обърна към братовчедка си. Емили Мастрано си оставаше една от най-изумителните жени, които бях срещала. Дори разплакана, беше красива.

— Наистина си ти, нали? Доведоха те при мен. О, Господи! — Емили стана, отиде при братовчедка си и я прегърна силно. — Толкова ми липсваше. Не мога да повярвам.

Едва не се разплаках и аз, но строго си напомних, че сме дошли тук с мисия. Знаех колко стряскащо е всичко това. Току-що бяхме преобърнали света на фамилията Мастрано с главата надолу... а сега предстоеше още повече да усложня всичко. Мразех се, че върших това. Искаше ми се те да разполагат с времето, което им бе необходимо, за

да свикнат с новината да отпразнуват чудото от завръщането на Соня. Но часовникът в кралския двор — както и в живота ми — тиктакаше неумолимо.

— Да, доведохме я... — изрекох най-последно. — Но има и друга причина да сме тук.

Не знаех дали тонът ми не им подсказа нещо, но Емили се отдръпна от Соня и застина, след което приседна до мъжа си. Някак си в този миг реших, че тя знае защо сме тук. Видях в очите и, че е смъртно изплашена — сякаш отдавна се страхуваше от това посещение, сякаш стотици пъти си го бе представяла. Продължих нататък.

— Ние знаем... знаем за Ерик Драгомир.

— Не — промълви Емили със странна смесица от грубост и отчаяние в интонацията. Упоритостта ѝ беше забележително подобна на упоритостта на Соня, когато отначало отказваше да ни помогне. — Не. Няма да говорим за това.

Още в момента, в който видях Джил, още в мига, в който познах очите и, вече знаех, че сме дошли на правилното място. Думите на Емили — или, което бе по-важно, че тя не отрече — потвърдиха убеждението ми.

— Длъжни сме — заявих. — Сериозно е.

Емили се извърна към Соня.

— Ти ми обеща! Обеща ми, че няма да кажеш на никого!

— Не съм казала — заоправдава се Соня, но несигурността се завърна върху лицето ѝ.

— Не го е направила — заявих категорично с надеждата да успокоя и двете. — Трудно е да се обясни..., но тя спази обещанието си.

— Не — повтори Емили. — Това не се случва. Не можем да говорим за това.

— Какво... какво става? — намеси се Джон. В очите му припламнаха гневни искри. Явно никак не му харесваше някакви непознати да разстройват жена му.

— Длъжни сме да говорим за това — заявих на Емили. — Моля ви. Нуждаем се от помощта ви. Нуждаем се от *нейната* помощ. — Посочих към Джил.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джил. Нетърпеливите искри в очите ѝ бяха угаснали, охладени от реакцията на майка ѝ.

— Става дума за теб... — Млъкнах. Бях се втурнала в тази авантюра, готова да открия роднината на Лиса — сестра ѝ, вече го знаехме, — без да се замислям за евентуалните усложнения. Трябваше да се досетя, че това е пазено в тайна от всички — включително и от въпросното дете. Не се бях замисляла какъв шок може да се окаже за нея. Освен това не ставаше дума за някой случаен непознат. Това беше *Джил*. Джил. Моята приятелка. Момичето, което беше като по-малка сестра на всички нас, тази, която толкова упорито издирвахме. Какво се готвех да ѝ причиня? Като погледнах към Джон, осъзнах, че нещата са още по-лоши. Дали Джил вярваше, че Джон е нейният баща? Имаше опасност това семейство да се разтърси из основи, а виновната щях да се окажа аз.

— Недей! — изкрещя Емили, като отново скочи на крака. — Махайте се! Всичките! Не ви искам тук!

— Госпожо Мастрано... — заговорих аз. — Не можете да се преструвате, че това не е истина. Трябва да го приемете.

— *Не!* — Тя ми посочи вратата. — Махайте се! Вън или ще... ще извикам полиция! Или пазителите! Ти... — Сега, след като бе избледнял първоначалният шок от неочакваната поява на Соня, осъзна нещо. Виктор не беше единственият престъпник сред мороите, когото издирвах. — Ти си избягала от затвора! И си убийца!

— Не е! — отрече Джил и се хвърли напред. — Казах ти, мамо. Вече ти казах, че това е някаква ужасна грешка...

— Махайте се! — повтори Емили.

— Като ни изгоните, няма да промените истината — заявих, докато с всички сили се опитвах да остана спокойна.

— Ще бъде ли някой така любезен да ми обясни какво, по дяволите, става тук? — Лицето на Джон се бе зачервило от гняв. Целият беше настръхнал. — Ако не получа отговор до тридесет секунди, ще повикам пазителите и полицията.

Погледнах към Джил. Не знаех какво да кажа. Не знаех как да обясня от какво се нуждаем или поне не можех да го направя тактично. Сидни обаче нямаше такъв проблем.

— Той не е твоят баща — изтърси тя безцеремонно и посочи към Джон.

В стаята настана тишина. Джил изглеждаше почти разочарована, все едно че бе очаквала по-вълнуващи разкрития.

— Знам. Той ми е доведен баща. Но го смятам за свой.

Емили отново рухна на дивана и закри лицето си с шепи.

Явно плачеше, но бях съвсем сигурна, че всеки миг може да скочи и да се обади на властите. Трябваше по-бързо да приключим с всичко това, колкото и да беше болезнено.

— Точно така. Той не е твоят биологичен баща — потвърдих, като се втренчих изпитателно в Джил. *Очите. Как досега не съм забелязала очите ѝ?* — Твоят истински баща е Ерик Драгомир.

Емили нададе пронизителен звук.

— Не — замоли се тя. — Моля ви, не правете това.

Гневът на Джон се стопи, за да отстъпи пред пълното му объркване. Това състояние изглежда беше предпочитаното от всички в тази стая.

— *Какво?*

— Това... не... — Джил поклати бавно глава. — Това е невъзможно. Моят баща е бил просто... просто някакъв тип, който е избягал от нас.

Донякъде можеше да ѝ се признае, че не беше далеч от истината, помислих си.

— Бил е Ерик Драгомир — повторих. — Ти си част от тяхната фамилия. Сестра на Лиса. Ти си... — Сега дори и аз се стреснах, като осъзнах, че отсега нататък трябва да гледам на Джил по съвсем нов начин. — Ти си кралска особа.

Джил винаги бе изпълнена с неугасима енергия и оптимизъм, справяше се с предизвикателствата на този свят с наивна надежда и очарование. Но сега лицето ѝ беше мрачно и сериозно, което я правеше да изглежда по-възрастна от своите петнадесет години.

— Не. Това е някаква шега. Баща ми е бил най-обикновен несретник. Аз не съм... не. Престани с това, Роуз.

— Емили. — Гласът на Соня ме стресна. Изненадах се да я чуя да говори. Още повече се изненадах от изражението ѝ. Властно. Сериозно. Решително. Соня беше по-млада от Емили с... с колко? Може би с десетина години, предположих. Но Соня се взираше в братовчедка си с поглед, от който Емили изведнъж заприлича на непослушно дете. — Емили, откажи се, няма смисъл. Трябва да ѝ

кажеш. За Бога, трябва да кажеш и на Джон. Не можеш вечно да го криеш.

Емили вдигна глава и погледна Соня в очите.

— Не мога да го кажа. Знаеш какво ще се случи... Не мога да й причиня това.

— Никой от нас не знае какво ще се случи — възрази Соня. — Но нещата може да се влошат още повече, ако сега не ги овладееш.

След дълга пауза Емили най-после извърна очи и заби поглед в пода. Безкрайната тъга, изписана на лицето ѝ, направо разби сърцето ми. И не само моето.

— Мамо? — попита я Джил с треперещ глас. — Какво става? Всичко това е една голяма бъркотия, нали?

Емили въздъхна примирено и вдигна очи към дъщеря си.

— Не. Ти си дъщеря на Ерик Драгомир. Роуз е права. — Джон издаден лек, приглушен звук, но не посмя да прекъсне жена си. В отговор тя отново му стисна ръката. — Това, което в продължение на години съм ти разказвала... беше истина. В по-голямата си част. Двамата имахме краткотрайна... връзка. Не беше дългопробна или евтина. Но беше кратка. — Замълча за миг, за да погледне този път към Джон. Изражението ѝ се смекчи. — Казах ти...

Той кимна.

— А аз *ти* отговорих, че миналото няма значение за мен. Никога не е повлиявало на чувствата ми към теб или към Джил. Но никога не съм си представял, че...

— Нито пък аз — съгласи се тя. — Дори не знаех кой е той, когато го срещнах за пръв път. Случи се, когато още живеех в Лас Вегас, и това там бе първата ми работа като танцьорка в едно шоу в „Часът на вещиците“.

Очите ми се разшириха от изненада. Изглежда никой не го забеляза. „Часът на вещиците“. Приятелите ми и аз посетихме това казино, докато преследвахме Робърт. И един от клиентите там пусна една шега за бащата на Лиса, който много си падал по танцьорките в шоуто. Знаех, че сега Емили работи в балетна труппа в Детройт и заради това тя, Джон и Джил живееха в Мичиган. Но никога не бях предполагала, че е започнала като танцьорка в Лас Вегас в пищен костюм, обсипан с пайети и пера. Но защо не? Все отнякъде е трябвало

да започне, а при нейната висока, стройна и грациозна фигура този избор е бил съвсем естествен.

— Той беше толкова сладък... и толкова тъжен — продължи Емили. — Баща му току-що бе починал и той бе дошъл в казиното, за да удави мъката си. Разбирах колко опустошителна може да бъде подобна смърт, но сега... ами, сега *наистина* разбирам. Беше още една, поредна загуба за семейството му което все повече намаляваше. — Смръщи се замислено, сетне сви рамене. — Той беше добър и мисля, че наистина обичаше жена си. Но се чувстваше отчаян и изгубен, все едно бе попаднал на някое тъмно място, откъдето нямаше измъкване. Не мисля, че ме е използвал. Беше загрижен за мен, макар да се съмнявам, че това, което се случи помежду ни би се случило при други обстоятелства. Както и да е, не страдах когато връзката ни приключи, и бях доволна да започна нов живот... докато не се появи Джил. Свързах се с Ерик, защото смятах, че беше редно да знае, макар да му дадох ясно да разбере, че не очаквам нищо от него. Тогава вече знаех кой е той и не *исках* нищо. Ако му бях позволила, мисля, че щеше да те признае, да присъства в живота ти. — Очите на Емили сега се приковаха в Джил. — Но бях наясно какъв е онзи свят. Дворцовият живот е политика, лъжи и подли интриги. Накрая единственото, което приех от него, бяха парите. Макар че не ги исках. Не исках да се чувствам като изнудвачка, но *исках* да съм сигурна, че бъдещето ти е подсигурено.

Заговорих съвсем прямо, без много да му мисля.

— Май не живееш като някоя, която има много пари. — Още не бях довършила и съжалих за думите си. Къщата им беше много приятна, едва ли би могла да се нарече бедна. Но и не съответстваше на значителните суми, които видях, че са били превеждани в онези банкови сметки.

— Не съм пръскала тези пари — заяви Емили. — Разбира се, държах ги подръка, ако потрябват за някакви спешни случаи, но повечето ги заделях за Джил, за бъдещето ѝ. За да прави с тях каквото пожелае.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джил, поразена от разкритията. — За какви пари говориш?

— Ти си наследница — припомних ѝ. — *И* си кралска особа.

— Не съм нито едното, нито другото — отсече тя. Сега приличаше на обезумяла, докато оглеждаше трескаво всички ни подред. Напомняше ми на сърна, готова да побегне. — Има някаква грешка. Всички вие се заблуждавате.

Емили се изправи, пристъпи към стола на Джил и коленичи на пода пред дъщеря си.

— Всичко е вярно. И съжалявам, че трябваше да го научиш по този начин. Но това не променя нищо. Нашият живот няма да се промени. Ще продължим да живеем както досега.

Смесица от емоции промениха изражението на Джил — най-вече страх и объркване, — но тя се наведе надолу и зарови лице в рамото на майка си, знак, че приема всичко.

— Добре.

Беше трогателен миг и аз отново бях на косям да се разплача. Имах свой дял в тази семейна драма, намесвах се в деликатните отношения между това дете и родителите му. Също както преди малко ми се искаше семейство Мастрано да изживеят този миг, но нямаше да могат.

— Не можете — казах им. — Не можете да живеете както преди. Джил... Джил трябва да отиде в кралския двор.

Емили рязко се отдръпна от Джил и впери гневен поглед в мен. Само преди секунда тя бе изцяло погълната от мъка и страдание. А сега от нея изригнаха гняв и дива ярост. Сините ѝ очи се приковаха в мен като две пронизващи остриета.

— *Не*. Тя няма да отиде там. Никога няма да отиде там.

Джил вече бе посещавала кралския двор, но както Емили, така и аз знаехме, че нямаше предвид нещо като опознавателна екскурзия. Джил трябваше да се яви там с истинската си идентичност. Е, може би *истинската* не беше най-точната дума.

Не се вписваше в природата ѝ да играе ролята на незаконна дъщеря на личност с кралски произход, поне не още. Тя си беше такава, каквато винаги си е била, но името ѝ се бе променило. Тази промяна трябваше да бъде призната и кралският двор на мороите щеше да бъде разтърсен из основи.

— Длъжна е да отиде — продължих да настоявам. — Кралският двор е корумпиран и фамилията Драгомир трябва да участва активно в уреждането на проблемите. Сама Лиса няма власт да го стори, не и без

необходимия семеен кворум. Всички останали кралски особи... ще се постараят да я стъпчат. Готвят се да прокарат закони, които няма да са от полза за никого от нас.

Емили оставаше коленичила до стола, сякаш закриляше с тялото си Джил от думите ми.

— Именно заради това Джил не бива да отива там. Точно заради това не позволих на Ерик да я признае. Не искам Джил да се намесва в дворцови интриги. Онзи дворец действа като отрова. Доказателство е убийството на Татяна. — Емили млъкна и ме изгледа пронизващо, с което ми напомни, че аз си оставах главната заподозряна. Очевидно още не бяхме загърбили тази грижа. — Всичките тези знатни аристократи... са порочни. Не искам Джил да стане една от тях. Няма да ѝ позволя да заприлича на тях.

— Не всички кралски особи са такива — възразих ѝ аз. — Лиса не е. Тя се опитва да промени системата.

Емили ме удостои само с една горчива усмивка.

— И как, според теб, се отнасят другите към нейната реформа? Сигурна съм, че има кралски потомци, които ще се зарадват да ѝ запушат устата — особено онези, които не желаят да се възроди фамилията Драгомир. Казах ти вече: Ерик беше добър човек. Понякога си мисля, че не е съвпадение, задето родът му е мъртъв.

— Това е абсурдно! — ахнах аз. Но внезапно престанах да съм толкова сигурна.

— Наистина ли? — Погледът на Емили не се отдели от лицето ми, сякаш бе отгатнала съмненията ми. — Какво си мислиш, че ще направят, ако на сцената се появи още един представител на фамилията Драгомир? Говоря за онези, които и сега се противопоставят на Василиса. Какво, според теб, ще измислят, като разберат, че само една личност стои между тях и могъществото на нейната фамилия?

Това, за което намекуваше, беше шокиращо... при все това знаех, че не е невъзможно. Като погледнах към Джил, стомахът ми се сви. Към такива изпитания ли щях да я тласна? Сладката, невинна Джил. Джил, която мечтаеше за живот, изпълнен с приключения, и все още трудно можеше да заговори някое момче, без да се изчерви. Желанието ѝ да се научи да се сражава беше наполовина младежки импулс и наполовина инстинкт да защитава себеподобните. Наистина, ако заемеше подобаващото ѝ се място в кралските среди, технически би

могла да помогне на своите — макар и не по начина, който очакваше. А това означаваше да се забърка в потайния и зловещ свят на дворцовите интриги.

Емили като че ли прие мълчанието ми за знак на съгласие. По лицето ѝ се изписаха смесени чувства на триумф и облекчение, но те скоро изчезнаха, защото Джил внезапно проговори:

— Ще го направя.

Смаяни, всички се извърнахме. Досега я бях възприемала само като жертва и се отнасях жалостиво към нея. Ала ето че сега се изумих колко смела и решителна бе тя. В изражението ѝ все още се долавяше малко шок и страх, но се появи и нещо стоманено, което никога досега не бях виждала в нея.

— Какво? — възкликна майка ѝ.

— Ще го направя — повтори Джил още по-категорично. — Ще помогна на Лиса и... и на фамилията Драгомир. Ще отида с Роуз в кралския двор.

Реших, че сега не е моментът да споменавам безбройните трудности, пред които щях да се изправя, ако се появя в близост до кралския двор. Честно казано, вече бях стигнала до етапа, при който можех само да импровизирам, макар че изпитах известно облекчение, когато гневът на Емили се насочи в друга посока.

— Няма да отидеш! Няма да ти позволя да припариш там.

— Не можеш да взимаш решения вместо мен! — извика Джил.
— Вече не съм дете.

— Но още не си и възрастна — възрази ѝ Емили.

Двете се впуснаха в разгорещен спор и скоро се наложи Джон да се притече на помощ на жена си. В разгара на разгорещения семеен спор Сидни се наведе към мен и промърмори:

— Обзалагам се, че никога не си мислела, че най-трудното в откриването на твоята „спасителка“ ще бъде да убедиш майка ѝ да ѝ разреши да наруши вечерния час.

За нещастие в шегата ѝ се съдържаше немалко истина. Нуждаехме се от Джил и аз със сигурност не бях предвидила подобно усложнение. Какво ще стане, ако Емили откаже да я пусне с нас? Очевидно за нея беше немислимо да бъде разкрита тайната за потеклото на Джил, още повече че бе успяла да я опази в продължение на приблизително петнадесет години. Имах предчувствието, че ако се

стигне дотам, Джил няма да се поколебае да избяга в кралския двор. А аз от своя страна нямаше да се поколебая да ѝ помогна.

Още веднъж Соня се намеси най-неочаквано в разговора:

— Емили, ще ме изслушаш ли? Всичко това е неизбежно да се случи, със или без твоето съгласие. Ако не пуснеш сега Джил, тя ще замине следващата седмица. Или догодина. Или след пет години. Истината е, че все някога *ще* се случи.

Емили се облегна на стола със сгърчено лице.

— Не. Не искам да стане така.

Красивото лице на Соня се помрачи.

— Животът, за съжаление, не се съобразява с това, което желаем. Действай сега, когато още можеш да предотвратиш всичко това да не се превърне в трагедия.

— Моля те, мамо — помоли я Джил. Нефритенозелените очи, характерни за всички потомци на рода Драгомир, гледаха Емили с много обич. Знаех, че Джил може да не се подчини на родителите си и да избяга, но не искаше да постъпи така, освен ако нямаше друг избор.

Емили се загледа с невиждащ поглед в пространството. Очите ѝ, оброчени с дълги и гъсти мигли, бяха отсъстващи, но в тях бе легнала сянка на примирение. И въпреки че се опитваше да провали моите планове, знаех, че го прави само от любов и загриженост — качества, които сигурно бяха привлекли Ерик към нея.

— Добре — изрече най-после Емили с въздишка. — Джил може да замине, но и аз ще я придружа. Няма да отидеш без мен на онова място.

— Нито без мен — присъедини се Джон. Той още изглеждаше объркан, но явно бе решил да подкрепи жена си и заварената си дъщеря. Джил изгледа и двамата с благодарност, което ми напомни, че току-що бях разбила едно сплотено досега семейство. В плановете ми не се предвиждаше Емили и Джон да дойдат с нас, но не можех да ги обвинявам, че искат да са с детето си, пък и не виждах с какво можеха да ни навредят. Освен това се нуждаехме от Емили, за да разкаже на всички за Ерик.

— Благодаря ви — кимнах. — Много ви благодаря.

Джон ме изгледа враждебно.

— Все още не сме се занимали с факта, че в дома ни има личност, която се укрива от закона.

— Роуз не го е направила! — извика Джил пламенно. — Натопили са я.

— Точно така. — Поколебах се, преди да изрека следващите думи. — Вероятно от онези, които се противопоставят на Лиса.

Емили пребледня, но трябваше да остана честна докрай, дори и ако с това щях да потвърдя опасенията ѝ. Тя съумя да успокои дишането си.

— Вярвам ти. Вярвам ти, че не си го направила. Не зная защо... но ти вярвам. — Почти се усмихна. — Не, зная защо. Заради онова, което казах преди малко за онези усойници в двора. Те са способни на подобни неща. Но не и ти.

— Сигурна ли си? — попита Джон притеснено. — Защото тази бъркотия с Джил е достатъчно лоша дори и без да приютяваме престъпници в дома си.

— Сигурна съм — повтори Емили. — Соня и Джил вярват на Роуз, както и аз. Всички сте добре дошли да останете в дома ни тази вечер, защото едва ли ще можем веднага да потеглим за кралския двор.

Отворих уста, за да възразя, че е най-добре да тръгнем веднага, но Сидни ме сръга с лакът.

— Благодаря ви, госпожо Мастрано — изрече, като прибегна до дипломатическите умения на алхимиците. — Би било чудесно.

Потиснах недоволството си. Времето ме притискаше, но знаех, че семейство Мастрано имат право да се приготвят за пътуването. А и беше по-добре да пътуваме през деня. След като прецених приблизително разстоянието, се успокоих, че ще можем за един ден да се върнем в кралския двор. Кимнах в знак на съгласие с казаното от Сидни и се примирих е факта, че ще преспим в къщата на семейство Мастрано.

— Благодаря. Оценявам го. — Внезапно се сетих нещо. Припомних си думите на Джон: *Тази бъркотия с Джил е достатъчно лоша дори и без да приютяваме престъпници в дома си.* Усмихнах се на Емили с най-убедителната си и успокояваща усмивка. — Ние, хм, имаме още няколко приятели, които ни чакат отвън в колата...

ГЛАВА 24

Като се имаше предвид досегашната им враждебност, останах леко изненадана да видя как Соня и Робърт обединиха силите си, за да създадат илюзията за братята Дашков. С нейна помощ промениха външния им вид, а като добавихме и фалшивите им имена, семейство Мастрано просто предположи, че братята са част от нашия все по-странен антураж. А и появата на още двама души сред гостите изглежда беше най-малкият им проблем.

Загрижена да се представи като добра домакиня, Емили не се ограничи само с приготвянето и поднасянето на храната. Тя се погрижи и да доведе една захранваща от нещо като „агенция за доставка на кръв по домовете“. Мороите, които живееха извън изолираните зони и се смесваха с хората, имаха достъп до тайните захранващи, които живееха наоколо. Обикновено тези захранващи се съпровождаха от охранители морои, които взимаха пари за тези свои услуги. Общоприето бе мороите просто да се появяват в дома на „собствениците“ на захранващите, но в нашия случай Емили уреди захранващата да бъде доведена в нейната къща.

Тя направи всичко това от любезност, както би сторила за всички гостуващи в дома ѝ морой — дори и за такива, дошли с новини, от които се бе страхувала през по-голямата част от живота си. Тя дори не подозираше колко отчаяно се нуждаеха от свежа кръв мороите, които доведохме с нас. Лично аз нямах нищо против братята да страдат още известно време, тъй като липсата на кръв щеше да ги омаломощи, но Соня определено се нуждаеше от кръв, за да продължи възстановяването ѝ.

Така че след пристигането на захранващата и нейния охранител Соня беше първа по ред за кръвта. Дмитрий и аз трябваше да останем на горния етаж. С помощта на илюзията на духа Соня и Робърт успяха да прикрият от захранващата само истинската самоличност на Робърт и Виктор. Да променят мен и Дмитрий, щеше да им е нужна много

повече сила, а имайки предвид, че тъкмо ние бяхме най-издирваните, беше жизненоважно да не се поемат никакви рискове.

Това, че се налагаше да оставим братята без надзор, притесняваше Дмитрий и мен, но те изглеждаха прекалено зажаднели за кръв, за да предприемат нещо. А и без това двамата с Дмитрий искахме да се изкъпем, защото тази сутрин не ни бе останало време да си вземем душ. Хвърлихме ези-тура и на мен ми се падна да съм първа. Но чак след като приключих с душа и започнах да ровя из багажа си, установих, че съм останала без комплекта си от чисти дрехи за смяна при извънредни случаи, така че трябваше да се задоволя с роклята, която Сидни бе напъхала в раницата ми. Присвих устни в недоволна гримаса, но си казах, че няма кой знае колко да ми навреди, ако една вечер облека рокля. Нямахме какво друго да правим, освен да чакаме до утрешното ни заминаване. Може би, преди да тръгнем, Емили ще ми позволи да изпера някои от дрехите си. След като придадох приличен вид на косата си с помощта на сешоара, отново се почувствах част от цивилизацията.

Със Сидни си поделихме едната стая за гости, а братята заеха другата. Соня трябваше да остане в стаята на Джил, докато на Дмитрий предложиха дивана. Не се съмнявах нито за секунда, че след като всички в къщата заспят, той ще продължи да дебне в коридорите, а аз ще се редувам с него на смени. В момента той още не беше излязъл от душа, затова се измъкнах в коридора и надникнах надолу през парапета, за да проверя какво става на долния етаж. Всички останали — членовете на семейство Мастрано, Соня и братята — се бяха събрали край охраняващата и нейния охранител. Не забелязах нищо нередно. Успокоена, се върнах в стаята си и използвах принудителната пауза, за да проверя какво става с Лиса.

След стихването на първоначалната ѝ възбуда от успешно взетия изпит, усетих, че е спокойна, и предположих, че най-после е заспала. Но не. Не си беше легнала. Заедно с Еди и Кристиан беше отишла да посети Ейдриън. Осъзнах, че именно тя го бе събудила от съня, който двамата споделяхме, докато пътувах в колата. Прегледах набързо спомените на Лиса от последните събития и разбрах какво се бе случило, откакто Ейдриън се бе разделил с мен и се бе запътил с клатушкане да отвори вратата.

— Какво става? — попита той, като огледа гостите си. — Току-що сънувах много приятен сън.

— Нуждая се от теб — каза Лиса.

— Често чувам това от жените — отбеляза Ейдриън. Кристиан изсумтя недоволно, но по устните на Еди пробягна мимолетна усмивка, въпреки стегнатата му поза на пазител.

— Говоря сериозно — скастри го Лиса. — Току-що получих съобщение от Амброуз. Имал да ни каже нещо важно и... не зная. Още не съм сигурна каква е била ролята му във всички тези събития. Искам още един чифт очи да го наблюдават. Искам и мнението ти.

— Е, това *не* го чувам често — призна Ейдриън.

Честно казано, беше истинско чудо, че все още някой можеше изобщо да спи, имайки предвид колко често ни измъкваха от съня. Все пак Ейдриън се облече бързо и въпреки лекомислените му коментари бях убедена, че се интересува от всичко, свързано с изчистването на името ми. Но не бях сигурна дали ще разкаже на някого за бъркотията, в която сама се бях насадила, след като се бях изпуснала и му бях разкрила част от истинските си занимания.

Приятелите ми забързаха към сградата, която бяха посетили преди — онази, в която Амброуз живееше и работеше. Кралският двор се беше събудил и навън бе доста оживено. Несъмнено повечето изгаряха от нетърпение да узнаят как е преминал вторият изпит за бъдещия монарх. В интерес на истината неколцина зърнаха Лиса и нададоха приветствени възгласи.

Тази нощ издържах още един изпит — сподели тя с Ейдриън, след като един от насъбралите се навън я поздрави. — Беше неочакван за мен.

Ейдриън се поколеба и аз зачаках да й признае, че вече го беше научил от мен. Чаках също да й съобщи шокиращите новини за настоящите ми спътници и за новото ми местонахождение.

— И как мина? — попита той вместо това.

— Взех го — лаконично го уведоми тя. — Само това има значение.

Не можа да му разкаже за множеството, което я бе поздравило, за десетките приветстващи, които я подкрепиха не само формално, а защото действително вярваха в нея. Сред тях бяха Таша, Мия и още няколко изненадващо появили се нейни приятели от Академията.

Всички ѝ се усмихваха окуражително. Дори и Даниела, която бе там, за да изчака появата на Руфъс, поздрави неохотно Лиса, макар че не успя да прикрие изненадата си от успеха ѝ. Цялото преживяване беше дотолкова сюрреалистично, че Лиса искаше само час по-скоро да се измъкне оттам.

Еди го бяха извикали, за да помага на други пазители, въпреки протестите му, че е ескорт на Лиса. Затова само Таша и Кристиан придружиха Лиса при връщането ѝ в стаята ѝ. Е, всъщност не бяха само те. Един пазител, чието име беше Етан Мур, се присъедини към тях — същият, заради когото Ейб се бе пошегувал с Таша. Ейб понякога преувеличаваше, но в случая беше съвсем прав. Етан изглеждаше як и корав като всеки пазител, но от войнственото му поведение не оставаше дори следа, когато погледът му се спираше върху Таша. Той я обожаваше. Тя очевидно също го харесваше и дори си позволяваше да флиртува с него — за неудобство на Кристиан. Според мен беше много мило. Някои мъже вероятно не биха се приближили до Таша заради белезите ѝ. Беше приятно да видиш някой, който я оценява според характера ѝ, независимо колко се отвърщаваше Кристиан от мисълта, че *някой* може да е гадже на леля му. Освен това ми харесваше да видя Кристиан толкова измъчен. Малко страдание щеше да му се отрази добре.

Етан и Таша оставиха Лиса веднага щом тя се озова в безопасност в стаята си. След няколко минути Еди се върна, като изръмжа нещо за това, как го забавили с някаква „скапана задача“, след като много добре знаели, че имал да върши доста по-важна работа. Очевидно яко се беше разбеснял, защото накрая го освободили и той бе хукнал към Лиса. Беше се появил при нея точно десет минути преди един пратеник да донесе бележката от Амброуз, което се оказа щастливо подреждане на обстоятелствата. Ако бе закъснял и заварил стаята ѝ празна, Еди щеше да полудее от тревога. Дори можеше да си помисли, че някой стригой я е отвлякъл, защото не е бил на поста си.

Именно тази поредица от събития доведе до това, което се случваше сега: Лиса и тримата ѝ придружители отиваха на тайната среща с Амброуз.

— Подранила си — каза ѝ той, като ги пусна вътре, преди Лиса да почука втори път. Това беше личната стая на Амброуз, а не някой пищно обзаведен салон за прием на клиенти. Напомняше на стаите от

спалното помещение, но беше много изискано подредена. По-изискано от всичко, което дотогава бях виждала. Вниманието на Лиса бе съсредоточено изцяло върху Амброуз, затова само бегло, с крайчеца на окото си зърна как Еди огледа набързо стаята. Аз лично бях доволна, че той отново се бе върнал на своя пост, и предположих, че не се доверяваше много на Амброуз — или на който и да било друг извън най-близкото ни обкръжение.

— Какво става? — попита Лиса веднага щом Амброуз затвори вратата зад гърба си. — Защо бе нужна тази спешна среща?

— Защото искам да ти покажа нещо — отговори ѝ той. Върху леглото му бе струпана купчина документи. Той се приближи и взе този, който бе най-отгоре. — Помниш ли, когато ти споменах, че са заключили вещите на Татяна? Е, сега вече всичко е проверено и ги върнаха. — Ейдриън се помръдна притеснено. Отново само аз го забелязах. — Тя имаше сейф, в който пазеше по-важните документи. Очевидно онези, които е трябвало да останат тайни. И...

— И? — подкани го Лиса.

— И реших, че никой не трябва да ги намери — продължи Амброуз. — Не знаех за какво се отнасят повечето от тях, но щом тя е пожелала да останат в тайна... просто си казах, че такива трябва да си останат. Знаех комбинацията на сейфа ѝ и... ги откраднах. — По лицето му се изписа угризение, но не каквото би трябвало да изпитва един убиец. Беше само чувство на вина заради кражбата.

Лиса го изгледа нетърпеливо.

— И?

— Никой от тези документи не е свързан с това, което търсиш... освен може би този. — Подаде ѝ един лист. Ейдриън и Кристиан веднага я наобиколиха.

Скъпа Татяна,

Последното развитие на събитията е донякъде изненадващо. Смятах, че всички сме съгласни, че сигурността на нашия народ изисква много повече от това, да се намали възрастта на пазителите. Позволихме прекалено много от тях да си прахосват времето, особено момичетата. Ако предприемеш необходимите действия за

върщането им в строя — а ти много добре знаеш какво имам предвид, — редиците на пазителите чувствително ще укрепнат. Сегашният закон е напълно неподходящ, особено след като се уверихме в провала на „тренировъчния“ ти експеримент.

Също толкова шокираща е новината, че замисляш да освободиш охраната на Дмитрий Беликов. Не разбирам какво точно става, но не можеш да се доверяваш само на външни признаци. Може да се окаже, че си пуснала на свобода едно чудовище — или най-малкото шпионин — сред нас. Той би трябвало да бъде държан под по-строга охрана, отколкото е в момента.

Всъщност продължаващата ти подкрепа за изучаването на магията на духа създава само неприятности и несъмнено е причината да се стигне до тази неестествена ситуация. Вярвам, че е имало причина този магически елемент да е бил изгубен за нас от толкова векове. Нашите предшественици са осъзнали навремето колко е опасен и са го заклеймили. Ейвъри Лазар е ярко доказателство за това, а твоето дете чудо, Василиса Драгомир, сигурно ще я последва. Като окуражаваш Василиса, ти всъщност подпомагаш упадъка на фамилията Драгомир — древна родословна линия, заслужаваща да угасне с достойнство в нашата история, а не да бъде опозорена от някаква душевна болест. Подкрепата ти за нея може да изложи на риск и собствения ти племенник, на което никой от нас не желае да става свидетел.

Съжалявам, че те обременявам с толкова много упреци, защото продължавам да се отнасям с най-дълбока почит към теб и уважение към умението ти да управляваш толкова много години нашия народ. Сигурна съм, че скоро ще стигнеш до най-подходящите решения, макар да се боя, че мнозина не споделят моята увереност в теб. Носят се слухове, че народът може да се опита сам да реши проблемите си, и аз се опасявам какво може да последва.

Писмото беше напечатано на принтер, нямаше подпис. За миг Лиса не успя да го осмисли изцяло, защото беше напълно погълната от частта за опозоряването и упадъка на фамилията Драгомир. Това беше много близо до видението ѝ по време на изпита.

Кристиан ѝ помогна да се съвземе и върне към реалността.

— Да. Ясно е, че Татяна е имала врагове. Но мисля, че това вече е очевидно на този етап от играта.

— От кого е това писмо? — попита Ейдриън сърдито. Лицето му бе потъмняло. Изглеждаше вбесен от тази едва прикрита заплаха към леля му.

— Не зная — отвърна Амброуз. — Просто го открих сред останалите документи. Може би дори тя не е знаела от кого е изпратено.

Лиса кимна в знак на съгласие.

— Писмото определено изглежда анонимно... но все пак имам усещането, че е от някого, когото Татяна е познавала добре.

Ейдриън изгледа Амброуз с нескрито подозрение.

— Откъде да знаем дали ти самият не си подхвърлил това писмо?

— Ейдриън — скастри го Лиса. Не се доизказа, но тайно се надяваше да подтикне Ейдриън да провери аурата на Амброуз за всичко, което тя може би нямаше да успее да открие.

— Това е смахнато — обади се Кристиан, като потупа с пръст листа. — Частта, отнасяща се до принуждаването на дампириите да станат по-рано пазители. Какво, според теб, може да означава „действия“, за които Татяна е знаела?

Вече бях наясно с отговора. В бележката си Татяна споменаваше за внушението.

— Не съм сигурна — каза Лиса. Отново препрочете писмото на ум. — Какво ще кажеш за частта с „експериментите“? Мислиш ли, че става дума за тренировките на Грант с мороите?

— Точно това си помислих и аз — потвърди Амброуз. — Но не съм сигурен.

— Може ли да прегледам останалите документи? — попита Ейдриън и посочи към купчината от хартия. Не успях да определя дали подозрението му бе свързано с недоверието към Амброуз, или беше просто резултат от омразата към убиеца на леля му.

Амброуз махна с ръка към документите, но след като моите приятели ги прегледаха, Лиса се съгласи, че от тази бумащина нямаше никаква полза. Документите представляваха предимно юридически актове или лична кореспонденция. На Лиса ѝ се стори — както и на мен, — че е възможно Амброуз съзнателно да не им предоставя всичко, което е открил. Ала засега нямаше как да го докажат. Като сподави прозаявката си, тя благодари на Амброуз и напусна стаята му заедно с Кристиан и Ейдриън.

Надяваше се най-после да може да поспи, но неспокойното ѝ съзнание продължаваше да анализира всичко, свързано с писмото. В случай че не беше подправено.

— Това писмо доказва, че някой е имал много повече причини от Роуз да мрази Татяна — заключи Кристиан, докато слизаха по стъпалата към изхода на сградата. — Леля Таша веднъж сподели, че гневът, дължащ се на основателни причини, може да е по-опасен от гнева, породен от сляпа омраза.

— Твоята леля се оказа голям философ — процеди Ейдриън уморено. — Само че засега разполагаме единствено с косвени улики.

Амброуз бе позволил на Лиса да вземе писмото и тя го беше прибрала в джоба на дънките си.

— Любопитна съм да чуя какво би казала Таша за това.

Също и Ейб. — Въздъхна. — Иска ми се Грант да беше жив. Той беше добър човек и може да е знаел нещо повече за това.

Стигнаха до страничния изход на партера и Еди отвори вратата пред тях. Кристиан погледна към Лиса точно когато пристъпиха навън.

— Колко близки бяха Грант и Серена?

Еди реагира части от секундата преди Лиса да види проблема, но разбира се, Еди вече бе забелязал опасността. Някакъв мъж — при това морой — ги очакваше сред дърветата в двора, разделящ сградата на Амброуз от съседната. Мястото не беше усамотено, но се намираще достатъчно далеч от главните алеи и не бе особено посещавано.

Мъжът се хвърли напред, но като че ли се стресна при вида на Еди, устремен срещу него. Успях да анализирам терена на схватката по начин, който Лиса не би могла. Съдейки по начина и размаха на атаката му, непознатият явно се бе насочил право към Лиса — при това с нож в ръка. Тя се вцепени от страх. Тази реакция можеше да се очаква от някой, който не е трениран как да реагира в такава ситуация.

Но когато Кристиан я дръпна назад, тя се окопоти и бързо отстъпи заедно с Ейдриън.

Нападателят и Еди за миг се вкопчиха един в друг, като всеки се опитваше да повали другия. Чух Лиса да вика за помощ, но вниманието ми бе изцяло погълнато от двамата борещи се. Този мъж беше доста силен за морой и ловките му движения издаваха, че е тренирал ръкопашен бой. Но се съмнявах, че се е обучавал след напускането на училището, както и че има мускулите на трениран дамфир.

Уверен в силите си, Еди преодоля съпротивата му и го тръшна на земята. После се протегна и блокира дясната му ръка с ножа в нея. Морой или не, мъжът беше много опитен с оръжието, още повече че аз (навярно и Еди също) забелязахме белега на нападателя и извития пръст на лявата му ръка. Вероятно този тип бе положил много усилия, за да подобри рефлексите си при боравенето с ножа. Въпреки че Еди го държеше, той успя да плъзне острието към врата на Еди. Еди обаче беше прекалено бърз и блокира удара с ръка, но острието я поряза.

Отдръпването на Еди осигури на мороя повече пространство да маневрира и той успя да го отхвърли.

Без да пропусне дори секунда — наистина си го биваше този тип, — мороят отново се нахвърли върху Еди. Вече нямаше никакви съмнения в намеренията на непознатия. Нападаше несдържано. Беше дошъл тук, за да убива. Острието му жадуваше за кръв. Пазителите знаеха как да неутрализират противника и да взимат пленници, но ни бяха обучили, че когато събитията се развиват твърде бързо и се стигне до схватка на живот и смърт, ами, беше нашият живот срещу техния. Еди беше по-бърз от противника си и движен от инстинктите, поощрявани от години в нас: да спрем това, което се опитва да ни убие. Еди нямаше пистолет или нож. В двора не му бе позволено да носи подобно оръжие. Когато нападателят се втурна за втори път към него с насочен право към врата му нож, Еди използва единственото оръжие, което имаше, за да спаси живота си.

Прободе мороя.

Дмитрий веднъж на шега бе отбелязал, че не е нужно да си стригой, за да бъдеш наръган в сърцето със сребърен кол. И нека си го признаем, пробождането със сребърен кол в сърцето всъщност не причинява болка. А убива. Татяна бе доказателството. Острието на

ножа вече достигаше врата на Еди, ала точно в мига, преди да пробие кожата му, се отпусна надолу. Очите на непознатия морой се разшириха от шок и болка, след което престанаха да виждат каквото и да било. Беше мъртъв. Еди приседна на пети, загледан в жертвата си, разгорещен от притока на адреналин, както става след всяка сериозна битка. Внезапно се разнесоха викове, които привлякоха вниманието му, и той скочи на крака, готов да посрещне следващата заплаха.

Изведнъж се озова сред група пазители, откликнали на виковете на Лиса за помощ. Те огледаха сцената и незабавно реагираха така, както ги бяха обучавали. Имаше мъртъв морой и някой, който държеше в ръка окървавено оръжие. Пазителите се нахвърлиха върху Еди, притиснаха го до стената и му отнеха сребърния кол. Лиса им извика, че грешат, че Еди е спасил живота ѝ и...

— Роуз!

Обезумелият глас на Дмитрий ме стресна и ме върна обратно в къщата на семейство Мастрано. Седях на леглото, а той бе коленичил пред мен с изплашено лице. Сграбчи ме за раменете.

— Роуз, какво става? Добре ли си?

— Не!

Отблъснах го и се втурнах към вратата.

— Трябва да... трябва да се върна в двора. Веднага. Лиса е в опасност. Тя се нуждае от мен.

— Роуз. Роза. Почакай! — Дмитрий ме улови за ръката. От хватката му не можеше да избяга никой. Завъртя ме към себе си, за да застана с лице към него. Косата му още беше влажна от душа. От него се разнасяше ухание на чисто, на сапун и мокра кожа. — Каж ми какво стана.

Набързо му разказах какво бях видяла.

— Някой се опита да я убие, Дмитрий! А аз не бях там!

— Но Еди е бил — изрече Дмитрий тихо. — Тя е добре. Жива е. — Пусна ме и аз се облегнах уморено на стената. Сърцето ми биеше до пръсване и макар приятелите ми да бяха в безопасност, не можех да овладя паниката си.

— А сега той е в беда. Онези пазители бяха бесни...

— Защото още не знаят цялата истина. Видели са едно мъртво тяло и оръжието, с което е станало убийството. Това е всичко. Но след

като съберат фактите и разпитат свидетелите, всичко ще бъде наред. Еди е спасил един морой. Това му е работата.

— Но за да го стори, трябваше да убие друг морой — изтъкнах аз. — Това не бива да става. — Звучеше като нещо съвсем очевидно, дори глупаво твърдение, но знаех, че Дмитрий ще ме разбере. Предназначението на пазителите беше да защитават мороите. *Те винаги бяха на първо място.* Немислимо бе да убиеш морой. Но също така беше немислимо и морой да се опитва да убие друг морой.

— Това не е било нормална ситуация — потвърди Дмитрий.

Отметнах глава назад.

— Зная, зная. Просто не мога да се примиря, че съм я оставила незащитена. Така отчаяно ми се иска да се върна обратно и да я браня с цената на живота си. Точно сега. — Утре ми се струваше безкрайно далеч. — Ами ако се случи отново?

— Там има и други, които ще я защитят. — Дмитрий пристъпи към мен и се изненадах, когато го видях да се усмихва, особено на фона на последните мрачни събития. — Повярвай ми, и аз искам да я защитавам, но бихме рискували живота си напразно, ако заминем веднага. Почакай още малко и поне рискувай живота си за нещо важно.

Паниката ми започна да стихва.

— А и Джил е важна, нали?

— Много.

Изправих се. Една част от мозъка ми се опитваше да ме успокои относно нападението срещу Лиса, докато останалата бе напълно обсебена от това, което бяхме постигнали тук.

— Все пак успяхме — заявих, като усетих как лека усмивка бавно разцъфтява на устните ми. — Въпреки всичко... някак си успяхме да открием изгубената сестра на Лиса. Осъзнаваш ли какво означава това? Сега Лиса може да има всичко, което ѝ се полага. Нищо не могат да ѝ забранят. По дяволите, ако пожелае, *може* да стане кралица. А Джил... — Поколебах се за миг. — Ами, тя е част от древна кралска фамилия. Всичко това е за добро, нали?

— Мисля, че зависи от Джил — рече Дмитрий. — И от последствията от всичко това.

В мен отново се надигна чувството на вина заради вероятността да съм съсипала живота на Джил. Сведох поглед.

— Хей, всичко е наред — окуражи ме той, като повдигна брадичката ми. Очите му бяха топли. Толкова много обич струеше от тях. — Ти постъпи правилно. Никой друг не би дръзнал да стори нещо подобно, нещо, което изглежда напълно невъзможно. На това е способна единствено Роуз Хатауей. Ти рискува, за да откриеш Джил. Рисува живота си, като наруши правилата на Ейб и си плати за това. Но си струваше.

— Надявам се и Ейдриън да мисли така — изрекох загрижено. — Защото според него напускането на нашата „безопасна къща“ е най-глупавата постъпка, извършвана някога.

Ръката на Дмитрий увисна.

— Ти си му казала за това?

— Не и за Джил. Но се изпуснах неволно, че вече не сме в Западна Вирджиния. Той ще го запази в тайна — додадох припряно. — Никой друг не знае.

— Вярвам го — съгласи се Дмитрий, макар че доста от топлината му отпреди малко се стопи. Как може толкова бързо да угасне? — Той... той изглежда ти е напълно предан.

— Такъв е. И аз безусловно му вярвам.

— И той те прави щастлива? — Интонацията на Дмитрий не беше груба, но в нея се долавяше странна напрегнатост, присъща на полицейските разпити.

Замислих се за времето, което бях прекарала с Ейдриън: шегите и закачките ни, купоните, игрите и целувките, разбира се.

— Да. Прави ме щастлива. С него ми е много забавно. Искам да кажа, че понякога е непоносим — добре де, по-скоро доста често, — но пороците му не бива да те заблуждават. Той не е лош човек.

— Зная, че не е — кимна Дмитрий. — Той е добър. Не всички го разбират, но аз съм наясно. Случва се да се държи по-особено, но иначе, в общи линии, остава верен на себе си. Видях го по време на бягството. И след... — Думите заседнаха на върха на езика му. — След Сибир той беше с теб, нали? Помагаше ти?

Кимнах, леко озадачена от всички тези въпроси. Оказа се, че са били само загривка преди големия въпрос:

— Обичаш ли го?

На този свят има само няколко души, които могат да си позволят такива лични въпроси, без да рискуват да получат удар в лицето

вместо отговор. Дмитрий беше един от тях. Между нас нямаше никакви прегради, но сложните ни отношения превръщаха тази тема в нещо нереално. Как можех да обясня дали обичам някого, и то на мъжа, когото съм обичала? *И то на мъжа, когото още обичаш*, нашепна един глас в главата ми. Може би. Вероятно. Отново трябваше да си напомня, че бе естествено все още да изпитвам някакви чувства към Дмитрий. Но те ще угаснат. *Трябваше* да угаснат, също както бяха угаснали неговите към мен. Той беше миналото. Ейдриън беше моето бъдеще.

— Да — промълвих, но се забавих повече, отколкото би следвало. — Аз... аз го обичам.

— Добре. Радвам се. — Но работата беше в това, че лицето на Дмитрий не изразяваше особена радост, докато се взираше безизразно през прозореца. Още повече се обърках. Защо беше разстроен? Напоследък думите му сякаш не отговаряха на действията му.

Приблжих се към него.

— Какво не е наред?

— Нищо. Исках само да се уверя, че си добре. Че си щастлива. — Извърна се пак към мен и ме удостои с една пресилена усмивка. Говореше истината, но не цялата истина. — Нещата се промениха, това е всичко. След Донован... а след това и със Соня... всичко е толкова странно. Мислех си, че всичко се промени в нощта, когато Лиса ме спаси. Но не се оказа така. Бях още далеч от излекуването, много подалеч, отколкото смятах. — Отново го налегнаха тъжни размисли, но се овладя. — Всеки ден откривах по нещо ново. Някаква нова емоция, която бях забравил. Откровение, което толкова ми липсваше. Красота, която дотогава не можех да видя.

— Хей, нали в този списък не влиза и косата ми от случката на алеята? — подразних го аз. — Тогава беше изпаднал в шок.

Усмивката му, доскоро принудена, се превърна в естествена.

— Не, Роза. Косата ти наистина *беше* красива. И сега е красива.

— Всичко е заради роклята, тя те шашва — казах като несръчен опит за шега. Всъщност цялата работа бе в това, че свят ми се зави, докато ме изпиваше с този негов поглед.

Тези тъмни, тъмни очи, загледани в мен — *наистина* ме гледаха, казах си, може би за пръв път, откакто влезе в стаята. По лицето му се изписа смесено изражение, което не можах да разгадая. Можех да се

досетя за емоциите, които изразяваше, но не и за това, което ги бе предизвикало. Благоговение. Учудване. Тъга. Съжаление.

— Какво? — попитах го тревожно. — Защо ме гледаш така?

Той поклати глава. Усмивката му сега бе тъжна.

— Защото понякога някой може да се остави да го обсебят подробностите, които само скриват цялостната картина. Не е роклята или косата. *А ти, цялата.* Ти си красива... Толкова красива, че ме боли.

Усетих странно потрепване в гърдите си. Като пърхане на пеперуди или просто сърцето ми замря... трудно бе да се каже. Но в същия миг се убедих, че повече не мога да издържам в гостната на семейство Мастрано. И преди ми беше казал това. Или нещо много подобно. *Толкова красива, че ме боли.* Все едно че отново се озовах в хижата край академия „Свети Владимир“, където се любихме за пръв и последен път. И тогава той ме гледаше така, само че без толкова дълбока тъга. Въпреки това отново чух същите думи и една врата в сърцето ми, здраво залостена досега, рязко се отвори, за да нахлуят всички онези чувства и преживявания, които винаги бяхме споделяли. Като го погледнах, само колкото за един удар на сърцето, отново ме обля сюрреалистичното усещане, сякаш винаги съм го познавала. Все едно имахме връзка... но не като връзката между мен и Лиса, която ни бе наложена.

— Хей, приятели, дали вие... О! — Сидни тутакси се закова намясто, отворила вратата наполовина, след което забързано отстъпи две крачки назад. — Извинявайте. Аз... това е...

Двамата с Дмитрий се отдръпнахме един от друг. Чувствах се сгорещена и тръпнеща, чак сега осъзнах колко близко сме били един до друг. Дори не помнех да съм пристъпвала към него, но ни делеше само един дъх. Какво се бе случило? Беше като транс. Като сън.

Преглътнах и се опитах да успокоя бясно биещото си сърце.

— Няма проблеми. Какво има?

Сидни местеше поглед помежду ни, все още смутена. Може би въобще не се срещаше с мъже, но дори и тя можеше да се досети на какво бе налетяла. Радвах се, че поне един от нас осъзнава случващото се.

— Аз... ами... исках само да се махна оттам. Не можех повече да понасям това, което става на долния етаж.

Опитах се да се усмихна, все още объркана от чувствата си. *Защо Дмитрий ме гледаше така? Защо каза онези думи? Не можеше още да ме желае. Нали ми каза, че не ме иска. Каза ми да го оставя на мира.*

— Разбира се. Ние само... си говорехме — промърморих. Тя очевидно не ми повярва. Опитвах се да убедя нея и... себе си. — Говорихме за Джил. Имаш ли някаква идея как да я отведем в кралския двор, след като всички сме преследвани от закона?

Сидни може да не беше експерт по личните взаимоотношения, но разрешаването на загадки ѝ беше позната територия.

Отпусна се и вниманието ѝ се насочи към измислянето на решение за нашия проблем.

— Ами след като успя да откриеш майка ѝ...

Силен трясък от долния етаж прекъсна думите ѝ. С Дмитрий се хвърлихме към вратата, готови да посрещнем суматохата, която Виктор и Робърт са предизвикали. И двамата обаче се заковахме на местата си, като чухме виковете от долния етаж, заповядващи на всички да се предадат.

— Пазители — каза Дмитрий. — Пазители нападат къщата.

ГЛАВА 25

Вече чувахме застрашителното трополене, отекващо в къщата, и знаехме, че остават броени секунди, преди многобройният отряд от пазители да се насочи към втория етаж. Тримата трябваше да се махнем оттук. За моя изненада Сидни реагира първа.

— Бягайте. Аз ще им отвлека вниманието.

Опитът ѝ да ги разсее вероятно щеше да означава да им препречи пътя за няколко мига, преди да се справят с нея, но тези допълнителни секунди можеха да се окажат от огромно значение. Но въпреки това никак не ми допадна мисълта да я изоставим. Дмитрий нямаше подобни скрупули, особено след като чухме стъпки по стълбите.

— Хайде! — извика той и сграбчи ръката ми.

Затичахме се по коридора към най-отдалечената спалня — тази на Виктор и Робърт. Точно преди да нахлуем в нея, аз се провикнах назад към Сидни:

— Заведи Джил в двора!

Не зная дали ме чу, защото, ако се съдеше по шума, пазителите вече я бяха открили. Дмитрий отвори най-близкия от големите прозорци и ме погледна многозначително. Както винаги, се разбирахме без думи.

Той скочи пръв, несъмнено за да посрещне евентуалната опасност, която ни очакваше долу. Моментално го последвах. Стоварих се върху покрива на първия етаж, плъзнах се по него, после скочих. При приземяването Дмитрий ме улови за ръката, за да облекчи падането ми, но не успя да предотврати лекото изкълчване на единия ми глезен. Беше същият глезен, който пое тежестта от скачането при битката с Донован. Потръпнах, когато болката ме прониза, но тутакси си заповядах да не ѝ обръщам внимание.

Черни фигури се придвижваха към нас, изскачащи от сенките на нощта и от прикритието си в задния двор. Пазителите, разбира се, нямаше да се задоволят само с разбиването на една врата. Бяха се разпръснали около къщата. Влязохме в схватка с тях, опрели гръб в

гръб, като той пазеше моя, а аз — неговия. Както обикновено, беше трудно да ги обезвредим, без да ги убием. Жестоко, но неизбежно. Не исках да убивам нашите, които просто си вършеха работата — да залавят бегълци. Дългата ми рокля никак не ми помагаше. Краката ми постоянно се заплитаха в плата.

— Другите всеки момент ще се появят — изръмжа Дмитрий, като повали един пазител на земята. — Трябва да се махнем от тук. Ето, там, през онази порта.

Не можах да му отговоря. Просто го последвах, докато си проправяхме път към вратата в оградата, без да спираме да се отбраняваме. Тъкмо се справихме с групата от задния двор, когато още пазители изскочиха от къщата. Измъкнахме се през портата и се озовахме на тиха странична улица, заобикаляща къщата на Мастрано. Но скоро стана ясно, че не мога да издържам на темпото на Дмитрий. Умът ми пренебрегваше болката, но тялото ми не можеше да застави наранения ми глезен да се движи както трябва.

Без да забави крачка, Дмитрий ме обгърна с ръка, за да поеме тежестта, падаща върху глезена ми. Кривнахме от улицата и прекосихме няколко двора, което щеше да направи преследването ни по-трудно, но не и невъзможно.

— Не можем да ги надбягаме — казах му аз. — Ще те забавя. Трябва да...

— Не ми казвай, че трябва да те изоставя — прекъсна ме. — Заедно сме в това.

Пук, пук. Една саксия за цветя до нас внезапно се пръсна сред купчина от прах, пръст и глина.

— Стрелят по нас — ахнах, невярваща на думите си. — Наистина стрелят по нас! — След толкова много тренировки в ръкопашен бой винаги съм се отнасяла пренебрежително към огнестрелното оръжие. Но когато се преследваше убийцата на кралицата и нейният съучастник? Бойната чест преставаше да е най-важното, а само крайният резултат.

Още един куршум изсвистя опасно близо до нас.

— Стрелят със заглушител — констатира Дмитрий. — Но трябва да са много предпазливи. Едва ли искат хората наоколо да разберат, че преследват някого. Нуждаем се от прикритие. И то веднага. — Може

би щяхме да избегнем куршумите, но глезенът ми повече не можеше да издържи.

Дмитрий направи още един рязък завой и пред нас се ширнаха задните дворове на предградието. Не можех дори да погледна назад, но чувах викове, което означаваше, че още не им се бяхме изплъзнали.

— Ето, оттук — каза Дмитрий.

Пред нас се извисяваше неосветена къща с голям остъклен вътрешен двор, напомнящ за този в дома на Соня. Стъклената врата беше отворена, но вратата с мрежа против комари бе затворена. Дмитрий натисна дръжката. Заключено. Но мрежестата преграда едва ли можеше да ни спре. Горките доверчиви обитатели на къщата. Той измъкна сребърния си кол и срязва мрежата с дълъг вертикален прорез, през който бързо се провряхме. Моментално ме изтласка настрани, за да не се виждам. Сложи пръст към устните си и ме притисна към себе си. Топлината му ме разтърси като електричество.

След няколко секунди се появиха пазителите и се заеха с претърсването на дворовете. Някои от тях продължиха напред, за да проверят дали не сме избягали по-надалеч. Други се заеха да претърсват околните подходящи за укритие места, които не бяха малко в падащия мрак. Погледнах към вратата с мрежата. Прорезът си личеше, макар и да не беше много голям, но си оставаше подозрителна следа, която преследвачите ни може би щяха да забележат.

Дмитрий също се бе досетил за това, затова пристъпи предпазливо във всекидневната, като се стараеше да стои по-далеч от прозорците. Добрахме се до кухнята и намерихме вратата, водеща към гаража. А в гаража ни очакваше един червен форд мустанг.

— Семейство с две коли — промърмори той. — Точно както се надявах.

— Или са излезли за кратка разходка и ще побързат да се приберат в дома си, като видят, че в квартала им е пристигнал отряд за бързо реагиране — прошепнах.

— Пазителите няма да се оставят да бъдат забелязани. — Заехме се да търсим ключовете за колата на най-очебийните места. Най-последно намерих връзка с ключове, закачени на страничната дъска на един шкаф, и я грабнах.

— Вземи ги. — След като аз бях открила ключовете, очаквах Дмитрий да ми позволи да шофирам. Но заради изкълчения десен

глезен трябваше да му ги отстъпя. Явно Вселената притежава гадно чувство за хумор.

— Няма ли да ни засекаат? — попитах го, когато той отвори вратата на гаража и излезе на заден ход. — Тази тук е, хм, малко по-лъскава от колите, които обикновено задигаме с теб. — Наистина беше страхотна. Сидни, която беше луда по готини коли, незабавно щеше да се влюби в този мустанг. Прехапах устни. Все още се чувствах виновна, че я бяхме изоставили. Опитах се, поне засега, да пропъдя тягостната мисъл от съзнанието си.

— Така е — съгласи се Дмитрий. — Но по улицата се движат още много други коли. Някои от пазителите все още претърсват дворовете, а другите пазят в къщата на Мастрано. Техният брой не е безкраен. Не могат да следят всичко едновременно, но сигурно ще се опитат.

Затаих дъх, докато напускахме жилищната зона. На два пъти забелязах фигури, прикриващи се отстрани на улицата, но Дмитрий беше прав: не можеха да проверяват всеки автомобил в едно пренаселено предградие. Освен това мракът скриваше лицата ни.

Дмитрий явно беше запомнил добре пътя, по който бяхме дошли, защото само след няколко завоя стигнахме до магистралата. Знаех, че нямаше предвид някакво конкретно място, а просто искаше да се *отдалечим*. След като липсваха очебийни признаци, че ни преследват, се отпуснах назад и изпънах пулсиращия си крак. Но на гърдите ми беше леко. Бях изпълнена с въодушевление, както става, когато прекалено много адреналин пулсира във вените ти.

— Те са ни предали, нали? — попитах го. — Виктор и Робърт са ни издали, а след това са избягали. Трябваше да ги наблюдавам.

— Не знам — рече Дмитрий. — Възможно е. Видях ги точно преди да говоря с теб и всичко ми изглеждаше наред. Те искаха да тръгнат с нас, за да намерим Джил, но са знаели, че е било само въпрос на време да ги предадем на властите. Не съм изненадан, че са замислили план за бягство. Трябва да са използвали охранването като средство за отвличане на вниманието, за да повикат пазителите и така да се отърват от нас.

— Мамка му. — Въздъхнах и отметнах косата си назад. Така ми се искаше да има с какво да я стегна на опашка. — Трябваше да се отървем от *тях* още когато имахме възможност. Какво ще стане сега?

Дмитрий замълча за няколко секунди.

— Ще разпитват всички от семейство Мастрано, при това много подробно. Е, всъщност ще разпитват не само тях, но и всички замесени. Ще заключат Соня в килия, за да я изследват, също като мен. А Сидни ще бъде изпратена обратно при алхимиците.

— А там какво я очаква?

— Не знам. Но предполагам, че на нейните началници никак няма да им хареса, че е помагала на вампири бегълци.

— Мамка му — изругах повторно. Всичко се разпадаше. — А ние какво ще правим сега?

— Ще се скрием някъде. И ще превържа глезена ти.

Изгледах го косо.

— Брей, май всичко си планирал.

— Не съм. — Смръщи леко чело. — Това дотук е лесно. Тепърва предстои по-трудната част.

Сърцето ми замря. Прав беше. Ако предположим, че семейство Мастрано няма да бъде обвинено от властите, че е помагало на престъпници, вече никой не можеше да застави Емили да признае произхода на дъщеря ѝ. А след като върнат Сидни при нейните алхимици, тя също нямаше да може да ни помогне. Осъзнах, че трябва да кажа на някой за Джил. Следващия път, когато се свържа с Ейдриън, трябва да му разкрия истината, така че приятелите ми да предприемат нещо. Повече не можеше да пазим тази тайна.

Дмитрий отби при следващия изход от магистралата и аз отново се завърнах в реалния свят.

— В хотел ли отиваме? — попитах го.

— Няма да е точно хотел — отвърна ми той. Видях, че се намираме в оживена търговска зона, недалече от Ан Арбър. Едно от предградията на Детройт. Покрай шосето се редуваха ресторанти и магазини. Той зави към един денонощен супермаркет, където рекламните обещаваха, че „може да се намери всичко“. Паркира и отвори вратата.

— Чакай ме тук.

— Но...

Дмитрий ме изгледа многозначително и аз погледнах надолу. Щетите от битката ми с пазителите бяха по-големи, отколкото очаквах, а и роклята ми беше скъсана. Раздърпаният ми вид щеше да привлече

ненужно вниманието на околните, както и накуцването ми. Затова му кимнах и той се запъти към магазина.

Докато го чаках, прехвърлих наум всичките ни проблеми, като се проклех мислено, задето не бях измислила как да предам братята, след като Робърт преобрази Соня. Очаквах предателството им под формата на магическо нападение, но не допусках нещо толкова просто като обаждане на пазителите.

Дмитрий, който винаги умееше да пазарува бързо, се върна скоро с две големи торби и нещо още по-голямо, праметнато през рамото му. Стовари всичко на задната седалка. Обърнах се назад и огледах с любопитство покупките.

— Какво е това? — посочих към дългия цилиндричен пакет, завит в брезент, който донесе праметнат през рамото си.

— Палатка.

— Защо ни е притрябвала... — простенах. — Няма да спим в хотел, така ли?

— По-трудно ще ни открият в къмпингите. Особено колата. Още не можем да се откажем от нея. Поне докато не е оздравял кракът ти.

— Горките собственици — промълвих. — Надявам се застраховката им да покрива кражба.

Върнахме се на шосето и скоро напуснахме града. Не бяхме изминали много километри, когато видяхме рекламите на няколко къмпинга за коли и каравани. Дмитрий отби в един от тях с поетичното име „Притихналите борове“. Спазари се набързо със служителя от къмпинга, след което няколко шумолящи банкноти смениха собственика си. Едва сега се досетих, че имаше още една причина да не отсядаме в хотел. В повечето хотели изискваха кредитни карти, а от нас само Сидни беше заредена с внушителен брой (всичките, разбира се, с фалшиви имена). Ние си служехме само с пари в брой.

Служителят ни посочи накъде да продължим — по настлана с чакъл алея, отвеждаща до другия край на къмпинга. Районът беше претъпкан със семейства, дошли тук за ваканцията, но никой не ни обърна внимание. Дмитрий паркира възможно най-близо до горичката, за да скрие колата и номерата ѝ. Въпреки моите енергични протести той не ми позволи да му помагам при разпъването на палатката. Обяви, че сам ще се справи по-бързо и че не бива да си напрегам крака.

Челюстта ми направо увисна, като видях колко чевръсто опъна палатката. Дори не прочете инструкциите. Сигурно постави рекорд.

Палатката беше малка, но здрава. Все пак вътре имаше достатъчно място да седим или да лежим, макар че той трябваше леко да се прегърбва, докато седеше. Щом се напъхах вътре, се заех да огледам останалите покупки. Повечето бяха пособия и лекарства за първа помощ. Имаше и фенер, който той подпря и се получи импровизирана лампа.

— Дай да видя глезена ти — нареди Дмитрий.

Протегнах крака си, той запретна роклята ми до коляното и пръстите му се плъзнаха леко по кожата ми. Потръпнах от чувството за нещо вече преживяно. Напоследък сякаш често ме спохождаше. Замислих се за всички онези пъти, когато Дмитрий ми бе помагал при другите ми наранявания. Все едно че се бяхме върнали в академията „Свети Владимир“. Провери внимателно дали мога да движа глезена си, като леко го опъна. Пръстите му никога не спираха да ме удивляват. Можеха с лекота да прекършат нечий врат, както и да се плъзгат безкрайно нежно по гола кожа.

— Не мисля, че е счупен — констатира той накрая. Пусна крака ми и изведнъж ми стана студено. — Само е навехнат.

— Случват се такива неща, когато постоянно скачаш от покриви — промърморих. Шегите ми бяха изпитано средство за прикриване на неловки моменти. — Знаеш ли, май никога не сме се упражнявали на това по време на тренировките.

Усмихна ми се, взе бинта и превърза стегнато глезена ми След това извади...

— Плик със замразен грах?

Дмитрий сви рамене и нагласи плика върху глезена ми. От студеното веднага ми олекна.

По-лесно е, отколкото да купиш цяла торба с лед.

— Ти си невероятен, Беликов. Какво друго си домъкнал?

Останалото от съдържанието на торбите се оказа одеяла и малко храна. Усмихнах се широко, като видях, че не бе забравил да ми вземе чипс със сметана и блокче шоколад. Трогнах се, че е запомнил такива малки подробности за предпочитанията ми. Но усмивката ми помръкна, когато осъзнах нещо.

— Не си ми купил никакви дрехи, така ли?

— Дрехи ли? — изненада се той, сякаш беше непозната дума. Посочих му скъсаната си рокля.

— Не мога дълго да изкарам така. Какво да правя сега? Да си наметна одеялото като тога? Такива сте вие, мъжете никога не се сещате за тези неща.

— Мислех само за раната ти и за оцеляването. Смяната на дрехите е лукс, а не необходимост.

— Дори и дългото ти кожено палто? — подметнах лукаво.

Дмитрий застина за миг и след това изруга. Нямахше защо да носи дългото си кожено палто вътре в къщата на семейство Мастрано — честно казано, и навън не му трябваше — и го бе забравил заради ненадейната схватка.

— Не се тревожи, другарю — подразних го. — Не са се свършили дългите кожени палта по земята.

Той разстла одеялата на пода и се излетна върху тях. Лицето му бе добило толкова страдалческо изражение, че беше почти комично. Битки, куршуми, престъпници... никакъв проблем. Но да изгуби дългото си кожено палто? Истинска криза.

— Ще си купиш друго — опитах се да го успокоя. — Нали знаеш, след като открием Джил, след като изчистя името си и спася света.

— Само толкова ли? — попита, при което и двамата прихнахме. Но като се излегнах до него, и двамата се натъжихме.

— Какво ще правим сега? — попитах. Май тази вечер това беше най-често задаваният въпрос.

— Ще спим — отвърна той и изгаси фенера. — А утре ще се свържем с Ейб, Таша или... някой друг. Ще ги оставим те да се оправят и да заведат Джил там, където трябва.

Изненадах се колко унило прозвуча гласът ми, когато заговорих:

— Имам чувството, че се провалихме. Толкова бях щастлива, когато намерихме семейство Мастрано. Мислех си, че сме направили невъзможното, но се оказа напразно. Толкова много работа за нищо.

— За нищо ли? — удиви се той. — Това, което направихме, е... нещо голямо. Ти намери сестрата на Лиса. Още една Драгомир. Не мисля, че действително осъзнаваш важността на свършеното. Не разполагахме с почти никакви следи, но ти не се отказа и успя.

— И изгубих Виктор Дашков. Отново.

— Е, характерното за него е, че не остава скрит задълго. Той е от онези хора, които искат винаги да контролират всичко. Накрая ще предприеме някакъв ход и когато го направи, ще го пипнем.

Усмивката се завърна на устните ми, макар да знаех, че той нямаше как да я види.

— А пък си въобразявах, че тук аз съм оптимистът.

— Явно е заразно — долетя отговорът му. После, за моя изненада, ръката му напипа моята в тъмното. Пръстите ни се преплетоха. — Добре се справи, Роза. Много добре. А сега спи.

Не се докоснахме по друг начин, но ръката му излъчваше цялата топлина на света. Не беше идеален миг, като онзи в библиотеката, но обичайната ни близост и разбирането помежду ни бяха по-силни от всякога, така че и това ми стигаше.

Всичко бе както трябва. Естествено. Не исках да спя. Исках само да съм тук и да се порадвам на шанса си да съм с него. Не е изневяра, реших аз, като се замислих за Ейдриън. Просто се наслаждавах на тази близост.

Все пак сънят беше от съществено значение. Съставихме си график за дежурствата на смени. Той щеше да остане буден, докато аз си почивам. Имах чувството, че ако не заспя, той също няма да го направи, когато му свърши смяната. Затворих очи и този път не сърцето си трябваше да успокоявам. А мозъка си, който препускаше бясно като хамстер във въртележка, докато се опитвах да реша какво да предприема. *Да се отведе Джил в кралския двор. Да се отведе Джил в кралския двор.* Само това беше важно. Ще се свържем с някой, който може да стигне до Джил. Двамата с Дмитрий ще се скрием някъде, така че в скоро време всичко само ще се уреди...

— Слава Богу.

Извърнах се рязко. Дори не бях осъзнала, че съм потънала в сън, подвластен на магията на духа. Отново се намирах в градината на Соня, къпеца се в слънчева светлина и разноцветни багри, а тя седеше на един стол и ме гледаше очаквателно.

— Боях се, че през цялата нощ ще останеш будна, за да бдиш — продължи тя.

— Щях да го направя, ако имах възможност — отвърнах ѝ, като се претърколих до нея. Не очаквах именно нея да видя в сънищата си, но поне се свързах с някой от външния свят. Бях облечена със същата

рокля в черно и бяло, но за разлика от реалността тази тук беше чиста и здрава. — Дмитрий смята, че сме на сигурно място, макар че остана да будува, разбира се.

— Разбира се. — В очите ѝ проблесна оживление, но само за кратко.

— Къде си? — попитах я. — Заловиха ли те пазителите?

— Не се добраха до мен — заяви тя самодоволно. — Вие двамата сте техният приоритет, а с помощта на малко внушение те въобще не ме забелязаха. Измъкнах се... макар че не ми се искаше да изоставям Емили.

Разбира се, че съчувствах на Емили, но бях твърде развълнувана от бягството на Соня. Най-после някакви добри новини.

— Но ти можеш да отведеш Джил в кралския двор. Нали си свободна.

Соня ме погледна така, сякаш бях заговорила на чужд език.

— Не мога да стигна до Джил.

Намръщих се.

— Да не е поставена под строга охрана?

— Роуз — каза ми Соня. — Джил въобще не е с пазителите. Виктор и Робърт я отвлякоха.

ГЛАВА 26

— Тя е какво? — възкликнах. Птиците в градината на съня ми тутакси замлъкнаха. — С тях? Заради това ли са извикали пазителите?

Соня остана спокойна, но леко се намръщи.

— Виктор и Робърт не са повикали пазителите. Защо да го правят?

— Защото... защото са искали да се отърват от мен и Дмитрий...

— Може би — промърмори Соня. — Но не и докато са в къщата. Също като теб, и Виктор е обявен за издирване. Успяха да се измъкнат само благодарение на магията на Робърт.

— Тогава кой... — Отговорът ме поразя. Простенах. — Джон и Емили. Трябваше да се досетя, че няма да е толкова лесно. Прекалено бързо приеха бегълци в къщата си.

— Всъщност си мисля, че е бил само Джон. Емили действително вярва, че си невинна... макар че появата ти никак не ѝ хареса. Освен това според мен тя не би се обадила на пазителите, за да не привлече допълнително вниманието към Джил. Не бих се изненадала, ако се окаже, че Джон дори не я е предупредил, че е повиквал пазителите. Той вероятно смята, че прави услуга на всички.

— А вместо това изгуби заварената си дъщеря — довърших вместо нея. — Но защо Виктор и Робърт са я взели със себе си? И как, по дяволите, двама стари мъже са успели да обуздаят една тийнейджърка?

Соня сви рамене.

— Вероятно са по-силни, отколкото изглеждат. Много е вероятно внушението също да е изиграло роля. Но защо са я отвели? Трудно е да се каже. Виктор винаги е мечтал да притежава власт и могъщество. Да държи под контрола си неизвестния досега член на фамилията Драгомир, е отличен начин да се сдобие с власт.

Подскочих.

— Никога няма да успеем да я отведем в кралския двор.

— Трябва просто да я намерим — каза Соня. — Което ще мога да направя, когато тя заспи.

— Още посещения насън — промърморих и отново се заредих е надежда. — Трябва още сега да се свържеш с нея. Открий...

— Опитах. Но не се получи, защото тя не е заспала. Готова съм да се обзаложа, че докато не си осигурят значителна преднина, ще я държат будна. Но ще продължавам да опитвам.

Не беше идеалното разрешение на проблема, но засега оставаше най-доброто, което можехме да направим.

— А какво стана със Сидни и семейство Мастрано?

— Трябваше да отговорят на много въпроси. — Лицето на Соня помръкна. Знаех, че се чувства зле, защото беше изоставила братовчедка си, също както аз се притеснявах за Сидни.

Докоснах леко ръката на Соня.

— Всичко е наред. Ще се оправят. Най-важното сега е да помогнеш на Джил.

Тя кимна.

— Как ще се свързвам е теб? Не мога винаги да чакам, докато заспиш.

Замълчахме. Не бях помислила за това.

— Може би ще успеем да се снабдим с мобилен телефон... Бог ми е свидетел, че се нуждаем от такъв. Ами... защо просто не дойдеш с нас? Между впрочем, къде се намираш сега?

Зачудих се дали не направих грешка, като я поканих да се присъедини към нас. Двамата с Дмитрий доста се постаряхме да прикрием следите си, за да опазим местонахождението ни в тайна. Стълкновение е пазителите беше последното, което желях. Като се изключат очевидните причини — затвор, екзекуция и така нататък, — ако ни заловяха, щяхме да се простим с надеждата да помогнем на Лиса. При все това бях сигурна, че Соня е един от нашите съюзници, а засега тя можеше да се окаже единствената ни възможност да се свържем с Джил.

Подобни съмнения ме измъчваха и когато се питах дали да съобщя на Виктор къде се намираме. И макар той да ни помогна, тази помощ се оказа нож с две остриета. Въпреки това съобщих на Соня името на нашия къмпинг и най-удобните пътища до тук. Тя ми обеща, че ще дойде — не знаех как ще се справи с пътуването, но

предполагах, че разполага с достатъчно възможности — и че ще продължи с опитите си да се свърже с Джил.

— Соня... — Поколебах се дали да продължа, защото знаех, че трябваше просто да я оставя да сложи край на съня. Бяхме изправени пред големи проблеми, по-сериозни от въпроса, който исках да ѝ задам. Освен това беше лична територия. — Какво искаше да кажеш в колата... когато споменах, че съм се срещнала насън с гаджето си? Стори ми се изненадана.

Соня дълго ме гледа замислено. Сините ѝ очи проникваха в мен по-дълбоко, отколкото ми допадаше. Понякога тя изглеждаше по-безопасна, когато изпаднаше в налудничаво състояние.

— Ауриите могат да разкрият много, Роуз, а аз съм много добра в разгадаването им. Много по-добра, отколкото може би са твоите приятели. Един сън, повлиян от магията на духа, обагрят аурата ти в златисто. Точно така разбрах за твоя. Аурата ти е уникална, макар че се променя в зависимост от чувствата ти и душевните ти вълнения. Личи си, когато хората са влюбени. Техните аури сияят. Когато ти сънуваше, твоята беше светла. Цветовете бяха ярки... но не такива, каквито бих очаквала, когато си с гаджето си. Разбира се, всяка връзка е различна. Хората са различни. Нямах да обърна внимание, само че...

— Само че какво?

— Само че, когато си с Дмитрий, твоята аура грее като слънце. Както и неговата. — Усмихна се, когато се втренчих слисано в нея, неспособна да промълви нито дума. — Това изненада ли те?

— Аз... ние с него, така да се каже, отдавна сме приключили с тези отношения. Бяхме заедно, но след промяната той вече не ме желае. Преживях го и продължих напред. — Тук под продължаване очевидно трябваше да се разбира, че продължаваме да се държим за ръце и все още имаме наситени с много емоции мигове на близост. — Ето защо съм с Ейдриън. Щастлива съм с Ейдриън. — Последното изречение прозвуча по-скоро оправдателно. Кого се опитвах да убедя? Нея или себе си?

— Рядко се случва поведението да отговаря на чувствата — обясни ми тя. Прозвуча ми също като Дмитрий, когато ми изнасяше проповеди по дзен будизъм. — Не го приемай погрешно, но има над какво да се замислиш.

Велико. Да ме лекува една луда.

— Добре де, да допуснем, че в думите ти има известна истина. Все пак се отказах от Дмитрий само преди две седмици. *Възможно* е още да съм запазила някакви чувства към него. — *Възможно?* Замислих се колко силно ми въздействаше физическото му присъствие през цялото време, докато бях в колата. Припомних си и непринудената хармония помежду ни в библиотеката, колко добре се чувствах, когато действахме заедно, двамата толкова решителни и в пълен синхрон, почти никога не се налагаше единият да отгатва намеренията на другия. А само преди броени часове, в стаята за гости...

Соня най-безочливо се изсмя в лицето ми.

— *Възможно?* Само след две седмици? Роуз, за много неща си толкова мъдра... и толкова незряла за други.

Мразех да ме преценяват единствено по възрастта ми, но сега моментът не беше подходящ за бурни изблици.

— Добре, както и да е. Все още имам чувства. Но не и той. Ти не си го виждала, след като се промени. Беше ужасно. Изпадна в огромна депресия. Каза ми, че не иска да ме вижда, че вече никого не може да обича. И така продължи до това безумно бягство, чак тогава той отново започна да се държи като някогашния Дмитрий.

— Двамата говорихме за това — призна тя, отново придобила сериозно изражение. — За депресията. Разбирам го. След като си бил стригой... след всичко, което си направил... вече не се чувстваш достоен да живееш. Остава ти само вината, мракът и съкрушителните спомени за онова зло. — Тя потръпна.

— Ти... ти се държиш по-различно от него. Искам да кажа, че понякога изглеждаш толкова тъжна, но в други моменти... сякаш нищо не се е случило. Вече си започнала да приличаш на предишната Соня. Или поне до голяма степен. На какво се дължи тази разлика помежду ви?

— О, повярвай ми, аз още тая чувство за вина. След като Робърт ме промени... — В интонацията ѝ се прокрадна злъч, когато изговори името му. — Ами, не исках да изоставя къщата си, леглото си. Мразех се заради това, което бях направила. Искаше ми се да бях смъртоносно прободена. И тогава Дмитрий поговори е мен... Каза ми, че чувството за вина е неизбежно, че дори само този факт доказва, че не съм стригой. Но ми каза още, че това не бива да ме спира да се върна

отново към живота. На нас ни е даден втори шанс, на него и на мен. Не можем да го пропилием. Добави също, че му е отнело известно време, за да осъзнае това, и че не иска аз да повтарям същите грешки. Посъветва ме да се върна към живота, към красивото в него, към хората, които обичам, преди да е станало прекалено късно — дори и да ми е трудно. Да се отърсиш от миналото си на стригой... това е като огромна тежест, винаги те смазва. Той се закле, че повече няма да позволи на това бреме да го владее — което, повярвай ми, звучи благородно, но е много трудно постижимо — и че няма да позволи животът му да се окаже безсмислен. Вече е изгубил някои неща, и то завинаги, но няма да се откаже от останалото.

— Той ти е казал всичко това? Аз... аз не съм сигурна какво означава дори половината от казаното. — *Посъветва ме да се върна към живота, към красивото в него, към хората, които обичам, преди да е станало много късно.*

— Понякога и аз не съм сигурна. Както споменах, по-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Все пак си мисля, че той ми помогна да се възстановя по-бързо, отколкото ако трябваше да се справям съвсем сама. Благодарна съм му. А колкото до теб и твоята аура... — Леката усмивка се завърна на устните ѝ. — Е, сама трябва да откриеш отговорите. Не вярвам в сродните души или поне не съвсем. Според мен е смешно да се мисли, че на света за всеки съществува само една сродна душа. Ами ако се окаже, че твоята „половинка“ живее в Зимбабве? А какво ще стане, ако роденият за теб умре млад? Мисля също, че е смешно да се твърди, че „две души могат да се слепят в една“. Трябва да държиш на себе си. Но вярвам, че има души, между които се постига пълен синхрон, които са като огледално отражение една на друга. Виждам синхронността в аурите им. Мога да видя и любовта между тях. Трябва сама да решиш какво да правиш с тази информация, ако изобщо ѝ се доверяваш.

— Без прибързване — промърморих аз.

Тя сякаш се канеше да сложи край на съня, но сетне се спря и ме изгледа пронизващо.

— Внимавай за едно нещо, Роуз. Твоята аура много подхожда на аурата на Дмитрий, но двете не са идентични. Тази на Дмитрий е осеяна с тъмни петна, останали от травмата му. Но тези петна

избледняват с всеки изминал ден. В твоята също има мрак — но не избледнява.

Потръпнах.

— От Лиса е. Това е мракът, който отнемам от нея, нали?

— Да. Не зная много за телепатичните връзки, но това, което правиш, дори и да ѝ помага, е много опасно. Магията на духа ни разкъсва, в това няма спор, но от друга страна... мисля, че ние, владеещите магията на духа, сме създадени така, че да ѝ устояваме малко по-добре от останалите. Не че това винаги е очевидно — додаде тя с горчивина. — Но ти? Не. И ако поемеш в себе си твърде много, не зная какво ще се случи. Страхувам се, че ще се натрупва и натрупва. Опасявам се, че ще е необходима само една искра, един катализатор, за да експлодира в теб.

— И какво ще стане тогава? — прошепнах.

Тя бавно поклати глава.

— Не зная.

С това сънят избледня.

Заспах отново, този път, без да сънувам, макар че тялото ми — все едно само знаеше кога трябва да поема смяната си — се събуди няколко часа по-късно. Отново ме обкръжаваше нощният мрак, но чувах спокойното дишане на Дмитрий и усещах топлината му. Всичко, което бях обсъждала със Соня, отново нахлу в съзнанието ми. Прекалено много, прекалено много. Не знаех откъде да започна да го осмислям. Не знаех още дали мога да вярвам на всичко, не и при това, което виждах в реалния живот. *Рядко се случва поведението да отговоря на чувствата.* Поех дълбоко дъх и се заставих да се държа само като пазител, а не като разстроено от емоциите момиченце.

— Време е ти да поспиш, другарю.

Гласът му долетя до мен като светлина в мрака, мек и приглушен.

— Ако имаш нужда, можеш още да си починеш.

— Не, добре съм — казах му. — И не забравяй, че ти не си...

— Зная, зная — засмя се той. — Не съм генерал.

О, Господи. Довършвахме си шегите. *Вярвам, че има души, между които се постига пълен синхрон.* Напомних си строго, че посещението на Соня в съня ми всъщност не беше посветено на моя любовен живот. Разказах на Дмитрий за останалото от съня, за предателството на Джон и за отвлечането на Джил.

— Дали... дали постъпих правилно, като казах на Соня къде се намираме?

Изминаха няколко мига, преди да ми отговори.

— Да. Имаш право, че се нуждаем от помощта ѝ. Тя може да открие Джил. Проблемът е в това, че Виктор и Робърт също го знаят. — Въздъхна. — И си права, че е по-добре да си почина, за да събере сили за това, което ни предстои.

Не каза нищо повече. Скоро дишането му стана равномерно, което показваше, че е заспал. Удивително беше как го постигаше с толкова малко усилия. Разбира се, това бе умение, на което ни учеха, докато се подготвяхме за пазители: да спиш, когато можеш, защото не знаеш кога отново ще можеш да си го позволиш. Беше трик, на който така и не се научих. Загледах се в мрака, като сетивата ми бяха нащрек, ослушвайки се за всеки подозрителен шум, който можеше да предизвести някаква опасност.

Може да не притежавам уменията да заспивам мигновено, но пък мога да поддържам нащрек тялото си, докато проверявам как е Лиса. Днес най-силно ме вълнуваха Джил и нашето бягство, но събитията в кралския двор още продължаваха да ме тревожат. Някой се бе опитал да убие Лиса и група пазители току-що бе замъкнала Еди на разпит.

Когато погледнах през очите ѝ, не се изненадах, че намерих повечето от приятелите ми събрани заедно. Намираха се в някаква гола, потискаща стая, подобна на онази, в която Лиса беше разпитвана за бягството ми — само дето тази беше по-голяма. И имаше защо. В помещението имаше доста народ. Ейдриън и Кристиан стояха до Лиса. Не се нуждаех от никакви аури, за да се досетя, че на тях двамата никак не им бе лесно, както и на самата Лиса. Зад една маса седеше Ханс, наведен напред, и оглеждаше свирепо всички присъстващи. Срещу Лиса, на един стол до отсрещната стена, седеше Еди с каменно изражение на лицето, с по един пазител от двете му страни. Двамата му пазачи бяха напрегнати, готови моментално да реагират. Осъзнах, че възприемат Еди като заплаха, което беше смешно. Но Ханс явно споделяше мнението им.

Той заби пръст в една фотография, оставена на масата. Лиса пристъпи крачка напред и видя, че на нея беше заснет този, който я бе нападнал. Фотографията беше направена след смъртта му. Очите му

бяха затворени, а кожата му беше бледа, но чертите на лицето му се виждаха ясно.

— Ти си убил морой! — извика Ханс. Очевидно се бях включила в средата на разговора. — Как да не е проблем? Ти си обучаван да ги защитаваши!

— Точно това направих — каза Еди. Беше толкова спокоен, толкова сериозен, че ме споходи смешната мисъл, че все едно беше Дмитрий младши. — Аз я защитавах. Каква е разликата, ако заплахата идва от морой или стригой?

— Нямаме доказателства — изръмжа Ханс.

— Имате трима свидетели! — озъби се Кристиан. — Да не искате да кажете, че показанията ни нямат никаква стойност?

— Казах само, че вие сте негови приятели, което прави показанията ви съмнителни. Бих искал някой пазител да ги потвърди.

Сега бе ред на темперамента на Лиса да се възпламени.

— Имаш такъв! Еди беше там.

— И нямаше начин да я защитиш, без да убиваш нападателя? — обърна се Ханс към Еди.

Еди не му отговори. Знаех, че в момента сериозно обмисля въпроса и се питаше дали наистина не бе допуснал фатална грешка. Накрая поклати глава и заговори:

— Ако не го бях убил, той щеше да убие мен.

Ханс въздъхна. В очите му прозираше умора. Не беше трудно да му се ядосам, но трябваше да си напомня, че той просто си вършеше работата. И успяваше да издържи на изпитанието.

— Никой от вас, повтарям, никой ли не е виждал някога този мъж?

Лиса още веднъж се вгледа в снимката, като потисна треперенето си. Не, не го бе разпознала по време на нападението, не го разпозна и сега. В нападателя наистина нямаше нищо отличително — нито една особена черта, която да бъде посочена. Другите ми приятели също поклатиха глави Лиса смръщи чело.

— Да? — попита Ханс, като реагира веднага на тази незначителна промяна в изражението ѝ.

— Не го познавам — бавно изрече тя. В спомените ѝ изплува разговорът с портиера Джо.

— *Как изглеждаше този мъж?* — беше попитала тя Джо.

— *Най-обикновен. Нищо особено. Освен ръката му.*

Този път Лиса се вгледа в снимката малко по-продължително и чак сега забеляза, че ръката му беше увредена — два от пръстите му бяха извити. Вдигна очи към Ханс.

— Не го познавам — повтори тя. — Но мисля, че зная кой може да го разпознае. Има един портиер... по-скоро бивш портиер. Този, които свидетелства срещу Роуз. Мисля че той е виждал този мъж и преди. Имали са някакви делови отношения. Михаил смяташе да се погрижи да не напуска кралския двор.

Ейдриън не изглеждаше много щастлив от намесването на Джо тъй като можеше да се разбере за подкупа на майка му.

— Ще трябва доста да се поизпотят, докато го накарат да проговори.

Ханс присви очи.

— О, ако той знае нещо, ще го накараме да говори. — Кимна рязко към вратата и един от пазителите до Еди пристъпи към нея. — Намери този мъж. И изпрати тук нашите „гости“. — Пазителят кимна и напусна стаята.

— Какви гости? — попита Лиса.

— Е — отговори ѝ Ханс, — любопитно е, че спомена за Хатауей. Защото току-що успяхме да я засечем.

Лиса се вцепени. Обзе я паника. *Те са намерили Роуз. Но как? Ейб я бе уверил, че съм в безопасност в някакъв град в Западна Вирджиния.*

— Тя и Беликов са били забелязани край Детройт, където отвлекли едно момиче.

— Те никога... — Гласът на Лиса внезапно секна. — Детройт ли? — Струваше ѝ огромно усилие да се сдържи и да не отправи въпросителни погледи към Кристиан и Ейдриън.

Ханс кимна и макар да си даваше вид, сякаш съвсем скоро е получил това сведение, аз знаех, че следеше внимателно дали моите приятели ще се издадат с нещо.

— С тях имало още няколко души. Някои от тях избягали, но ние заловихме един.

— И кого са отвлекли? — поинтересува се Кристиан, не по-малко удивен. Той също смяташе, че сме се укрили надеждно.

— Мастрано — каза Ханс. — Някоя си Мастрано.

— *Джил* Мастрано? — възкликна Лиса.

— Малкото сладкишче? — удиви се Ейдриън.

Ханс явно не беше наясно с този прякор, но нямаше възможност да зададе следващия си въпрос, защото тъкмо тогава вратата се отвори. Влязоха трима пазители, а с тях и Сидни.

ГЛАВА 27

Ако бях там, сигурно ченето ми щеше да увисне до земята. От шока да видя Сидни, както и гледката на човешко същество на територията на кралския двор. Всъщност човешки същества, защото с нея имаше още двама представители на расата ѝ — един мъж и една жена. Мъжът беше млад, малко по-голям от Сидни, с тъмнокафяви очи и тъмнокастена коса. Жената беше по-възрастна, със строго изражение на лицето, което ми напомни за Албърта. Тя беше с потъмняла кожа, но все пак успях да забележа златната ѝ татуировка, каквато имаше и мъжът с нея. Всички бяха алхимици.

Освен това бе съвсем очевидно, че алхимиците никак не бяха доволни. Възрастната жена се опитваше да го прикрие, но по стрелкащите ѝ се очи си личеше, че иска да бъде някъде другаде — където и да е — само не и тук. Сидни и младият мъж въобще не прикриваха страха си. Сидни може и да беше свикнала с мен и Дмитрий, но тя и спътниците ѝ за пръв път пристъпваха в бърлогата на злото, каквото според тях представляваше кралският двор на мороите.

Но не само алхимиците се чувстваха неудобно. Веднага щом те влязоха, пазителите вече не гледаха на Еди като на заплаха. Сега те съсредоточиха вниманието си изцяло върху алхимиците и ги следяха зорко, сякаш бяха стригои. Моите приятели не изглеждаха изплашени, а по-скоро изпълнени с любопитство. Двете с Лиса бяхме живели сред хора, но Кристиан и Ейдриън бяха контактували с хора от външния свят съвсем малко, като се изключат захранващите. Да видят алхимици на „наш терен“, добавяше допълнителен елемент към интригата.

Самата аз несъмнено бях крайно удивена да видя Сидни толкова скоро. Но наистина ли беше изминало малко време? Бяха изминали часове, откакто избягахме от къщата на Джил. Този интервал от време не беше достатъчен за пътуване с автомобил до кралския двор, но със сигурност стигаше за полет със самолет. Сидни не се беше преоблякла от последния път, когато я видях. Под очите си имаше сенки. Имах чувството, че откакто са я заловили, са я подлагали на безкрайни

разпити. Загадката в случая беше защо са довели алхимиците тук, на срещата, свикана заради убийтия от Еди непознат морой. Двата случая бяха напълно различни.

Лиса очевидно мислеше същото.

— Кои са тези гости? — попита тя, макар че имаше много добра представа коя беше Сидни. Беше чула от мен достатъчно подробни описания. Сидни огледа набързо Лиса и предположих, че тя също се е досетила, че пред нея стои Лиса.

— Алхимици — процеди Ханс сърдито. — Знаете ли какво означава това?

Лиса и приятелите ми кимнаха.

— Какво общо имат те с Еди и с този, който ме нападна? — попита тя.

— Може би имат нещо общо. А може и да нямат — сви рамене Ханс. — Но зная, че става нещо странно, нещо, в което всички вие сте замесени и аз трябва да разкрия какво е то. Тя — Ханс посочи към Сидни — е била с Хатауей в Детройт и на мен все още ми е трудно да повярвам, че *никой* от вас не знае нищо за това.

Ейдриън скръсти ръце и се облегна на стената като съвършена илюстрация на безразличието.

— Можеш да вярваш в каквото си пожелаеш, но аз не познавам *никого* от тези хора. Нали алхимиците ни мразят? Защо тогава са тук? — По ирония на съдбата Ейдриън беше единственият от моите приятели, който знаеше, че не се намирам в Западна Вирджиния, но това за нищо на света не можеше да се отгатне, ако се съдеше по поведението му.

— Защото трябва да заловим една избягала убийца и е необходимо да разпитаме нейната съучастница — гласеше твърдият отговор на Ханс.

На върха на езика на Лиса бе да отрече, че имам вина, но по-възрастната жена алхимик я изпревари.

— Нямате никакво доказателство, че госпожица Сейдж е била „съучастница“ на вашата престъпница. И продължавам да смятам, че е абсурдно да не ни позволявате да проведем наше, *собствено* разследване и повече да не се занимавате с този случай.

— При други обстоятелства, госпожице Стантън, бихме се съгласили — отвърна ѝ Ханс. Помежду им сякаш повя леден вятър. —

Но този случай, както сама разбирате, е много по-сериозен от всички останали. Нашата кралица беше убита.

Напрежението между пазителите и алхимиците още повече се засили. Осъзнах, че деловите им взаимоотношения не бяха никак сърдечни. Хрумна ми също, че дори началниците на Сидни да повярват, че тя е извършила някакво престъпление те никога нямаше да го признаят пред Ханс — което означаваше, че параноята му не беше изцяло неоснователна. Тъй като никой от алхимиците не му отговори, Ханс прие това като съгласие с правото му да се заеме с разпита на Сидни.

— Познаваш ли тези тримата? — Ханс посочи към моите приятели и Сидни поклати глава. — Някога свързвала ли си се с тях?

— Не.

Ханс замълча за кратко, сякаш се надяваше, че Сидни ще промени отговора си, но тя не го направи.

— Тогава как така си се забъркала с Хатауей?

Тя го изгледа напрегнато. В кафявите ѝ очи се четеше страх. Не бях сигурна дали беше точно заради Ханс. Реално погледнато, сега тя имаше достатъчно основания да бъде толкова нервна, като например фактът, че се намираще тук, а също и наказанието, което евентуално щяха да ѝ наложат алхимиците. Разбира се, съществуваше и Ейб. Технически погледнато, той беше причината тя да се забърка в тази каша. Сега трябваше просто да натопи него, като се оправдае с това, че я бе изнудвал. Така щеше да се измъкне невредима от цялата история, но щеше да си навлече неговия гняв. Сидни преглътна и се опита да изгледа Ханс предизвикателно.

— Срецнах Роуз в Сибир.

— Да, да — каза Ханс. — Но как се стигна дотам, че ѝ помогна да избяга?

— Нямам нищо общо с бягството ѝ от това място! — възмути се Сидни. Предполагам, че това бе само половината истина. — Тя се свърза с мен преди няколко дни и ме помоли да ѝ помогна да стигне до някаква къща край Детройт. Твърдеше, че била невинна и че това щяло да ѝ помогне да го докаже.

— Алхимиците знаеха, че тя е беглец — изтъкна Ханс. — Всички получиха заповеди да я издирват. Можела си да ѝ откажеш.

— Когато за пръв път срещнах Роуз, тя не ми заприлича на убиец — искам да кажа, като се изключат убийствата на стригои. Кое то, реално погледнато, всъщност не е убийство. — Сидни пусна в ход малко от типичното за алхимиците презрение. Добро попадение. — Така че когато ми каза, че е невинна и може да го докаже, реших да ѝ помогна. Закарах я до къщата.

— Вече я разпитахме за това — намеси се Стантън раздразнено. — И ви казахме, че сме го направили. Това, което е извършила, е било глупаво, наивна грешка в преценката ѝ. Но това е наша вътрешна работа, а не ваша. Вие се погрижете за вашата демонична убийца. — Изрече тези думи донякъде небрежно, сякаш се готвеха да отведат Сидни у дома и да ѝ се скарат като на непослушно дете. Аз обаче се съмнявах, че всичко ще се окаже толкова просто.

— Кой бяха с нея? — попита Ханс, без да обръща внимание на думите на Стантън.

Презрението на Сидни нарасна.

— Един от тях беше онзи мъж... Дмитрий Беликов. Този, когото вие приемате за „излекуван“. Не зная кои бяха другите, двама мъже и една жена. Така и не се представиха. — Това беше добре скалъпена лъжа, защото престорената ѝ неприязън към Дмитрий прикриваше факта, че тя познаваше останалите ни спътници.

Лиса се наведе нетърпеливо напред и заговори, преди Ханс да успее да я спре:

— Защо бяхте в Детройт? И как може Роуз да изчисти името си? Особено с Джил?

Ханс не изглеждаше много щастлив от това прекъсване, но не се съмнявах, че той също беше любопитен да узнае повече за Джил и Детройт. Заради това не каза нищо, може би с надеждата, че някой може да се изпусне и да разкрие важна информация. Сидни обаче продължи да играе ролята на дистанцирана и хладна особа.

— Нямам представа. Изглежда, че това момиче Джил също нищо не знаеше. Роуз само ми каза, че трябва да стигне до нея, затова ѝ помогнах.

— И ти ѝ повярва просто така, на сляпо? — учуди се Ханс. — Наистина ли искаш да ме убедиш, че си ѝ се доверила толкова лекомислено?

— Тя е моя... — Сидни прехапа устни, за да не каже думата, която, предполагам, беше „приятелка“. Но бързо се съвзе и отново доби деловото изражение на професионалист. — В нея има нещо, което вдъхва доверие, а си помислих, че ще бъде загуба на време и средства, ако алхимиците ви помагат да преследвате грешния убиец. Реших, че ако е виновна, винаги можех да я издам. Освен това си помислих... помислих си, че ако аз успея да разреша този сложен случай, ще спечеля доверие, одобрение и повишение. — Това беше добра, много добра лъжа. Едно амбициозно момиче се опитва да подпомогне кариерата си чрез потаен и хитър ход. Звучеше много убедително. Но не за всеки.

Ханс поклати глава.

— Не вярвам на нищо от казаното от теб.

Младият мъж от алхимиците пристъпи напред. Пазителите тутакси се напрегнаха, готови да му се нахвърлят.

— Ако тя казва, че така се е случило, значи точно така се е случило. — Изглеждаше предизвикателно настроен и недоверчив също като Стантън, но имаше и още нещо. Някаква загриженост към Сидни, която можеше да се дължи както на лична основа, така и на професионална.

Лиса също го усети.

— По-кратко, Иън — посъветва го Стантън, без да изпуска Ханс от очи. С държанието си все повече ми напомняше за Албърта. Не би могла да се чувства добре в едно помещение, пълно с пазители, но с нищо не се издаваше. — Няма значение дали й вярвате или не. Важното е, че госпожица Сейдж отговори на въпросите ви. С това ние приключихме.

— А родителите на Джил знаят ли нещо? — обади се Лиса. Все още беше шокирана от развоя на събитията — да не говорим колко бе разтревожена заради моето изчезване от безопасния планински град, — но този мистериозен опит да се изчисти името ми я бе впечатлил твърде силно, за да го отмине.

Сидни се обърна към Лиса и аз на практика успях да разчета всичките й мисли. Тя знаеше колко сме близки с Лиса, както и че аз бих искала да я успокоя. Ала нямаше как да стане с всички тези хора в стаята. Освен това трябваше да се съобрази с факта, че нищо не бях казала на Лиса за Джил.

— Не — отрече Сидни. — Просто отидохме там и Роуз заяви, че Джил трябва да тръгне с нея. Никой от семейство Мастрано не знаеше защо. И тогава... тогава Роуз я взе със себе си. Или Джил сама тръгна с нея. Не съм съвсем сигурна какво точно се случи, защото настана невъобразим хаос.

Нито алхимиците, нито пазителите разговаряха повече за отвличането на Джил, което създаде в мен впечатлението, че приемаха историята за чиста монета, особено след като я бяха научили не само от Сидни, но и от родителите на Джил. В нея се съдържаше достатъчно истина, за да прозвучи убедително и да обясни изчезването на Джил. В нея не се споменаваеше тайната на фамилията Драгомир, която сега Емили със сигурност би искала да си остане завинаги такава.

— Това е всичко — заговори пак Стантън. — Вече ви го казахме. Сега трябва да тръгваме. — Обърна се към вратата, но пазителите ѝ препречиха пътя.

— Невъзможно е — отсече Ханс. — Въпросът е много сериозен, а госпожица Сейдж е единствената ни връзка с убийцата. Убийца на кралица, която на всичкото отгоре е извършила и отвличане.

Стантън изсумтя презрително. Спомних си как веднъж Сидни сподели с мен, че според алхимиците кралската система за управление на морите била много глупава.

— По всичко личи, че тя повече няма да ви бъде полезна. Но не се безпокойте, ние ще я задържим. Свържете се с нас ако имате още въпроси.

— Неприемливо — отрязва я Ханс. — Тя остава тук.

Другият алхимик, Иън, се присъедини към спора, по-точно се изпречи като щит пред Сидни.

— Няма да изоставим тук един от нашите хора! — Избухването му отново привлече вниманието ми и ми стана забавно. Влюбен до уши. Да, това беше. Не се съмнявах, че той бе влюбен в Сидни и не гледаше на нея само като на колега. Но Стантън го изгледа многозначително, с което му подсказа че тя ще уреди въпроса. Той замълча.

— Вие също можете да останете тук — каза Ханс. — За мен няма значение. Ще ви осигурим стаи за престоя.

— Това вече е неприемливо. — След тези думи Стантън и Ханс се впуснаха в ожесточен спор. Не очаквах да се стигне до размяна на удари, но другите пазителите леко се приближиха, като предпазна мярка.

Очите на Иън се стрелкаха между Стантън и Ханс, но той не се намеси в спора. По едно време обаче погледът му се плъзна по масата, над която Ханс се беше надвесил. Иън внезапно се втренчи напрегнато във фотографията. Само за кратко задържа погледа си върху нея и очите му съвсем леко се разшириха... но Лиса улови промяната в поведението му.

Тя пристъпи към Иън и Сидни. Един от пазителите я изгледа за миг, но прецени, че Лиса е в безопасност, и отново насочи поглед към Стантън.

— Ти го познаваш — промърмори Лиса, като се постара да говори по-тихо от спорещите водачи на двете групи. Всъщност май заговори прекалено тихо, защото Сидни и Иън я изгледаха неразбиращо. Техните уши не можеха да долавят толкова слаби звуци, колкото тези на мороите или дампирите.

Лиса се огледа неспокойно, тъй като не искаше да привлича вниманието. Повиши леко тон.

— Ти го познаваш. Този там, на снимката.

Иън се втренчи в Лиса. По лицето му беше изписана смесица от учудване и предпазливост. Нямаше съмнение че се отнасяше резервирано и надменно към вампирите но думите ѝ го свариха неподготвен. А Лиса, дори и да беше за него дяволско създание на нощта, си оставаше много красиво създание.

— Иън — попита Сидни тихо. — Какво има? — В интонацията ѝ се прокрадна нотка на настойчивост, която според мен му повлия, още повече че идваше от гласа на неговата любима. Той отвори уста, за да заговори, но му попречи шумният спор на Стантън и Ханс, в който Сидни отново се превърна в център на вниманието, а Иън отвърна очи от Лиса.

Компромисът, постигнат от Стантън и Ханс, беше точно това, е което се отличава всеки компромис — междинно решение, от което никой не остава доволен. Имаше един малък град на по-малко от четиридесет и пет минути път от кралския двор, където щяха да настанят алхимиците — заедно с няколко пазители за тяхната охрана.

На мен ми прозвуча почти като домашен арест, а по киселото изражение на Стантън предположих, че тя споделя мнението ми. Мисля, че се съгласи само защото беше градче, населявано от хора, а не от морои. Преди да освободи всички, Ханс разпита за последен път моите приятели, като очите му внимателно изучаваха всяка промяна на израженията им.

— Значи никой от вас — *ниито един* — не е знаел, че това момиче от алхимиците се е свързало с Хатауей? Ниито това, че се е забъркала с нея?

Лиса и другите отново отрекоха и на Ханс пак не му остана друг избор, освен неохотно да приеме отговорите им. Всички се отправиха към вратата, но Ханс отказа да пусне Еди.

— Не и ти, Кастъл. Ще останеш тук, докато не се уредят другите въпроси.

Лиса ахна.

— Какво? Но той...

— Не се тревожи — каза ѝ Еди, леко усмихнат. — Всичко ще бъде наред. Грижи се само за себе си.

Лиса се поколеба, въпреки че Кристиан я задърпа за ръката да тръгва. Макар във всички показания да се изтъкваше, че Еди бе спасил живота на Лиса, все пак беше убил един морой. Това не можеше да бъде отминато с лекота. Преди да го освободят, пазителите трябваше да бъдат стопроцентово убедени, че не е имал друг избор. Като видя колко уверено и спокойно я гледа Еди, Лиса се увери, че той е в състояние да се справи с всякакви евентуални усложнения.

— Благодаря ти — рече му тя на минаване покрай него. — Благодаря ти, че ме спаси.

Отговорът му се ограничи само до леко кимване, а Лиса излезе в коридора, за да се озове сред още по-невъобразим хаос.

— Къде са? Настоявам за... О!

Моите приятели и алхимиците се бяха насочили към изхода, ескортирани от група пазители. Междувременно някой бе нахлул в коридора, но сега бе спрял за проверка от пазителите. Беше Ейб.

За по-малко от секунда разгада целия странен сценарий. Погледна Сидни и алхимиците, все едно ги виждаше за пръв път в живота си. През очите на Лиса видях как Сидни пребледня, но никой друг не го забеляза. Ейб се усмихна на Лиса и тръгна с нея навън.

— Ето те и теб. Търсят те за последния изпит.

— И са изпратили теб? — попита го Кристиан скептично.

— Е, аз сам предложих услугите си — отвърна му Ейб. — Чух, че тук имало нещо, хм, вълнуващо. Убийство, религиозни фанатици от човешката раса, разпити. Както знаеш, все неща, от които живо се интересувам.

Лиса завъртя очи, но не продума, докато цялата група не напусна сградата. Алхимиците, заедно с нежелания си ескорт, поеха в една посока, докато Лиса и приятелите ни — в друга. На Лиса ѝ се искаше да размени поне по един поглед със Сидни и Иън — аз също, — но знаеше, че е най-добре да продължи напред, като следва Ейб, поел ролята на водач, най-вече заради пазителите, които следяха зорко всички, не само алхимиците.

Веднага щом групата на Лиса се отдалечи достатъчно от пазителите, приятната усмивка на Ейб се стопи и той се обърна към приятелите ми.

— Какво, по дяволите, се е случило? Чух какви ли не налудничави истории. Някой каза, че си убита.

— За малко — отвърна Лиса. Разказа му за нападението. Сподели с него опасенията си за Еди.

— Ще му се размине — заяви Ейб с леко пренебрежителен тон. — Няма за какво да го задържат. Най-много да му впишат забележка в досието.

Лиса изпита облекчение от лекотата, с която Ейб отхвърли опасенията ѝ, но аз продължавах да се чувствам виновна. Благодарение на мен Еди вече имаше една черна точка в досието си. Доскоро безупречната му репутация явно се влошаваше с всеки изминал ден.

— Това беше Сидни Сейдж — каза му Лиса. — Предполагах, че всички те са в Западна Вирджиния. Защо тя не е с Роуз?

— Това — мрачно изрече Ейб — е много добър въпрос.

— Очевидно е, че именно те са отвлекли Джил Мастрано в Детройт — заяви Кристиан. — Което е странно. Но според мен не е най-смахнатата постъпка, на която Роуз е способна. — Оцених по достойнство подкрепата му.

Ейб също се замисли върху този нов обрат на събитията или поне върху това, което бе известно на приятелите ми — което бе само част от цялата картина. Ейб веднага се досети, че е бил изигран.

Съдейки по мрачната му физиономия, беше ясно, че няма намерение да остави за дълго нещата неизяснени. *Добре дошъл в клуба, старче*, казах си мислено с нотка на удовлетворение. Не бях забравила как никой не ме осведоми за плана на бягството. Но не можех задълго да тъна в самодоволство, защото се тревожех какво ще се случи със Сидни, особено след като Ейб я погне.

— Това момиче ме излъга — изръмжа той. — Всеки ден получавах доклади за това, колко тихо и скучно било в Западна Вирджиния. Сега се питам дали въобще са стигнали до този град. *Трябва да говоря с нея*.

— Желая ти успех — обади се Ейдриън, като извади запалката си и една цигара. Очевидно в мое отсъствие не бе валиден договорът, който бяхме сключили, за да сме гаджета, в който фигурираше клауза, че трябва да „зарече“ пороците си. — Не мисля, че нейните приятелчета или пазителите ще ти позволят да се доближиш до нея.

— О, ще се добера до нея — закани се Ейб. — Тя ми дължи отговори на много въпроси. Ако е успяла да ги скрие от тези идиоти, това ще е от полза за нея. Но на *мен* ще ми ги каже.

Внезапно една мисъл проблесна в мозъка на Лиса.

Трябва да поговориш с Иън. Онзи млад мъж от алхимиците. Той познава мъжа от снимката... м-да, имам предвид онзи, когото Еди уби.

— Сигурна ли си? — попита Ейб.

— Да — отвърна вместо нея Ейдриън, с което изненада всички присъстващи. — Този Иън определено реагира, когато я видя. Освен това е влюбен до уши в онова момиче Сидни.

— Това и аз го забелязах — потвърди Лиса.

— Изглежда доста обидчива — намръщи се Ейдриън. — Но това може би е характерно за тяхната секта.

— Може да се окаже полезно това, че този неин приятел е влюбен в нея — замисли се Ейб. — Вие, жените, понякога не осъзнавате властта, която притежавате. Видяхте ли онзи пазител, който се среща с леля ти? Етан Мур?

— Да — простена Кристиан. — По-добре не ми напомняй за него.

— Таша обаче е много секси — отбеляза Ейдриън.

— Не е смешно — упрекна го Кристиан.

— Не се вкисвай толкова — успокой го Ейб. — Етан е от дворцовата стража. Бил е там в нощта на убийството, което може да се окаже много полезно за нас, ако той продължи да си пада по нея.

Кристиан поклати глава.

— Пазителите вече го разпитаха и нищо не се разкри. Етан е казал това, което знае.

— Не съм толкова сигурен — усъмни се Ейб. — Винаги се намират подробности, които не се споменават в официалните протоколи. Сигурен съм, че охраната е стриктно инструктирана какво да разкрива и какво не. Твоята леля може да бъде достатъчно очарователна, за да открие нещо за нас. — Ейб въздъхна, все още с нещастен вид заради внезапното объркване на подредените му планове. — Само ако Сидни можеше да е достатъчно очарователна, за да се измъкне от онзи разпит, така че аз да я поразпитам. А сега трябва да преодолее онези алхимици и пазителите, за да се добера до нея и да узнае къде е Роуз. О, а пък ти, принцесо, всъщност вече трябва да тръгваш за твоя изпит.

— Помислих си, че това е било само оправдание, за да ме намериш — каза Лиса.

— Не, наистина те викат. — Обясни й къде трябва да отиде за изпита. Оказа се в същата сграда, където се бе провел вторият й изпит. — Отидете всички заедно, а след това нека някой пазител те придружи обратно. Не напускай стаята си, докато не се появят Джанин или Тад. — Тад беше един от охранителите на Ейб. — За да няма повече изненадващи атаки.

Лиса искаше да му възрази, че в никакъв случай няма да позволи да я поставят под домашен арест, но реши, че засега ще е по-разумно просто да не противоречи на Ейб. Той се разбърза, все още кипящ от гняв, а тя и момчетата се отправиха към сградата за провеждането на изпита.

— Ей, колко се ядоса — промърмори Ейдриън.

— Да не го обвиняваш? — попита Кристиан. — Току-що изгуби важен член от пъкления си клуб на интриганти. Брилянтният му план пропадна, а сега и дъщеря му изчезна и не се знае къде е, докато той си мислеше, че е в безопасност.

Ейдриън остана многозначително замислен.

— Надявам се поне да е добре — въздъхна Лиса, макар че в стомаха ѝ бе заседнала буца. — И какво общо, за Бога, може да има Джил е всичко това?

Никой не знаеше отговора на този въпрос. Щом стигнаха до сградата за изпита, Лиса се озова в ситуация, почти идентична е обстановката при предишния изпит. Множество зрители бяха изпълнили коридора. Пазители блокираха достъпа им през вратата. Ревностните ѝ поддръжници сега бяха повече от всякога и когато тя приближи, започнаха шумно да скандират името ѝ. Сред множеството се забелязваха не само „обикновени“ морои от скромен произход, но и представители на онези кралски фамилии, чиито кандидати бяха отпаднали. Част от номинираните не се бяха справили с изпита за страха, така че техните фамилии бързо преориентираха предпочитанията си.

Лиса отново бе въведена сама в стаята. Сърцето и се разтуптя, щом видя същата старица. Дали не я очакваха още по-кошмарни видения? Лиса не видя чашата, но това все още не можеше да ѝ гарантира спокойствие. Този път обаче вътре нямаше втори стол, така че Лиса просто застана пред старицата.

— Здравейте — поздрави я Лиса почтително. — Радвам се да ви видя отново.

Жената се усмихна, разкривайки почти беззъбата си уста.

— Съмнявам се в това, но го изрече много убедително. Дипломатическите умения са в кръвта ти.

— Благодаря... ви... — отвърна Лиса, неуверена дали това беше комплимент. — Какво ще трябва да правя сега?

— Само слушай. Това е всичко. Този изпит е лесен.

Хитрото пламъче, блеснало в очите на жената, накара Лиса да се усъмни, че изпитът ще е лесен.

— От теб се иска само да ми отговориш на един въпрос. Ако отговориш правилно, ще бъдеш допусната до гласуването. Ще бъде забавно, нали?

Старицата изрече последните думи повече на себе си, отколкото на Лиса.

— Добре — отрони Лиса притеснено. — Готова съм.

Жената огледа преценяващо Лиса и явно ѝ хареса онова, което видя.

— Ето го и въпроса: Какво трябва да притежава една кралица, за да бъде добър владетел?

В първия миг Лиса не успя да измисли нищо, след което няколко думи едновременно се изредиха в ума ѝ. *Почтеност? Мъдрост? Здрав разум?*

— Не, не, не отговаряй — рече старата жена, докато наблюдаваше Лиса внимателно. — Не още. Ще изчакаш до утре, по същото време. Дотогава ще го обмисляш. Върни се с правилния отговор и ще си взела всички изпити. И... — Тя примигна. — Излишно е да ти казвам, че не бива да разговаряш с никого за това.

Лиса кимна и потри малката татуировка на ръката си. От никого нямаше да получи помощ за отговора. Напусна стаята, като мислено непрестанно си повтаряше въпроса. На въпрос като този можеха да се измислят твърде много отговори, каза си тя. Всеки от тях би могъл...

Някакво движение в моята реалност тутакси ме изстреля от главата ѝ. Донякъде очаквах Соня да се втурне в палатката ни, но не, не това беше привлякло вниманието ми. Беше едно много по-леко движение... и в същото време нещо безкрайно по-въздействащо.

Дмитрий беше в прегръдките ми.

ГЛАВА 28

Дъхът ми секна. Всеки от нас имаше свое одеяло, но дори и в средата на лятото температурата падаше през нощта. В съня си Дмитрий се бе претърколил към мен, беше смесил одеялата ни в една купчина и бе отпуснал главата си върху гърдите ми. Тялото му лежеше плътно до моето, топло и познато, а той дори се бе сгушил в мен.

Явно е бил по-изтощен, отколкото си мислех, щом вършеше това в съня си. В края на краищата той бе този от нас, който винаги спеше, както се казва, с едното си око отворено. Но сега беше свалил гарда и тялото му несъзнателно търсеше... какво? Просто топлина? Или мен? По дяволите! Защо зададох на Соня моя въпрос? Не можех ли да продължавам с лесната си роля като гадже на Ейдриън и приятелка на Дмитрий? Защото, честно казано, точно сега не се справях много добре нито с едната, нито с другата си роля.

Едва-едва, съвсем предпазливо се изместих леко, за да обвия ръка около него и да го придърпам по-близо до себе си. Знаех, че рискувам да се събуди и да разваля магията. Но не стана така. Той дори се отпусна още повече. Да го чувствам по този начин... да го държа в обятията си... събуди в мен рояк от емоции. Изгаряше ме болката, която не бе заглъхнала в гърдите ми, откакто го бях загубила. В същото време, докато го прегръщах толкова плътно, ми се струваше, че близостта му запълва празнотата от тази болка, все едно липсващата част от мен се бе възстановила. Дори не бях осъзнавала липсата ѝ. Бях я блокирала през цялото това време, докато думите на Соня не разтърсиха новото, крехко равновесие, с което се опитвах да приема живота.

Не зная колко дълго останахме така. Сигурно е било доста дълго, защото по едно време лъчите на изгряващото слънце започнаха да проникват през прозирната тъкан на палатката. Светлината бе достатъчна, за да огледам Дмитрий, да видя изящно очертаните линии на лицето му и на мекотата на косата му, докато лежеше до мен. Толкова много исках да докосна косата му, да се уверя, че все още е

нежна като коприна. Глупава сантименталност, разбира се. Косата му не би могла да се промени. И все пак... копнежът ме изгаряше и най-накрая не устоях, прокарах нежно пръсти през няколкото непокорни кичура. Бяха гладки, копринено меки, а от това плахо докосване по кожата ми плъзнаха тръпки. Но и го събуди.

Очите му се отвориха и моментално застинаха, целите нащрек. Очаквах да отскочи пъргаво от мен. Ала вместо това той само прецени ситуацията — и не помръдна. Ръката ми продължи да гали косата му. Погледите ни се преплетоха, ураган от емоции изригна помежду ни. В този миг забравих, че съм в някаква палатка, че бягаме и се крием от онези, които ни мислят за злодеи. Нямаше убийци за залавяне, нито травма от стригоите за преодоляване. Бяхме само аз и той и чувствата ни, изгарящи ни толкова отдавна.

Когато се размърда, не беше за да се отдалечи от мен. Напротив, Дмитрий само повдигна глава дотолкова, че да се вгледа в мен. Деляха ни само няколко сантиметра. Очите му го издадоха. Искаше да ме целуне, а аз отчаяно исках да го направи. Приведе се над мен, отпуснал едната си ръка върху бузата ми. Бях готова за устните му — нуждаех се от тях, до болка — и тогава той застина. Отдръпна се от мен и се надигна. Въздъхна сломено, като извърна поглед от мен. Аз също веднага се надигнах. Дишах учестено, на пресекулки.

— К-какво не е наред? — едва пророних.

Обърна се и ме изгледа.

— Избери си сама. Имаш богат избор.

Прокарах пръсти по устните си. Толкова близко. Толкова, толкова близко.

— Зная... зная, че нещата са се променили. Но зная, че грешиш. Зная, че отново можеш да обичаш.

Докато обмисляше отговора си, маската на лицето му се възвърна.

— Това няма нищо общо с любовта.

Споменът от последната минута отново изплува в паметта ми. Тази съвършена хармония, начинът, по който се загледа в мен и накара сърцето ми да запее. По дяволите, Соня твърдеше че между нас витаела едва ли не мистична връзка.

— Ако не е за любовта, за какво е тогава? — възкликнах огорчено.

— За това, че трябва да постъпваме правилно — промълви той тихо.

Да постъпваме правилно? Кое бе правилно и кое грешно... това бе темата на непрестанните ни спорове в „Свети Владимир“. Тогава още не бях на осемнадесет. Той беше моят учител. Бяхме определени да бъдем пазители на Лиса и трябваше да се посветим изцяло на нея. Всичките онези спорове защо трябва да стоим надалеч един от друг тогава бяха необходими. Но сега всичко това отдавна нямаше значение.

Щях да го затрупам с още много въпроси, ако някои не по-драска отвън по затворената с цип преграда, служеща за врата на палатката ни.

И двамата скочихме и се разделихме. Посегнахме към сребърните колове, оставени до нас. Сграбчих моя повече по инстинкт, защото знаех, че навън не бродеха стригои, само че напоследък стригоите бяха най-малката ни грижа.

— Роуз? Дмитрий?

Гласът едва се чуваше, но беше познат. Поуспокоих се и дръпнах ципа. Пред мен се показва Соня, коленичила пред входа на палатката. Също като нас и тя още беше в дрехите си от последните дни. Кестенявата ѝ коса беше в пълен безпорядък. Но не изглеждаше наранена. Вероятно се бе измъкнала от преследвачите си съвсем невредима. Отдръпнах се, за да може да влезе в палатката.

— Колко е уютно тук вътре — измърмори, като се огледа. Скрили сте се на най-затътеното място в целия къмпинг. Отне ми цяла вечност да намеря колата, която ми описа.

— Как се добра дотук? — попитах я.

Тя ми смигна.

— Вие не сте единствените, които могат да крадат автомобили. Или, в моя случай, да убеждава собствениците им „доброволно“ да ми ги отстъпят за временно ползване.

— Проследиха ли те? — попита Дмитрий. Той отново беше делови, без следа от преживяното само преди броени секунди.

— Не, поне доколкото бих могла да съм сигурна — отвърна тя, като се отпусна на пода с кръстосани крака. — Двама пазители се опитаха да ме проследят донякъде, но отдавна им загубих следите, както и те моите. Повечето от тях изглежда се интересуваха най-вече от вас двамата.

— Представям си — промърморих. — Много лошо, че Виктор е офейкал, иначе той щеше да бъде основната им грижа.

— Той не е убил кралицата — напомни ми тя унило. Явно накрая трябваше да ѝ кажем защо издирваха Виктор, както и че той е бил преследвачът на Лиса в академията „Свети Владимир“. Соня бе усетила, че някой иска да ѝ навреди. — Но добрите новини са, че зная къде са те сега.

— Къде? — попитахме в един глас двамата с Дмитрий.

При нашата толкова спонтанна и синхронна реакция на устните ѝ разцъфна лека, но многозначителна усмивка.

— В Западен Мичиган — съобщи ни тя. — Поеха в посока, противоположна на кралския двор.

— По дяволите — промърморих. С Дмитрий бяхме потеглили на югоизток от Ан Арбър, прекосявайки предградията на Детройт, като накрая навлязохме в щата Охайо. Бяхме избрали грешната посока. Но видя ли Джил? Тя добре ли е?

— Добре е — кимна Соня. — Изплашена е, но иначе е добре. Описа ми достатъчно подробности за местността, където се намира, така че според мен ще успеем да открием мотела, в който я крият. Свързах се с нея в съня ѝ преди два часа. Те също са били принудени да спрат, за да възстановят силите си. Виктор не се чувствал добре. Може би още са там.

— Тогава трябва веднага да тръгнем — рече Дмитрий, готов за действие. — След като потеглят на път, Джил ще е будна и няма да можеш да се свържеш с нея.

С удивителна бързина опаковахме палатката и всичко останало от престоя ни в къмпинга. Тази сутрин глезенът ми беше по-добре, но още ме наболяваше. Малко преди да се качим в колата ѝ, Соня видя, че накуцвам, и ми извика да спра.

— Почакай.

Коленичи пред мен и опипа подутия ми глезен, които се подаваше изпод окъсаната ми рокля. Пое дълбоко дъх, притисна ръцете си до мен и мощен приток като от електрически ток прониза крака ми, последван от горещи и студени вълни. Щом всичко свърши и тя се изправи, от болката и подуването ми не бе останала и следа, както и от драскотините по кожата на крака ми. Вероятно бе изцерила и раните по главата ми. Владеещите магията на духа толкова често ме

лекуваха, че вече не би трябвало да ми прави впечатление, но все още си остава донякъде шашващо.

— Благодаря ти. Но не биваше да го правиш... не биваше да използваш магията...

— Трябва да си в най-добрата си форма — прекъсна ме Соня. Погледът ѝ блуждаеше нейде настрани от мен, към дърветата в далечината. — А пък магията... е, трудно е да ѝ устоиш.

Наистина беше така, но се почувствах виновна, че беше използвала дарбата си заради мен — и се бе приближила към лудостта. След като Робърт я бе възстановил, съзнанието и донякъде се бе излекувало и тя трябваше да се възползва от това. Сега обаче не му беше времето за лекции, пък и изражението на Дмитрий красноречиво ми подсказа, че ще е по-добре да съм във форма.

Потеглихме в посоката, посочена ни от Соня. Този път указанията ѝ бяха много по-точни, без неясноти или възпиращи я обещания. Спряхме само веднъж, за да се „сдобием“ с нов автомобил и да купим пътна карта. Информацията, която Соня бе получила от Джил, ни отведе до малък град, наречен Стърджис. Макар че бе разположен в западната половина на щата Мичиган, в същото време се намираше на юг, така че разстоянието до него не се оказа чак толкова голямо, колкото очаквахме. Въпреки това Дмитрий през цялото време шофираше с не по-малко от двадесет и пет километра в час над позволената скорост.

— Ето там — посочи Соня, когато навлязохме в центъра на Стърджис, който обаче не приличаше много на центровете на поголемите градове. Наближихме скромно изглеждащ мотел в една странична улица. — Това ми описа тя. Мотел „Слънчева светлина“.

Дмитрий спря колата на паркинга зад сградата и ние останахме там, мълчаливо загледани в мотела, който с нищо не оправдаваше лъчезарното си име. Предположих, че също като мен, спътниците ми обмисляха как да проникнем вътре. Дотук ни беше довел сънят на Джил, но Соня не можеше да ни помогне да открием стаята на Виктор и Робърт — ако все още бяха тук. Те със сигурност не се бяха регистрирали с истинските си имена. Вече бях готова да предложа просто да обиколим вратите на стаите и да се надяваме, че Соня ще долови присъствието на Робърт, когато тя внезапно посочи напред.

— Това е тяхната кола — каза тя. — Ето я там.

Това ни бе достатъчно. Беше хондата, с която стигнахме до къщата на Джил. Как да не повярваш, че има карма. Аз задигнах ключовете на Виктор, а после той ми се отплати, като открадна нашите. В последвалия хаос никой от нас не се бе замислил с каква кола е избягал.

— Проявили са небрежност — промърмори Дмитрий, замислено присвил очи. — Трябвало е да сменят колата.

— Тя е на Сидни — припомних аз. — Формално погледнато, не е крадена, така че не фигурира в полицейските списъци. Освен това нещо ми подсказва, че Виктор и Робърт не са чак толкова добри професионалисти, както *някои* други. — Бяхме оставили зад гърба си дълга редица от крадени коли по цялото протежение на Средния Запад.

Дмитрий кимна, все едно му бях направила комплимент.

— Каквато и да е причината, това ни е от помощ.

— Как ще ги открием? — попита Соня.

Понечих да ѝ предложа да потърси аурите им, но се отказах. Робърт веднага щеше да усети присъствието на Соня и така щеше да бъде предупреден. Освен това, когато намерим братята, имаше вероятност те да окажат съпротива. Ако се сбиехме с тях в мотела, щяхме да привлечем внимание, докато този паркинг се намираше зад мотела, далече от шосето.

— Ще чакаме — отсякох. — И без това е учудващо как са си позволили толкова дълъг престой тук. Ако им е останал поне малко здрав разум, трябва скоро да потеглят.

— Съгласен съм — обади се Дмитрий, като улови погледа ми. *Две души в пълен синхрон.* Припомних си как за малко да слеем устни в целувка и побързах да отвърна очи, опасявайки се, че лицето ми ще ме издаде. — На това място лесно ще се справим с тях. Няма много пространство за бягство. — Преценката му беше точна. От едната страна на паркинга се издигаше мотелът, а от другата граничеше с бетонна стена.

Наблизо нямаше други сгради.

Той премести колата ни на най-отдалеченото свободно място което можеше да се открие на паркинга, откъдето ни се предоставяше добра видимост за всичко наоколо, включително и към изхода от мотела, но не ни осигуряваше достатъчно надеждно прикритие. Поспорихме дали да останем в колата но накрая с Дмитрий решихме

да чакаме отвън, за да имаме повече свобода на действие. Оставихме само Соня в колата.

Тази битка не беше нейна.

Застанала зад колата до Дмитрий, в сянката на един разлистен клен, усещах осезаемо близостта му, както бе заел стойка на воин, готов за свирепа битка. На него може и да му липсваше дългото кожено палто, но трябваше да призная, че повече го харесвах без него.

— Предполагам — казах му тихо, — че няма да говорим за случилото се тази сутрин?

Погледът на Дмитрий беше толкова твърдо прикован в хондата сякаш искаше да накара Джил и братята да се материализират вътре в автомобила. Но не можеше да ме излъже. Просто се стараеше да избягва погледа ми.

— Няма за какво да говорим.

— Знаех си, че така ще кажеш. Всъщност колебаех се дали ще кажеш това, или „не разбирам за какво става дума“.

Дмитрий въздъхна.

— Но — продължих — *има* нещо, за което трябва да говорим. Като например за това, че ти почти ме целуна. И какво разбираш под „трябва да постъпваме правилно“?

Мълчание.

— Ти искаше да ме целунеш! — Вече ми бе трудно да говоря тихо. — Видях го.

— Само защото искаме нещо, не означава, че е правилно.

— Това, което казах... е истина, нали? *Можеш* да обичаш, нали? Сега осъзнавам, че веднага след промяната си смятал, че не можеш. Навярно тогава не си могъл. Но нещата се променят. Отново ставаш такъв, какъвто беше.

Дмитрий ме удостои само с един кос поглед.

— Да. Нещата се променят... но някои — не.

— Добре, господин Загадъчен. Това обаче не обяснява кои са „правилните неща“.

По лицето му се изписа смущение.

— Роуз, извършил съм много лоши неща, за повечето от които никога няма да мога да изкупя вината си. Сега единственото, което ми остава, ако искам да поправам живота си, е да забравя, да спра злото и да правя само това, което е правилно. А това, което *не* е правилно, е да

отнема жената на друг мъж — мъж, когото харесвам и уважавам. Крада автомобили. Прониквам в къщи. Но има граници, които *няма* да прекрача, независимо какво...

Отварянето на задната врата на мотела мигновено привлече вниманието ни. Не беше чудно, че любовта на живота ми бе толкова объркан, след като най-проникновените ни и интимни моменти винаги биваха прекъсвани от зловещи ситуации. Но може и да беше за добро, защото никога, ама никога не съм очаквала да чуя думи като: *А това, което не е правилно, е да отнема жената на друг мъж — мъж, когото харесвам и уважавам.*

Новата драма имаше предимство. Виктор пристъпи навън, а зад него един до друг вървяха Робърт и Джил. Очаквах да я видя едва ли не с вързани ръце и уста, затова се изненадах, че ги придружаваше така спокойно. Скоро обаче осъзнах, че изглеждаше прекалено спокойна. Не беше естествено. В походката ѝ се долавяше нещо сковано, като при роботите: послушното ѝ държание се дължеше на внушението.

— Внушение — рече Дмитрий тихо, защото също се беше досетил. — Заеми се с Виктор. Аз ще се справя с Робърт.

— Джил ще побегне веднага щом внушението престане да ѝ действа. Поне се надявам. Не бих се обзаложила, че тя няма да се включи в битката, което ще причини повече вреди, отколкото да помогне. Скоро ще разберем.

За щастие наоколо нямаше други хора. Все още беше доста рано сутринта. С Дмитрий изскочихме от укритието си и за броени секунди прекосихме паркинга. Двама здрави даंपири винаги могат да надбягат двама стари морой. Освен това, колкото и хитри да бяха, братята въобще не ни очакваха.

С периферното си зрение зърнах как Дмитрий се настрои за схватката, свиреп и неотразим. После се фокусирах изцяло върху Виктор, като връхлетях върху него е цялата си тежест и го повалих на земята. Той здравата се удари в асфалта, а аз го приковах по гръб, като го фраснах с юмрук в лицето. От носа му рукна кръв.

— Добра работа — простена той.

— Отдавна чакам този момент — изръмжах.

Виктор се поусмихна, въпреки болката и кръвта.

— Разбира се, че си го чакала. Мислех, че Дмитрий е свиреп, но всъщност ти си още по-опасна, нали? Ти си като животно, неподдаващо се на контрол, без други желания, освен да се бие и убива.

Сграбчих го за ризата и се наведох над него.

— Аз? Не аз измъчвах Лиса за своя облага. Не аз превърнах дъщеря си в стригой. И със сигурност не аз използвах внушение, за да отвлека едно петнадесетгодишно момиче!

За мое огромно възмущение той продължаваше да ми се усмихва.

— Тя е ценна, Роуз. Много, много ценна. Нямах представа колко е ценна.

— Тя не е обект, който ти можеш да манипулираш! — креснах му аз. — Тя е... Ох!

Земята под нозете ми внезапно започна да се надига и около нас се оформи някакво странно миниземетресение. Асфалтът се накъдри и осигури на Виктор опора, за да ме отблъсне. Лесно щях да възстановя равновесието си, ако теренът под мен не се надигаше, сякаш се опитваше да ме обкръжи, да ме тласка и люшка като океански вълни. Виктор бе прибягнал до магия — неговият елемент бе земя, — за да контролира земята под краката ми. Приглушени викове на изненада ме убедиха, че и други наоколо бяха усетили промяната, въпреки че магията явно беше фокусирана върху мен.

Но това му струваше много. Виктор бе старец, при това старец, когото аз току-що бях стоварила на земята и здравата цапардосала. Болката и умората го надвиваха, а затрудненото му дишане ми подсказа, че да насочва тази толкова мощна магия — до степен, каквато не бях виждала при нито един друг владеещ магията със земята, — изчерпваше силите му до последната капка.

Още един як удар. Това бе всичко, от което се нуждаех. Един добре премерен удар щеше да го довърши, окончателно да го извади от строя. Само че този път аз се оказах повалената на земята. В буквалния смисъл. Опитах се, доколкото можах, но създаденото специално за мен земетресение ме събори на колене. Още бях е онази глупава рокля, заради която наскоро излекуваните ми крака отново се одраха в асфалта. И асфалтът, щом паднах, отново се нагърчи в опит да ме притисне отвсякъде. Досетих се, че Виктор се стреми да ме прикове

намясто, като издигне около мен каменна килия. Не можех да го позволя.

— Напразно напругаш мускулите си — изрече Виктор задъхано, е обляно от пот лице. — Това няма да ти помогне. Истинската сила е в ума. В хитростта. Като контролирам Джилиън, ще контролирам Василиса. Като контролирам Василиса, ще контролирам фамилията Драгомир и така ще постигна контрол върху мороите. Това е власт. *Това е сила.*

Повечето от тази самодоволна тирада премина покрай ушите ми. Но част от нея се заби в съзнанието ми: *като контролирам Джилиън, ще контролирам Василиса. Лиса.* Не можех да му позволя да я нарани. Не можех да го оставя да я използва. Всъщност не можех да му позволя да използва и Джил. Лиса ми бе дала *четки*, нещо като гривна и броеница. Беше семейна скъпоценност на рода Драгомир, предназначена за тези, които я защитават. Това бе моят дълг: да браня всички от фамилията Драгомир. Никога не забравях мантрата на старите пазители: *Те винаги са на първо място.*

С умение, за което не подозирах, че притежавам, се надигнах от тресящата се земя и се опитах отново да се изправя. Успях, лъкатушейки по паркинга. И като вперих поглед във Виктор, усетих пристъп на това, за което Соня ме предупреждаваше: катализатора. Искрата, която подпалва мрака, който поемах от Лиса. Като се вгледах в него, видях всичките злини от целия ми живот, въплътени в един човек. Беше ли вярно това? Не, не съвсем. Но той бе наранил жестоко моята най-добра приятелка, като едва не я уби. Беше си играл с Дмитрий и мен, усложнявайки и без това обърканите ни отношения. Сега се опитваше да контролира други. Кога ще свърши всичко това? Кога Виктор ще престане да сее зло? Червено и черно забули зрението ми. Чух някакъв глас да вика името ми — казах си, че навярно е Соня. Но в този миг за мен нямаше нищо на този свят, освен Виктор и омразата ми към него.

Хвърлих се отгоре му, побесняла от гняв и заредена с адреналин, като изскочих от епицентъра на тресящата се земя, заплашваща да ме погълне. Отново се озовах до него и го блъснах в бетонната стена — при това с много повече сила, отколкото бе необходимо да блъсна дори някой стригой. От силния удар главата му отхвъркна назад. Чух

странно изпукване и Виктор рухна на земята. Веднага се наведох над него, сграбчих го за раменете и го раздрусих.

— Ставай! — изкрещях. — Ставай и се бий с мен! — Но колкото и да го раздрусвах и крещях, Виктор не се изправи. Дори не помръдна.

Отзад ме сграбчиха някакви ръце, отчаяно опитващи се да ме отместят настрани.

— Роуз... Роуз! Спри. *Спри се.*

Не обърнах внимание на гласа, не обърнах внимание на ръцете. Цялата кипях от гняв и сила, исках — не, *нуждаех се* — Виктор да се изправи срещу мен, за да решим окончателно кой ще победи. Внезапно ме обзе някакво странно усещане, все едно че върхове на пръсти полазиха по кожата ми. *Пусни го.* Не исках, но за част от секундата ми се стори разумна идея. Леко охлабих хватката си, само колкото да позволя на тези ръце да ме отдръпнат назад. И тогава, изведнъж, изскочих от мъглата и осъзнах какво се бе случило. Този, които ме дърпаше, беше Соня. Тя беше прибягнала до слабо внушение, за да ме отстрани от полесражението и да ме накара да пусна Виктор. Магията ѝ беше толкова силна, че дори не ѝ бе нужно да ме гледа в очите. Държеше ме до себе си, макар вече да е знаела, че няма смисъл.

— Трябва да го спра — казах ѝ, докато се опитвах да се освободя от хватката ѝ. — Той трябва да си плати. — Отново се опитах да се нахвърля върху него.

Соня се отказа от опитите да ме възпре физически и вместо това реши да се ограничи само с думи.

— Роуз, той си плати! *Мъртъв е.* Не виждаш ли? Мъртъв. Виктор е мъртъв!

Не, не виждах — поне не отначало. Усещах само заслепяващата ме ярост, необходимостта да се добера до Виктор. Но тогава думите ѝ достигнаха до мен. Когато сграбчих Виктор, усетих как тялото му омекна. Видях как очите му са вперени в... нищото. Тогава налудничавата, кипяща емоция в мен стихна, за да отстъпи на шока. Хватката ми отслабна и аз се взрях в него. И едва тогава осъзнах какво ми казваше Соня.

Разбрах какво бях извършила.

После чух някакъв ужасяващ звук. Тих стон прониза мозъка ми, смразен от ужаса. Озърнах се тревожно назад и видях Дмитрий, застанал до Робърт. Ръцете на Робърт бяха стегнати зад гърба му и

Дмитрий го държеше без усилие, но Робърт се опитваше с все сили да се освободи. Разбира се, не успя. Наблизо беше и Джил, неспокойна, объркана и изплашена.

— Виктор! Виктор!

Воплите на Робърт, заглушени от сълзите му, бяха безполезни, също като моите усилия да накарам Виктор да се надигне от асфалта. Отново сведох поглед към тялото пред мен, едва осъзнаваща какво бях направила току-що. Досега си мислех, че пазителите са полудели така да реагират срещу Еди, задето беше убил един морой, но сега започвах да ги разбирам. Едно е да убиеш чудовище като някой стригой. Но да отнемеш живота на някого, дори той да е...

— Махни го отгук!

Соня беше застанала толкова близо до мен, че потръпнах от неочаквания ѝ вик. Тя също бе коленичила, но сега скочи на крака и се обърна към Дмитрий.

— Махни го отгук! Колкото можеш по-бързо!

Дмитрий я изгледа сепнато, но властната ѝ заповед го пришпори да действа. Започна да дърпа Робърт настрани. След няколко мига Дмитрий предпочете да го сграбчи за рамото и го завлече на някъде. Очаквах Робърт да се разкрещи в знак на протест, но той остана безмълвен. Но не можеше да откъсне очи от трупа на Виктор — погледът му беше толкова остър, толкова фокусиран, сякаш бе предназначен да пробива дупки в някого. Соня обаче не беше повлияна като мен от някакво фантастично видение, затова се втурна между двамата братя и отново приклепна, за да прикрие тялото на Виктор със собственото си тяло.

— Махни го отгук! — отново се провикна тя. — Той се опитва да върне Виктор обратно! И ще го направи целунат от сянката!

Все още бях смутена и объркана, бях ужасена от това, което бях направила, но опасността от това, за което тя говореше, ме порази като удар в лицето. Робърт би могъл да върне Виктор отново към живота. Братята бяха достатъчно опасни, дори и без да са свързани. Не биваше да се позволи на Виктор да призовава духове така, както аз умеех. Виктор на всяка цена трябваше да остане мъртъв.

— Не трябва ли да докосне тялото на брат си? — попитах я аз.

— Да, за да довърши създаването на връзката. Но сега е впрегнал тонове от своята духовна магия, за да призове обратно душата на

Виктор и да я задържи наблизо — обясни ми тя.

След като Дмитрий отведе Робърт, Соня ме повика, за да ѝ помогна за преместването на трупа. Вече бяхме вдигнали доста шум, така че беше истинско чудо, че никой от мотела още не бе излязъл на паркинга. Джил се присъедини към нас и аз се раздвижих, без всъщност да осъзнавам какво върша. Соня намери ключовете от хондата на Виктор и спусна задните седалки, за да има повече място в багажника. Напъхахме го там. Влязохме в хондата и се приведохме, за да не ни забележи някой. Скоро обаче чухме гласове. Хората започнаха да излизат, за да видят какво става. Не зная колко дълго останаха на паркинга, но за наше щастие не се заеха да претърсват колите. Всъщност не можех да преценя, защото мислите ми само блуждаеха хаотично. Гневът ми беше стихнал, но в мозъка ми цареше пълен хаос. Като че нищо конкретно не можеше да задържи вниманието ми. Повдигаше ми се и само следвах сляпо заповедите на Соня, като през цялото време се стараех да стоя ниско приведена, за да не поглеждам към тялото на Виктор.

Дори и след като гласовете отвън заглъхнаха, Соня не ни позволи да излезем от колата. Най-после тя пое дълбоко дъх и фокусира погледа си върху мен.

— Роуз?

— Да? — отвърнах сковано.

Дори само гласът ѝ ме утешаваше, приласкаваше. Отново усетих онова пълзене по кожата си и нуждата да ѝ угодя.

— Искам да погледнеш мъртвите. Отвори очите си за тях.

Мъртвите? Не. Съзнанието ми беше почти извън контрол, но усещах, че призоваването на духовете е лоша идея.

— Не мога.

— Можеш — рече тя. — Ще ти помогна. Моля те.

Не можех да устоя на внушението ѝ. Разтворих сетивата си и позволих да се срутят защитните стени, които бях издигнала около себе си. Тези психични прегради ме изолираха от света на мъртвите и духовете, които ме следваха навсякъде. След броени секунди около мен започнаха да изплуват прозрачни лица, като някои от тях изглеждаха като нормални хора, но други бяха ужасяващи и отблъскващи. Със зеещи уста, искащи да заговорят, но неспособни да отронят и дума.

— Какво видя? — попита ме Соня.

— Духове — прошепнах.

— А Виктор видя ли го?

Вперих се в гъмжилото от лица и затърсих някое познато.

— Не.

— Отпрати ги — нареди ми тя. — И издигни отново преградите си.

Опитах се да направя това, което поиска, но се оказа трудно. Не притежавах достатъчно воля. Долових някакво насърчение отвън и се досетих, че Соня продължава да ми въздейства чрез внушението си. Самата тя не можеше да принуди духовете да изчезнат, но усещането за подкрепата ѝ, както и нейната заразяваща решителност, ми вляха сили. Накрая успях да изтласкам спокойните духове на мъртвите.

— Отишъл си е завинаги — констатира Соня. — Или е напълно погълнат от света на мъртвите, или блуждае нейде като неспокоен дух. Но всякакви връзки със света на живите са скъсани. Никога няма да се върне към живота. — Обърна се към Джил: — Върви да доведеш Дмитрий.

— Не зная къде е той — сепна се Джил.

Соня се усмихна, но не промени изражението си.

— Сигурна съм, че е някъде наблизо и следи какво става. Обиколи зад мотела, зад паркинга, където и да е. Той ще те види.

Джил тръгна, без да се нуждае от внушение. Когато изчезна от погледа ми, аз зарових лице в дланите си.

— О, Господи! О, Господи! През цялото време го отричах, но е вярно: аз съм убийца.

— Сега не мисли за това — каза Соня. Беше поела нещата в свои ръце и това ми действаше толкова успокояващо. Почти. По-лесно е да се вслушваш в нечии заповеди, отколкото сама да си заповядваш. — По-късно ще се занимаваме с вината ти. Засега трябва да измислим как да се отървем от тялото.

Отворих очи и си наложих да погледна към Виктор. Отново ми прилоша. Отново ме връхлетяха онези налудничави чувства, този път дори още по-неконтролируеми. Засмях се дрезгаво, насила.

— Да. Тялото. Бих искала Сидни да е тук. Но ние не разполагаме с магически отвари. Слънцето няма да го унищожи. Не е ли странно? Стригоите са по-трудни за убиване... да, много по-трудни за убиване...

но по-лесни за унищожаване. — Отново се засмях, защото долових нещо познато в несвързаното си говорене... Приличах на Ейдриън в някой от неговите странни мигове. Или Лиса, когато магията на духа я довеждаше до ръба на нервната криза. — Това е то, нали? — попитах Соня. — Потопът... потопът, за който ме предупреди. Лиса избяга от влиянието на духа, но накрая той превзе мен... също като Ана... също като съня... О, Господи. Това е само сън, нали. Но аз никога няма да се събудя от него...

Соня ме гледаше втренчено със сините си очи, разширени от... страх? Подигравка? Тревога? Протегна ръка и пое моята.

— Ще го преодолеем заедно, Роуз.

Едно почукване на прозореца на колата сепна и двете ни. Соня отвори вратата и пусна вътре Дмитрий и Джил.

— Къде е Робърт? — попита Соня.

Дмитрий се извърна назад, огледа Виктор и после бързо отклони поглед.

— В безсъзнание, скрит в едни храсти зад ъгъла.

— Очарователно — каза Соня. — Но мислиш ли, че е разумно да го оставим?

Той сви рамене.

— Предположих, че не е по-разумно да ме видят как нося на ръце мъж в безсъзнание. Всъщност... да, мисля, че трябва да го оставим там. Ще се събуди. Той не е беглец. Пък и без Виктор, той... хм, не е безвреден. Но ще е по-малко вреден. И без това не можем да го вземем с нас.

Отново се засмях, но този път смехът ми дори и на мен ми прозвуча неуместен и истеричен.

— Той е в безсъзнание. Разбира се. Разбира се. Това го умееш. Защото умееш да вършиш само правилните неща. Но не и аз. — Погледнах към Виктор. — Животно. Без способност да разсъждава. Така ме нарече. И беше прав. — Обвих ръце около раменете си и ноктите ми се впиха до кръв в кожата ми. *Физическата болка може да изтласка душевната.* Нали Лиса все това повтаряше?

Дмитрий се вторачи в мен, след което се извърна към Соня.

— Какво не е наред? — попита той напрегнато. Бях го виждала много пъти да рискува живота си, но този път наистина изглеждаше уплашен.

— Духът — каза Соня. — Толкова отдавна е притегляна от него... и досега е успявала да му се противопостави. Но той чака. Винаги чака... — Леко се намръщи, може би осъзнала, че е започнала да говори като мен. Обърна се към Джил: — Това сребро ли е?

Джил сведе очи към медальона във форма на сърце, който носеше около врата си.

— Мисля, че да.

— Може ли да го взема?

Джил го откопча и ѝ го подаде. Соня го задържа между дланите си и за миг притвори очи, докато устните ѝ замърдаха. След няколко секунди отвори очи и ми подаде медальона.

— Сложи си го.

Още като го докоснах, някакво странно усещане се плъзна по кожата ми.

— Сърцето... — Докато стягах закопчалката отзад на врата си, гледах към Дмитрий. — Помниш ли това? Къде се намира сърцето, ме попита ти. Ето къде е. Тук е...

Млъкнах. Светът внезапно оживя. Разпокъсаните ми мисли започнаха да се подреждат, да оформят някакво подобие на здрав разум. Вгледах се в спътниците си — в живите — и сега действително ги видях. Докоснах медальона.

— Това е магията на изцелението.

Соня кимна.

— Не зная дали въздейства върху съзнанието. Не мисля, че решава за постоянно проблемите... но поне засега няма да има конфликт между съзнанието и волята ти.

Опитах се да не се замислям върху последните и думи. *Поне засега*. Вместо това се опитах да усетя света около мен.

— Какво направих? — прошепнах.

Джил ме прегърна, но Дмитрий беше този, който отговори.

— Каквото трябваше.

ГЛАВА 29

Последвалите събития бяха за мен като лутане в мъгла. Соня може и да бе възпряла проникването на мрака в мен, но това нямаше значение. Все още бях в шок неспособна да разсъждавам. Поставиха ме на предната седалка, колкото може по-далеч от Виктор. Дмитрий подкара колата нанякъде — не обърнах внимание на посоката, — където той и Соня се отърваха от трупа. Не ми казаха какво са направили само ми съобщиха, че „са се погрижили“ за него. Не попитах за повече подробности.

След това се върнахме на магистралата и поехме към кралския двор. Соня и Дмитрий обмисляха различни варианти за действие, когато пристигнем там. Тъй като аз все още оставах заподозряна в убийство, планът предвиждаше Соня да придружи Джил в кралския двор. Джил попита дали може да се обади на родителите си, за да знаят, че е добре, но Дмитрий реши, че би било твърде голям риск за сигурността ни. Соня каза, че ще се опита да се свърже с Емили в съня ѝ, и Джил се успокои.

Докато пътувахме, реших да проверя Лиса. Фокусирането на вниманието ми върху нея ми помагаше да забравя, за кратко поне, мъчителната вина и празнотата, които усещах ужаса от това, което причиних на Виктор. Когато прониквах в съзнанието на Лиса, не бях себе си, а тъкмо сега най-голямото ми желание бе да се измъкна от собствената си кожа.

Но и при Лиса нещата не бяха идеални. Както обикновено, я измъчваха купища проблеми. Чувстваше се близо — толкова близо — до разкриването на убиеца на Татяна. Отговорът сякаш беше под носа ѝ, само трябваше да се протегне още малко и да то сграбчи. Пазителите бяха довели портиера Джо и след насилствено изтръгване на показания — те си имаха свои методи, които не изискваха магически внушения — той призна, че в нощта на убийство е видял в моята сграда онзи морой с деформираната ръка. Никакво изтезание обаче не успя да застави портиера Джо да разкрие, че му е

било платено — от този морой или от Даниела Ивашков. Призна само, че за известно време във въпросната нощ е бил „позадрямал“, което обаче в никакъв случаи не можеше да се приеме като убедително доказателство, достатъчно да ме спаси от обвинението.

Лиса притежаваше и писмото на Амброуз, в което съдържаше прикрита заплаха към Татяна. Авторът на писмото не беше съгласен със закона за възрастта, понеже бил прекалено мек, не одобряваше подкрепата на Татяна за използването на магията с духа и негодуваше срещу тайните тренировки. Писмото може и да беше издържано в безупречно учтив тон, но който го е написал, очевидно е таял дълбока неприязън към кралицата. Това подкрепяше версиите за политически мотив.

Разбира се, съществуваха още доста лични мотиви. В тази объркана и мръсна игра бяха намесени Амброуз, Блейк и жените, като всеки един от този списък можеше да е убиецът. Лиса постоянно се измъчваше, че в списъка фигурира и Даниела Ивашков, и не говореше за това пред Ейдриън. Единственото оневиняващо я обстоятелство бе, че Даниела бе дала подкупа за да предпази сина си Ейдриън от неприятности, а не за да уличи мен в престъплението. Другият подкуп, които ме уличаваше, бе платен от загадъчния морой с деформираната ръка. Ако Даниела беше убила Татяна, тя щеше да плати и за двете лъжи на портиера Джо.

Освен това, естествено, съзнанието на Лиса беше обременено и с последния изпит. Въпросът. Въпросът, които сякаш имаше толкова много отговори — и в същото време нито един. *Какво трябва да притежава една кралица, за да бъде добър владетел?* Кой знае защо, но това предизвикателство се оказа по-трудно от предишните изпити. При тях, така да се каже, се намесваше някакъв практически компонент. А тук? Тук от значение беше само нейният интелект. Не се изискваше да пали огън. Нито да се изправи срещу страховете си.

Ядосваше се, че приемаше толкова на сериозно тази главоблъсканица. Не се нуждаеше от още стрес, особено при сегашния развой на събитията. Животът ѝ можеше да бъде много по-прост, ако възприемаше изпитите само като средство за печелене на време. В кралския двор непрестанно прииждаха нови и нови посетители, желаещи да наблюдават избора на нов владетел, като все повече и повече от тях — за нейно искрено удивление — даваха подкрепата си

за нея. Стигна се дори дотам, че Лиса почти не можеше да се появи някъде, без присъстващите там да започнат да скандират за „Дракона“ или бурно да я приветстват като „възродената Александра“. А когато се разпространи слухът за нападението срещу нея, поддръжниците ѝ започнаха да изразяват подкрепата си още по-пламенно.

Но срещу Лиса, разбира се, имаше и силна опозиция. Най-сериозното възражение срещу кандидатурата ѝ беше същото онова от юридически характер — когато се стигне до избора на новия монарх, тя няма да има правото да се съревновава. Друг довод срещу нея беше възрастта ѝ. Твърде е млада, твърдяха опонентите ѝ. Кой би желал едно хлапе да се възкачи на трона? Но почитателите на Лиса не искаха и да чуят дори за тези критики. Припомнях я царуването на младата Александра, както и чудесата, които Лиса бе сътворила, докато лекуваше чрез магията си. Възрастта нямаше значение. Морите се нуждаят от млада кръв, крещяха те. Освен това настояваха за промяна на избирателните закони.

Не бе изненадващо, че опонентите ѝ изтъкваха също и факта, че Лиса е свързана с убийцата на кралицата. Лично аз очаквах това да е най-големият проблем за кандидатурата ѝ, но тя беше толкова убедителна, като обясняваше как съм я шокирала с предателството си, че мнозина останаха е убеждението, че ако Лиса стане кралица, ще успее да поправи злото, което аз бях сторила. При повдигането на този въпрос тя често прибегваше до внушението, с което успя да ги заблуди, че напълно се разграничава от мен.

— Толкова съм уморена от всичко това — каза Лиса на Кристиан, когато се върнаха в стаята ѝ. Тук беше нейното убежище от цялата лудница и сега тя лежеше на леглото в неговите прегръдки. Майка ми също бе там, като дежурен неин пазител. — Тази работа с номинирането ми се оказа ужасна идея.

Кристиан я погали по косата.

— Не е така. Ейб ми каза, че изборът на новия ни монарх ще се забави заради надигналата се шумотевица. Колкото и да се оплакваш, знай, че си горда е това, че стигна толкова далеч.

Това беше самата истина. Изпитът с чашата намали кандидатите наполовина. Останаха само пет кандидатури. Една от тях беше Ариана Шелски, както и братовчедът на Даниела Руфъс Тарус. Лиса бе третата. Следваха Марк Лазар и Мари Конта. Роналд Озера отпадна.

Сега заговори майка ми:

— Никога не съм виждала нещо подобно. Направо е невероятно колко много поддръжници успя да спечелиш. Кралският съвет и останалите кралски фамилии не са длъжни да променят закона за възрастта. Но виковете на тълпите... както и възможността да спечелят любовта на „простосмъртните“ може да ти осигурят поддръжници сред кралските фамилии. Една или две от тях, които не са особено популярни, очакват да подобрят репутацията си, ако застанат зад твоята кандидатура. Засега обаче още се въздържат заради вероятността ти да не успееш да спечелиш трона.

Лиса се вцепени.

— Да спечеля... това, реално погледнато, не е възможно, нали? Ариана е сигурен победител... не е ли така? — Да спечели трона, никога не е било част от този налудничав план, ала сега, при толкова малко кандидати, натискът Ариана да се възкачи на трона стана още по-силен. Доколкото Лиса бе запозната, другите кандидати не демонстрираха готовност да подобрят живота на мороите, затова Ариана *трябваше* да спечели.

— И аз бих казала същото — каза Джанин. В гласа и се прокрадна гордост, доказваща колко е близка на фамилията Шелски — Ариана е блестяща и компетентна, а и повечето морои го знаят. Тя се отнася много добре към дампирите, много по-добре от някои от останалите кандидати. И вече се изказа за отмяна на закона за възрастта.

Стомахът на Лиса се сви на топка при мисълта за законите потискащи дампирите.

— Господи, надявам се тя да спечели. Не можем да позволим всичко да пропадне.

Едно почукване на вратата накара майка ми да застане нащрек, в пълна бойна готовност, но Лиса ѝ каза:

— Това е Ейдриън.

— Е — промърмори Кристиан, — този път поне не избра най-неподходящия момент.

Разбира се, още с влизането на гаджето ми нахлу и вече обичайната за него миризма на тютюн и алкохол. Макар че, честно казано, в момента пороците му бяха последната ми грижа. Но продължаваше да ме гложди мисълта, че той се нуждае от *моето лично*

присъствие, за да спазва добро поведение. Това ми напомни признанието му, че аз съм неговата сила.

— Ставайте — подкани ги той. Изглеждаше много доволен от себе си. — Трябва да направим едно посещение.

Лиса се надига леко озадачена.

— За какво говориш?

— Няма отново да си губя времето с Блейк Лазар — предупреди го Кристиан.

— Ставаме двама — увери го Ейдриън. — Имам по-добро предложение. И по-привлекателно. Помниш ли как се чудеше доколко Серена е била близка с Грант? — обърна се Ейдриън към Лиса. — Е, изглежда сега може лично да я попиташ. Намерих я. О, да, и тя ще се радва да се видите.

Майка ми смръщи чело.

— Според последното, което чух, Серена била изпратена да преподава в някакво училище. Мисля, че е някъде по Източното крайбрежие. — След нападението на стригоите при което бяха убити Грант и още няколко души, пазителите решиха за известно време да освободят Серена от дежурствата като телохранител. Тя беше единствената оцеляла сред пазителите.

— Така е, но понеже сега учениците са в лятна ваканция, са я върнали обратно, за да помага при надзора на тълпите около изборите. Сега дежури край предните порти.

Лиса и Кристиан се спогледаха.

— Трябва да поговорим с нея — възбудено заговори Лиса. — Тя може да знае кого е обучавал тайно Грант.

— Това още не означава, че някой от учениците му е убил Татяна — предупреди я майка ми.

— Не — кимна Лиса, — но може да има нещо общо, ако е вярно написаното в писмото на Амброуз. Къде е тя сега. При портите ли?

— Да — потвърди Ейдриън. — По всяка вероятност няма дори да ни се наложи да ѝ купуваме нещо за пиене.

— Тогава да вървим. — Лиса се изправи и посегна към обувките си.

— Сигурна ли си? — попита Кристиан. — Нали знаеш какво ни очаква навън.

Лиса се поколеба. Сега за мороите беше късно през „нощта“ но това не означаваше, че всички бяха в леглата си особено край портите, където напоследък гъмжеше от народ. Лиса обаче реши, че най-важното е да се докаже невинността ми, и кимна.

— Да. Хайде, да тръгваме.

Майка ми поведе групата и приятелите ми стигнаха до входа на кралския двор. („Вратата“, която Ейб бе направил, вече беше зазидана.) Кралският двор беше ограден с висока стена от камъни с различни цветове, за да се затвърди всеобщото впечатление у представителите на човешката раса, че това е елитно училище. Портите от ковано желязо бяха отворени, но група пазители блокираха пътя, водещ навътре към кралския двор. Обикновено в будката на пазачите дежуреха само по двама пазители, но сега бяха повече заради по-старателните проверки на автомобилите и контролирането на стълпотворенията. От двете страни на пътя се бяха подредили зяпачи в очакване на колите, все едно че бяха около червения килим на нашумяла филмова премиера. Джанин знаеше един удобен околен маршрут, позволяващ да се избегнат най-големите струпвания на зяпачи, но не на всички.

— Не им се подмазвай — посъветва Кристиан Лиса, докато преминаваха покрай една особено шумна група, която веднага забеляза появата на Лиса. — Ти си номинирана за кралица. Дръж се като такава. Заслужаваш го. Ти си последната от фамилията Драгомир. Дъщеря на славен род.

Лиса го стрелна с поглед за миг, слисана от свирепата нотка в гласа му — както и от това, че той действително вярваше в думите си. Сетне изправи снага, обърна се към почитателите си, усмихна им се и помахна ръка, с което още повече ги взриви. *Възприемай го насериозно, напомни си тя. В никакъв случай не трябва да опозоряваш фамилията си.*

Накрая се оказа, че е по-лесно да си пробие път сред тълпата, отколкото да разговаря насаме със Серена. Пазителите настояваха Серена да остане на поста си, но майка ми поговори набързо с началника на дежурния екип. Джанин му напомни колко важна е ролята на Лиса и му предложи за няколко минути тя да замества Серена.

Серена отдавна се беше излекувала от раните, получени при нападението на стригоите. Тя беше на моите години, русокоса и красива. Не скри колко е изненадана от срещата с бившата си повереница.

— Принцесо — рече, строго спазвайки формалностите. — С какво мога да ви помогна?

Лиса издърпа Серена настрана от множеството пазители, разговарящи в момента с шофьорите морой, наредени на опашка пред портата.

— Можеш да ми казваш Лиса, знаеш това. В края на краищата нали ти ме научи да пробощдам възглавници.

Серена леко се усмихна.

— Нещата се промениха. Вие може да сте следващата ни кралица.

Лиса сви устни в гримаса.

— Едва ли. — *Особено след като нямам никаква идея как да отговоря на онзи въпрос*, помисли си тя. — Нуждая се от помощта ти. Двамата с Грант сте прекарвали доста време заедно... Той спомена ли ти, че е тренирал морой по поръчение на Татяна? Нещо като тайни уроци по бойни изкуства?

Лицето на Серена издаде отговора, особено след като побърза да отклони поглед.

— Нямам право да говоря за това. Той дори не биваше да го споделя с мен.

Лиса възбудено сграбчи за рамото Серена, която се стресна.

— Трябва да ми кажеш всичко, което ти е знаеш. Всичко. Кого е тренирал... как са се отнасяли към уроците... кой се е представял успешно. *Всичко*.

Серена пребледня.

— *Не мога* — прошепна тя. — Това беше тайна. По заповед на кралицата.

— Леля ми е мъртва — прекъсна я Ейдриън рязко. — Както ти сама каза преди малко, може би говориш с бъдещата кралица. — Това му спечели един кръвнишки поглед от Лиса.

Серена се поколеба, след което си пое дълбоко дъх.

— Мога да предоставя списък с имена. Обаче не помня всичките. И нямам представа как са се справили. Зная само, че доста от тях се

отказаха. Грант имаше чувството, че Татяна нарочно беше подбрала най-слабо желаещите да се занимават с това.

Лиса ѝ стисна ръката.

— Благодаря ти. Много ти благодаря.

Серена все още изглеждаше измъчена от това, че ни бе разкрила секретна информация. *Те винаги са на първо място* — този закон невинаги помагаше, когато се налагаше да останеш едновременно предан на няколко господари.

— Но ще се наложи да ви дам списъка по-късно. Сега тук се нуждаят от мен.

Серена се върна на поста си, а майка ми отново застана до Лиса.

Колкото до мен, аз се завърнах към моята реалност, в колата, която тъкмо спираше. Примигнах, за да се съвзема и да се ориентирам. Още един хотел. Като редовни посетители май вече заслужавахме да ни удостоят със златни членски карти.

— Какво става?

— Ще спрем — обясни ми Дмитрий. — Трябва да починеш.

— Не, не искам да почивам. Трябва да продължим към кралския двор. Трябва да заведем Джил там навреме, преди избора.

Първоначалната ни цел беше да открием Джил, за да може Лиса да се сдобие с право на глас в Кралския съвет. След като научихме, че напредъкът на Лиса може да обърка изборите, ние окончателно се убедихме, че изненадващото появяване на сестра ѝ ще създаде невероятна сензация и недоверие в другите кандидати. Един генетичен тест щеше да премахне всички съмнения и щеше да осигури правото на Лиса да гласува. Най-важното обаче бе, че първоначалното объркване щеше да ни осигури времето, от което така отчаяно се нуждаехме, за да открием убиеца. Макар че моите приятели събираха все повече свидетелства, още нямаша ясна хипотеза за това, кой е виновникът за смъртта на Татяна.

Дмитрий ме изгледа с онзи поглед, който мълчаливо казваше: *„Не се опитвай да ме лъжеш.“*

— Ти току-що беше с Лиса. Започна ли вече изборът на монарх?

— Не.

— Тогава трябва да починеш.

— *Добре съм* — озъбих му се аз.

Но тези глупаци въобще не ме изслушаха. Регистрирането в хотела се усложняваше от това, че никой от нас нямаше кредитна карта, а според политиката на хотела не се приемаха пари в брой. Соня успя да внуши на служителя на рецепцията, че тъкмо това *беше* политиката на хотела, и не след дълго ние бяхме настанени в две съседни стаи.

— Остави ме аз да поговоря с нея — промърмори Дмитрий на Соня. — Мога да се справя.

— Бъди внимателен — предупреди го тя. — Още е нестабилна.

— Хей, приятели, аз също съм тук! — извиках.

Соня хвана Джил под ръка и я поведе към едната от двете съседни стаи.

— Хайде, да си поръчаме нещо от румсървиса.

Дмитрий отвори другата врата и ме изгледа очаквателно.

Последвах го с въздишка и седнах на леглото с кръстосани ръце. Стаята беше сто пъти по-хубава от предишната в Западна Вирджиния.

— Може ли и *ние* да се обадим на румсървиса?

Той притегли един стол и седна срещу мен, само на половин метър разстояние.

— Първо трябва да поговорим за това, което се случи с Виктор.

— Няма за какво да говорим — заявих хладно. Мрачните усещания, които донякъде бях успяла да изтласкам по време на пътуването, внезапно ме връхлетяха отново. Направо ме задушиха. Обзе ме пристъп на клаустрофобия, по-силен дори от онзи от времето, когато бях заключена в килията. Чувството за вина беше моят собствен затвор. — Аз наистина съм убийца, както твърдят всички. Няма значение, че е бил Виктор. Убих го най-хладнокръвно.

— Едва ли е било хладнокръвно.

— Не беше, по дяволите! — изкрещях и сълзи рiekнаха от очите ми. — Планът беше да заставим него и Робърт да не се съпротивляват, за да можем да освободим Джил. Да ги *обезвредим*. Виктор не беше заплаха за мен. За Бога, та той беше само един старец.

— Той изглеждаше като заплаха — поправи ме Дмитрий. Както винаги ставаше с нас, спокойствието му контрастираше с надигащата се в мен истерия. — Той използваше магията си.

Поклатих глава и зарових лице в шепи.

— Магията нямаше да ме убие. Вероятно нямаше да успее да я поддържа още дълго. Можех да изчакам да отслабне или да ѝ се изплъзна. По дяволите, аз ѝ се изплъзнах! Но вместо да го обезвредя и пленя, го блъснах с все сила в бетонната стена. Та той въобще не ми беше достоен противник, не ми беше в категорията. Един старец. Убих един старец. Да, може да беше интригант, зъл и порочен старец, но не му желяех смъртта. Исках само да го обезвредя. Исках да прекара остатъка от живота си в затвора, да живее в килия заради престъпленията си. *Да живее*, Дмитрий.

Беше странно, че се чувствах така, имайки предвид колко силно ненавиждах Виктор. Но беше истина, това не беше честна борба. Бях действала, без да мисля. Всичките ми тренировки винаги са били посветени на отбраната, както и на битката с чудовищата. Никога досега не се бях замисляла за почитеността, но внезапно се оказа особено важна за мен.

— Нямаше нищо почитено в това, което му причиних.

— Соня каза, че вината не е била твоя. — Гласът на Дмитрий продължаваше да звучи много нежно, от което, кой знае защо, ми стана още по-зле. Искаше ми се да ме накаже, да потвърди вината, която чувствах. Исках от него да бъде моят критичен инструктор. — Тя каза, че действията ти са били следствие от магията е духа.

— Беше... — Млъкнах, като си припомних, доколкото можах, в каква мъгла се биех е него. — Досега никога не съм осъзнавала какво наистина е изпитвала Лиса в най-тежките си мигове. Само като погледнех към Виктор... и виждах всичкото зло на света — зло, което трябваше да спра. Той беше лош, но не заслужаваше подобна участ. Нямаше шанс да ме победи. — *Почтеност*, продължих да си мисля аз. *Каква почитеност имаше във всичко това?*

— Не ме слушаш какво ти говоря, Роуз. Вината не е била твоя. Духът е могъща магия, която ние почти не разбираме. И когато се достигне мрачната граница... е, знаем, че тогава всеки е способен да извърши ужасни неща. Неща, които не могат да бъдат контролирани.

Вдигнах очи към него.

— Трябваше да бъда по-силна. — Това беше. Тази мисъл се спотайваше зад чувството ми за вина, зад всички тези ужасни емоции. — Трябваше да бъда по-силна. Показах се слаба.

Успокояващите думи на Дмитрий не достигнаха много бързо до мен.

— Ти не си непобедима. Никой не очаква това от теб.

— Но аз го направих. Това, което направих... — Преглътнах. — Това, което направих, е непростимо.

Очите му се разшириха от шока.

— Но това... това е лудост, Роуз. Не можеш да се наказваш за нещо, което не си могла да овладееш.

— Да? Тогава защо ти още си...

Спрях, защото се готвех да обвиня Дмитрий, че продължава да наказва себе си. Само че... той вече бе приключил е това. Дали още се чувстваше виновен за всичко, което бе извършил като стригой? Сигурна бях в това. Соня бе признала, че изпитва същата вина. Но някъде по време на това пътуване той, малко по малко, отново бе възстановил контрола върху живота си. Тя ми спомена за тази промяна, но аз едва сега започнах истински да я разбирам.

— Кога? — попитах го. — Кога настъпи промяната? Кога започна да осъзнаваш, че можеш да продължиш да живееш — дори след цялата вина?

— Не съм сигурен. — Ако въпросът ми го бе изненадал, той не се издаде. Вместо това прикри умело смущението си. Очите му останаха втренчени в моите, но сякаш без да виждат. Сякаш го бе погълнала някаква мъгла. — Всъщност донякъде съм сигурен. Когато Лиса и Ейб дойдоха е искане да им помогна за бягството ти, бях готов да го направя, защото тя ме помоли за това. Но после колкото повече се замислях, толкова повече осъзнавах, че беше и поради лични причини. Не можех да понеса мисълта, че ще останеш затворена в килия, изолирана от света. Не беше справедливо. Никой не бива да живее така. Тогава ми хрумна, че и аз правя същото, но по свой избор. Бях се откъснал от света, за да живея само с вината си, за да наказвам себе си. Имах втори шанс да живея, ала го бях отхвърлил.

Още бях безкрайно объркана, едновременно бясна и преливаща от мъка, но разказът му ме успокояваше, омагьосваше. Да чуя как излива сърцето си, беше наистина рядка възможност.

— Ти си ме чувала и преди да говоря за това — продължи той. — За това, как се стремя да ценя настоящето, малките неща в живота. И колкото повече продължавахме нашето пътуване, толкова повече си

спомнях кой бях аз. Не само боец. Битките са лесни. Има значение единствено защо се сражаваме, а в алеята през онази нощ с Донован... — Той сви рамене. — Това бе мигът, в който можех да се превърна в някой, който е готов да се бие само за да убива безжалостно. Но ти ме спря, Роуз. Това бе повратният миг. Ти ме спаси... точно както Лиса ме спаси със сребърния кол. Тогава осъзнах, че ако искам завинаги да оставя зад себе си онова, което ме правеше стригой, трябва да се преборя, за да стана това, което те не са. Трябваше да прегърна всичко, което те отхвърляха: красотата, любовта, честта.

В този миг сякаш бях две личности. Едната преливаше от радост. Да го слушам да говори така, да осъзнавам, че се е борил със себе си и е бил близо до победата... ами, едва не заплаках от радост. Толкова отдавна жадувах да се почувства така.

В същото време вдъхновяващите му думи само ми напомнях колко ниско бях паднала. Отново ме заля вълна от униение и самосъжаление.

— Тогава можеш да ме разбереш — заговорих с горчивина. — Току-що го каза: честта. Това е от значение. Аз погубих моята. Изгубих я там, на паркинга, когато убих един невинен.

— Аз пък съм убил стотици — заяви той най-равнодушно. — При това хора, които бяха много по-невинни от Виктор Дашков.

— Не е същото! Ти не си можел да направиш нищо, не е зависело от теб! — Чувствата ми отново избиха на повърхността и експлодираха. — Защо да повтаряме отново и отново едни и същи неща?

— Защото май още не можеш да го разбереш! И ти не си можела да направиш нищо, и от теб нищо не е зависело. — Търпението му започна да се пропуква. — Изпитвай вина. Скърби за стореното. Но трябва да продължиш напред. Не позволявай станалото да те опустоши. Прости на себе си.

Скочих на крака, с което яко го стреснах. Наведох се, лицата ни почти се допряха.

— Да простя на себе си? Това ли искаш? Тъкмо ти от всичките хора на света?

Дума не успя да отрони. Може би, защото бях толкова близо до него. Само ми кимна.

— Тогава ми обясни следното: каза ми, че си успял да преодолееш вината, че си решил да се наслаждаваш на живота и всичко останало. Това го разбрах. Но успя ли ти, в сърцето си, наистина да простиш на себе си? Много отдавна ти казах, че съм ти простила за всичко в Сибир, но самият ти? Ти прости ли си?

— Току-що ти казах...

— Не. Не е същото. Ти ми каза да си простя и да продължа. Но ти още не си простил на себе си. Ти си лицемер, другарю. Или и двамата сме виновни, или и двамата сме невинни. Това е.

Той също стана и се вгледа в мен от внушителната си височина.

— Не е толкова просто.

Скръстих ръце пред гърдите си. Нямах да му позволя да ме изплаши.

— Просто е. Ние сме еднакви! Дори и Соня го разбра. Винаги сме били еднакви. И винаги сме действали еднакво. Поставяме си високи изисквания към самите нас, отколкото към другите.

Дмитрий се намръщи.

— Аз... Соня? Какво общо има тя с всичко това?

— Тя ми каза, че нашите аури си подхождат. Добави още, че засияваме, когато сме заедно. Изтъкна също, че това означава, че ти още ме обичаш, че сме в синхрон... — Въздъгнах, извърнах се и закрачих из стаята. — Не зная. Не би трябвало да го споменавам. Не бива да вярваме във всички тези приказки за аурите, особено когато са изречени от владеещите магията на духа, които са си наполовина смахнати.

Приближих се до прозореца и облегнах челото си до студеното стъкло, опитвайки се да реша какво да правя. *Прости на себе си.* Можех ли? Под мен се простираха улиците и къщите на някакъв малък град, макар че съвсем бях изгубила представа къде се намираме. Долу, в ниското, пъплеха коли и хора, които просто си живееха живота. Поех дълбоко дъх. Явно бе, че за дълго нямаше да мога да се отърся от гледката на Виктор, проснат върху асфалта. Бях извършила нещо ужасно, въпреки че намеренията ми бяха добри. Всички бяха прави — тогава не бях на себе си. Но това променяше ли случилото се? Щеше ли да върне Виктор обратно? Не. Честно казано, не знаех дали ще успея да загърбя миналото, да залича спомена за това, което бях

извършила. Как ще изтрия от главата си кървавите образи? Знаех само, че трябва да продължа да опитвам.

— Ако позволя на случилото се да ме спре — промърморих, — ако нищо не предприема... това ще е по-голямото зло. Ще сторя повече добро, ако оцелея. Като продължавам да се сражавам и защитавам другите.

— Какво каза? — попита Дмитрий.

— Казвам, че... си прощавам. Това няма да направи всичко идеално, но все е някакво начало. — Върхът на пръста ми се плъзна и описа тънка линия по повърхността на стъклото. — Кой знае? Може би онова избухване на паркинга е освободило част от мрака, който Соня е видяла в аурата ми. Колкото и скептично да бях настроена, все пак трябва да призная, че тя имаше право: бях достигнала пределната точка, при която се нуждаех само от една искра.

— Тя е била права и за още нещо — каза Дмитрий след дълга пауза. Бях с гръб към него, но някаква странна промяна в интонацията му ме накара да се обърна.

— И какво е то? — попитах.

— Това, че все още те обичам.

Само с това едно-единствено изречение всичко във Вселената се промени.

Времето сякаш спря. Целият свят се събра в очите му, в гласа му. Това не се случваше. Не беше реално. Нищо от това не беше реално. Беше като в сън, повлиян от магията на духа. Но успях да устоя на подтика да затворя очи и след няколко мига да проверя дали ще се събудя. Не. Нямаше значение колко невероятно изглеждаше всичко, не беше сън. Беше реалност. Беше животът, такъв, какъвто е.

— И от... откога така? — успях да промълвя най-после.

— От... винаги. — Тонът му подсказваше, че отговорът е бил очевиден. — Отричах го, когато се възстанових. В сърцето ми нямаше място за нищо друго, освен за вината. Особено виновен се чувствах към теб — заради това, което извърших — и те отблъснах от себе си. Иззидах стена, за да те пазя, за да си в безопасност. За кратко се получи, докато сърцето ми не започна да се отключва за чувствата. И всичко се завърна. Всичко, което изпитвах към теб. Никога не ме е напускало, само е било скрито от мен, докато стана готов. И отново... онази алея се оказа повратният момент. Гледах те... видях добротата

ти, надеждата ти, вярата ти. Всичко това те прави красива. Толкова толкова си красива.

— Значи не е било заради косата ми — продумах, неспособна да повярвам как можех да се шегувам в такъв момент.

— Не — рече той нежно. — И косата ти е красива. Всичко в теб. Беше поразителна още когато те видях за пръв път. И някак си, необяснимо, след това ставаше още по-поразително красива. Винаги си била с чиста, неподправена енергия, а сега можеш и да я контролираш. Ти си най-изумителната жена, която съм срещал. Радвам се, че точно ти беше любовта на живота ми. И съжалявам, че те изгубих. — Замисли се. — Бих дал всичко — всичко — на този свят, за да върна времето назад и да променя миналото. Да се втурна в прегръдките ти веднага след като Лиса ме върна към живота. Да живея е теб. Вече е твърде късно, разбира се, но аз го приех.

— Защо... защо да е късно?

Очите на Дмитрий се натъжиха.

— Заради Ейдриън. Защото ти продължи напред. Не, изслушай ме. — Махна с ръка, за да спре протестите ми. — Имаше право да го направиш, след начина, по който се държах с теб. И повече от всичко на света искам ти отново да си щастлива, след като изчистим името ти и Джил бъде призната. Ти каза, че Ейдриън те прави щастлива. Каза, че го обичаш.

— Но... ти току-що каза, че ме обичаш. Че искаш да бъдеш с мен. — Думите ми изглеждаха така недодялани, недостойни за неговото красноречие.

— И също така казах, че няма да отнема момичето на друг мъж. Нали искаше да говорим за чест и почтеност? Ето ти пример за почтеност в най-чист вид.

Приблжих се до него, като е всяка стъпка напрежението помежду ни нарастваше. Дмитрий каза, че случилото се на онази алея бил повратният момент за него. А за мен. За мен беше сега. Озовах се на ръба на бездна, която щеше да промени живота ми. През последната седмица доста се постарях да не си позволявам никакви романтични фантазии, свързани с Дмитрий. Но все пак... успях ли? Какво всъщност беше любовта? Цветя, шоколади и поезия? Или нещо друго? Като да умееш да довършваш шегите на другия? Дали беше абсолютната вяра, че някой винаги ще е до теб, ще те закриля и ще те

подкрепя? Или е да познаваш някого толкова добре, че той тутакси да разбира защо си постъпила по определен начин. Да вярвате в едни и същи неща?

През цялата седмица се убеждавах, че любовта ми към Дмитрий се стопява. Всъщност тя нарастваше все повече и повече. Не бях осъзнала какво се случва. Възстановихме старите си отношения, връзката помежду ни укрепна. Отново се уверих, че от всички хора на този свят — дори и от Лиса — единствено Дмитрий бе влязъл под кожата ми, *владееше* ме изцяло.

Когато твърдах, че обичам Ейдриън, не лъжех. Наистина го обичам. Трудно ми е да си представя живота без него, но думите, които казах в къщата на семейство Мастрано, издават истинското ми отношение към него: *с него просто ми е адски забавно*. Разбира се, трябва да ти е забавно с този, когото обичаш, но това не би трябвало да е първото, което ти хрумва, когато се сетиш за любимия си. По-скоро би трябвало да кажа: *Ние взаимно си вдъхваме сила*. Или: *Той ме кара да съм по-добра*. Или може би още по-важното: *Той напълно ме разбира*.

Но нищо от това не беше вярно, затова не изрекох нито едно от горните твърдения. Търсех Ейдриън заради спокойствието, което ми даваше. Познатата близост и невероятното му чувство за хумор бяха важна част от моя свят. Ако попаднеш в опасност? Бих дала живота си за него, така както бих го сторила и за Лиса. При все това аз всъщност не го вдъхновявах или поне не докрай. Той се опитваше. Искаше му се да стане по-добра личност, обаче на този етап от живота му мотивацията му се свеждаше повече до това, да впечатли другите, да впечатли мен. Не го правеше заради себе си. Естествено, това не го правеше нито по-добър, нито по-лош, но ме превръщаше в негова патерица. Щеше да го надживее, бях сигурна. И накрая щеше да открие истинската си същност и щеше да се превърне в един невероятен, изумителен мъж, ала все още не беше достигнал до този момент на себепознанието. Докато аз бях.

Стоях пред Дмитрий, втрещена отново в тези тъмни очи, в очите, които толкова обичах. Притиснах длани към гърдите му и усетих силните и равномерни удари на сърцето му — е, може би малко по-забързано от нормалното. Топлината му проникваше в мен през върховете на пръстите ми. Той се пресегна и ме хвана за китките. Но

не ме отблъсна от себе си. Чертите на прекрасното му лице изглеждаха напрегнати, сякаш се бореше със себе си, но сега, когато знаех — и то със сигурност, — виждах любовта му към мен. Любов, примесена с желание. Беше толкова, толкова очевидно.

— Трябваше да ми кажеш — заговорих. — Трябваше отдавна да ми кажеш. Обичам те. Никога не съм спирала да те обичам.

Затаи дъх когато му казах *обичам те*. Видях, че вътрешната му борба за самоконтрол се превърна за него във война.

— Нямаше да има значение. Не и щом е намесен Ейдриън — прошепна той. Пръстите му леко се стегнаха около китките ми, сякаш този път наистина се канеше да ме отблъсне. Но не го направи. — Говорех сериозно. Не мога да бъда такъв Роуз. Не съм от онези, които ще отнемат момичето на някой друг, А сега, моля те, да спрем дотук. Не го прави още по-трудно.

Пренебрегнах молбата му. Ако действително искаше да се отдръпне от мен, досега щеше да го е направил. Разперих пръстите си, за да докосна повече от гърдите му, да се опия от топлината му, която толкова отдавна ми липсваше.

— Аз не му принадлежа — изрекох с нисък глас, като се притиснах още повече към Дмитрий, но в същото време леко отметнах глава назад, за да мога да се любувам на лицето му. Толкова много емоции, толкова яростна вътрешна борба, докато сърцето му се мъчеше да реши кое е правилното и кое грешното. Да съм притисната така към него... беше като идеалният завършек. Соня беше казала, че нито една двойка не можеше да споделя една и съща аура, една и съща душа, но нашите бяха предопределени да бъдат едно цяло. Пасваха си като парченца от пъзел. Две индивидуалности които слети, ставаха нещо много по-голямо, отколкото бяха поотделно. — На никого не принадлежа. Сама решавам какво да избира.

— И избра да си с Ейдриън — рече Дмитрий.

— Но бях предопределена за теб.

И това отключи всичко. Всякакъв самоконтрол или разум, които притежавахме, се стопиха. Преградите паднаха и всичко което досега бяхме сдържали един от друг, се отприщи. Надигнах се, за да се притиснем един в друг за целувка — целувка, която този път той не позволи да отmine несбъдната. Целувка, която не прекъснах с юмрук в лицето му. Ръцете му се ключиха около мен, преди да ме повдигне и

понесе към леглото. Едната му ръка се плъзна надолу по бедрото ми, оголено благодарение на злочестата ми скъсана рокля.

Всеки нерв в тялото ми пламна. Усетих как това желание, тази страст, завладя и него — както и още нещо. След пребиваването му в царството на смъртта, той сякаш бе започнал повече да цени любовта. И не само това — *нуждаеше* се от нея. Нуждаеше се от живота. Нуждаеше се от мен, но не само физически, а по същия начин, по който моето сърце, моята душа винаги са ридаели за него. Това, което последва, докато си смъквахме дрехите и сливахме телата си в едно, беше не само страст... макар че и от нея имаше в изобилие.

Да съм с него след толкова дълго време, след всичко, което преживяхме... беше като да се завърнеш у дома. Като най-послед да бъдеш там, където — и на когото — принадлежиш. Целият ми свят, цялото ми сърце се разбиха на милиони късчета, когато го загубих. Но когато ме погледна, когато устните му промълвиха името ми и погалиха кожата ми... знаех, че тези късчета могат скоро да се съберат в едно. И знаех е абсолютна сигурност, че да чакам — за втори път в живота си правех секс, — беше най-правилното нещо на този свят. С всеки друг, по друго време... щеше да е грешно.

Като свършихме ми се струваше, че все още не сме достатъчно близо един до друг. Притискахме се плътно един в друг, със сплетени крайници, сякаш се опитвахме да заличим дистанцията, която толкова дълго ни разделяше.

Затворих очи блажено.

— Радвам се, че най-послед се предаде — въздъгнах. — Радвам се, че твоят самоконтрол не се оказа така силен като моя.

Дмитрий прихна, гърдите му се разтресоха.

— Роза, моят самоконтрол е десет пъти по-силен от твоя.

Отворих очи и се изместих, за да погледна в неговите. Отметнах косата му назад и се усмигнах. Имах чувството, че сърцето ми нараства и нараства и в следващия миг ще се пръсне и нищо няма да остане от мен.

— О, така ли? От случилото се преди малко не останах с такова впечатление.

— Почакай до следващия път — предупреди ме той. — Тогава ще направя нещо, от които за секунди ще забравиш за самоконтрола си.

Тази забележка просто си просеше за хапливото остроумие на Роуз Хатауей. Но и накара кръвта ми да закипи, затова и двамата останахме изненадани, когато рязко отсякох.

— Може и да няма следващ път.

Ръката на Дмитрий, галеща очертанятията на рамото ми, мигом застина.

— Какво? Защо?

— Трябва да свършим едно-две неща, преди това отново да се случи.

— Ейдриън? — предположи той.

Кимнах.

— Само че това си е *мой* проблем, затова забрави за мислите си за чест и достойнство. Аз трябва да се срещна с него, за да говорим лице в лице. Ще го направя. А ти... да повярвам на това, което се готвех да кажа. Не можех да си повярвам, че наистина го мислех. — Ти трябва да си простиш, ако искаш да бъдем заедно.

Недоумението, изписано върху лицето му, се превърна в болка.

— Роуз...

— Говоря сериозно. — Погледнах го твърдо в очите. — Трябва да си простиш. И то наистина. Всички други са ти простили. Ако не можеш, тогава няма да можеш да продължиш напред. *Ние* няма да можем.

Това бе един от най-големите рискове в живота ми. Преди бих се втурнала към него без каквито и да било въпроси, напълно загърбила всичките ни проблеми, опиянена от радостта да съм с него. Но сега... всичко през което бях преминала, ме бе променило. Обичах го. Обичах го толкова много, исках го. Но трябваше да направя това именно заради силата на тази моя любов. Ако ни е съдено да бъдем заедно, трябваше да е по правилния начин. Сексът беше възхитителен, но не се оказа магически цяр за проблемите. По дяволите! Някъде по пътя бях насъбрала необикновено много здрав разум. Все още ми предстоеше да се изправа пред Ейдриън, за да му кажа истината. А ако Дмитрий не направеше това, което исках, действително щях да си тръгна от него. Щях да изгубя и двамата, но по-добре да остана сама и да запазя самоуважението си, отколкото да съм с неподходящия мъж.

— Не зная — изрече Дмитрий най-после. — Не зная дали ще мога... дали съм готов.

— Тогава решавай по-скоро — казах му. — Не си длъжен да отговориш на секундата, но рано или късно...

Повече не се върнах на този парлив въпрос. Засега предпочитах да го оставя и знаех, че той няма да го забрави и ще оцени важността му. Знаех също, че бях права да го повдигна. Не можеше да е щастлив с мен, ако не е щастлив със себе си. Изведнъж ми хрумна, че докато предявях изискванията и нуждите си, завинаги бе сложен край на отношенията ни между учител и ученик. На практика сега бяхме равни.

Отпуснах глава на гърдите му и усетих как и той се успокоява. Щяхме да се насладим на момента, дори и да е кратък. Соня бе казала, че се нуждаем от „почивка“, което, според мен, означаваше, че разполагаме с още малко време, преди неумолимото тиктакане на часовника да ни подкара обратно по пътя към кралския двор. Докато двамата с Дмитрий лежахме отпуснати в прегръдките си, наистина закопнях за малко сън. Бях изтощена от битката, която, осъзнах, бе завършила с крайно неочакван обрат. Вината и отчаянието ми заради смъртта на Виктор, както и изригването на магията на духа, също взимаха своя дан, макар целебният медальон още да висеше на шията ми. И да, казах си с лека усмивка, бях изтощена просто от това, с което двамата с Дмитрий току-що бяхме правили. Толкова приятно бе да използвам тялото си за нещо, което за разнообразие не водеше до сериозни наранявания.

Заспах в прегръдките му и мракът ме обви отвсякъде, топъл като ръцете му. Можеше да е толкова просто. Можеше да е мирно, щастливо отдъхване. Но както обикновено, нямах този късмет.

Сън, подвластен на магията с духа, ме измъкна от дълбините на съня. За част от секундата си казах, че може да е Робърт Дару, дошъл да търси отмъщение заради смъртта на брат си.

Но не. Не беше търсецят мъст Дашков. Вместо това се озовах срещу две изумруденозелени очи.

Ейдриън.

ГЛАВА 30

Не се втурнах в прегръдките му, както винаги досега. Как можех да го направя? След това, което бях извършила? Не. Повече не можех да играя тази роля. Все още не бях напълно сигурна какво бъдеще се очертаваше за мен и Дмитрий, не и докато той не отговореше на моя ултиматум. Знаех обаче, че трябва да се разделя с Ейдриън. Чувствата ми към него все още бяха силни и се чудех дали ще може да си останем поне приятели. Но независимо от всичко не можех повече да го мамя, особено сега, след като бях спала с Дмитрий. Нямаше да е чак толкова престъпно като едно убийство, не, но със сигурност щеше да е недостойно.

Ала... точно сега не можех да кажа на Ейдриън, осъзнах аз. Не можех да скъсам с него в съня си. Това би било гадно почти колкото да прекъснеш отношенията си с някого, като му изпратиш само един есемес. Освен това имах чувството, че... ами, че навярно ще се нуждая от помощта му. Дотук с честта. *Скоро, заклех се. Скоро ще му кажа.*

Той обаче изглежда не забеляза смущението ми. Вместо това забеляза нещо друго.

— Леле!

От всички възможни места бяхме избрали да се намъкнем в библиотеката на академията „Свети Владимир“. Отправих му озадачен поглед покрай масите за четене, простиращи се пред нас.

— За какво беше това „леле“?

— Твоята... твоята аура. Тя е... удивителна. Цялата сияе. Искам да кажа, че винаги сияе, но днес... ами, никога не съм я виждал да искри така. Не го очаквах след всичко, което се случи.

Размърдах се притеснено. След като бе нормално да засиявам още щом се приближа до Дмитрий, какво ли, по дяволите, се случваше с моята аура след секс с него?

— След като се е случило... какво? — попитах го, подминавайки коментара за аурата ми.

Той се ухили и се приближи към мен. Ръката му несъзнателно потърси цигарите, но се спря, сетне се отпусна.

— О я стига. Всички говорят само за това. Как двамата с Беликов сте отвлекли малкото сладкишче — какво става с нея, впрочем? — и сте заставили онази, от алхимиците, да ви помага. Тук това е най-горещата новина. Е, ако се изключат изборите. Сега приближава последният изпит.

— Точно така... — промърморих. Вече бяха изтекли почти двадесет и четири часа, откакто Лиса бе получила загадъчния въпрос. Оставаше й съвсем малко време, а доколкото ми беше известно, тя още не бе измислила отговора.

— Защо впрочем, спиш посред бял ден? — попита ме той. — Не очаквах да те видя. Мислех си, че го даваш по човешкото разписание.

— Ами... беше доста тежка нощ, наложи се да бягаме от цял легион пазители и така нататък.

Ейдриън ме улови за ръката, но леко се намръщи, когато не стиснах неговата. Скоро обаче лицето му се разведри и по устните му заигра ленива усмивка.

— Е на твоето място повече бих се притеснявал от твоя старец, отколкото от тях. Той е *бесен*, че не си останала в онзи град. Освен това не го допускат да се види с алхимиците. Повярвай ми той наистина се опитва с всички възможни средства.

Ако развоят на събитията не беше толкова неблагоприятен за мен, щях да се разсмея.

— Значи, в крайна сметка, не се оказа чак толкова всемогъщ — въздъхнах. — Точно от това се нуждаем и ние. От Сидни. Или по-скоро от онзи мъж, който я придружава. Защото той вероятно знае нещо. — В паметта ми изплува моментът, в който видях как трепна лицето на Иън. *Той познава мъжа, който бе нападнал Лиса и бе подкупил портiera Джо.* — Нуждаем се от него.

— Според това, което научих — каза Ейдриън, — пазителите само се мотаят около хотела и по-скоро са загрижени кога ще си тръгнат алхимиците. Но контролират кой посещава хотела. Няма да пуснат никой от нас или други алхимици. В хотела има гости и от човешката раса и предполагам, че Ейб се е опитал да се дегизира като такъв. И се е провалил.

Бедният Змей.

— Би трябвало да има повече вяра в способностите на пазителите. Те няма да допуснат когото и да било, но самите те свободно влизат и излизат оттам. — Собствените ми думи ме стреснаха и млъкнах за миг. — Да, това е...

Ейдриън ме изгледа подозрително.

— О, не. Познавам този поглед. Непременно ще последва нещо шантаво.

Задържах ръката му в своята, но сега по-скоро от възбуда, отколкото от любов.

— Намери Михаил. Кажу ми да се срещне с нас... — Млъкнах, за да обмисля това, което току-що ми хрумна. Бях виждала градчето, в което алхимиците бяха отседнали. Трябваше да преминем с колата през него, защото беше най-близкото населено място до кралския двор. Напрегнах паметта си, опитвайки се да си спомня някакви подробности. — При ресторанта с червената табела. Намира се в подалечния край на градчето.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи, малък дамфир. Сега пазителите в кралския двор са страшно заети заради охраняването на изборите за монарх. Ако Лиса не беше нападната, нямаше да позволят дори на майка ти да остане с нея. Не ми се вярва да разрешат на Михаил да се отлъчи от поста си.

— Той ще измисли нещо — заявих уверено. — Само му кажи, че това е... това е свързано с решаващи сведения за откриване на убиеца. Това е отговорът. А той ще измисли как да се справи.

Ейдриън ме изгледа скептично, но за него бе трудно да ми откаже каквото и да е.

— Кога трябва е там?

Кога наистина? Вече приближаваше пладне, а аз не бях обърнала внимание на това, къде бяхме спрели. Колко време ни оставаше, за да стигнем с колата до кралския двор? От това, което знаех за изборите, преминалите през последния изпит трябва да произнесат речи в началото на деня на избора. Според правилата гласуването трябва да започне веднага след това — с тази подробност, че ако нашият план сработи, усложненията около Лиса ще забавят с няколко дни процедурата. При условие че вземе последния изпит.

— В полунощ — казах му. Ако правилно бях отгатнала, точно в полунощ целият кралски двор ще бъде изцяло ангажиран с драмата

около избора на новия владетел, което щеше да облекчи Михаил да се измъкне незабелязано. Или поне се надявах. — Ще му предадеш ли?

— За теб съм готов на всичко. — Ейдриън ме удостои с галантен поклон. — Макар все още да си мисля, че е опасно да се забъркваш лично в това.

— Трябва сама да го направя. Не мога да се крия.

Той кимна с разбиращо изражение, но не бях сигурна дали наистина ме разбра.

— Благодаря ти — казах му накрая. — Толкова много съм ти благодарна за всичко. А сега върви.

Ейдриън ми се усмихна накриво.

— Хм, ти май не си губиш времето? Не се колебаеш да изриташ приятеля си от леглото?

Трепнах, защото шегата му беше прекалено близо до истината.

— Искам Михаил да бъде подготвен за тази задача. Освен това трябва да наблюдавам как Лиса ще се справи с последния изпит.

Това натъжи Ейдриън.

— Има ли шансове, според теб? Ще го вземе ли.

— Не зная — признах му. — Този изпит не е от лесните.

— Добре. Ще видим какво можем да направим. — Целуна ме леко. Устните ми машинално отвърнаха на целувката му, но не почувствах никакво вълнение. — Хей, Роуз? Искам още веднъж да ти напомня: бъди много внимателна. Ще си ужасно близо до кралския двор. Да не споменавам рояците от пазители, в чийто списък за издирвани лица си начело. Много е вероятно да се опитат да те убият.

— Зная — казах, но реших да не споменавам, че думата „вероятно“ беше напълно излишна.

След тези думи той изчезна, а аз се събудих. Странно, но това, което заварих в моя собствен свят, повече приличаше на сън, отколкото преживяното в съня с Ейдриън. С Дмитрий още бяхме в леглото, сгушени под завивките, с все още сплетени тела. Върху лицето му бе изписано онова рядко омиротворено изражение и сякаш почти се усмихваше. За половин секунда се поколебах дали да го събудя и да му кажа, че трябва да тръгваме. Но един бегъл поглед към часовника тутакси заличи тази мисъл и аз се изпълних с щастие. Имахме още време, въпреки че часът за последния изпит на Лиса приближаваше.

Трябваше да се свържа с нея и се надявах Соня да дойде, за да ни събуди, ако се успим.

Осланяйки се на това се свързах с Лиса. За щастие улучих точно началото на изпита. Лиса прекосяваше поляните в кралския двор, но с походка и изражение като за погребение. Въобще не обръщаше внимание на слънцето, цветята и птиците. Не можеха да я разведрят дори и съпровождащите я — Кристиан, майка ми и Таша.

— Няма да се справя — рече тя, като вдигна поглед към сградата, в която щеше да се реши съдбата ѝ. — Не мога да взема този изпит. — Татуировката ѝ, заредена с магия, не ѝ позволяваше да разкрива повече подробности за изпита.

— Ти си умна. И много надарена. — Ръката на Кристиан я обви през талията и в този момент го обичах, защото беше толкова уверен в нея. — Можеш да се справиш.

— Ти нищо не разбираш — въздъхна приятелката ми. Идваше на изпита без отговор на въпроса, което означаваше, че целият план бе заложен на карта — и желанието ѝ да се докаже.

— За пръв път той е прав — намеси се Таша със закачлива нотка в гласа. — Ти можеш да се справиш. *Длъжна* си да се справиш. Толкова много разчитаме на теб.

От нейната увереност обаче на Лиса не ѝ стана по-леко. Дори напротив, още повече засили притеснението ѝ. Ще се провали, също както в съня за Кралския съвет, когато пи от чашата. Тогава също не бе успяла да отговори.

Някакъв силен глас зад нея я накара да спре. Лиса се обърна и видя Серена, тичаща към тях. Дългите ѝ атлетични крака бързо скъсиха разстоянието помежду им.

— Здравей, Серена — поздрави я Лиса. — Не можем да говорим сега. Изпитът...

— Зная зная. — Серена се изчерви, но не заради бягането, а от притеснение. Подаде ѝ лист хартия. — Съставих списъка. Включих всички, за които успях да си спомня.

— Какъв е този списък? — поинтересува се Таша.

— Списък с имената на мороите, които са тренирали под надзора на кралицата, за да провери тя доколко могат да се научат да се сражават.

Веждите на Таша се извиха от изненада. Тя не бе присъствала последния път, когато го обсъждаха.

— Татяна е обучавала? Никога не съм чувала подобно нещо. Имах чувството, че тя с удоволствие би се включила като една от инструкторките.

— Повечето не са го знаели — съгласи се Лиса, като оглади посмачкания лист. — Това е било строго пазена тайна.

Групата се струпва около Лиса, за да прочете имената, изписани със старателния почерк на Серена. Кристиан леко подсвирна.

— Татяна може да е била склонна да приеме идеята за обучение на мороите, но само за определени хора.

— Да — съгласи се Таша. — Това несъмнено е елитен списък. Всички имена принадлежаха на представители на кралски фамилии. За своя експеримент Татяна не беше привлякла „обикновени“ морои. Това беше елитът на елита, макар че, както Амброуз беше отбелязал, Татяна се бе постарала да осигури морои от различни възрасти и полове.

— Камила Конта? — попита Лиса изненадано. — Никога не бих повярвала. Тя винаги се представяше зле в спортовете.

— А ето и една наша братовчедка — добави Кристиан, като посочи името Лиана Озера. Погледна към Таша, която още не можеше да повярва. — Знаеше ли за това?

— Не. И за мен това е напълно неочаквано откритие.

— Та тук фигурират половината от номинираните за монарх — промърмори Лиса. Руфъс Тарус, Ава Дроздов и Елис Бадика. — Жалко, че те... О, Господи! Майката на Ейдриън? — Още веднъж прочете името, за да се увери. В списъка наистина бе записана и Даниела Ивашков.

— Брей! — извика Кристиан. С този вик той изрази и моята реакция, при това възможно най-сбито. — Сигурен съм, че Ейдриън не е знаел.

— Нима и тя подкрепя плановете за бойно обучение на мороите? — попита майка ми, изненадана като всички останали.

Лиса поклати глава.

— Не. Доколкото ми е известно нещо за възгледите ѝ, тя определено предпочита грижите по отбраната да остават поверени само на дампирите. — Никой от нас не бе способен да си представи

красивата и изискана Даниела Ивашков да се впуска в ожесточени ръкопашни схватки.

— Тя винаги е мразела Татяна — отбеляза Таша. — Сигурна съм, че това е обогатило отношенията им с любопитни подробности. Те двете през цялото време се заяждаха помежду си.

Настана неловка тишина.

Лиса погледна към Серена.

— Всички личности от този списък често ли се виждаха с кралицата? Имаха ли достъп до нея?

— Да — отвърна Серена смутено. — Според Грант кралица Татяна наблюдавала всички тренировки. А след като той умря... започнала да разговаря с отделните обучаващи се, за да провери какво са научили. — Замълча за кратко. — Мисля... мисля, че кралицата е имала среща с някого от тях през нощта, в която е била убита.

— А те бяха ли напреднали дотам, че да умеят да използват сребърен кол? — попита я Лиса.

Лицето на Серена се изкриви в гримаса.

— Да. Някои бяха по-напреднали от другите.

Лиса отново прегледа списъка и се почувства зле. Толкова много възможности. Толкова много мотиви. Дали отговорът не се криеше тук, сред този лист хартия? Дали името на убиеца не е изписано точно пред очите ѝ? По-рано Серена бе споменала, че Татяна преднамерено е подбирала личности, които са били настроени против тези тренировки, за да се убеди, че дори и тези, които са твърдо против, могат да бъдат обучени. Но едно конкретно име продължаваше да изскача в мислите на Лиса.

— Никак не ми е приятно да ви прекъсвам — обади се майка ми. Интонацията ѝ и държанието ѝ подсказваха, че беше изчерпан запасът от време, което можеха да посветят на детективски разследвания. Трябваше да се заловят с предстоящата задача. — Трябва да тръгваме, иначе ще закъснееш.

Лиса осъзна, че майка ми е права, и пхна листа в джоба си. Да закъснее за явяването си на изпита, беше равносилно на провал. Лиса благодари на Серена и я увери, че е постъпила правилно. После приятелите ми, пришпорвани от недостига на време, забързаха напред към сградата, в която се провеждаше изпита.

— По дяволите — промърмори Лиса, макар че твърде рядко ѝ се случваше да ругае. — Не мисля, че старата дама толерира закъсняващите.

— Старата дама ли? — засмя се майка ми, с което изненада всички присъстващи. Крачеше по-бързо от тях и сега очевидно трябваше да сдържа хода си, за да не изостават от нея. — Онази, която провежда повечето от изпитите? Не знаеш ли коя е тя?

— Откъде да знам? — каза Лиса. — Предполагам, че е някоя, специално наета за тези изпити.

— Не е случайна личност. Тя е Екатерина Зеклос.

— *Какво?* — Лиса едва не се закова на място, но тревогата да не закъснее я накара да продължи. — Тя е... била кралицата преди Татяна, нали?

— Мислех, че се е оттеглила на някакъв остров — рече Кристиан замислено, изненадан не по-малко от нея.

— Не съм сигурна дали е било остров — намеси се Таша. — Помня само, че се отказа от короната, когато прецени, че вече е твърде стара, и се оттегли, за да живее в лукс, но настрани от политиката, след като Татяна се възкачи на трона.

Прекалено стара? Та това трябва да е станало преди двадесетина години. Не е чудно, че изглеждаше направо древна.

— След като е била щастлива от оттеглянето си от политиката, защо тогава се е върнала? — попита Лиса.

Майка ми отвори вратата пред тях и набързо провери дали вътре няма някаква опасност, преди да допусне групата да влезе. Това бе за нея напълно инстинктивно действие, така че продължи разговора без прекъсване:

— Защото съществува обичай последният монарх да изпитва своя наследник, ако това е възможно. В нашия случай очевидно нямаше как да се направи, затова повикаха Екатерина, за да изпълни задълженията, които се полагаха на Татяна.

Лиса не можеше да повярва, че е бърбила така свободно с някогашната кралица на мороите, една много влиятелна и обичана личност. Щом влязоха в сградата, тя бе отделена от антуража си и ескортирана от дежурните пазители до вратата на залата за изпитите. Израженията на лицата им издаваха, че не очакваха Лиса да се справи с трудния въпрос. Няколко зрители, също видимо обезпокоени, при

появата ѝ я приветстваха с обичайните викове за Александра и драконите. Лиса не успя да ги поздрави, нито дори да се сбогува със спътниците си, тъй като пазителите почти я избутаха през вратата, след което по лицата им се изписа облекчение.

Вратата се затвори зад гърба ѝ и Лиса се озова отново пред Екатерина Зеклос. Преди старата дама ѝ се бе сторила страховита, но сега... сега тревогата на Лиса се бе удвоила. Екатерина очевидно долови настроението ѝ, защото леко ѝ се усмихна.

— Опасявах се, че няма да дойдеш — заговори я някогашната кралица. — Но явно не те познавам достатъчно. Ти очевидно не си от онези, които лесно се отказват.

Лиса все още бе толкова объркана, че бе готова да се впусне в някакво нескопосано оправдание, обяснявайки за списъка на Серена. Но не. Явно в момента Екатерина не я бе грижа за такива неща, а и освен това никой не прибягваше до подобни оправдания, реши Лиса. Ако се издъниш, тогава се извиняваш.

— Съжалявам — изрече Лиса.

— Не е необходимо — махна с ръка Екатерина. — Нали вече си тук. Знаеш ли отговора? Какво трябва да притежава една кралица, за да бъде добър владетел?

Езикът на Лиса внезапно надебеля в устата ѝ. Не знаеше отговора. Беше също като в съня за Кралския съвет. Разследването на убиеца на Татяна ѝ отнемаше твърде много време.

В този миг сърцето на Лиса се сгря от симпатия към Татяна, към онази особена, заядлива кралица. Тя беше правила това, което е смятала за най-доброто за мороите, и бе заплатила за това с живота си. И в този миг Лиса се почувства дори още по-зле, докато гледаше втренчено Екатерина. Някогашната кралица вероятно никога не е очаквала да нарушат усамотението ѝ — дали наистина е била на някакъв остров — за да я задължат да се завърне в двора. Ала въпреки всичко се бе отзовала, когато е било необходимо.

И тогава, просто така, Лиса внезапно прозря отговора.

— Нищо — отрони тя тихо. — Една кралица не бива да притежава нищо, за да управлява. Защото трябва да е отдала всичко на своя народ. Дори и живота си.

Широко грейналата, макар и беззъба усмивка на Екатерина подсказа на Лиса, че е отговорила правилно.

— Поздравления, скъпа. Ти се справи и утре можеш да с явиш на гласуването. Надявам се, че вече си подготвила речта за представянето си. Утре сутринта ще я прочетеш.

Лиса леко се олюля. Нямахше представа какво да каже сега, камо ли да произнесе официална реч. Екатерина изглежда разбра колко шокирана е Лиса, защото се усмихна, но по-скоро нежно, отколкото насмешливо.

— Ще се справиш. Речта е най-лесната част от церемонията.

Баща ти би се гордял с теб, както и всичките ти прадеди от фамилията Драгомир.

Това едва не накара Лиса да се просълзи, но успя да се овладее и само поклати глава.

— Не съм убедена. Всички знаем, че аз не съм истински кандидат. Беше само нещо... ами, нещо като игра. — Неясно защо, но не се притесняваше да го признае на Екатерина. — Ариана е тази, която заслужава короната.

Старите уморени очи на Екатерина се вторачиха в Лиса.

Усмивката ѝ помръкна.

— Значи не си чула. Не, разбира се, че не си, като се има предвид колко бързо се случи всичко.

— Какво не съм чула?

По лицето на Екатерина се разля вълна на симпатия. По-късно се запитах дали бе породена от новината, която трябваше да ѝ съобщи, или заради реакцията на Лиса.

— Ариана Шелски не успя да вземе този изпит... не успя да отговори на въпроса...

— Роуз, Роуз.

Дмитрий ме разтърси и ми трябваша няколко секунди, за да се прехвърля от шокираната Лиса в стреснатата Роуз.

— Ние трябва да... — започна той.

— О, Боже мой — прекъснах го. — Няма да *повярваш* какво видях току-що.

Той настръхна.

— Лиса добре ли е?

— Да, добре е, но...

— Тогава по-късно ще се тревожим за това, сега трябва да тръгваме.

Чак тогава забелязах, че той беше напълно облечен за път, докато аз все още бях гола.

— Какво става?

— Дойде Соня, не, не се безпокой. — Шокът по лицето ми го накара да се усмихне. — Облякох се и не й позволих да влезе. Но тя ми съобщи, че от рецепцията нещо се усъмнили в нашата регистрация. Трябва да се измъкнем оттук.

Полунощ. Трябваше да се срещнем с Михаил в полунощ, за да се сдобием с последното парче от загадката, която терзаше всички ни.

— Няма проблеми — казах и отметнах завивките. Но в следващия миг се сепнах, като видях как Дмитрий прикова очи в мен. Донякъде се изненадах от възхищението и копнежа, с които ме гледаше. Някак си очаквах след като се бяхме любили, той да е отчужден, надянал строгата си маска на пазител — особено като се имаше предвид, че трябваше спешно да изчезваме.

— Харесва ли ти това, което виждаш? — попитах. Прозвуча като ехо на нещо, което отдавна му бях казала, когато в академията ме залови в компрометираща ситуация.

— Много — призна той.

Вихърът от емоции, бушуващ в очите му, направо ме довърши. Отклоних поглед. Сърцето ми туптеше до пръсване в гърдите, докато обличах дрехите си.

— Само не забравяй — промълвих тихо. — Само не забравяй... — Не можах да довърша, но и не беше необходимо.

— Зная, Роза. Няма да забравя.

Намъкнах се в обувките. Искаше ми се да съм по-слаба и да забравя за ултиматума си към него. Но не можех. Независимо от случилото се помежду ни, от думите и разменените ласки, колкото и близо да бяхме до щастливия завършек на нашата приказка... нямаше да имаме бъдеще, ако той не си прости.

Изскочихме на бегот от стаята. Соня и Джил бяха готови и ни чакаха. Нещо ми подсказваше, че Соня знае какво се е случило между Дмитрий и мен. Проклетите аури. Или може би не са ти нужни магически умения, за да се досетиш за такива неща. Може би след такава нощ просто е напълно естествено лицата на влюбените да сияят.

— Трябва да направиш магия — съобщих на Соня, когато потеглихме. — Освен това трябва да спрем в Грийнстън.

— В Грийнстън? — учуди се Дмитрий. — Какво ще правим там.

— Там държат алхимиците.

Вече започвах да сглобявам парчетата. Кой е мразел Татяна, както заради самата нея, така и заради това, че е имала Амброуз? Кой е негодувал срещу желанието на Татяна да обучава мороите да се сражават срещу стригоите? Кой се е страхувал от подкрепата ѝ за използването на магията на духа и от опасните му въздействия върху морои като Ейдриън, например? Кой е искал да види на трона представител на друга фамилия, за да не подкрепя новите разбирания? И накрая: кой би бил щастлив да ме види обезвредена и премахната от сцената? Поех дълбоко дъх, толкова изплашена, че сама не вярвах, че ще го кажа.

— И отиваме там, за да се сдобием с доказателство, че Даниела Ивашков е убила Татяна.

ГЛАВА 31

Не бях единствената, която бе стигнала до този стряскащ извод. Когато кралският двор на мороите се събуди няколко часа след като вече бяхме потеглили на път, Лиса също сглобяваше парчетата от пъзела, докато подготвяше в стаята си речта, която трябваше да произнесе преди гласуването. Беше обмисляла същите аргументи като моите, плюс още няколко — като например колко бе обезумяла Даниела от подозрението, че Ейдриън може да се забърка в убийството заедно с мен, което несъмнено щеше да съсипе внимателно обмисления ѝ план. Не можеше да пренебрегне и предложението на Даниела да наема за свой адвокат братовчед ѝ Деймън Тарус. Дали наистина искаше да ми помогне? Или Деймън тайно е работил за отслабване на защитата ми в съда? Безцеремонната намеса на Ейб може би беше истинска благословия за мен.

Сърцето на Лиса биеше ускорено, докато прибираше косата си на кок. Предпочиташе да е пусната, но като се замисли за предстоящото събитие, реши, че трябва да има по-достоеен вид. Роклята ѝ беше с цвят на слонова кост, с дълги ръкави и рюш, дълга до коленете. Някой би могъл да си помисли, че такава рокля ѝ придава вид на младоженка, но когато я видях в огледалото, знаех, че никой не би допуснал такава грешка. Беше неотразима. Лъчезарна. Царствена.

— Не може да е истина — каза си тя, като допълни тоалета си с перлените обици, които бяха принадлежали на майка ѝ.

Беше споделила теорията си с Кристиан и Джанин, които сега бяха с нея и донякъде се надяваше да и кажат, че е полудяла.

Но те не го направиха.

— Има смисъл — каза Кристиан, без следа от обичайната му саркастичност.

— Все още няма решаващо доказателство — обади се майка ми, практична както винаги. — Повечето от уликите са косвени.

— Леля Таша е проверила заедно с Етан дали Даниела е била там в нощта на убийството — продължи Кристиан. Леко смръщи лице, все

още недоволен, че леля му си има толкова млад приятел. — Даниела не фигурира в официалния списък за срещите на кралицата, но леля Таша се опасява, че този списък може да е бил подправен.

— Това не ме изненадва. Но дори и така да е, ако по това време Даниела е била там, това ще засили съмненията в нея, но все пак не е неоспоримо доказателство. — Майка ми е трябвало да стане адвокат и да отвори юридическа кантора, заедно с Ейб, разбира се.

— Това е толкова убедително доказателство, колкото онова, което имат против Роуз! — възкликна Лиса.

— Ако не вземаме под внимание сребърния кол — припомни й Джанин. — Пък и всички ще бъдат по-склонни да повярват на оскъдните свидетелства срещу Роуз, отколкото срещу лейди Даниела Ивашков.

Лиса въздъхна. Знаеше, че беше вярно.

— Ако можеше само Ейб да поговори с алхимиците. Трябва да разберем какво знаят.

— Ще го направи — заяви майка ми уверено. — Просто ще отнеме малко време.

— Но ние не разполагаме с време! — Драматичният поврат на събитията даваше идеален шанс на духа да надигне черната си глава и аз, както винаги, се опитах да отнема мрака от съзнанието на Лиса. Човек може да очаква, че съм се поучила след горчивия урок с Виктор, но... ами старите навици умират трудно. *Те винаги са на първо място.* — Мари Конта и Руфъс Тарус са единствените останали кандидати! Ако той спечели, Даниела ще се сдобие с голямо влияние. Тогава никога няма да можем да докажем невинността на Роуз.

Пропадането на Ариана на последния изпит беше голям удар за всички, като направи на пух и прах бъдещето, което Лиса смяташе за даденост. Без Ариана ситуацията не изглеждаше никак благоприятна. Мари Конта не беше сред фаворитите на Лиса, но предчувстваше, че ще управлява много по-добре от Руфъс. За нещастие през последните години фамилията Конта не се изявяваше много в политиката, поради което имаше по-малко съюзници и приятели. Шансовете клоняха застрашително в полза на Руфъс. А това беше отчайващо. Ако можехме да заведем Джил там, Лиса би могла да гласува, а в един Кралски съвет с дванадесет члена дори един глас беше от значение.

— Имаме време — заяви майка ми спокойно. — Днес няма да се гласува, не и при тези спорове, които ти предизвика. И с всеки спечелен ден, докато гласуването се отлага, ще имаме възможност да подготвим нашата версия. Близко сме Ще успеем.

— Не можем да кажем на Ейдриън за това — предупреди ги Лиса и се отправи към вратата. Време беше да тръгва.

Кристиан отново си възвърна саркастичната усмивка, неговата запазена марка.

— Това — рече той — е нещо, с което всички сме съгласни.

Натруфената бална зала — отново преустроена в заседателна за сесията на Кралския съвет — сега по-скоро приличаше на зала за рок концерт. Хората се боричкаха, за да се вредят кои първи да проникне вътре. И на някой умник, явно досетил се, че цялата ситуация може да стане взривоопасна, му беше хрумвало да спретне отвън нещо като къмпинг, където цели семейства вече се разполагаха като за пикник на открито. Друг от умниците пък очевидно е бил осенен от още по-блестящата идея да изнесе колони с мощни високоговорители на фасадата на сградата, за да могат онези, които не бяха извадили късмета да се доберат до столовете вътре, да следят отвън дебатите в залата. Навред из тълпите сновяха пазители, опитвайки се да овладеят хаоса, който се усили неимоверно, когато кандидатите за трона започнаха да пристигат заедно с преданите си антуражи.

Мари Конта се появи малко преди Лиса и макар тя да бе претендент за короната с най-малки шансове, сред тълпите все пак се надигнаха окуражителни викове. Пазителите се разбързаха и успяха да удържат напора на масата, макар че на места — където това се налагаше — да пипаха доста грубичко. Толкова явно подчертано внимание би трябвало да е плашещо, но принцеса Мари Конта с нищо не издаде безпокойството си. Пристъпваше гордо, усмихваше се еднакво радушно и на поддръжниците си, и на противниците си. Двете с Лиса едновременно си припомнихме думите на Кристиан.

Ти си номинирана за кралица. Дръж се като такава. Заслужаваш го. Ти си последната от фамилията Драгомир.

Дъщеря на славен род.

И тя се държеше точно така. И то не само заради настояването на Кристиан. Сега, след като бе преминала успешно през трите изпита, тежестта на древния ритуал за избор на монарх, който ѝ предстоеше,

ставаше все по-голяма. Лиса пристъпи към входа на залата с високо вдигната глава. Не виждах цялата ѝ фигура, но усещах излъчването ѝ: грациозност и величественост. Тълпите я обичаха, а на мен ми се стори, че най-многочислената група пред входа вдигна невероятен шум именно защото не беше съставена от личности с аристократичен произход. Болшинството от насъбралите се навън морои бяха от простосмъртните, от онези, които наистина я обичаха. Отекнаха оглушителни френетични викове: „Наследницата на Александра! Възкреси славата на дракона!“ За някои се оказа достатъчно просто да крещят името ѝ, добавяйки след него прозвищата на героиня от руския народен епос, чието име носеше и Лиса: „Василиса Безстрашната!“, „Василиса Прекрасната!“

Знаех, че никой от тях не подозираше какъв страх я душеше отвътре. Владееше се отлично. Кристиан и майка ми, които отначало пристъпваха плътно от двете ѝ страни, сега отстъпиха две крачки назад, за да може Лиса да се отвори пред тях. Никой не можеше да оспори положението и авторитета ѝ. Всяка нейна крачка излъчваше увереност, нито за миг не забравяше славния си дядо, някога извървял същия път. Дари множеството с усмивка, едновременно достойна и искрена. Явно им бе въздействала, защото всички полудяха. А като се спря, за да коментира един плакат е изрисуван на него дракон, самоделният художник едва не припадна от възторг, че особа като нея е забелязала рисунката му и дори я бе похвалила.

— Това е направо безпрецедентно — отбеляза майка ми, след като най-после се озоваха вътре на сигурно място. — Никога не е имало такъв интерес. Въобще не може да се сравнява с предишния избор на кралица.

— Защо този път всичко е толкова грандиозно? — попита Лиса, докато още се мъчеше да си поеме дъх.

— Защото има сензация, съвпадение от убийството на кралицата и бъркотията с твоята кандидатура. Това, както и... ами начинът, по който успя да завладееш сърцата на всички от простолюдието. Както и на дампирите. Знаеш ли, че в една от служебните ни стаи, където се събираме на кафе, върху стената е изобразен знакът на дракона? Подозирам дори, че и някои от кралските особи те одобряват горещо, макар че може би го правят само напук на мразените от тях още повисокопоставени фамилии от висшата аристокрация. Но според мен

ако тези гълпи тук трябваше да решават, а не само Кралският съвет — ако можеше да бъдеш допусната до гласуването, — то мисля, че ти щеше да спечелиш.

Лиса направи лека гримаса, но после добави колебливо:

— Честно? Мисля, че ние трябва да се съобразяваме с гласа на народа при избора на водачите си. Всеки морой трябва да има право на глас, а не само шепа избраници от най-елитните фамилии.

— Внимавай с тези приказки, принцесо — подразни я Кристиан, като я прегърна през кръста. — Такива подмятания могат да подпалят искрата на още една революция. Всяко нещо с времето си, нали така?

Гълпата вътре в балната зала не беше толкова полудяла като онази отвън, но май малко ѝ оставаше да последва примера ѝ. Пазителите бяха настръхнали, готови да се намесят и при най малкия признак за безредици. Те следяха зорко колко посетители влизат в залата, като не допускаха буйстващи, били те простосмъртни или аристократи. Атмосферата бе донякъде плашеща и Лиса трябваше отново да си напомни, че играе тази роля, за да ми помогне. Заради мен бе готова да изтърпи всичко, дори и тази суетна шумотевица. За щастие този път много бързо осигуриха на Лиса достъп до предната част на залата, където бяха поставени три стола за кандидатите, за да седнат там с лице към публиката. Руфъс и Мари Конта вече бяха заели местата си и разговаряха тихо с представители на своите фамилии. Около тях се бяха насъбрали много пазители. Разбира се, Лиса седна отстрани и остана сама, но кимна към стоящите наблизо пазители, когато Таша се приближи към нея.

Таша се наведе и заговори тихо на ухото на Лиса, докато гледаше с тревога към Руфъс, увлечен в разговор с някакъв свой поддръжник.

— Лоши новини. Е, зависи от това, как ще ги възприемеш. Етан каза че е видял Даниела там в онази нощ. Двете с Татяна се срещнали насаме. Той не може да си обясни защо тази среща не е вписана в протоколите за аудиенциите на кралицата. Някой друг е подправил записаното там вместо дежурните пазители Въпреки това той се закле, че е видял Даниела.

Лиса изтърпна. Тайно се надяваше — дори се молеше — да се окаже, че е сгрешила, че майката на Ейдриън не го е извършила. Леко кимна на Таша, за да потвърди, че разбира какво означава това ново разкритие.

— Съжалявам — завърши Таша. — Зная, че я харесваш.

— Мисля, че повече се тревожа за Ейдриън. Не зная как ще го понесе.

— Трудно — отсече Таша със суров тон. След като бе преживяла трагедията с родителите на Кристиан, знаеше по-добре от всички останали какво означава да те предаде някои от семейството ти. — Но ще се справи. А Дмитрий и Роуз ще се завърнат веднага след като представим всички улики.

Тези думи изпълниха Лиса с надежда, вдъхнаха и смелост.

— Тя толкова ми липсва — въздъхна приятелката ми. — Искаше ми се вече да е тук.

Таша й се усмихна със симпатия и я потупа по рамото.

— Скоро ще бъде тук. А сега трябва само да преодолееш и това предизвикателство. Можеш да се справиш. Можеш всичко да промениш.

Лиса не беше много сигурна в това, но Таша побърза да се присъедини към своите „приятели активисти“. На нейното място се появи... Даниела.

Тя поговори първо с Руфъс, за да му предложи подкрепа и роднинска обич. Лиса не можеше да се насили дори да погледне към по-възрастната жена и се почувства още по-зле, когато тя заговори и на нея:

— Не съм сигурна как се забърка във всичко това, скъпа, но изглеждаш много добре. — Усмивката на Даниела изглеждаше искрена, но нямаше нито капка съмнение кой кандидат подкрепя. Любезното й изражение се засенчи от някаква загриженост. — Виждала ли си Ейдриън? Очаквах да го видя тук. Сигурна съм, че пазителите са го допуснали вътре.

Отличен въпрос. През последния ден Лиса не го бе виждала.

— Не съм. Може би ще закъснее. Навярно си прави косата или нещо подобно. — *Надявам се само да не е изпаднал някъде в пиянска несвят.*

— И аз на това се надявам — въздъхна Даниела.

Тя си тръгна, за да заеме мястото си сред публиката. И този път заседанието бе открито от бащата на Ейдриън. След няколко неуспешни опита за вдвояване на тишина залата най-после утихна.

— През последната седмица — заговори Нейтън по микрофона — няколко достойни кандидата преминаха през изпитите за избор на този, който ще ни управлява. Пред нас са седнали тримата финалисти: Руфъс Тарус, Мари Конта и Василиса Драгомир. — Последното име Нейтън произнесе с лека неприязън, но законът ѝ позволяваше да изнесе своята реч пред насъбралите се. След това несъвършенството на закона щеше да ѝ попречи да участва в гласуването и адът щеше да се отприщи. — Тези трима кандидати доказаха способността си да управляват и сега, като тяхна последна изява, всеки ще произнесе реч относно плановете им за бъдещето на нашия народ.

Пръв взе думата Руфъс, за да изнесе реч, точно такава, каквато се очакваше от него. Спря се на опасенията на мороите и обеща извънредни форми за защита — повечето от които включваха активното участие на дампирите — но не се впусна в големи подробности.

— Сигурността трябва да бъде нашият върховен приоритет — обяви той. — И то на всяка цена. Ще бъде ли трудно. Да. Ще се стигне ли до жертви? Да. Но не заслужават ли нашите деца всичките тези усилия? Не сме ли загрижени за тях? — Да намеси в това и децата беше низко, реших аз. Поне не спомена за новородени кученца.

Също така използва и мръсни политически трикове, за да стъпче съперниците си. Много злостни бяха критиките му срещу Мари заради недостатъчната активност на нейната фамилия. Но голямата му цел се оказа Лиса. Изтъкна като недостатък възрастта ѝ, опасността от магията с духа, както и фактът, че дори самото ѝ появяване тук може да се изтълкува като нарушение на закона.

Речта на Мари Конта беше много по-смислена и конкретна. Изложи съвсем подробно разработени планове за различните проблеми, като повечето от доводите ѝ звучаха съвсем разумно. Е, не можех да се съглася с всичко казано от нея, но тя несъмнено беше компетентна и не се унизи да слезе до низкото ниво да сипе злостни подмятания срещу съперниците си. За нещастие тя не беше така харизматична като Руфъс. И истината бе, че между тях двамата имаше голяма разлика. Монотонността в изложението беше характерна не само за речта, но и за цялата ѝ личност.

— Това са причините, заради които аз трябва да бъда кралица. Надявам се казаното от мен да ви е допаднало и да гласувате за мен,

когато настъпи времето за избор. Благодаря ви. — Веднага седна на стола си.

Най-после дойде редът на Лиса. Застанала пред микрофона, тя внезапно си припомни съня с чашата, в който се бе провалила пред Кралския съвет. Но не, сега беше в реалността. Нямахше да се провали. Щеше да продължи напред.

— Ние сме народ във война — започна със силен и ясен глас. — Постоянно сме атакувани, при това не само от стригои, а също и от някои сред нас. Разединени сме, враждуваме фамилия срещу фамилия. Аристокрацията срещу простолудие. Морои срещу дампири. Разбира се, стригоите ни избиват най-безпощадно. Те поне са обединени от една цел: да убиват.

Ако аз бях в залата, щях да се наведа напред и да я слушам с отворена уста. Всъщност много от присъстващите направиха точно това вместо мен. Лиса говореше с лекота. Шокиращо. И изключително завладяващо.

— Ние сме един народ — продължи тя. — Морои и дампири. — Да, това накара мнозина да ахнат. — И докато невинаги е възможно всяка отделна личност да осъществи мечтите си, никой нищо няма да постигне, ако не се сплотим и не намерим среден път — дори и това да означава да се взимат трудни решения.

И тогава, по доста необичаен начин, тя обясни какво трябва да се направи. Наистина не отдели много време да навлезе в детайли по всеки отделен проблем в нашия свят, но засегна много от най-важните. И успя да го направи така, че да не обиди никого. В края на краищата тя беше права, като заяви, че не всеки може да постигне мечтата си. Призна, че дампирите са нашите най-добри воители... и че ще е по-добре да участват по-активно в управлението. Добави още, че на мороите, които нямат кралска кръв, трябва да се дават по-силни позиции — обаче не с цената на загубата на великите кралски родове, които винаги са били водачи на нашия народ. И накрая, като се спря на проблема с тренировките на мороите по самоотбрана, наблегна на тяхното значение — но не като задължително занимание и не като единствената възможна алтернатива, към която трябва да се придържаме.

Да, тя даде на всекиго по нещо и го направи изискано, елегантно, харизматично. Беше реч, която можеше да убеди хората да я следват

навсякъде. Завърши с призива:

— Ние винаги сме смесвали старото и новото. Запазихме магията редом с технологията. По време на нашите сесии използваме древни свитъци, както и това. — Усмихна се и потупа микрофона. — Ето как сме оцелявали. Придържаме се към миналото и прегръщаме настоящето. Взимаме най-доброто от всичко и ставаме по-силни. Така сме оцелявали. Така *ще* оцелеем.

Заклучението ѝ отначало бе посрещнато с мълчание — и тогава изригнаха приветствията. Аз всъщност чух мощния рев на тълпата, насъбрала се отвън на поляната, преди да започнат да викат и вътре в залата. Някои, за които мога да се закълна, че подкрепят други кандидати, бяха просълзени. Не бях забравила, че повечето от личностите, които с помощта на връзката ми с Лиса виждах сега в залата, бяха от кралски произход. Самата Лиса искаше да се разплаче, но вместо това се държеше със сдържано достойнство и смелост. След като най-после седна, тълпата притихна. Нейтър отново пое ролята си.

— Добре казано — рече той. — Това беше много добра реч, след като успя да обнадежди всички нас. Но сега настъпва моментът на гласуването в Кралския съвет, което ще реши кой ще бъде нашия нов водач. Според закона само двама кандидата са възможни за този пост. Руфъс Тарус и Мари Конта. Двама морои, по един от фамилията Тарус и от фамилията Конта, пристъпиха напред, за да застанат до съответния техен кандидат. — Според избирателните закони — закони, установени от незапомнени времена — всеки кандидат трябва да се представи пред Кралския съвет, съпроводен от някой представител на своя род, за да се демонстрира силата и сплотеността на фамилията. Имате ли такъв представител.

Лиса посрещна погледа му, без да трепне.

— Не, лорд Ивашков.

— Тогава се опасявам, че вашето участие в избора приключи, принцесо Драгомир. — Усмихна се. — Сега можете да седнете.

Да. И тогава адът се отприщи.

Често бях чувала израза: „И тълпата подивя.“ Сега обаче го видях с очите си. През половината време не успях да следя кой викаше, кой какво подкрепяше. Всички спореха на групи или по двойки. Двама морои с джинси предизвикваха всяка добре облечена персона, щом се изпречваше пред очите им. Явно действаха според

неразумното допускане, че всеки с хубави дрехи ще е от кралски произход, а те всичките мразеха Лиса. Толкова възхитителна беше тяхната преданост към нея. Страховита, но спечели възхищението ми. Една група от фамилията Тарус се изпречи лице в лице срещу група от Фамилията Конта. Изглеждаха готови да се вкопчат в ожесточен ръкопашен бой, който можеше да прерасне във всеобщо сбиване. За да се стигне до, както се казва: „Ринг свободен!“ Впрочем беше доста странна гледка, защото между тези две фамилии би трябвало да цари пълно съгласие по всички въпроси.

Хаосът не стихваше. Спорът беше за това, дали Лиса има право да участва или не. Някои настояваха да се свика сесия, която още на мига да промени избирателния закон. А някои настояваха за неща, за които никога досега не бях чула. Втурването на пазителите към вратите ми подсказа, че народът напират да нахлуе вътре. Майка ми беше в средата на отбранителната линия и аз се убедих, че тя се оказва права: днес нямаше да има гласуване, не и при тази анархия. Трябваше веднага да закрият заседанието и утре отново да опитат.

Лиса гледаше тълпата вцепенена, неспособна да възприеме това кипящо множество. Стомахът ѝ се сви, сякаш нещо напъваше да изскочи от там. През цялото това време тя се кълнеше, че ще уважи достойнството на традициите за избор на монарх. Ала ето че сега, при това тъкмо заради нея, нищо достойно не бе останало. Всичко бе по нейна вина. И тогава погледът ѝ попадна на една фигура, седнала в най-отдалечения ъгъл, изолирана от цялата тази лудница. Екатерина Зеклос. Престарялата бивша кралица улови погледа на Лиса... и ѝ намигна.

Изключих се от залата. Не желаех да гледам повече разгорещените спорове. Върнах се в колата и една нова мисъл забръмча в главата ми. Думите на Лиса прогаряха душата ми. Трогнаха ме от все сърце. И дори да бе използвала речта си за печелене на време, в думите ѝ имаше много страст и пламенна вяра. Ако имаше право да бъде избрана за кралица, щеше да го отстоява докрай.

И тогава разбрах. Тя *ще* бъде кралица.

Реших да направя всичко, на което бях способна, това да се сбъдне. Щяхме да заведем Джил не само, за да осигурим на Лиса право на глас в Кралския съвет. Джил щеше да даде на Лиса статут,

който да позволи на мороите да гласуват за нея. И Лиса щеше да спечели.

Естествено, запазих тези мисли за себе си.

— Познато ми е това опасно изражение — промърмори Дмитрий, като ме погледна за кратко, преди отново да се взре напред в шосето.

— Какво изражение? — попитах невинно.

— На някой, който току-що е бил осенен от някаква идея.

— Не просто ме осени някаква идея. Имам *велика* идея.

Шеги като тази някога размиваха Джил, но като се обърнах към задната седалка, видях, че сега тя не я намираше за особено забавна.

— Хей, какво има? — попитах я.

Нефритените ѝ очи се фокусираха върху моите.

— Не зная какво да кажа. Толкова много неща се случиха. И реално не проумявам какво ще стане сега. Имам чувството, че... че съм като предмет в нечий изкусно замислен план. Нещо като пионка.

Прободе ме чувство за вина. Виктор винаги използваше хората като пионки в своите игри. С какво бях по-различна от него? Не. Аз бях загрижена за Джил.

— Ти не си нито предмет, нито пионка — уверих я. — А си много, много ценна и благодарение на теб ще се случат само хубави неща.

— Само че няма да е толкова просто, нали. — Изведнъж прозвуча твърде мъдро за годините си. — Нещата ще се влошат, преди да се оправят, нали?

Не можех да я лъжа.

— Да. Но после ще се свържеш с майка си и... ами, както казах, ще се случат хубави неща. Когато говорят за мороите, пазителите все повтарят: Те винаги са на първо място. При теб не е точно същото, но като правиш това... ами...

Тя ми отвърна с усмивка, която обаче не изглеждаше много щастлива.

— Да. Разбрах. Всичко е за по-голямо добро, нали.

През по-голямата част от пътуването Соня работеше върху магията за мен, като използва една сребърна гривна, която купихме от крайпътен магазин за подаръци. Изглеждаше съвсем безвкусна, но поне бе изработена от истинско сребро и само това имаше значение.

Като стигнахме на половин час път от Грийнстън, реши, че е готова, и ми подаде гривната. Плъзнах я на ръката си и огледах останалите.

— Е, как е?

— Не виждам разлика — призна Соня, — но явно аз не бих и могла.

Джил присви очи.

— Изглеждаш малко като в мъгла, неясна... сякаш трябва да примигна няколко пъти.

— И с мен е така — потвърди Дмитрий.

Соня остана доволна.

— Така трябва да изглеждаш на хора, които знаят, че си под въздействието на магията. Надявам се, че за другите пазители тя ще изглежда непозната. — Това бе вариант на онова, което Лиса бе направила, когато измъкнахме Виктор от затвора. Само че моето дегизиране сега изискваше по-малко магия, защото Соня трябваше само леко да промени чертите ми и не се налагаше да скрива, че съм дамфир. Освен това тя притежаваше повече опит от Лиса.

Ресторантът, който бях избрала в Грийнстън, отдавна беше затворил, когато се добрахме дотам в единадесет и половина. Паркингът тънеше в мрак, но успях да различа един автомобил в най-затънтения ъгъл. Надявах се Михаил да е подранил... и да не е повлякъл след себе си армия от пазители.

Но като паркирахме наблизко, видях, че от колата наистина излезе Михаил, придружаван от Ейдриън.

Като ме видя, той се ухили, доволен, че ме е изненадал. Наистина трябваше да предвидя това, когато му казах да предаде съобщението на Михаил. Ейдриън така или иначе щеше да намери начин да се залепи за Михаил. Стомахът ми се сви на топка. Не, не. Не и това. Нямах време да се занимавам с интимния си живот. Не знаех дори какво да кажа на Ейдриън. За щастие не ми бе предоставен шанс да говоря с него.

Михаил пристъпи към нас с характерната за пазителите ефективност, готов да се заеме със задачата, която му бях измислила. Но се закова на място, като видя Соня да излиза от нашата кола. Както и тя. И двамата останаха вцепенени, с очи, разширени повече, отколкото бе физически възможно. Знаех, че ние, останалите, бяхме

престанали да съществуваме за тях, както и всички интриги, мисии и... да, целият останал свят. В този миг съществуваха само те двамата.

Соня нададе приглушен вик и се втурна напред. Това моментално го извади от унеса, тъкмо навреме, за да я сграбчи в прегръдката си, щом тя се хвърли към него. Соня се разплака.

Видях как и по неговото лице рукнаха сълзи. Отметна косата ѝ назад и притисна бузите ѝ с длани. Впи очи в нейните и само мълвеше безспир:

— Това си ти... това си ти... това си ти...

Соня се опита да избърше сълзите си, но не се справи много добре.

— Михаил, толкова съжалявам... толкова съжалявам...

— Няма значение. — Той я целуна и се отдръпна леко назад само колкото да я погледне в очите. — Няма значение. Нищо няма значение, освен това, че отново сме заедно.

Думите му обаче само я накараха да се разплаче още по-силно. Зарови лице в гърдите му, а той обви ръце още по-здраво около нея. Ние, останалите, останахме като замръзнали, както преди малко бяха застинали двамата влюбени. Нямахме право да сме свидетели на тази сцена. Беше прекалено лична, интимна, не биваше да сме тук. И все пак... в същото време не можех да се въздържа да не си помисля, че точно така си бях представяла срещата с Дмитрий, след като Лиса го преобрази.

Любов. Прощка. Приемане.

Двамата с Дмитрий за кратко срещнахме погледите си и едно неясно усещане ми подсказа, че в момента той си припомня думите ми: *Трябва да си простиш. На себе си. Ако не можеш, тогава няма да можеш да продължиш напред. Ние няма да можем.* Отвърнах очи от него и отново се загледах в щастливата двойка, за да не може той да види колко съм разстроена. Господи, исках това, което имаха Михаил и Соня. Щастлив край. Прощаване с миналото. Светло бъдеще занаяпред.

Джил подсмръкна зад мен и аз я прегърнах през кръста. Този лек звук май се оказа достатъчен, за да върне Михаил в реалността. Погледна към мен, все още прегърнал Соня.

— Благодаря ти. Благодаря ти за това. Ще направя всичко, което поискаш. Всичко на всяка...

— Престани, престани — казах му, изплашена да не се задавя. Успях само да примигна, за да скрия издайническите сълзи. — Радвам се... радвам се, че го направих, пък и... това въобще не е моя заслуга.

— Но... — Михаил погледна към Соня, която му се усмихна през сълзи. — Ти ми върна моя свят.

— Толкова съм щастлива за вас... и искам да ви оставя да се наслаждавате и радвате един на друг. Но искам една услуга от теб. Само още една.

Соня и Михаил си размениха многозначителни погледи. Един страничен наблюдател никога не би предположил, че три години са били разделени. Тя кимна, а той отново извърна очи към мен.

— Предположих, че заради това той ме доведе тук. — Кимна към Ейдриън.

— Искам да ме заведеш в хотела, където са отседнали алхимиците.

Леката усмивка по лицето на Михаил угасна.

— Роуз... не мога да те вкарам там. Достатъчно опасно е да си толкова близо до кралския двор.

Извадих от джоба си сребърната гривна.

— Ще се дегизирам. Няма да се досетят, че съм аз. Можеш ли да измислиш претекст, за да се срещнеш с алхимиците?

Соня остана в прегръдките му, но очите му потъмняха, защото потъна в размисъл.

— Имат пазители пред стаите си. Вероятно бихме могли да минем за обслужващ персонал.

Дмитрий кимна в знак на съгласие.

— Ще събудим подозрения, ако нарушим редуването на смените на дежурните пазители... но се надявам да ти стигне времето да влезеш вътре и да намериш това, което ти трябва. Сега пазителите вероятно повече ги интересува кога алхимиците ще се махнат оттук, отколкото дали други пазители ще влязат в хотела.

— Абсолютно вярно — потвърди Михаил. — Значи, Роуз, влизаме само двамата, нали?

— Да — казах. — Колкото сме по-малко, толкова по-добре. Достатъчно е само да разпитаме Сидни и Иън. Предлагам всички останали да изчакат тук.

Соня го целуна по бузата.

— Ще те чакам, никъде няма да ходя.

Ейдриън се приближи и леко, по братски потупа Джил по ръката.

— И аз ще остана тук, за да чуя как, по дяволите, точно ти, малко сладкишче, успя да се забъркаш в тази история.

Джил се усмихна принудено. Тя яко си падаше по него и това, че не се изчерви и коленете ѝ не омекнаха, беше ясен знак колко бе притеснена. Дватамата започнаха някакъв разговор, а Дмитрий ми махна с ръка да го последвам настрани зад колата, където не ни виждаха.

— Опасно е — тихо заговори той. — Ако магията се провали, вероятно няма да можеш да излезеш от този хотел. — В края на изречението му имаше една неизречена дума. *Жива*.

— Няма да се провали. Соня е добра. Освен това, ако ни заловят, може би няма веднага да ме убият, а ще ме отведат в кралския двор. Можеш да си представиш как *това* ще забави избора на монарх.

— Роуз, говоря сериозно.

Улових го за ръката.

— Зная, зная. Този път ще бъде лесно. Ще влезем и най-много до един час ще излезем, но ако не стане така... — Господи, как мразех непредвидените случаи с мрачен изход. — Но ако не стане така, изпрати в кралския двор Ейдриън, заедно с Джил, а вие двамата със Соня се скрийте някъде, докато... не зная.

— Не се безпокой за нас — рече той. — Ти само бъди внимателна. — Наведе се и ме целуна по челото.

— Малък дамфир, ти...

Като по поръчка точно в този момент Ейдриън заобиколи колата и видя целувката. Моментално издърпах ръката си от тази на Дмитрий. Никой от нас не каза нищо, но в този миг очите на Ейдриън... ами видях как целият му свят се сгромоляса Прилоша ми повече, отколкото ако наоколо имаше глутница стригои. Чувствах се по-лоша от стригой. *Чест*, помислих си. Наистина пазителите би трябвало да ги учат на това. Защото аз не се бях научила.

— Да побързаме — подкани ме Михаил, който се бе приближил до нас и без да обръща внимание на драмата, току-що разиграла се пред него. — Соня каза, че трябва да отидете колкото може по-бързо в кралския двор.

Преглътнах и откъснах очи от Ейдриън. Сърцето ми се сви в гърдите.

— Да.

— Върви — подкани ме Дмитрий.

— Не забравяй — промърморих, — аз трябва да говоря с него, а не ти.

Последвах Михаил до колата му, като си поставих омагьосаната сребърна гривна. Преди да вляза вътре, набързо се огледах назад. Джил и Соня разговаряха, Дмитрий стоеше сам, а Ейдриън вадеше цигара, с гръб към всички.

— Повръща ми се — промълвих унило, когато Михаил завъртя ключа в стартера. Не прозвуча много изискано, но доста точно обобщаваше това, което чувствах.

Не ми отговори, вероятно защото не бе свързано с нашата задача. Или това, или още бе прекалено погълнат от възкръсването на любовта си. Щастливо копеле.

Не ни отне много време да стигнем до хотела. Наоколо бдяха много пазители, добре прикрити, за да не привличат вниманието на околните. Никой не ни спря на влизане. Един от пазачите дори кимна на Михаил, за да покаже, че го е познал. Всички ме гледаха... ами, все едно им бях напълно непозната. Кое то беше добър знак. След като толкова много пазители трябваше да помагат за охраната на кралския двор, трябваше да се очаква, че тук ще има нови лица, а моето не изглеждаше като лицето на Роуз Хатауей. Никой не се разтревожи от присъствието ми.

— В коя стая се намират? — попита Михаил един пазител, дежурен във фоайето. — Изпратиха ни да помогнем на дежурната смяната. — Държанието на Михаил беше съвършено уверено и достатъчно убедително, за да повярва пазителят, че всичко е наред. Макар че остана леко изненадан.

— Само вие двамата ли? Там горе има четирима от нашите.

Този път аз спасих положението.

— Искат в кралския двор да имат на разположение повече пазители. Нещата там рискуват да излязат от контрол, затова сега изпращат тук само двама.

— Няма да се учудя, ако ни повикат всички там — съгласи се пазителят. — Качете се на третия етаж.

— Бързо съобразяваш — похвали ме Михаил, като влязохме в асансьорната кабина.

— Това е нищо. Справяла съм се с много по-тежки ситуации.

Лесно открихме стайте, защото пред тях пазеше един от нашите. *Останалите са вътре*, досетих се и се замислих дали това няма да ни създаде проблеми. Но със същото авторитетно поведение Михаил заяви на пазача в коридора, че той както и колегите му от дежурната смяна, са призвани да потеглят за кралския двор. Той повика колегите си — по един от всяка стая на алхимиците, макар че не успяхме да разберем кой в коя стая се е намирал. Преди да си тръгнат, те ни запознаха накратко с обстановката, включително и с това, кои в коя стая е настанен.

След като си заминаха, Михаил ме погледна.

— Сидни — казах му аз.

Бяха ни дали магнитните карти за отключването на вратите и ние веднага влязохме в стаята на Сидни. Тя седеше с кръстосани крака на леглото, четеше някаква книга и изглеждаше зле. Въздъхна, като ни видя.

— Е, какво следва сега?

Аз свалих сребърната си гривна, за да премахна оптичката илюзия, прикриваща лицето ми.

Но на Сидни нито ѝ увисна челюстта, нито се стресна, дори веждите си не повдигна. Само ме изгледа с разбиране.

— Трябваше да се досетя. Дошла си да ме освободиш.

— Хм, не е точно това. — Никак не бях доволна, че Сидни ще трябва да понесе някакво наказание, но да я измъкнем оттук, точно това и точно сега не се предвиждаше в плана ни. — Трябва да поговорим с Иън и вероятно ще е най-добре, ако присъстваш и ти. Той знае нещо важно. Нещо, от което се нуждаем.

Това вече я принуди да повдигне вежди учудено. Посочи към вратата.

— Те не ни позволяват да разговаряме помежду си.

— Те си тръгнаха — осведомих я със самодоволен тон.

Сидни поклати унило глава.

— Роуз, понякога наистина ме плашиш. И то не само заради причините, от които първоначално се страхувах. Хайде, да вървим при него. Той е в съседната стая, но няма да ти е лесно да го накараш да проговори.

— Именно затова трябва да ни помогнеш — казах и на лизане в коридора. Отново си поставих сребърната гривна. — Той е влюбен до уши в теб. Ще ни помогне, ако го помолиш.

Както предполагах, Сидни беше в пълно неведение за чувствата на Иън към нея.

— Какво! Той не е...

Затвори уста, като влязохме в стаята на Иън. Той гледаше някакво предаване по телевизора, но щом ни зърна, моментално се изправи.

— Сидни! Добре ли си?

Вместо отговор тя ме изгледа тревожно и едва тогава се извърна към Иън.

— Те се нуждаят от помощта ти за нещо. За някаква информация.

Той премести погледа си върху нас и изражението му тутакси стана много по-студено.

— Отговорихме на всичките ви въпроси, при това по сто пъти.

— Не на всички — уточних аз. — Когато беше на разпит в кралския двор, ти видя една снимка върху масата. На един убит. Кой беше той?

Иън стисна упорито устни.

— Не го познавам.

— Видях те... ние, хм, сме убедени, че си го разпознал — възразих му аз. — Ти реагира на снимката.

— И аз го забелязах — призна Сидни.

Той го обърна на молба.

— Стига, не сме длъжни да им помагаме повече. Цялата история с този хотел, превърнат в затвор, е достатъчно потискаща. До гуша ми дойде от техните игри.

Всъщност не го обвинявах, но се нуждаехме прекалено много от съдействието му. Погледнах умолително и в същото време настоятелно към Сидни, за да ѝ подсказва, че само тя може да се справи с неговата упоритост.

Тя пак се извърна към Иън.

— Каква работа си имал с мъжа от снимката? Наистина ли... е нещо ужасно? Някаква тайна?

Той сви рамене.

— Не. Просто повече не искам на никого да помагам. Неуместно е.

— А ще го направиш ли заради мен? — попита тя с най-милият си тон. — Моля те! Това може да ми помогне да се измъкна от това трудно положение. — Сидни не беше опитна във флиртовете но самият факт, че го даваше по-мило, се оказа напълно достатъчен, за да го шашне. Той се поколеба за кратко, като ни огледа поред, първо нас, а после и нея. Тя му се усмихна подкупващо.

Накрая Иън омекна.

— Ще повторя това, което казах. Не зная кои беше той.

Помня само, че един ден се появи с някаква жена от мороите в сградата в Сейнт Луис.

— Почакай — прекъснах го съвсем объркана. — Някаква жена от мороите е дошла при вас?

— Понякога и това се случва — каза Сидни. — Също както ние дойдохме при вас. Уреждането на някои въпроси изисква лично присъствие. Обаче ние обикновено не изпращаме вашите хора в затвора.

— Мисля, че този тип беше неин бодигард или нещо подобно — каза Иън. — Тя беше там на делова среща, а той само я следваше мълчаливо.

— Бодигард на жена от мороите?

— Не е необичайно за онези, които не могат да получат пазители — каза Михаил. — Доказателство за това е Ейб Мазур. Той разполага със собствена армия от телохранители.

— На мен ми приличат повече на мафия. — Ако оставим настрана шегата ми, аз бях доста смутена. Въпреки широко разпространеното мнение за презрението на мороите към битките понякога те се принуждаваха да си наемат охрана пак от морой, защото не можеха да се сдобият с недостигащите пазители дампири. Е, някоя знатна особа като Даниела Ивашков не би имала подобен проблем. Всъщност аз бях съвсем сигурна че тя ще бъде охранявана от двама пазители, ако напусне защитените граници на кралския двор. Но въпреки това ясно даваше да се разбере, че е против обучението на мороите да се сражават. Защо обаче е пътувала с охранител морой, когато е можела да получи много но-добре обучените пазители? В това нямаше логика. Все пак... ако си убил една кралица, вероятно си

способен на всякакви необичайни постъпки, в които не беше задължително да има някакъв смисъл. — Коя беше тя — попитах настойчиво. — Жената?

— И нея не я познавам — каза Иън. — Просто минах покрай тях, когато отиваха нанякъде. Вероятно на някаква среща.

— Но не помниш ли поне как изглеждаше? — Трябваше ми нещо, за което да се заловя. Нуждаехме се от *нещо*. Иначе бяхме на ръба на провала. Ако обаче Иън успееше да разпознае Даниела, щяхме да се справим.

— Разбира се — каза той. — Лесно е да я запомниш.

Последвалата тишина силно ме подразни.

— И така? — попитах. — Как изглеждаше тя?

Той ми каза.

Описанието му обаче съвсем не се оказа това, което очаквах.

ГЛАВА 32

Сидни и приятелите ѝ никак не останаха щастливи, че няма да ги вземем с нас.

— Ще го направя — обещах ѝ, все още потресена от наученото от Иън. — Но и без това беше достатъчно трудно да проникнем тук, а сега трябва да се измъкнем по обратния път! — Ако се покажете навън с нас, ще ни арестуват. А много скоро всичко това няма да има значение. Веднъж да съобщим в кралския двор това, което знаем, и след като се изчисти името ми, пазителите повече няма да се нуждаят от вас.

— Не се тревожа толкова от пазителите — отвърна ми тя. Интонацията ѝ прозвуча престорено безгрижна, но успях да доловя сянка от страх в очите ѝ и се запитах какво я безпокоеше. Алхимиците? Или някой друг?

— Сидни — заговорих колебливо, макар да знаех, че с Михаил трябваше час по-скоро да изчезнем оттук. — Какво всъщност е направил Ейб за теб? Трябва да е било нещо повече от прехвърлянето ти тук.

Сидни се усмихна тъжно.

— Няма значение, Роуз. Ще се справя, каквото и да предстои. А сега просто тръгвай, става ли? Върви да помогнеш на приятелите си.

Искаше ми се да ѝ кажа нещо повече... да разбере нещо. Но изражението на Михаил красноречиво ми подсказа, че той е съгласен с нея, и така, след кратко сбогуване, двамата с него напуснахме стаята. Когато се върнахме при спътниците си, очакващи ни на паркинга, видях, че ситуацията не се е променила много. Дмитрий крачеше неспокойно наоколо, несъмнено изнервен от пасивната си роля. Джил стоеше близо до Соня, сякаш търсеше закрила от по-възрастната жена, докато Ейдриън стоеше настрани от всички и едва ни удостои с един бегъл поглед, когато Михаил паркира колата.

Но когато разказахме на групата какво сме научили, най-енергично реагира именно Ейдриън:

— Невъзможно! Не мога да повярвам! — Стъпка цигарата си на асфалта. — Твоите приятелчета алхимиците сигурно грешат.

И на мен ми беше много трудно да повярвам, но нямах основания да подозирам Иън в лъжа. Пък и, честно казано, ако Ейдриън трудно можеше да повярва на тази версия, да не говорим как би реагирал, ако му бяхме казали коя беше предишната ни заподозряна. Вгледах се в нощта, докато се опитвах да убедя сама себе си и да приема суровата истина за този, който бе убил кралица Татяна и бе натопил мен. Дори за мен бе трудно да го повярвам, толкова жестоко и коварно бе това предателство.

— Мотивите са... — подех колебливо. След като Иън ми описа кого е видял, поне дузина възможни причини за убийството си дойдоха по местата. — *Политически са.* Амброуз се оказа прав.

— Иън е свидетел, на който може да се вярва — обади се Дмитрий, шокиран колкото всички останали. — Но има доста празнини, парчета от мозайката, които не си пасват с цялостната картина.

— Да. — Особено ме безпокоеше едно от тях. — Като например защо точно аз съм била избрана за жертва?

Никой не отговори на въпроса ми.

— Трябва веднага да се върнем в кралския двор — рече Михаил накрая. — Иначе ще забележат, че не съм на поста си.

Усмихнах се на Джил, като се надявах да я окуража по този начин.

— И ти да направиш своя дебют.

— Не зная кое е по-откачено — промърмори Ейдриън. — Самоличността на убиеца или откритието, че малкото сладкишче е Драгомир. — Думите му, отправени към мен, прозвучаха студено, но погледът, който й отправи, беше нежен. Колкото и да бяха стряскащи новините, Ейдриън много бързо прие версията за произхода на Джил. Беше достатъчно циничен, за да повярва, че Ерик е бил неверен съпруг, а цветът на очите на Джил го убеди окончателно. Но подозирах, че това, което Иън ни бе разказал, нарани Ейдриън повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Да открие, че виновникът за убийство на леля му е личност, която той добре познаваше, още повече усили болката му. И разбира се, да разбере за мен и Дмитрий, никак не облекчаваше страданията му.

Соня — за дълбоко огорчение на Михаил — предложи да остане тук, докато ние останалите се върнем в кралския двор. Не можехме да пътуваме с двата автомобила, а колата на Михаил побираше само пет души. Тя прецени себе си като най-малко полезната в това начинание. И след безчет прегръдки, целувки и обилно проливане на сълзи обеща на Михаил, че пак ще се видят веднага след като цялата тази суматоха стихне. Надявах се от сърце да се окаже права.

Моята магия щеше да прикрие лицето ми достатъчно, за да мина без затруднения през портата. Но с Джил беше по-сложно Отвлечането й беше нашумяла новина в света на мороите и ако я разпознаеше някой от пазителите, дежурещи край портала щяха да ни арестуват още там. Разчитахме, че пазителите ще са прекалено заети, за да я забележат, за разлика от нас двамата с Дмитрий. Това означаваше, че Дмитрий трябваше да се дегизира най-старателно — с помощта на Ейдриън. Ейдриън не беше толкова опитен с магията на илюзията като Соня, но умееше достатъчно, за да промени външността на Дмитрий в очите на другите. По подобен начин бе използвал магията на духа по време на бягството ми от затвора. Въпросът бе дали Ейдриън ще се съгласи да направи това за нас. Никому нито дума не бе продумал за това, което бе видял между мен и Дмитрий, но другите сигурно бяха доловили внезапното повишаване на напрежението.

— Трябва да помогнем на Лиса — казах му, след като той откликна на молбата ми. — Времето тече. Моля те. Моля те, помогни ни. — Бях готова дори да пълзя пред него, ако поискаше това.

За щастие не се стигна дотам. Ейдриън пое дълбоко дъх и за кратко затвори очи. Бях сигурна, че в момента му се искаше нещо по-силно от цигарите. Накрая кимна:

— Да тръгваме.

Оставихме Соня с ключовете във втората кола и тя остана там с блеснали от сълзи очи, докато ни наблюдаваше как потегляме. През по-голямата част от пътуването Дмитрий, Михаил и аз анализирахме информацията, която бяхме събрали. Жената, която Иън ми описа, не би могла да извърши всичко, което приписвахме на убиеца.

Седях на задната седалка с Ейдриън и Джил, наведена напред, докато изброявах на пръсти.

— Мотив? Да. Възможност? Да. Да подкупи Джо? Да. Достъп до покоите на Татяна... — Вцепених се, като внезапно си припомних

какво бях подслушала, докато бях с Лиса. — Да.

Последното заключение ми спечели един учуден поглед на Дмитрий.

— Наистина ли? Според мен тъкмо това не се вписва в мозайката.

— Зная точно как го е направила — отвърнах му. — Обаче анонимното писмо до Татяна няма смисъл. Да не говорим за тайната на семейството на Лиса — или опита да я убие. *Или за опита да ме натопи.*

Може да са замесени няколко души — предположи Дмитрий.

— Нещо като конспирация ли? — слисах се.

Той поклати глава.

— Не, искам да кажа, че някой друг също би могъл да е озлобен срещу кралицата. Но не дотолкова, че да я убие. Тогава ще имаме две личности, преследващи различни цели. И е много вероятно едната да не е подозирала за другата. Може би смесваме уликите.

Замълчах, замислена над думите му. В тях имаше смисъл и съдейки по интонацията му, се досетих, че под някой имаше предвид Даниела. Бяхме прави, че тя имаше причини да не харесва Татяна — обучението на мороите, прекалено умерения закон за възрастта, насърчаването на магията с духа... Но това не стигаше, за да я тласне към убийство. Гневно писмо, даване на подкуп, за да се гарантира сигурността на сина ѝ? Това бяха все действия, на които лейди Даниела Ивашков беше способна. Но не и да прободне някого със сребърен кол.

През последвалата пауза дочух нещо от приглушения разговор между Джил и Ейдриън, които си говореха за нещо свое, докато ние останалите обмисляхме стратегията.

— Какво да правя? — тихо го попита Джил.

Отговорът му прозвуча бързо и уверено:

— Дръж се така, все едно че заслужаваш да си там. Не им позволявай да те изплашат.

— Ами Лиса? Какво ще си помисли тя за мен?

Ейдриън се поколеба само за миг.

— Няма значение. Просто се дръж така, както ти казах.

Стомахът ми се сви, докато слушах как я съветва с такава откровеност и загриженост. Буен, непокорен, самодоволен

лекомислен... такъв беше Ейдриън. Но сърцето му беше добро. Сърцето, което току-що разбих. Знаех, че бях права за неговите възможности. Ейдриън беше страхотен. Способен на велики дела. Надявах се само разочарованието и болката, които му причиних, да не го обезкуражат и отчаят. Поне нямаше да се наложи да му кажа, че майка му е убийца... но все пак.

Когато наближихме портала, всички притихнахме. Още имаше опашка от автомобили и докато бавно пълзяхме напред, все повече се изнервахме. Едно бегло надникване в съзнанието на Лиса ме убеди, че не сме пропуснали нищо съществено. Хаосът продължаваше, но съдейки по раздразнената физиономия на Нейтан, предположих, че обмисля да обяви приключване на днешното заседание, за да продължат на следващия ден. Не бях сигурна дали това беше добре, или зле.

Пазителите, разбира се, познаха Михаил и макар да оставаха нащрек, инстинктивните им нагласи не позволиха да го заподозрат в престъпни действия. Той обясни мъгляво, че го изпратили да вземе няколко души. Пазителят надникна в колата и огледа набързо Дмитрий и мен, след което — слава Богу — Джил. Ейдриън, като известна фигура, придаде допълнителен респект на групата. След задължителната проверка на багажника бяхме пропуснати вътре.

— О, Боже мой. Получи се — въздъгнах, докато Михаил подкара колата към паркинга на пазителите.

— А сега какво? — попита Джил.

— Сега ще коригираме родословната линия на фамилията Драгомир и ще разобличим убиеца — отвърнах ѝ аз.

— О, това ли е всичко? — обади се Ейдриън с неприкрит сарказъм.

— Знаете — отбеляза Михаил, — че в момента, в който илюзията изчезне, срещу вас двамата ще скочат всички пазители и ще ви върнат в затвора. Или дори може да стане нещо още по-лошо.

С Дмитрий се спогледахме.

— Знаем — казах, като се опитах да пропъдя спомените за онова ужасяващо преживяване. — Но ако всичко върви по план... няма да останем там задълго. Ще проучат това, което сме открили, и накрая ще ни освободят. — Звучах по-оптимистично, отколкото се чувствах.

След като паркирахме, групата ни се насочи към сградата, в която се помещаваше балната зала, която се забелязваше от километри заради внушителното множество, струпано отпред. Колко странно. Съвсем неотдавна трябваше да извървя същия този път, почти със същите спътници, но в обратната посока, докато бързах да напусна кралския двор. Тогава също бяхме променили външността си с помощта на магията на духа, за да избягаме. Сега се връщаме и съвсем съзнателно излагахме живота си на риск. Вярвах, че ако успея да проникна незабелязано и им съобщя разкритията си, всичко ще се уреди. Магията на Соня сработи перфектно при срещата ми с алхимиците. Нямах причина сега да се съмнявам, но страхът все още си оставаше загнезден в дъното на съзнанието ми: какво ще стане, ако магията престане да действа? Какво ще правя, ако дегизировката ми се провали и ме познаят, преди дори да съм влязла в сградата? Ще ме арестуват ли? Или просто ще ме застрелят намясто?

Повече зрители не се допускаха в сградата, но забраната не важеше за пазителите, така че Михаил отново успя да ни вкара, но този път използва нацупения Ейдриън като причина за появата ни. Трудно можеха да забранят достъп на племенника на покойната кралица, пък и при настъпилия вътре хаос още двама пазители — за каквито се представихме с Дмитрий, бяха добре дошли. Докато влизахме, Ейдриън не свали ръка от раменете на Джил и пазителите пуснаха и нея.

Промъкнахме се напълно незабелязано в балната зала. Вече бях видяла разгорещените спорове през очите на Лиса но беше съвсем различно да наблюдаваш всичко лично. По-шумно. По-дразнещо. Спогледахме се с приятелите ми. Бях готова за голяма конфронтация пред многобройна публика — по дяволите, нямаше да ми е за пръв път, — но този път щеше да бъде сериозно изпитание дори и за моите умения.

— Нуждаем се от някого, който да привлече вниманието казах.
— Някой, който не се страхува да спретне един спектакъл... искам да кажа, освен мен, разбира се.

— Михаил? Къде беше?

Обърнахме се и видях Ейб, застанал точно зад нас.

— Е, говорим за вълка... точно от него се нуждаем — зарадвах се аз.

Ейб се вторачи в мен и се намръщи. Магията въздейства по-слабо, ако другите познават добре този, който се прикрива чрез нея. Точно така Виктор ме разпозна в Тарасов. Магията на Соня беше прекалено мощна, за да може Ейб да проникне докрай през нея, но долови, че нещо не е наред.

— Какво става тук? — попита властно.

— Обичайното, старче — отвърнах му жизнерадостно. — Опасности, смахнати планове... нали знаеш, все неща, обичайни за нашата фамилия.

Ейб отново присви очи, все още неспособен да погледне докрай през булото, създавано от магията. Вероятно му изглеждах замъглена.

— Роуз? Ти ли си? Къде беше досега?

— Необходимо ни е да привлечем вниманието на залата — заявих, пренебрегвайки въпросите му. Чудех се дали така се чувстват децата, смърдени от родителите си за нарушение на вечерния час. Той изглеждаше крайно недоволен от мен. Разполагаме със средство, за да приключим целия този спор.

— Или можем да поставим началото на нов спор — подметна Ейдриън сухо.

— Аз ти се доверих при изслушването ми в съда — припомних на Ейб. — Не можеш ли сега ти да ми се довериш?

Лицето на Ейб помръкна.

— Очевидно не си ми се доверила достатъчно, за да останеш в Западна Вирджиния.

— Технически подробности. Моля те. Трябва да ни помогнеш.

— Освен това не разполагаме с много време — додаде Дмитрий.

Ейб изгледа и него изпитателно.

— Чакай да отгатна. Беликов? — Долавяше се някаква несигурност в гласа на баща ми — Ейдриън беше свършил добра работа с оптичната илюзия за прикриването на Дмитрий, но Ейб беше достатъчно умен, за да се досети кой би могъл да ме придружава.

— Татко, трябва да побързаме. Разкрихме убиеца, а също и... — Как да му обясня? — Има начин да се промени животът на Лиса.

Малко неща можеха да изненадат Ейб, но мисля, че моето „татко“, произнесено най-искрено, свърши работа. Погледът му обходи залата и се спря върху някаква фигура. Леко й кимна и само след броени секунди майка ми си запроправя път към нас. Велико! Той я

викаше; тя идваше. Напоследък явно бяха станали близки дружки. Надявах се Лиса да си остане единствената с изненадващо пръкнала се сестричка.

— Кои са тези? — попита майка ми.

— Познай — заяви Ейб равнодушно. — Кой може да е толкова глупав, че да се завърне в двора, след като едва е избягал?

Очите на майка ми се разшириха.

— Как...

— Нямаме време — прекъсна я Ейб. Недоволният поглед, с който тя го удостои, красноречиво подсказваше, че не ѝ се нравеше да я прекъсват. Може би в крайна сметка нямаше да се сдобия с братче или сестриче. — Имам чувството, че половината пазители в тази зала скоро ще ни връхлетят. Готова ли си за това?

Горката ми майка, винаги спазваща стриктно законите, направо се сгърчи и прежълтя, когато разбра какво се иска от нея.

— Да.

— Аз също — присъедини се Михаил.

Ейб ни изгледа изпитателно.

— Предполагам, че можеше да е и по-зле.

Насочи се към Нейтан Ивашков, който се бе облегал на катедрата върху подиума. Изглеждаше уморен и сломен — напълно неспособен да се справи с бъркотията пред него. При появата ни кандидатите за престола ни изгледаха с любопитство а аз усетих как през връзката ме разтърси нещо като токов удар. Лиса, като владееща магията на духа, не можеше да бъде заблудена от моето дегизиране. Усетих как дъхът ѝ секна, като ни видя. Едновременно я обляха вълни от страх, шок и облекчение. И от крайно объркване, разбира се. Толкова се зарадва да ни види, че мигом забрави за всякакви кралски избори и се надигна при приближаването ни. Поклатих бързо глава, давайки ѝ знак да не проваля прикритието ни. След моментно колебание пак се отпусна на стола. Беше разтревожена и озадачена, но изцяло ми се доверяваше.

Щом ни съзря, Нейтан се оживи, особено след като Ейб просто го изтика от пътя си и сграбчи микрофона.

— Хей, какво правиш...

Очаквах Ейб да изкрещи всички да млъкнат или нещо подобно. Разбира се, Нейтан се опита да се пребори с него, ала напълно

безуспешно. Така че бях направо сащисана — както и всички останали, — когато Ейб притисна пръсти до устните си и издаде най-оглушителното изсвирване, което някога бях чувала. Да свириш с уста така гръмко, и то пред микрофон. Да. Направо ме заболяха ушите. А за мороите, с техния изострен слух, трябва да е прозвучало още по-зле.

Залата притихна достатъчно, за да го чуят.

— Сега проявете малко разум, като си държите устите затворени — приятелски ги посъветва Ейб, — защото ние имаме... да ви кажем нещо. — Използваше уверения си, *мога-да-контролирам-целия-свят* тон, но знаех, че съвсем не се чувства толкова сигурен и ми се доверява на сляпо.

— Действайте бързо — промърмори и ни подаде микрофона. Поех го и се изкашлях, за да прочистя гърлото си.

— Тук сме, хм, за да уредим този спор веднъж и завинаги. — Това тутакси породя роптания и аз побързах да довърша с колкото можех по-силен глас, преди отново да настъпи хаос. — Законите могат да останат такива, каквото са си. Василиса Драгомир има право на глас в Кралския съвет, а също и да бъде призната като пълноправен кандидат за трона. Има още един представител на нейната фамилия. Тя не е единствената от рода Драгомир.

Моментално се разнесе мърморене и шепот, макар че въобще не можеше да се сравни с ропота от преди малко — главно, защото мороите обичаха интригите, пък и знаеха как това ще се отрази на събитията, ако се окаже истина. С периферното си зрение забелязах как пазителите оформиха кръг около нас, но с много голям периметър. Тяхната загриженост беше сигурността, а не скандалите.

Дадох знак на Джил да излезе напред. За миг тя застина. Запитах се дали не си припомня думите, които Ейдриън и каза в колата. Пристъпи до мен, толкова бледа, че се уплаших да не припадне. И аз самата бях на косъм от припадъка. Напрежението и натискът бяха смазващи. Не. Вече бях стигнала твърде далече.

— Това е Джилиън Мастрано Драгомир. Тя е незаконна дъщеря на Ерик Драгомир, но си остава негова дъщеря и е официален представител на рода. — Мразех думата *незаконна*, но в случая беше факт, който не можеше да бъде избегнат.

В последвалата тишина, колкото за един удар на сърцето, Джил забързано се наведе към мен и микрофона:

— Аз съм Драгомир. — Произнесе го ясно, въпреки треперещите си ръце. — Нашето семейство има кворум и моята с-сестра може да се възползва от правата си.

Сградата едва не рухна от невероятния шум, изригнал отвсякъде. Ейб скочи между Джил и мен, за да сграбчи пак удивително чевръсто микрофона.

— За тези, които още не вярват, един прост ДНК тест ще разсее всякакви съмнения относно нейния произход. — Длъжна бях да призная, че на Ейб никак не му липсваше дързост. Само преди шестдесет секунди бе научил тази информация, а вече я бранеше с увереност, сякаш лично бе извършил необходимите тестове в домашната си генетична лаборатория. Още доверие на сяло и възможност за изгода, която не можеше да подмине с лека ръка. Моят старец обичаше тайните.

Новините предизвикаха точно реакциите, които очаквах. След като публиката осъзна разкритието, ни заля потоп от коментари, придружени с яростни викове.

— Ерик Драгомир не е имал други деца, нито законни, нито незаконни!

— Това е измама!

— Покажете ни доказателство! Къде са вашите тестове.

— Е... той си падаше по флиртовете...

— *Имаше друга дъщеря.*

Последният вик принуди тълпата да млъкне не само защото беше изречен властно, но и понеже дойде от Даниела Ивашков. Тя се изправи и дори без микрофон гласът и проехтя така, че всички я чуха. Освен това беше достатъчно влиятелна, тъй че бе съвсем естествено да привлече всеобщото внимание. Много от особите с кралски произход предпочитаха да слушат именно нея. Във вече притихналата зала Даниела заговори по-спокойно:

— Ерик Драгомир имаше незаконна дъщеря от жена на име Емили Мастрано — танцьорка, ако не ме лъже паметта. Той искаше да го запази в тайна и за целта трябваше да бъдат предприети определени действия — действия, които той не можеше да извърши сам и за които се нуждаеше от помощ. Аз бях една от тези, които му помогнаха. — Тя изкриви устни в нетипична за нея горчива усмивка. — Честно казано, няхах нищо против това също да остане в тайна.

Парчетата от пъзела трескаво започнаха да се сглобяват в главата ми. Сега вече знаех кой беше бърникал в архивите на алхимиците. И защо. Сред надвисналата в залата тишина не се нуждаех от микрофон, за да я попитам.

— Достатъчно силно ли го желаете, за да се погрижиш някои архиви да изчезнат?

Даниела насочи усмивката си към мен.

— Да.

— Защото, ако фамилията Драгомир угасне, същото ще стане и с духа. И Ейдриън ще бъде в безопасност. Магията с духа започна много бързо да привлича внимание, а ти си искала да се отървеш от всички доказателства за съществуването на Джил, за да ликвидираш влиянието на Василиса. — Изражението на Даниела красноречиво потвърждаваше казаното от мен. Трябваше да спра дотук, но любопитството ми не го позволи. — Тогава защо сега си признаваш?

Даниела сви рамене.

— Защото имаш право. Един ДНК тест ще разкрие истината. — Разнесоха се потресени ахвания от тези, които възприемаха всичко казано от нея като божествено откровение, зачудени какво може да означава това. Други пък отказваха да повярват и я гледаха с насмешка. Даниела, несъмнено разочарована от изтичането на информация, все пак изглеждаше примирена с разгласяването ѝ. Но усмивката ѝ скоро се стопи, като се вгледа в мен по-отблизо. — Но бих искала да узная: коя, за Бога, си *ти*!

Голяма част от аудиторията също изгаряше от нетърпение да узнае. Поколебах се. До този момент магията на Соня бе свършила много добра работа. Постигнахме, макар и засега не съвсем категорично, приемането на Джил за член на фамилията Драгомир. Ако оставим системата да следва нормалния си ход и ако Лиса спечели изборите, както сега исках, в скоро време можех да разчитам кралицата да изпрати някой от своите адвокати, за да ми помогне да се прекрати съдебното преследване срещу мен.

Но докато се взирах в тълпата — пълна с хора, които познавах и уважавах, но които ме бяха осъдили и заклеймили без нито за миг да се усъмнят във вината ми, — усетих как в гърдите ми се разгаря див гняв. Нямаше значение дали бе породен или не от магията на духа. Още бях бясна заради това, колко лесно ме заподозряха и обвиниха, и

изхвърлиха от живота си. Не исках да чакам това да се уреди в някакъв кабинет на пазителите. Исках да се изправя лице в лице срещу тях. Исках да узнаят, че съм невинна — или поне относно убийството на кралицата.

И затова, счупвайки собствения си рекорд по опасно и безразсъдно поведение, веднага смъкнах сребърната гривна на Соня.

— Аз съм Роуз Хатауей.

ГЛАВА 33

Виковете и кръсците ми подсказаха, че прикритието ми бе рухнало.

Много очи се приковаха и в Дмитрий. Ейдриън бе свалил илюзията от него веднага след като махнах гривната си. И както бяхме очаквали, пазителите, които постепенно стесняваха обръча около нас, сега се хвърлиха напред с извадени пистолети. Аз все още вярвах, че няма да ги използват. За щастие майка ми и Михаил бързо се придвижиха, за да блокират атакуващите и да спрат стрелбата.

— Недей — извиках към Дмитрий, уверена, че той моментално ще се присъедини към двамата ни защитници. Беше изключително важно двамата да останем свършено неподвижни, за да не ни приемат като заплаха. Дори вдигнах двете си ръце и — макар и неохотно — Дмитрий ме последва.

— Почакайте. Моля ви първо да ни изслушате.

Обръчът от пазители остана плътен, без никакви пролуки. Бях съвсем сигурна, че майка ми и Михаил са единственото, което ги спираше да открият огън по нас още там, на място. Пазителите винаги бяха обучавани да бранят другите пазители, поне доколкото е възможно. Лесно можеха да повалят Джанин и Михаил, които им блокираха достъпа до нас, пък и обградилите ни пазители нямаше да чакат вечно. Но Джил и Ейб внезапно пристъпиха напред и заеха позиции до нас. Още два щита в нашата отбранителна линия. Намесата на цивилни още повече усложняваше нещата. Ейдриън не се бе помръднал, но фактът, че оставаше затворен в обръча, превръщаше и него в препятствие за пазителите.

— По-късно, ако искате, можете да ни изведете оттук — казах им аз. — Няма да се съпротивляваме. Но първо ни оставете да говорим. Знаем кой е убил кралицата.

— Както и ние — прекъсна ме един от пазителите. — А сега, вие останалите... отдръпнете се, преди да пострадате. Тези двамата са опасни бегълци.

— Те трябва да говорят — спря го Ейб. — Имат доказателства.

Той отново се намесваше, говорейки уверено за неща, за които нямаше никаква представа. Залагаше изцяло на мен. Започвах да го харесвам. Жалко, че доказателството ни не беше стопроцентово сигурно, както ми се искаше, но както споменах и по-рано... това бяха технически подробности.

— Оставете ги да говорят.

Беше нов глас, но глас, който винаги и по всяко време щях да позная. Лиса си проправи път между двамата пазители. Те останаха нащрек, в бойни позиции, загрижени да не им се изплъзнем. Това ѝ позволи да се промъкне, но само донякъде, тъй като единият от пазителите я сграбчи за ръката и не ѝ позволи да стигне до нас.

— Те са стигнали толкова далеч. Те имаха право за... Джил. — Господи, *не* ѝ беше лесно да го каже, без да трепне, още повече че не беше напълно наясно с това разкритие. Единствено смъртта, надвиснала над мен, я караше да пренебрегне потресаващата новина, че се е сдобила със сестра. Тя също ми вярваше на сляпо, уверена, че казвам истината. — Те са във вашата власт. Няма къде да избягат. Само им позволете да говорят. Аз също имам доказателство, което ще потвърди тяхната версия.

— На твоето място не бих избързвала да го споделя, Лис — изрекох с нисък глас. Лиса още вярваше, че убийцата е Даниела, и истината никак нямаше да ѝ се понрави. Хвърли ми смутен поглед, но не протестира.

— Нека тогава да ги изслушаме — заяви един от пазителите, при това не кой да е, а самият Ханс. — След едно толкова дръзко бягство, действително бих искал да узная какво ги е върнало обратно.

Ханс да ни се притече на помощ?

— Но — продължи той — сигурен съм, че и двамата ще ни разберете: длъжни сме да ви обезвредим напълно, преди да оповестите голямото си разкритие.

Погледнах към Дмитрий, който вече се бе извърнал към мен и двамата знаехме в какво се забъркваме и честно казано, събитията се развиваха по-добре, отколкото бях предвиждала.

— Добре — кимна Дмитрий. Погледна към благородните ни защитници. — Всичко е наред. Пуснете ги да минат.

Майка ми и другите обаче не помръднаха.

— Пропуснете ги — казах им аз. — За да не се озовете в една килия с нас.

Бях сигурна, че тези самоотвержени глупаци няма да се вслушат в думите ми. Но Михаил пръв отстъпи назад, след което и другите последваха примера му, на практика в пълен синхрон. Пазителите веднага ги отведоха настрани. С Дмитрий останахме неподвижни, а четирима пазители пристъпиха към нас — двама към него и двама към мен. Ейдриън се беше оттеглил с другите, но Лиса остана на няколко крачки от мен, като вярна докрай приятелка.

— Говори — нареди Ханс и стисна здраво дясната ми ръка.

Срещнах погледа на Лиса. Мразех това, което трябваше да кажа. Но не. Точно сега не се тревожех най-много заради нея. Като огледах аудиторията, открих Кристиан, който — разбираемо — следеше цялата драма с наострено внимание. Не издържах да го гледам повече, затова се извърнах и плъзнах поглед по тълпата, без да се вглеждам в отделни физиономии. Всичко ми се струваше като в мъгла.

— Аз не съм убила Татяна Ивашков — заговорих. Неколцина изсумтяха подозрително. — Не я харесвах. Но не съм я убила. — Погледнах към Ханс. — Ти разпита портиера, който свидетелства къде съм била в нощта на убийството, нали така? А той разпозна мъжа, който нападна Лиса, като лицето, подкупило го да излъже къде съм била. — От Михаил бях научила, че Джо накрая си признал, че е получил пари от загадъчния морой, след като пазителите го притиснали до стената с помощта на снимката.

Ханс се намръщи, поколеба се, но накрая ми кимна да продължа.

— Няма досие, потвърждаващо съществуването му или поне пазителите не разполагат с такова. Но алхимиците знаят кой е той. Видели са го в една от техните сгради, при това в ролята на бодигард. — Погледът ми се спря на Етан Мур, застанал до вратата сред групата пазители. — Като бодигард на личността, която е била допусната на среща с Татяна в нощта на убийството ѝ: Таша Озера.

Не беше необходимо публиката в залата да надава рев, защото този път Таша изкрещя достатъчно, за да заглуши всички останали. Седеше до Кристиан, преди да скочи като ужилена от стола си.

— По дяволите, какви ги говориш, Роуз? — възкликна тя. — Да не си полудяла?

Докато стоях там предизвикателно, готова да се изправа срещу тълпата и да поискам справедливост, преливах от усещане за триумф и могъщество. Но сега... сега просто изпитвах тъга, докато се вирах в тази личност, на която винаги бях вярвала и която в момента ме изпиваше с очи, разширени от шок и болка.

— Искаше ми се да бях... но е вярно. И двете го знаем. Ти си убила Татяна.

Изумлението на Таша нарасна, примесено сега с малко гняв, но в същото време сякаш още не можеше да повярва, че съм изрекла това обвинение.

— Никога, *никога* не съм вярвала, че ти си я убила — и с всички сили те защитавах. Защо го правиш? Да не би да се хващаш за позорното петно на стригои, лепнато върху нашата фамилия? Мислех, че си над такива предразсъдъци.

Преглътнах. Смятах, че събирането на доказателствата ще е най-трудната част. Но се оказа нищо работа в сравнение с огласяването им.

— Това, което казвам, няма нищо общо със стригоите. Почти ми се иска да имаше. Ти си мразела Татяна заради закона за възрастта и отказа ѝ да позволи на мороите да се сражават. — Спомних си още нещо, което се случи, когато Таша узна за тайните тренировки на мороите. Тогава Таша беше ужасена и потресена. Сега подозирах, че е било породено от чувство на вина заедно е имала толкова погрешна преценка за кралицата.

Тълпата замря, смаяна от разкритията, но една личност внезапно се оживи: някакъв представител на фамилията Шепа когото не познавах, който очевидно държеше много на солидарността във фамилията. Непознатият мъж се изправи, скръстил предизвикателно ръце пред гърдите си.

— Половината от придворните мразеха Татяна заради този закон. И ти си сред тях.

— Но не съм накарала бодигарда си да подкупи свидетел, нито да нападне Лис... принцеса Драгомир. И не се преструвай че не го познаваш — предупредих Таша. — Бил е твой бодигард. Виждали са ви заедно. — Описанието на Иън на личността, посетила Сейнт Луис, беше съвършено ясно: дълга черна коса, светлосини очи, белези върху едната страна на лицето ѝ.

— Роуз, не мога да повярвам, че това се случва, но ако Джеймс — това е името му — е направил това, за което говориш, то той е действал самостоятелно. Винаги е имал радикални идеи. Знаех го още когато го наех за охрана, обаче никога не съм допускала, че е способен на убийство. — Огледа се наоколо, търсейки някоя по-авторитетна личност, и накрая се спря върху членовете на Кралския съвет. — Винаги съм вярвала, че Роуз е невинна. Ако Джеймс е виновен, то ще бъде безкрайно щастлива да ви кажа каквото зная, стига това да изчисти името на Роуз.

Толкова, толкова лесно. Мистериозният морой — Джеймс — изглежда е присъствал почти навсякъде, където е била Таша. Освен това е бил забелязан в подозрителните ситуации, където тя не е била — като подкупването на портиера Джо и нападението срещу Лиса. Можех да спася Таша, като стоваря цялата вина върху този Джеймс. Нали вече бе мъртъв. А с Таша можехме да си останем приятелки. Тя е действала, водена от принципите си, нали така? Какво лошо имаше в това?

Кристиан се изправи до нея и ме изгледа, сякаш бях непозната.

— Роуз, как можа да изречеш всичко това? Ти я *познаваш*. Знаеш, че не би могла да го направи. Престани да разиграваш сцени и ни остави да изясним как този Джеймс е убил кралицата.

Толкова, толкова лесно. Да се обвини мъртвеца.

— Джеймс не би могъл да прободне Татяна — отсякох. — Ръката му е била недъгава. На един морой са необходими и двете ръце, за да прободне някого. Вече на два пъти съм била свидетел на това. И съм готова да се обзаложа, че ако попитате направо Етан Мур... — Погледнах към пазителя, който внезапно пребледня. Вероятно би бил готов да се впусне в смъртоносна битка и да убива без колебание. Но да издържи една щателна проверка? И евентуално разпит от началниците си? Не вярвах, че ще се справи. Вероятно поради това Таша е могла да го манипулира. — Джеймс не е бил там в нощта, когато Татяна е загинала, нали? Не мисля, че и Даниела Ивашков е била там, въпреки това, което е било съобщено по-рано на принцеса Драгомир. Но Таша е била. Тя е била в покоите на кралицата и ти не си съобщил за това.

Етан изглеждаше готов да побегне, но шансовете му да се измъкне бяха тъй нищожни, колкото моите или на Дмитрий. Той поклати бавно глава.

— Таша не би убила никого. — Не беше точно жадуваното от мен потвърждение за нейното местонахождение, но беше близко. По-късно пазителите биха могли да изтръгнат повече от него.

— Роуз! — Кристиан вече бе побеснял от гняв. Като го видях да ме гледа с такава омраза, ме заболя дори повече, отколкото от изражението на Таша. — Престани!

Лиса направи няколко колебливи крачки напред. Долових, че съзнанието ѝ не иска да повярва на това, което казах... но все още ми вярваше. Замисли се за противоречивата ситуация.

— Зная, че е грешно... но ако използваме внушение върху заподозрените...

— Не смей дори да го предлагаш! — кресна Таша и обърна изгарящите си очи към Лиса. — Стой настрана от това. На карта е заложено бъдещето ти. Бъдеще, което може да те направи велика и да постигнеш всички неща, от които се нуждае нашият народ.

— Бъдеще, което ти ще можеш да манипулираш — осъзнах играта ѝ аз. — Лиса вярва в много от реформите, които ти предлагаш... и си мислиш, че ще успееш да я убедиш и за онези, в които още не вярва. Особено след като е гадже на племенника ти. Ето защо ти се бореше толкова упорито за промяната на закона за кворума. Искаше тя да стане кралица.

Кристиан понечи да пристъпи напред, но Таша го спря, като го улови за рамото. Това обаче не му попречи да заговори.

— Това е идиотщина. Ако тя е искала Лиса да бъде кралица, защо е накарала Джеймс да я нападне?

Това и за мен си оставаше загадка, една от пробойните в моята версия, за която нямах обяснение. Но Дмитрий имаше. Той се приближи към мен, като продължаваше да е нащрек заради двамата пазители зад гърба си.

— Защото никой не е трябвало да умре. — Ниският, плътен глас на Дмитрий отекна съвсем ясно благодарение на добрата акустика на залата. Нямаше нужда от микрофон, когато се обърна към Таша. — Ти не си очаквала Лиса да бъде придружавана от пазител. — Имаше право, осъзнах аз. През онази нощ Еди беше избран за дежурен пазител при странни обстоятелства и едва бе успял да се върне навреме за срещата на Амброуз с Лиса. — Джеймс вероятно е трябвало само да симулира нападение и да побегне... но това би се

оказало достатъчно, за да предизвика прилив от симпатия, с което да се увеличи подкрепата за принцеса Василиса. И точно това се бе случило, макар и с малко по-трагична развръзка.

Яростта, изписана по лицето на Таша, сега се преобрази в нещо, което не успях да преценя веднага. Изглеждаше оскърбена от обвиненията ми, но да я обвинява Дмитрий — това вече ѝ дойде много. Сега имаше вид на дълбоко обидена жена. Съкрушена. Познавах това изражение. Нали само преди два часа го бях видяла и върху лицето на Ейдриън.

— Димка, не и ти... — пророни тя.

През очите на Лиса видях как се промениха цветовете в аурата на Таша, как засветиха по-ярко, когато погледна към Дмитрий. Видях точно това, което Соня ми бе обяснила, как аурата разкрива любовта.

— И заради това е натопила мен — промърморих едва чуто. Никой не ме чу, освен Дмитрий и пазителите около нас.

— Какво? — учуди се Дмитрий.

Само поклатих глава. През цялото това време Таша е продължавала да обича Дмитрий. Знаех го от миналата година, когато тя му бе предложила да се оженят и да имат деца — шанс, какъвто малцина мъже дампири получават. Той ѝ бе отказал и тогава си помислих, че тя е приела да си останат просто приятели. Но не е било така. Още го обичаше. Когато Лиса разкри пред Ханс отношенията между Дмитрий и мен, Таша вече е знаела. Но откога точно? Не бях сигурна в отговора. Очевидно е знаела за мен и Дмитрий още преди да убие Татяна. Натопявайки ме за убийството, на Таша ѝ се откриваше възможност отново да бъде с Дмитрий.

Нямаше смисъл да се обясняват личните ѝ мотиви да ми припише престъплението. Сега най-важното беше убийството на Татяна. Погледнах към Ханс.

— Зная, че можеш да ме арестуваш. Но не мислиш ли, че вече имаш достатъчно основания да прибереш и нея, както и Етан Мур?

Лицето на Ханс остана неразгадаемо. Чувствата му към мен винаги бяха противоречиви, още от първата ни среща. Понякога за него бях само смутител на реда. Понякога — достойна за водач. Той вярваше, че съм убийца, но при все това ми позволи да говоря пред множеството. Никога не бе харесвал много приятелите ми. Какво щеше да направи сега?

Отклони очи от лицето ми и огледа групата пазители, заели позиции в залата, готови за действие. Кимна им сухо.

— Отведете лейди Озера. И Етан Мур. Ще ги разпитаме.

Имайки предвид, че Таша седеше сред другите посетители, настъпи паника, когато четирима пазители се насочиха към нея. Претъпканата зала бе тъй гъсто населена, че не се размина без малко блъскане. По-изненадваща бе яростната съпротива на Таша. Спомних си, че е добре тренирана. Не така, както бяха подготвени пазителите, но достатъчно, за да ги затрудни при залавянето ѝ. Умееше да раздава ритници и удари — както и да пробожда кралици — и дори успя да повали един пазител.

Осъзнах, че може би наистина щеше да се опита да се измъкне, сражавайки се, макар че ми се струваше невъзможно.

В залата цареше пълен хаос. От всички страни към мястото на схватката се втурнаха още пазители. Ужасени морои се опитваха да избягат колкото можеше по-далече от мелето, но повечето само си пречеха един на друг, като се бутаха препъваха и падаха. Внезапно силен *пукот* изкънтя в залата. Изстрел пистолет. Повечето морои мигом залегнаха на пода, само пазителите продължиха да напредват. Вероятно Таша се беше сдобила с този пистолет от пазителя, когото преди малко бе съборила на пода. И със свободната си ръка сграбчи първия морой, който ѝ попадна подръка. Боже мои, беше Мия Риналди. Седеше до Кристиан. Не мисля, че Таша дори е забелязала кого точно е взела за заложник.

— Никой да не мърда! — кресна Таша на приближаващите към нея пазители. Опря пистолета в главата на Мия. Усетих как сърцето ми замря. Кога всичко успя да ескалира толкова бързо? Не бях предвидила такъв развои на събитията. Пред полагаше се, задачата ми да мине мирно и кротко. Изобличавам Таша. Отвеждат я. И точка.

Пазителите застинаха, но не толкова заради командата и, а защото преценяваха как да се справят с подобна крайна заплаха. Междувременно Таша започна бавно — много бавно да си проправя път към изхода, като влачеше Мия със себе си. Напредваше бавно, тромаво, заради нагъсто подредените столове и струпания пред изхода народ. Забавянето ѝ осигури време на пазителите да разрешат тази грозна дилема. *Те винаги са на първо място.* На карта бе поставен животът на Мия, животът на един морой. Пазителите не можеха да

позволят Мия да загине, но не можеха и да оставят да им избяга мороят, размахващ пистолет.

Работата беше там, че Таша не беше единственият морой боец в залата. Сигурно бе направила възможно най-лошия избор на заложник. Блясъкът в очите на Мия красноречиво ми подсказа, че тя няма да се даде мирно и кротко. Лиса също го разбра. Едната от тях или двете щяха да загинат, а Лиса не можеше да позволи това да се случи. Ако можеше да накара Таша да погледне към нея, можеше да се опита да я укроти чрез внушение. *Не, не, не*, помислих си. Не исках още една моя приятелка да се забърква.

Двете с Лиса едновременно видяхме как Мия се напрегна, за да се отскубне от хватката на Таша. Лиса осъзна, че точно сега трябва да действа. Усетих го през връзката ни. Прочетох мислите ѝ, знаех за решението ѝ, дори и за начина, по който тялото ѝ стегна всичките си мускули и нерви, за да се устреми напред и да привлече вниманието на Таша. Усетих го толкова ясно, сякаш с Лиса споделяхме общо тяло. Знаех накъде ще се насочи Лиса още преди дори да го е направила.

— Таша, моля те, недей...

Лиса скочи напред, ала жалостивият ѝ вик секна, когато Мия изрита Таша и се откъсна от нея, като мигом залегна, оставайки извън обсега на пистолета. Таша, все още с насочено оръжие, сега бе изненадана от два фронта. След като вече не можеше да достигне Мия и всичко се развиваше толкова светкавично, Таша изстреля бясно два куршума към първата заплаха, движеща се срещу нея — която не бяха приближаващите я пазители. Беше слаба фигура в бяло, която крещеше на Таша.

Или по-скоро, щеше да бъде. Както казах, знаех къде точно Лиса ще стъпи и какво ще направи. И в тези скъпоценни секунди, преди още да е помръднала, аз се измъкнах от обръча на пазителите и се хвърлих пред нея. Някой скочи след мен, но вече бе твърде късно. Точно тогава пистолетът в ръката на Таша гръмна. Усетих остро пробождане и изгаряне в гърдите си, сетне нямаше нищо, освен болката — толкова всепоглъщаща и силна, че беше почти отвъд възприятията.

Усетих как се строполявам, усетих как Лиса ме улови и изкрещя нещо — може би на мен, може би на някой друг. В залата настъпи такава невъобразима суматоха, че вече не знаех какво се е случило с Таша. Бяхме само аз и болката, която съзнанието ми напразно се

опитваше да блокира. Светът все повече притихваше и притихваше. Видях Лиса надвесена над мен да ми крещи нещо, което не можех да чуя. Беше толкова красива. Сияеща. Сред корона от светлина... но около нея се запуска мрак, за да я обгърне отвсякъде. И в този непрогледен мрак изплуваха лица... призраците и духовете, които винаги ме следваха. Умножаваха се, докато мракът се сгъстяваше, за да се спусне над очите ми. За да ме призове.

Пистолет. Бях повалена от един пистолет. Беше едва ли не комично. *Подло*, казах си. Бях посветила целия си живот на ръкопашния бой, като се обучавах как да избягвам кучешки зъби и силни ръце, вкопчени във врата ми. Но пистолет. Беше толкова... хм, лесно. Трябваше ли да се чувствам обидена? Не знаех. Пък и имаше ли значение? И това не знаех. Знаех само, че в този момент умирах, независимо от всичко.

Зрението ми все повече се замъгляваше, мракът и призраците ме обгръщаха и — кълна се — май чух в ухото си Робърт да ми нашепва: *Светът на мъртвите няма да те пусне за втори път.*

Точно преди светлината съвсем да изчезне, видях лицето на Дмитрий. Искаше ми се да се усмихна. Реших, че щом двамата, които най-много обичах, са в безопасност мога спокойно да напусна този свят. Смъртта най-последно ме докопа. Пък и нали изпълних целта на живота си? Да браня. Бях го направила. Спасих Лиса точно както се бях заклела винаги да правя. Умирах в битка. Мисията ми бе изпълнена.

Лицето на Лиса бе обляно в сълзи. Надявах се моето да ѝ подсказва колко много я обичах. С последната си искрица живот се опитах да заговоря, да кажа на Дмитрий колко много обичам и него, че сега той трябва да я защитава и пази. Не мислех, че ме разбра, но последната ми съзнателна мисъл беше мантрата на пазителите:

Те винаги са на първо място.

ГЛАВА 34

Не се събудих в света на мъртвите.

Не се събудих дори в болница или в някакъв друг медицински център — което, повярвайте ми, неведнъж ми се беше случвало. Не, събудих се сред лукс, в огромна спалня с позлатени мебели. Раят? Едва ли, при моето поведение. Леглото ми с балдахин имаше юрган от червено-златисто кадифе, достатъчно дебел, за да се използва и като матрак. Върху малката масичка до по-отдалечената стена примигваха свеци, изпълващи стаята с ухание на жасмин. Нямах представа къде се бях озовала или как се бях добрала до тук, но когато в паметта ми се върнаха последните ми спомени, изпълнени с болка и мрак, реших, че дори само фактът, че още дишам, е достатъчно обнадеждаващ.

— Спящата красавица се събуди.

Този глас... този прекрасен, сладък като мед глас с мек акцент. Обгърна ме и едновременно с това върху мен с пълна сила се стовари невероятната истина: аз бях жива. Бях жива. И Дмитрий бе тук.

Не можех да го видя, но усетих как върху устните ми разцъфна усмивка.

— Ти ли си моята медицинска сестра?

Чух го как стана от стола и пристъпи към мен. Като го видях наведен над мен, си спомних колко висок беше в действителност. Гледаше ме от високо с онази негова усмивка — една от прекрасните, но толкова редки усмивки. След последната ни среща той се беше погрижил за външността си — кестенявата му коса беше вързана в спретната опашка, макар че от няколко дни не се беше бръснал. Опитах се да се надигна в леглото, но той не ми позволи.

— Не, не, трябва да лежиш. — Болката в гърдите ми подсказа, че имаше право. Мозъкът ми се беше събудил, но останалата част от мен още бе изтощена. Нямах представа колко време е изтекло, но нещо ми подсказа, че тялото ми е участвало в битка — но не с някой стригой или нещо подобно, а със себе си. Битка, за да оцелея.

— Тогава ела по-близо — казах му. — Искам да те видя.

Той се замисли за миг, след което изрита обувките си. Обърнах се на една страна — което ме накара да потрепна, — и успях да му освободя малко място в края на леглото. Сгуши се до мен. Главите ни лежаха върху една и съща възглавница, делиха ни само сантиметри, докато се взирахме един в друг.

— Така по-добре ли е? — попита той.

— Много по-добре.

С дългите си грациозни пръсти той отметна косата от лицето ми, преди да ме погали по скулите.

— Как се чувстваш?

— Гладна.

Дмитрий се засмя леко и внимателно отпусна ръка на кръста ми в нещо като половин прегръдка.

— Разбира се, че си. Мисля, че досега успяха да те накарат да погълнеш само малко бульон. Това, както и течностите, които ти вкарват през системите. Вероятно имаш захарна недостатъчност.

Сковах се. Никак не обичах иглички или тръбички и се радвах, че не съм била будна, за да ги видя. (Иглите за татуировки са друга работа.)

— И колко дълго съм била в безсъзнание?

— Няколко дни.

— Няколко дни... — Потреперих, а той придърпа юргана понагоре, решил, че ми е студено. — Не би трябвало да съм жива — прошепнах. Изстрели като тези... бяха прекалено бързи, прекалено близо до сърцето. Или куршумът е попаднал точно в сърцето ми? Притиснах ръка към гърдите си. — О Господи! Лиса ме е излекувала, нали? — Навярно е използвала твърде много от магията на духа. Не е трябвало да го прави. Не можеше да си го позволи. Само че... защо още чувствах болка? Ако тя ме беше излекувала, нямаше да има никаква болка.

— Не, тя не те излекува.

— Не? — Намръщих се, неспособна да го проумея. Как иначе съм оцеляла? Внезапно ми хрумна един съвсем изненадващ отговор. — Тогава... е бил Ейдриън? Той никога не би... след начина, по който се отнесох с него... не. Той не би могъл...

— Какво, да не мислиш, че би те оставил да умреш?

Не му отговорих. Куршумите може би вече ги нямаше, но мисълта за Ейдриън още караше сърцето ми — фигуративно казано — да се свива от болка.

— Независимо как се чувства той... — Дмитрий се поколеба. В края на краищата това беше деликатна тема. — Е, той не би те оставил да умреш. Искаше да те излекува. Но и той не го направи.

Почувствах се зле, че бях толкова несправедлива да се усъмня във великодушието на Ейдриън. Дмитрий беше прав. Ейдриън никога не би ме изоставил, независимо от това колко го бях огорчила и наранила. Изброих набързо оставащите възможности.

— Кой тогава? Соня?

— Никой — отвърна Дмитрий просто. — Е, предполагам, че самата ти.

— Аз... какво?

— Хората могат да се излекуват и без магия, Роуз. — В гласа му се долавяше нотка на развеселеност, макар че лицето му оставаше сериозно. — А раните ти... бяха много лоши. Никой не вярваше, че ще оцелееш. Оперираха те, а след това ни оставаше само да чакаме.

— Но защо... — Следващият ми въпрос навярно прозвуча твърде арогантно. — Защо Ейдриън или Лиса не ме излекуваха?

— О, те искаха, повярвай ми. Но в настъпилия хаос... кралският двор заприлича на затвор, в който потушават бунт. Преди да успеят да реагират, и двамата бяха отведени под най-строга охрана. Никой не можеше да припари до теб, не и след като още те смятаха за убийца. Първо трябваше да се уверят във вината на Таша, макар че действията ѝ бяха достатъчно красноречиви.

Отне ми един миг, за да приема идеята, че съвременната медицина и издържливостта на собственото ми тяло са ме излекували. Прекалено много бях свикнала с магията на духа. Това ми се струваше невъзможно. И докато се опитвах да осмисля чутото, последните думи на Дмитрий ме сепнаха.

— Таша... още ли е жива? — попитах.

Лицето му още повече помръкна.

— Да. Заловиха я веднага след като те простреля — преди някой друг да пострада. Задържана е. Сега продължават да излизат най-вече още доказателства за вината ѝ.

— Да я обвиня, беше едно от най-трудните неща, които някога съм правила — промълвих. — Дори битките със стригите са полесни.

— Зная. За мен бе толкова трудно да го проумея, толкова трудно ми бе да го повярвам. — Очите му добиха отнесено изражение, което ми напомни, че Дмитрий беше познавал Таша много преди аз да се срещна с нея. — Но тя е направила своя избор. Сега всичките обвинения срещу теб са свалени. Ти вече си свободна. Нещо повече. Ти си героиня. Макар Ейб да тръби наляво и надясно, че всичко било негово дело.

Това отново върна усмивката ми.

— Разбира се, че е негово. Вероятно скоро ще ми връчи сметка с разходите.

Главата ми се замая от опияняваща радост и удивление.

Дмитрий се засмя, а на мен ми се прииска да остана така завинаги, само ние двамата, да се наслаждаваме един за друг, необезпокоявани от никого. Е, може би не точно така. Не можех дори да помръдна, без да ме пронже остра болка. А и гърдите ми бяха стегнати в дебели превръзки. Двамата с Дмитрий имахме толкова малко мигове насаме, когато действително можехме да се отпуснем и да се отдадем на любовта си. Нещата помежду ни започнаха да се оправят чак сега, накрая... когато за малко да се окаже, че е прекалено късно. И може би все още наистина беше.

— Какво ще стане сега? — попитах го.

— Не съм сигурен. — Допря бузата си до челото ми. — Просто се радвам... толкова съм щастлив, че си жива. Толкова много пъти бях на косъм да те загубя. Като те видях просната на пода, сред онази ужасна суматоха и бъркотия... почувствах се толкова безпомощен. Осъзнах, че си права. Прахосваме живота си с чувство за вина и самообвинения. Когато впери в мен гаснещия си поглед... го разбрах. Ти наистина ме обичаш.

— Нима си се съмнявал? — Искях думите ми да прозвучат шеговито, но всъщност звучаха обидено. И може би наистина да бях обидена, малко. Та нали толкова много пъти му бях повтаряла, че го обичам.

— Не. Искам да кажа, че тогава проумях, че не само ме обичаш. Осъзнах, че действително си ми простила.

— Няма какво да ти прощавам, наистина. — И това вече му го бях казвала.

— Винаги съм смятал, че има. — Отдръпна се назад и отново ме погледна. — И това ме възпираше. Независимо какво казваше, аз просто не можех да повярвам... не ми се вярваше, че ще ми простиш всичко, което ти причиних в Сибир, както и онова, след като Лиса ме излекува. Мислех си, че ти просто се заблуждаваш.

— Добре, няма да ми е за пръв път. Но не, този път не се самозалъгвам.

— Зная, а и с откровението, което ме осени... В онази частица от секундата, когато разбрах, че си ми простила и наистина имам любовта ти, най-сетне можах и аз да простя на себе си. Цялото онова бreme, всички онези връзки с миналото... всичко изчезна. Беше като...

— Като освобождаване? Като да полетиш?

— Да. Само че... се случи твърде късно. Може да звучи откачено, но докато те гледах, с всички тези мисли, нахлули в главата ми, беше като... все едно виждах как ръката на смъртта се протяга към теб. И нищо не можех да направя. Бях безпомощен. Не можех да ти помогна.

— Помогна ми — уверих го. — Последното, което помня, че видях преди да потъна в мрака, бяха лицата ви, твоето и на Лиса. — Е, освен това съзрях и призрачните лица, но споменаването им само щеше да развали този романтичен миг. Не зная как съм оживяла, след като съм била простреляна, как съм извадила такъв невероятен късмет... но съм напълно сигурна, че вашата любов — твоята и на Лиса — ми е дала сили да се преборя за живота си. Трябваше да се върна при вас. Само Бог знае в какви каши щяхте да се забъркате без мен.

Дмитрий не намери подходящи думи за отговор и вместо това поднесе устни към моите. Целунахме се, отначало леко, а сладостта на мига ми помогна да превъзмогна болката, която не ме напускаше. Целувката ми тъкмо се задълбочи, когато той се отдръпна.

— Хей, какво става? — попитах го.

— Още се възстановяваш — смъмри ме той. — Може да си мислиш, че нещата отново са нормални, ала не е така.

— Това е нормалното за мен. И знаеш ли, мисля си, че след цялата тази новопридобита свобода, себеоткриване и изразяване на

любовта ни, най-после можем да спрем с целия този мъдър дзен будизъм и с всичките умни дрънканици, от които до гуша ми дойде.

Това ми спечели една искрена усмивка.

— Роза, това няма да стане. Приеми го или се откажи.

Притиснах устни до неговите.

— Ако това означава да те имам, ще го приема. — Исках отново да го целуна и да му докажа кой притежава по-голям самоконтрол, но онова проклето нещо, наречено реалност, отново надделя. — Дмитрий... честно, какво ще стане с нас?

— Ще живеем — отвърна той без колебание. — Животът продължава. Ще продължим. Ние сме пазители. Ще защитаваме и може би ще променим нашия свят.

— Постепенно — отбелязах аз. — Но какво е това „ние“ и това за „пазителите“? Бях съвсем сигурна, че с кариерите ни е свършено.

— Ммм — Обхвана лицето ми в шепа и си помислих, че отново ще ме целуне. Надявах се да го направи. — Поднесоха ни извинения и отново възстановиха статута ни на пазители.

— Дори и на теб? Повярвах, че не си стригой? — извиках.

Той кимна.

— Хм. Дори и името ми да е изчистено, идеалното бъдеще за мен е да работим един до друг.

Дмитрий се премести по-близо до мен. Очите му светнаха. Очевидно знаеше някаква тайна.

— Дори е още по-добре: ти си пазител на Лиса.

— Какво? — Едва не се изправих в леглото. — Та това е невъзможно. Те никога няма да...

Направиха го. Тя ще има и други пазители, така че вероятно са решили да ти позволят да бъдеш с нея, щом ще има кой да те надзирава — подразни ме той.

— Ти не си... — Стомахът ми се сви, като си припомних проблема, който толкова отдавна ни измъчваше. — Ти не си сред нейните пазители, нали? — Това постоянно ни е притеснявало. Исках Дмитрий да е близо до мен. Винаги. Но как можехме да бдим над Лиса и да поставяме нейната сигурност на първо място, ако се тревожим също и един за друг? Миналото се завръщаше, за да ни измъчва.

— Не, аз имам друго назначение.

— О! — Поради някаква причина това леко ме натъжи, макар да знаех, че е по-разумният избор.

— Аз съм пазител на Кристиан.

Този път седнах в леглото, въпреки заповедите на лекарите. Шевовите по гърдите ми се опънаха, но не ми пукаше.

— Но това е... това на практика е същото!

Дмитрий също се надигна и сякаш се радваше на изумлението ми, което — реално погледнато — си беше жестоко от негова страна, имайки предвид, че едва не умрях и така нататък.

— Донякъде. Но няма да бъдем постоянно заедно, особено когато тя замине за Лихай. Той не отива с нея... но ще продължат да се срещат колкото може по-често. И когато те се срещат, ще се срещаме и ние. Това е добра комбинация. Освен това... — Отново стана сериозен. — Мисля, че ти доказа на всички, че поставяш нейния живот на първо място.

Поклатих глава.

— Да, но никой не е стрелял по теб. Само по нея. — Изрекох го нехайно, но се замислих: Какво ще правя, ако и двамата се озоват в беда? *Ще му вярваш*, обади се моят вътрешен глас. *Ще му вярваш, че може да се погрижи сам за себе си. Както и той на теб.* Погледнах към Дмитрий и си спомних за сянката, която улових с периферното си зрение в балната зала. — Ти ме последва, когато скочих пред Лиса, нали? Кого искаше да предпазиш? Мен или нея?

За няколко дълги секунди само ме сърцезаваше изпитателно. Можеше да ме излъже. Можеше да избере по-лесния отговор, да ми каже, че е възнамерявал да избута и двете ни встрани, ако това въобще е било възможно, за което нямам спомен. Но Дмитрий не ме излъга.

— Не зная, Роза. Не зная.

Въздъгнах.

— Няма да ни е лесно.

— Никога не е лесно — промълви той и ме притегли в ръцете си.

Отпуснах глава на гърдите му и затворих очи. Не, нямаше да ни е лесно, но си струваше. Докато сме заедно, винаги ще си струва усилията.

За дълго останахме така, един до друг, докато едно дискретно почукване на вратата не ни принуди да се отдръпнем.

На прага се появи Лиса.

— Съжалявам — извини се тя. Лицето ѝ грейна от радост, като ме видя. — Трябваше да оставите един чорап на вратата като знак, че искате да се усамотите. Не очаквах, че толкова сте се разгорещили.

— Неизбежно е — отвърнах безгрижно, като ударих Дмитрий по ръката. — С него винаги е горещо.

Дмитрий изглеждаше скандализиран. Никога не се бе сдържал, когато бяхме в леглото, но затвореният му характер не му позволяваше дори да намекне нещо пред други хора за такава интимност. Беше си гадничко от моя страна, но се засмях и го целунах по бузата.

— О, ще е голям майтап — казах. — Сега... след като вече няма защо да се крием.

— Да — съгласи се той. — Онзи ден баща ти ме удостои с един много „майтапчийски“ поглед. — Отправи към Лиса забързан, многозначителен поглед, след което се изправи, наведе се и ме целуна по главата. — Тръгвам, за да ви оставя да си поговорите двете.

— Ще се върнеш ли? — попитах го, когато се отправи към вратата.

Спря се и ми се усмихна. Невероятните му тъмни очи отговориха на въпроса ми и ми подсказаха много повече.

— Разбира се.

Лиса зае мястото му, като приседна на ръба на леглото. Прегърна ме предпазливо, несъмнено загрижена за раните ми. После ми се скара, че съм се надигнала в леглото, но аз не ѝ обърнах внимание. Толкова бях щастлива. Бях щастлива, че тя е добре, така спокойна и...

И изведнъж осъзнах, че нямам представа как се чувства тя.

Връзката ни бе изчезнала. И то не както при бягството от затвора, когато тя бе издигнала защитна стена. Сега просто между нас нямаше нищо. Бях само със себе си, напълно сама, както си бях преди години. Очите ми се разшириха от изненада, а тя се засмя.

— Чудех се кога ще забележиш — каза.

— Как... как е възможно? — Застинах, вцепених се. Връзката. Връзката си бе *отишла*. Чувствах се, все едно са ми ампутирали ръката. — А ти как го разбра?

Тя се намръщи.

— Отчасти инстинктивно... но Ейдриън видя, че аурите ни вече не са свързани.

— Но как така? Как е възможно това да се случи? — Звучах като обезумяла, напълно отчаяна. Връзката не можеше да изчезне. Не можеше да е истина.

— Не съм напълно сигурна — призна тя, като още повече се намръщи. — Доста си поговорихме за това със Соня и с... хм... с Ейдриън. Ние мислим, че когато за пръв път съм те върнала обратно към живота, само духът те е поддържал да не се върнеш в царството на мъртвите и те е държал свързана с мен. Този път... ти едва не умря отново. Или може би си умряла за един миг. Само че сега ти и твоето тяло се преборихте да се върнеш обратно. *Ти* беше тази, която се върна обратно, без помощта на магията на духа. И след като е станало... — Тя сви рамене. — Както ти казах, можем само да гадаем. Но Соня мисли, че след като сама си се е преборила, не ти е била нужна помощ, за да се изтръгнеш от смъртта. Сама си го направила. И когато си се освободила от духа си се освободила и от мен. Не ти е била нужна връзката, за да те държи в света на живите.

Беше откачено, невъзможно.

— Но ако... ако казваш, че съм избягала от царството на мъртвите, да не би вече да съм безсмъртна или нещо подобно?

Лиса отново се засмя.

— Не за това сме сигурни, че не е така. Соня ми обясни, че докато имаш своята аура, ти си жива. Стригоите са безсмъртни, но не са живи, защото нямат аури и...

Светът се завъртя пред очите ми.

— Вярвам ти, но мисля, че може би трябва да си легна.

— Отлична идея.

Леко се отпуснах в леглото по гръб. Отчаяно се нуждаех нещо да ме разсее, за да не си блъскам главата с това, което току-що научих — беше прекалено сюрреалистично, все още невъзможно за осмисляне, — затова се огледах наоколо. Тази разкошна стая се оказа по-голяма, отколкото отначало ми се стори. Сякаш нямаше край и се разклоняваше към други стаи. Може би беше апартамент. Представих си всекидневна с кожени мебели и телевизор с плосък екран.

— Къде се намираме?

— В двореца — обясни ми тя.

— В самия дворец? Че как се озовахме тъкмо тук?

— А ти как мислиш? — попита тя сухо.

— Аз — За момент изгубих дар слово. Не се нуждаех от връзката, за да разбера какво се е случило. Още нещо невъзможно се бе случило, докато съм била извън света. — Мамка му! Провели са избора за монарх, нали? И са те избрали, след като Джил е била там, за да застане като представител на твоята фамилия.

Тя поклати глава и едва не се засмя.

— Моята реакция беше малко по-силна от „мамка му“, Роуз. Имаш ли представа какво направи?

Изглеждаше изнервена, притеснена и напълно объркана.

Исках да бъда сериозна и да я успокоя... но усетих как една огромна глуповата усмивка плъзва по лицето ми.

— Щастлива си! — възкликна тя.

— Лис, та ти си родена за това! По-добра си от всички останали кандидати.

— Роуз! — извика Лиса. — Участието ми в изборите беше единствено за да спечелим време. Та аз съм само на *осемнадесет*.

— На толкова е била и Александра.

Лиса поклати раздразнено глава.

— Писна ми да слушам за нея! Както знаем, тя е живяла преди столетия. Мисля, че тогава хората са умирали на тридесет. Така че тя на практика е била на средна възраст.

Хванах я за ръката.

— Ти ще бъдеш велика. Няма значение на колко години си. Освен това няма сама да свикваш заседания и да анализираш сборниците със законите. Имам предвид, че аз определено няма да върша това, обаче има един куп умници. Ариана Шелски не взе последния изпит, но знаеш, че ще ти помогне, ако я помолиш. Тя още е член на Кралския съвет, където има и други, на които можеш да разчиташ. Ние просто трябва да ги намерим. Вярвам в теб.

Лиса въздъхна и сведе очи. Косата ѝ се спусна като завеса пред лицето ѝ.

— Зная. И част от мен е развълнувана, сякаш това ще възстанови честта на семейството ми. Мисля, че това ме спаси да не рухна напълно. Не исках да бъда кралица, но ако трябва... тогава ще се държа както е редно. Чувствам се като... все едно светът е в ръцете ми и мога да направя толкова много добрини. Но се боя и да не се проваля. — Изгледа ме остро. — И няма да се откажа от останалото в

живота си. Предполагам, че ще бъде първата кралица, която учи в колеж.

— Яко! — грейнах аз. — Можеш да изпращаш есемеси до Кралския съвет от кампуса на колежа. Можеш също да заповядваш на поданиците си да ти пишат домашните.

Очевидно шегата не ѝ се стори толкова смешна, колкото на мен.

— Да се върнем към *семејството* ми, Роуз... откога знаеш за Джил?

По дяволите. Знаех си, че рано или късно ще се стигне до това. Отклоних очи.

— Всъщност не толкова отдавна. Не искахме да те стресираме, докато не се уверим, че е вярно — додадох припряно.

— Не мога да повярвам... — Поклати глава. — Просто не мога да повярвам.

Вече трябваше да разчитам само на интонацията ѝ, но не и на връзката ни. Беше толкова странно, все едно бях лишена от едно от най-важните ми сетива. Като зрението. Или слуха.

— Разстроена ли си?

— Разбира се, че съм! Как може да ме питаш?

— Мислех, че ще си щастлива...

— Щастлива да открия, че баща ми е изневерявал на майка ми? Щастлива да имам сестра, която едва познавам. Опитах се да поговоря с нея, но... — Лиса отново въздъхна. — Толкова е странно. Почти по-странно от това, че внезапно станах кралица. Не зная какво да правя. Не зная какво да мисля за баща си. И съм дяволски сигурна, че не зная какво да правя с нея.

— Да обичаш и двамата — промълвих тихо. — Те са твоето семейство. Знаеш ли, Джил е много готина. Оpozнай я. Ще бъде вълнуващо.

— Не зная дали ще мога. Мисля, че за мен ти си повече от сестра, отколкото тя някога ще бъде. — Погледът и се зарея в пространството. — И да се окаже тъкмо тя... Толкова време бях убедена, че между нея и Кристиан има нещо.

— Е, от всичките ти тревоги, тази е най-малката, защото не е вярно. — Но в думите ѝ долових потиснатост и тъга. — Как е Кристиан?

Лиса се извърна отново към мен, с очи, пълни с болка.

— Той преживява труден момент. Както и аз. Посещава Таша. Мрази я заради това, което е направила, но... ами, тя си остава единственото му семейство. Страда, но се опитва да го прикрива. Знаеш го какъв е.

— Да. — Кристиан бе прекарал голяма част от живота си в прикриване на мрачните си чувства зад сарказма и хапливостта. Беше направо спец в умението да заблуждава останалите за истинските си чувства.

— Зная, че след време ще се почувства по-добре... само се надявам да имам достатъчно време за него. Толкова много неща се случиха. Колежът, да бъда кралица... и винаги, винаги духът е с мен, тежи ми. Задушаваш ме.

Прониза ме тревога. И паника. Паника за нещо много по-лошо от това, да не зная какво изпитва Лиса или къде се намира. Духът. Страхувах се от духа и от това, че вече няма да мога да ѝ помагам.

— Мракът... повече няма да мога да го погълщам. Какво ще правим?

Малко тъжна усмивка пробягна по устните ѝ.

— Искаш да кажеш какво аз ще правя. Сега това е мой проблем, Роуз. Както винаги е трябвало да бъде.

— Но, не... не можеш. Свети Владимир...

— Не е като мен. Ти можеш да ме опазиш от някои неща, но не от всички.

Поклатих глава.

— Не, не. Не мога да те оставя сама срещу магията с духа.

— Не съм съвсем сама. Говорих със Соня. Тя е много добра в лековитите магии и смята, че има начин да запазя душевното си равновесие.

— Оксана каза същото — спомних си аз, но не се чувствах много сигурна.

— И... винаги съществуват антидепресантите. Не ги харесвам, но сега съм кралица. Имам отговорности. Ще направя това, което съм длъжна. Една кралица трябва да даде всичко, нали?

— Предполагам — кимнах, но се чувствах изплашена. Ненужна. — Просто много се тревожа за теб, а вече не зная как да ти помогна.

— Казах ти: не бива. Аз ще опазя съзнанието си. Твоята работа е да опазиш тялото ми, нали? А и Дмитрий също ще бъде наблизо.

Всичко ще бъде наред.

Отново си припомних за разговора с Дмитрий. *Кого искаше да предпазиш? Мен или нея?*

Насилих се да се усмихна.

— Да. Всичко ще бъде наред.

Ръката ѝ стисна моята.

— Толкова се радвам, че се върна, Роуз. Винаги ще бъдеш част от мен, каквото и да се случи. И честно казано... радвам се че повече не можеш да надзърташ в интимния ми живот.

— Значи ставаме две — засмях се. Никаква връзка. Никакво магическо единение. Ще бъде толкова странно, но наистина... имах ли нужда от това? В реалния живот хората създаваха връзки от друго естество. Връзки на любов и лоялност. Ще се справим с това. — Винаги ще бъда до теб, знаеш го. Ще се погрижа за всичко, от което се нуждаеш.

— Зная — рече тя. — Всъщност... точно сега се нуждая от теб за нещо...

— Кажете какво — подканих я.

И тя го назова.

ГЛАВА 35

Предпочитах Лиса да се „нуждаеше“ от мен за отблъскването на армия от стригои. Тогава щях да се чувствам много по-удобно, отколкото с това, което сега пожела от мен: да се срещнем с Джил, за да обсъдим някои подробности около коронацията. Лиса ме искаше за подкрепа, нещо като посредник. Още не можех да вървя добре, затова решихме да изчакаме един ден. Лиса сякаш се зарадва на това отлагане.

Джил ни очакваше в малка стая, която не предполагах, че отново ще видя: същия салон, в който кралица Татяна се бе нахвърлила върху мен, задето флиртувам с Ейдриън. Навремето това бе много странно преживяване, имайки предвид, че тогава между мен и Ейдриън нямаше нищо. Сега, след всичко случило се между нас двамата, се чувствах... смутена. Още не знаех какво бе станало с него след ареста на Таша.

Като влязохме там, се почувствах толкова ужасно... самотна. Не, не точно самотна. По-скоро неинформирана. И уязвима. Джил седеше на един стол с ръце, скръстени в скута. Гледаше право напред с неразгадаемо изражение. Лицето на Лиса, застанала до мен, също не изразяваше нищо. Тя се чувстваше... ами, не знаех. *Не знаех*. Искам да кажа... виждах, че се чувства неудобно, но в главата ми нямаше мисли, които да ме насочат. Липсваха ми конкретни подробности. Отново трябваше да си припомням, че с всички хора по света е така. Всеки се справяше сам. Трябва да дадеш най-доброто от себе си, за да успееш да се ориентираш в странни ситуации без магическо надникване в душата на другия. Никога не бях осъзнавала какво предимство съм имала със способността да чета мислите дори само на една друга личност.

Поне в едно бях сигурна: Лиса и Джил се притесняваха една от друга, но не и от мен. Ето защо сега бях тук.

— Здравей, Джил — поздравих я и се усмигнах. — Как си?

Тя побърза да се отърси от мислите, които допреди секунда я бяха обсебили, и скочи от стола. Казах си, че е странно, но имаше

причина. А причината се казваше Лиса. Трябва да станеш, когато една кралица влиза в стаята.

— Всичко е наред — каза Лиса. — Седни. — Седна срещу Джил. Беше най-голямото кресло в стаята — същото, което винаги бе запазено за Татяна.

За миг Джил се поколеба, сетне отмести поглед към мен. Сигурно я бях насърчила по някакъв начин, защото тя отново седна на стола си. Аз се настаних срещу Лиса, като потръпнах, когато лека болка прониза гърдите ми. Тревогата за мен тутакси отклони вниманието на Джил от Лиса.

— Как се чувстваш? Добре ли си?

Мило, състрадателно момиче. Зарадвах се, че отново я виждам такава.

— Чувствам се чудесно — излъгах. — Съвсем добре съм, като новородена.

— Тревожех се за теб. Когато видях какво се случи... Искам да кажа, имаше толкова много кръв, после настана такава лудница, а и никой не знаеше дали ще оцелееш... — Джил се намръщи. — Не зная. Всичко беше толкова страшно. Много се радвам, че си добре.

Продължих да се усмихвам с надеждата, че така ще ѝ вдъхна увереност. Но после и трите се умълчахме. В стаята надвисна напрежение. Лиса беше експерт в дипломацията и винаги умееше да изглажда всичко, подбирайки подходящите думи. Аз бях тази, на която не ѝ пукаше да изрича неудобните истини, които шокираха останалите. Неща, които никой не иска да чуе. В ситуация като сегашната се изискваше дипломатическото умение на Лиса, но знаех, че аз трябва да поема инициативата.

— Джил — подех, — искаме да знаем дали би желала, хм, да вземеш участие в церемонията по коронацията.

Погледът на Джил за кратко се стрелна към Лиса — все още с каменно лице — и после отново към мен.

— Какво точно означава „да вземеш участие“? Какво трябва да правя?

— Нищо, което да те затрудни — уверих я. — Само обичайните формалности, които обикновено се изпълняват от членовете на семейството. Церемониални процедури. Като онова, което си направила при гласуването. — Не бях свидетел на ритуала с

гласуването, но беше очевидно, че тогава Джил е застанала до Лиса, за да засвидетелства силата на фамилията — в повечето случаи се изисква само да се появиш и да се държиш подобаващо.

— Добре — замисли се Джил. — И без това през последната седмица само с това се занимавам.

— Аз се занимавам с това почти през целия си живот — вметна Лиса.

Джил се сепна. А аз отново се почувствах загубена без връзката ни. Не можех да отгатна мислите и чувствата на Лиса по интонацията ѝ. Дали беше намек спрямо Джил, че момичето изобщо не се е сблъсквало с предизвикателства като Лиса? Или беше израз на симпатия към Джил заради липсата и на опит?

— Ти... ще свикнеш — уверих я. — С течение на времето.

Джил поклати глава. По устните ѝ пробягна лека, но горчива усмивка.

— Не съм сигурна.

Нито пък аз. Не бях сигурна как някой би се справил със ситуацията, в която се намираше тя. Умът ми набързо прерови цял списък с много безсмислени, но любезни фрази, които бих могла да ѝ наговоря, но накрая Лиса се намеси.

— Зная колко странно изглежда — започна тя. Погледна Джил право в зелените ѝ очи — според мен, единствената прилика между двете сестри. На Джил отсега ѝ личеше, че ще заприлича на майка си Емили. — И за мен е странно. И не зная какво да правя.

— А какво искаш да правиш? — попита Джил тихо.

Разбрах истинския въпрос, прикрит зад формално изречение: Джил настояваше да узнае дали Лиса я иска. Лиса беше съсипана от смъртта на брат си... но една изненадващо появила се незаконна сестра не можеше да замести Андре. Опитах се да си представя как бих се почувствала, ако бях на мястото на някоя от тях двете. Опитах се, но не успях.

— Не зная — призна Лиса. — Не зная какво искам.

Джил кимна и сведе очи, но не преди да уловя емоцията, пробягнала по лицето ѝ. Разочарование. Но отговорът на Лиса не беше съвсем неочакван.

Джил зададе следващия, може би най-уместен въпрос.

— Искаш ли... *искаш* ли ме на церемонията?

Въпросът увисна във въздуха. Биваше си го. Това бе причината да се появим тук, но дали Лиса действително я искаше? Не бях сигурна, докато я наблюдавах. Не знаех дали просто се придържаше към протокола, като се опитваше да застави Джил да играе ролята, която се очакваше от една особа с кралски произход. В този случай нямаше закон, който задължаваше Джил да прави нещо. Тя просто трябваше да съществува.

— Да — промълви Лиса накрая. Долових искреност в думите ѝ и ми олекна. Лиса искаше Джил не само заради имиджа си. Част от приятелката ми искаше Джил да присъства в живота ѝ, но се опасяваше, че ще е трудно. Все пак беше някакво начало и изглежда Джил го разбра.

— Добре — рече тя. — Само ми кажи какво трябва да правя. — Изведнъж ми хрумна, че младостта и нервността на Джил са подвеждащи. В нея се долавяха искри на смелост и дързост, искри, за които не се съмнявах, че ще прераснат в буен пламък. Тя наистина беше Драгомир.

Лиса изглеждаше облекчена, но мисля, че се дължеше на факта, че бе направила една малка крачка напред в отношенията със сестра си. И това нямаше нищо общо с коронацията.

— Някой ще ти обясни всичко. Честно казано, не съм съвсем сигурна какво трябва да правиш. Но Роуз е права. Няма да е трудно.

Джил само кимна.

— Благодаря ти — завърши Лиса. Изправи се и двете с Джил също се надигнахме. — Аз... аз наистина го оценявам.

Неловкостта отново се завърна, докато трите стояхме изправени. Беше удобен момент двете сестри да се прегърнат, но макар и да изглеждаха доволни от напредъка в отношенията си, никоя от тях не беше готова за прегръдки. Когато гледаше Джил, Лиса си представяше баща си с друга жена. Когато Джил гледаше Лиса, виждаше живота си преобърнат с главата надолу — живот, който досега е бил скромен и усамотен, а сега бе изложен на показ пред целия свят. Не бих могла да променя съдбата ѝ, но поне можех да я прегърна. Обгърнах я с двете си ръце, без да ми пука за шевовете.

— Благодаря — казах, повтаряйки думите на Лиса. — Всичко ще бъде наред. Ще видиш.

Джил отново кимна и тъй като нямаше какво още да се обсъжда, двете с Лиса се запътихме към вратата. Но гласът на Джил ни спря.

— Хей... какво ще се случи след коронацията? С мен? С нас?

Погледнах към Лиса. Още един добър въпрос. Лиса се обърна към Джил, но все още избягваше да я погледне в очите.

— Ние ще... ще трябва да се опознаем една друга. Нещата ще се наредят.

Усмивката, която се появи на лицето на Джил, беше искрена — плаха, но искрена.

— Добре — кимна тя. Имаше и надежда в тази усмивка. Надежда и облекчение. — Би било добре.

Колкото до мен, трябваше да положа усилие, за да не се намръщя. Очевидно можех да се справям и без телепатичната връзка с Лиса, защото с абсолютна увереност можех да заявя, че Лиса не изрече цялата истина. Какво не каза на Джил? Лиса искаше всичко да се нареди, бях сигурна, макар че самата тя не знаеше как ще стане това. Но имаше още нещо... нещо малко, което Лиса не разкри на никоя от нас, нещо, което ме караше да се опасявам, че приятелката ми всъщност не вярваше, че всичко ще се нареди.

Някъде от нищото в съзнанието ми изникна онова странно предсказание на Виктор Дашков за Джил: *Ако Василиса има поне малко разум, ще я прати надалеч.*

Не зная защо си го припомних, но ме полазиха ледени тръпки. Двете сестри не се скъпяха на усмивки и аз не оставах по-назад, за да не издам тревогите си. След това двете с Лиса си тръгнахме и се запътихме обратно към стаята ми. Малката ми разходка се оказа поизтощителна, отколкото очаквах. Колкото и да ми бе неприятно да си го призная, няхах търпение отново да си легна.

Когато стигнахме до стаята ми, още не бях решила дали да попитам Лиса за Джил, или да изчакам да чуя мнението на Дмитрий. В крайна сметка не можах да реша нищо, защото в стаята заварихме един неочакван посетител: Ейдриън.

Седеше на леглото ми, отметнал глава назад, все едно се бе вгълбил в изучаването на тавана. Но не можеше да ме излъже. Усетил бе кога сме се приближили — или поне кога Лиса се е приближила.

Спряхме се на прага и той най-после се обърна към нас. Изглеждаше така, сякаш напоследък не бе спал. Под очите му се

виждаха тъмни сенки, а красивото му лице изглеждаше уморено. Не можех да кажа дали умората му е физическа, или психическа. Въпреки това на устните му, както винаги, заигра ленивата му усмивка.

— Ваше величество — поздрави той помпозно Лиса.

— Престани — скастри го тя. — И ти би трябвало да знаеш, че се налага да се съобразяваш с някои неща.

— Никога не съм го правил — парира той. — Това *ти* би трябвало да го знаеш.

Видях, че я напуши смях, но после ме погледна и стана сериозна, осъзнала, че едва ли сега е моментът да се позабавляваме с Ейдриън.

— Ами — поде тя смутено, като хич не изглеждаше царствено. — Трябва да свърша един куп неща. — Осъзнах, че се кани да изчезне. Аз бях отишла с нея на семейния разговор, а сега тя се канеше да ме изостави. Макар че навярно така беше по-добре. Този разговор с Ейдриън така или иначе беше неизбежен. Както бях казала на Дмитрий, трябваше сама да свърша това.

— Не се и съмнявам — казах ѝ. По лицето ѝ се изписа колебание, все едно че внезапно е премислила. Чувстваше се виновна. Безпокоеше се за мен и искаше да остане. Докоснах я леко по ръката. — Всичко е наред, Лис. Ще се справя. Тръгвай.

В отговор тя ми стисна ръката. В очите ѝ се четеше, че ми желае късмет. Сбогува се и с Ейдриън и излезе, като затвори вратата след себе си.

Сега бяхме само двамата.

Остана на леглото ми, като ме наблюдаваше внимателно. Усмивката, с която бе изпратил Лиса, все още бе върху устните му, сякаш нищо особено не предстоеше. Но аз знаех, че не е така, и не се опитах да прикрия чувствата си. Беше уморително да стоя права, затова се отпуснах в близкия стол и нервно се зачудих откъде да започна.

— Ейдриън...

— Нека да започнем с това, малък дамфир — заговори той със сърдечен тон. — Преди да напуснеш кралския двор ли започна?

Отне ми един момент да проследя този рязък обрат в разговора. Питаше ме дали с Дмитрий сме били заедно преди арестуването ми. Бавно поклатих глава.

— Не. Бях с теб. Само с теб. — Тогава наистина бях връхлетяна от цяла вихрушка от емоции, но намеренията ми бяха непоклатими.

— Добре. И това е нещо — рече той. Част от любезността му започна да се изпарява. Тогава долових, макар и слабо: алкохол и цигари. — По-добре да съживиш стария огън в разгара на някоя битка, в някое преследване или както там го наричаш, отколкото да ме мамиш под носа ми.

Сега поклатих глава още по-нетърпеливо.

— Не, кълна ти се. Не съм направила... нищо не се е случило тогава... не и докато... — Поколебах се как точно да продължа.

— По-късно? — предположи той. — Което означава, че всичко е наред?

— Не! Разбира се, че не. Аз...

По дяволите. Оплесках всичко. Само защото не бях мамила Ейдриън в кралския двор, *не* означаваше, че по-късно не съм го измамила. Можеш да го наречеш както искаш, но нека си го признаем: да спиш с друг мъж в хотелска стая, когато си имаш гадже, си е чиста изневяра. И няма значение дали този мъж е любовта на живота ти или не.

— Съжалявам — промълвих. Това бе най-простото и най-подходящото, което можех да му кажа. — Съжалявам. Това, което направих, не беше редно. Не исках да стане така. Мислех си... наистина си мислех, че между него и мен всичко е приключило. Бях с теб. Исках да бъда с теб. И тогава осъзнах, че...

— Не, не... спри. — Ейдриън вдигна ръка. Гласът му бе напрегнат, но маската му на безразличие започна да се пропуква. — Наистина *не* искам да слушам за осенилото те велико прозрение как вие двамата сте родени един за друг или каквото и да е там.

Онемях, защото... ами точно това бе осенилото ме прозрение.

Ейдриън прокара пръсти през косата си.

— Наистина вината е моя. Щеше да ми избодете очите. Колко пъти съм го виждал? Знаех, че ще се случи. Отново и отново ти ми повтаряше, че си приключила с него... и отново и отново аз ти вярвах, независимо какво виждаха очите ми. Независимо какво ми подсказваше сърцето. Вината. Е. Моя.

Беше малко несвързано бърборене — не нервно, както при Джил, но в него се долавяше нещо нестабилно, което ме разтревожи. Запитах

се дали не е на прага да загуби разсъдъка си. Праг, към който може да се каже, че аз го бях тласнала. Искях да отида при него, но проявих разум да остана седнала на стола.

— Ейдриън, аз...

— Аз те обичах! — изкрещя той. Скочи от леглото толкова бързо, че ме изненада. — Обичах те, а ти ме съсипа. Открадна сърцето ми и го стъпка. Със същия успех можеше да ме прободеш! — Промяната в чертите на лицето му също ме изненада. Гласът му изпълваше стаята. Толкова много мъка, толкова много гняв. Толкова необичайно за типичния Ейдриън. Закрачи към мен, притиснал ръка към гърдите си. — Аз. Те. Обичах. А ти през цялото време си ме използвала.

— Не, не. Не е вярно. — Не се страхувах от Ейдриън, но пред този изблик на емоции се смразих. — Не съм те използвала. Обичах те. И още те обичам, но...

Той изглеждаше отвратен.

— Роуз, *стига*.

— Точно това искам да кажа! Обичах те. — Сега бе мой ред да се изправа, без да обръщам внимание на болката, като се опитах да го гледам право в очите. — И винаги ще те обичам, но ние не сме... Не мисля, че като двойка при нас щеше да се получи.

— Това са обичайните тъпотии, с които уж подслаждат раздялата, и ти го знаеш.

Имаше право, но аз си припомних миговете с Дмитрий... как действахме в пълен синхрон, как той винаги долавяше съвсем точно чувствата ми. Не излъгах, като казах, че обичам Ейдриън. Той беше чудесен въпреки всичките си недостатъци. Защото, реално погледнато, кой няма недостатъци? Двамата с него се забавлявахме. Помежду ни имаше привързаност, но не можеше да се сравни с онова, което изпитвахме един към друг с Дмитрий.

— Аз не съм... аз не съм за теб — промълвих едва чуто.

— Защото си с друг мъж?

— Не, Ейдриън. Защото... не съм. Не зная. Аз не... — Здравата се обърках. Не знаех как да му обясня какво чувствам, как може да си загрижен за някого и да харесваш да си с него, но пак да не сте подходяща двойка. — Не те допълвам така, както ти се нуждаеш.

— Какво, по дяволите, означава това? — възкликна той.

Сърцето ми се сви от мъка за него. Съжалявах за това, което бях направила... но това беше самата истина.

— Самият факт, че ме питаш, говори достатъчно. Когато намериш онази личност, която е родена за теб... ще разбереш. — Не добавих, че имайки предвид миналото му, вероятно щеше да преживее безброй фалстарта, преди да открие най-подходящата. — Зная, че звучи като поредната тъпотия за скъсване, но наистина бих искала да съм ти приятелка.

Той остана загледан в мен за няколко непоносимо тягостни секунди, след което се засмя — макар че в смеха му нямаше кой знае какво веселие.

— Знаеш ли кое е най-страхотното? Че си *сериозна*. Виж си лицето. — Махна с ръка към мен, сякаш наистина можех да се видя. — Ти наистина си мислиш, че това е толкова лесно, че мога да си седя тук и да се любувам на щастливия завършек на любовта ти. Че мога да наблюдавам как получаващ всичко, което желаеш, докато живееш очарователния си живот.

— Очарователен ли?! — Смесичката от вина и симпатия в мен за кратко бе изместена от пристъп на гняв. — Едва ли. Знаеш ли какво трябваше да преживея през последната година? Видях как Мейсън умря пред очите ми, бих се по време на нападението срещу „Свети Владимир“, в Русия ме плениха стригои, а после трябваше да избягам и да се укривам като издирваната убийца на кралицата. Съвсем не звучи очарователно.

— Но накрая ето те тук, триумфираща след всичко. Ти надживя смъртта и се освободи от връзката. Лиса е кралица. Ти получи желания мъж и своя щастлив край.

Обърнах се с гръб към него и се отдалечих.

— Ейдриън, какво искаш да ти кажа? Мога вечно да ти се извинявам, но нищо не мога да поправам. Никога не съм искала да те нараня; никога няма да се уморя да го повтарям. Но за останалото? Действително ли очакваш да страдам заради всичко, което постигнах? Трябва ли да съм тъжна, задето вече не съм обвинена в убийство?

— Не — отрече той. — Не искам да страдаш. Никак. Но следващия път, когато си в леглото с Беликов, спри за миг и си припомни, че не всички са такива късметлии като теб.

Извърнах се с лице към него.

— Ейдриън, аз никога...

— Не съм само аз, малък дамфир — тихо додаде. — Докато се сражаваше срещу целия свят, пътят ти бе осеян и с други случайно засегнати. Аз съм очевидната жертва. Но какво ще кажеш за Джил? Какво ще стане с нея сега, след като я захвърли на кралските вълци? Ами с Еди? Замисляла ли си се за него? И къде е твоята позната от алхимиците?

Всяка от думите, които запращаше срещу мен, беше стрела, пронизваща сърцето ми по-дълбоко от всякакви куршуми. Заболя ме дори само от това, че нарече Джил с името ѝ, вместо обичайното му „малко сладкишче“. И без това достатъчно се измъчвах от вина заради нея, но за другите... ами, за тях нищо не знаех. Бях подочула някакви слухове за Еди, но не се бяхме виждали след завръщането ми в света на живите. Вече не го обвинявах за смъртта на Джеймс, но да убиеш морой — когато останалите пазители вярваха, че е можел да запази живота му, — си оставаше позорно петно. Предишните случаи на неподчинение при Еди — пак благодарение на мен — също му тежаха, дори и да бе извършил всичко за „общото благо“. Като кралица Лиса не би могла да направи много. Пазителите служеха на мороите, но беше общоприето мороите да не се намесват, когато пазителите се разправяха със своите хора. Еди не беше уволнен, нито затворен... но какво назначение можеше да очаква в бъдеще? Трудно бе да се предскаже.

Колкото до Сидни... тя беше още по-голяма загадка. *Къде е твоята позната от алхимиците?* Това, което се случваше в тази група, беше извън моя свят. Припомних си лицето ѝ от последната ни среща в онзи хотел — волево, но тъжно. Знаех, че тя, заедно с другите алхимици, е била освободена след това, но изражението ѝ красноречиво подсказваше, че и на нея трудностите няма да ѝ се разминат.

Ами Виктор Дашков? Къде се рееше сега? Не бях сигурна. Злодей или не, той все пак бе някой, който пострада в резултат на моите действия и събитията около смъртта му завинаги щяха да ме преследват.

Случайно засегнати. Доста хора бях повлякла със себе си, преднамерено или не. Но докато горчивите думи на Ейдриън продължаваха да се сипят върху мен, една от тях внезапно ме поразиха.

— Жертва — повторих бавно. — Това е разликата между теб и мен.

— Ъ? — Беше ме гледал втренчено, докато мислех за съдбите на моите приятели, и сега думите ми го изненадаха. — За какво говориш?

— Ти каза, че си бил жертва. Ето защо... ето защо в крайна сметка ние с теб не сме един за друг. Въпреки всичко, което се случи, никога не съм се възприемала като жертва. Да бъдеш жертва, означава да си безпомощен. Да стоиш и да наблюдаваш безучастно. Докато аз винаги... винаги съм се борила за себе си... за другите. Независимо за какво.

Никога не бях виждала Ейдриън толкова бесен.

— Това ли си мислиш за мен? Че съм безхарактерен? Безпомощен?

Не точно. Но имах чувството, че след този разговор ще потърси спасение в цигарите и алкохола и може би в някоя женска компания, първата, която ще си намери.

— Не — отрекох. — Мисля, че си чудесен. Мисля, че си силен. Но не мисля, че си го осъзнал или си се научил как да използваш тези свои качества. — И исках да добавя, не бях аз тази, която можеше да го вдъхнови и пробуди.

— Това — изрече той, като пристъпи към вратата — беше последното, което съм очаквал. Ти съсипа живота ми, а сега ми излизаш с някаква философия за вдъхновението.

Чувствах се ужасно и това бе един от онези моменти, когато ми се искаше устата ми да не бълва първото, което ми хрумнеше. Бях се понаучила на малко контрол, но очевидно не достатъчно.

— Само ти казвам истината. Ти си по-добър от това... по-добър от това, което смяташ да направиш сега.

Ейдриън отпусна ръка върху дръжката на вратата и ме изгледа печално.

— Роуз, аз съм един пристрастен, неподвластен на каквато и да било работна етика мъж, който навярно един ден ще откачи. Аз не съм като теб. Не съм супергерой.

— Все още не — уточних.

Той изсумтя пренебрежително, поклати глава и отвори вратата. Точно преди да си тръгне, ме удостои с още един поглед през рамо.

— Между впрочем, нашият договор е анулиран.

Все едно че ме зашлеви през лицето. Бе един от онези редки моменти, когато Роуз Хатауей губи дар слово. Никакви хапливи остроумия, нито пространни обяснения, нито задълбочени проникновения.

Ейдриън си тръгна, а аз се запитах дали някога отново ще го видя.

ГЛАВА 36

Често съм си мечтала да се събудя до Дмитрий, да се събудя по един... обикновен начин. Сладко и мързеливо. Не защото трескаво бързаме да наваксаме с малко сън, преди да се впуснем в битка със следващия противник. Не възстановявайки се след изтощителен секс, който трябва да крием, секс, обременен с много притеснения и безброй усложнения. Исках просто да се събудим заедно, прегърнати и спокойни, в очакване на една хубава утрин.

Днес бе този ден.

— Откога си буден? — попитах сънливо. Главата ми лежеше върху гърдите му и се бях притиснала плътно към него. Раните ми заздравяваха забележително бързо, но все още трябваше да внимавам. А сега слънчевите лъчи струяха през прозорците, изпълвайки спалнята със златисто сияние.

Той ме съзерцаваше с типичния си спокоен, сериозен маниер, с онези негови тъмни очи, в които бе тъй лесно да потънеш.

— От преди малко — отвърна и вдигна очи към огрения от слънцето прозорец. — Мисля, че още съм по човешкото дневно разписание. Или е това, или тялото ми просто иска да се събуди с изгрева на слънцето. Гледката му все още не спира да ме удивлява.

Сподавих прозявката си.

— Трябваше да станеш.

— Беше ме страх да не те събудя.

Прокарах пръсти по гърдите му и въздъгнах блажено.

— Това е съвършенство — казах. — Всеки ден ли ще е като този? Дмитрий отпусна длан върху бузата ми, сетне я плъзна надолу и обхвана брадичката ми.

— Не всеки, но повечето.

Устните ни се срещнаха. Топлината и светлината в спалнята избледняха в сравнение с огъня, лумнал в мен.

— Сбърках преди малко — промърморих, когато най-последно прекъснахме дългата целувка. — Ето *това* вече е съвършенство.

Той се усмихна — нещо, което напоследък правеше ужасно често. Харесваше ми. Нещата навярно ще се променят, когато се завърнем обратно в нормалния свят. Въпреки че сега бяхме заедно, пазителят в Дмитрий винаги щеше да съществува, готов да действа, нащрек за опасностите. Но не точно сега. Не и в този миг.

— Какво има? — попита ме той.

Като за начало осъзнах, че съм се намръщила. Опитах се да се отпусна. Неканени, думите на Ейдриън нахлуха в главата ми: следващия път, когато съм в леглото с Дмитрий, трябва да се замисля за онези, които не бяха такива късметлии.

— Мислиш ли, че съсипвам живота на другите? — попитах го.

— Какво? Разбира се, че не. — Усмивката му отстъпи пред изумлението. — Откъде ти хрумна тази идея?

Свих рамене.

— Има още много други, чийто живот е голяма бъркотия. Имам предвид приятелите си.

— Истина е — рече той. — Нека отгатна. Искаш да уредиш всичките им проблеми.

Не му отговорих.

Дмитрий отново ме целуна.

— Роза — каза ми той, — нормално е да искаш да помогнеш на тези, които обичаш. Но не можеш да разрешиш *всички* проблеми.

— Тъкмо това правя — възразих, леко подразнена. — Защиатавам.

— Зная. И това е една от причините да те обичам. Но засега трябва да се тревожиш за защитата само на една личност: Лиса.

Отново се протегнах до него и с радост забелязах, че болките ми наистина намаляват с всеки изминал ден. Скоро тялото ми щеше да е напълно възстановено.

— Предполагам, това означава, че не можем да останем в леглото през целия ден? — попитах със спотаена надежда.

— Опасявам се, че не — отвърна той и прокара леко пръсти по извивката на бедрото ми. Изглежда никога не се уморяваше да изучава тялото ми. — Те винаги са на първо място.

Отново му поднесох устните си за целувка.

— Но не и за още няколко мига.

— Не — съгласи се Дмитрий. Ръката му се плъзна по тила ми, сплете пръсти в косите ми и ме притегли към себе си. — Не и за още няколко мига.

Досега никога не бях присъствала на коронация и честно казано, се надявах никога повече да не присъствам. Искаше ми се през целия ми живот да царува само една кралица.

Странно, но коронацията се оказа нещо като погребението на Татяна, но с обратен знак. Каква беше онази стара приказка? *Кралицата е мъртва. Да живее кралицата.*

Обичаят задължаваше бъдещият монарх да прекара първата половина от деня на коронацията си в църквата, вероятно за да се моли за напътствия свише, за сила и всякакви такива духовни работи. Не бях сигурна какво предвиждаше обичаят за монарси, които са атеисти. По всяка вероятност сигурно просто щяха да се преструват. С Лиса, която беше искрено вярваща, такъв проблем не съществуваше и сега тя със сигурност се молеше, както си му беше редът, да бъде добра кралица.

След бдението Лиса, начело на една огромна процесия, се върна през дворцовия площад до двореца, където трябваше да се извърши коронацията. Придружаваха я почетни представители на всичките кралски фамилии, заедно с музикантите, които сега свиреха много по-жизнерадостни мелодии в сравнение с погребението на Татяна. Пазителите на Лиса — сега разполагаше с цяла армия — пристъпваха край нея. И аз бях сред тях, облечена в най-изисканата си униформа в черно и бяло, включително червения колан, препасан около кръста ми — знак, че съм кралски пазител. Ето най-послед една значителна разлика е погребението. Татяна беше мъртва — пазителите ѝ бяха само за фасон. Лиса беше жива и макар да бе спечелила гласуването в Кралския съвет, още имаше врагове. Аз и колегите ми бяхме нащрек, в максимална степен на бойна готовност.

Но не беше нужно, не и като се има предвид начинът, по който зрителите я приветстваха. Всички онези, които по време на изпитите и избора на новия монарх лагеруваха отвън, се бяха струпали от двете страни на пътя на тържествената процесия, като непрекъснато прииждаха все нови и нови нейни привърженици. Не бях сигурна дали друг път са се струпвали толкова много морои на едно място.

След дългата обиколка Лиса пристигна в двореца и я настаниха в малко преддверие в съседство с тройната зала. Тази тронна зала рядко се използваше за делови срещи, но при всяко по-тържествено събитие — като клетвата на нов монарх — мороите с голямо желание възкресяваха древните традиции. Залата беше малка и не можеше да побере всичките струпани отвън желаещи да присъстват. Не можеше да побере дори цялата процесия. Но всички членове на Кралския съвет и най-високопоставените аристократи от кралските фамилии бяха там, заедно с неколцина специално поканени от Лиса гости.

Стоях отстрани, в очакване на бляскавото събитие. Още бе рано за величественото появяване на Лиса, затова приглушените разговори в залата не секваха. След старателната, макар и трескаво забързаната подмяна на декорациите през последните няколко дни, всичко грееше в зелено и златисто понеже обичаят задължаваше в тройната зала да преобладават цветовете от герба на управляващата фамилия. Самият трон се извисяваше до стената срещу входа. До него се достигаше по няколко стъпала. Отличаващ се с изящна дърворезба от някакво особено дърво, чието име така и не запомних, този трон бе прочут с това, че мороите от столетия го разнасяха из целия свят. Всички се бяха подредили според внимателно подобрите им места, напълно готови за влизането на Лиса, която според ритуала трябваше да се появи последна в залата. Загледах се в един от новите свещници. Възхитих се от направата му, от това, колко реалистично изглеждаха свещите в него. Знаех, че са електрически, но майсторите бяха постигнали удивителна прилика. Технология, замаскирана като блясък на древната слава — точно както мороите обичаха. И тогава едно леко побутване с лакът ме откъсна от мислите ми.

— Виж ти, виж ти — промърморих. — И това ако не са хората, виновни за появата на необузданата Роуз Хатауей на този свят. За доста неща ще има да отговаряте.

Родителите ми стояха пред мен в типичните си, ярко контрастиращи облекла. Майка ми носеше същата униформа на пазителите като мен — бяла риза, черни панталони и черно сако. Докато Ейб си оставаше... Ейб, с черен костюм на фини райета и с черна риза под него. На фона на цялата тази строго официална чернота жизнерадостно грееше непоносимо ярката му лимоненожълта вратовръзка от някакъв мек плат с индийски десен. От джобчето на

ревера му надничаше кърпичка от същата живописна материя. Освен златните си обици и гerdани се беше накиприл и с мека черна шапка, явно ново допълнение към екстравагантния му гардероб. Предположих, че я пазеше за събития като днешното. Пак добре, че не беше пиратска шапка.

— Не ни обвинявай — каза майка ми. — Не ние взривихме половината от кралския двор, нито откраднахме дузина коли, нито изобличихме убийца. Нито помогнахме наша приятелка тийнейджърка да бъде коронясана за кралица.

— Всъщност — обади се Ейб, — аз взривих половината от кралския двор.

Майка ми не му обърна внимание. Изражението ѝ се смекчи, докато ме оглеждаше със зорките си очи на пазител, от които нищо не убягваше.

— Сериозно... как се чувстваш? — През дните след пробуждането ми ги бях виждала само няколко пъти, и то все за кратко, колкото да се попитаме един друг как сме. — Днес си прекарала ужасно много време на крака. И да знаеш, че вече съм казала на Ханс да не ти възлага дежурства поне за известно време.

Това бе едно от най-майчинските изказвания, които някога бях чувала от нея.

— Аз... аз съм добре. Много по-добре. Мога още сега да поема дежурство.

— Нищо подобно няма да правиш — моментално ме скастри тя, с тона, с който раздаваше заповеди на екип пазители.

— Престани да я глезиш, Джанин.

— Не я глезя! Просто се грижа за нея. Ако някой я глези, това си ти.

Огледах ги с удивление. Не бях наясно на какво съм свидетел — на схватка или на задряване преди схватката. Нито една от двете възможности не ме изпълваше с възторг.

— Добре де, добре. Само се сдържайте. Нали оцелях? Само това е от значение.

— Така е — съгласи се Ейб. Внезапно ми заприлича на загрижен баща, което за мен бе още по-странно дори от поведението на майка ми. — И въпреки поредицата от нарушени закони и всички материални щети, които остави след себе си, аз се гордея с теб. — Тутакси

заподозрях, че тайно се гордееше с мен именно *заради* тези ми подвизи. Напирацията на устните ми циничен коментар за материалните щети секна, когато майка ми изненадващо се присъедини към оценката му:

— И аз се гордея с теб. Твоите методи не бяха... идеални, но ти постигна нещо велико. Всъщност няколко *велики* неща. Намери както убийщата, така и Джил. — Направи ми впечатление как сковано произнесе думата „убийщата“. Припомних си, че за всички нас все още бе трудно да приемем истината за Таша. — А благодарение на Джил много неща се промениха.

Всички отпавихме погледи към подножието на трона. Екатерина стоеше от едната му страна, държейки книгата с кралските клетви. От другата страна трябваше да са строени представителите на фамилията на новия монарх... но сега там стоеше само една личност. Джил. Някой бе свършил много добра работа, за да промени външността ѝ. Буйната ѝ къдрава коса беше изкусно оформена в елегантен кок. Носеше тясна рокля до коленете без колан, с голяма колосана яка, под която едва се виждаха раменете ѝ. Кройката на роклята пасваше идеално на издължената ѝ фигура, а тъмозеленият атлаз подхождаше прекрасно на лицето ѝ. Стоеше безупречно изправена, с вирната брадичка, но от нея лъхаше силно безпокойство.

Отново се обърнах към Ейб, който срещна очаквателно погледа ми. Доста въпроси бях насъбрала, а той бе един от малцината, които можеха да ми кажат истината. Но бях изправена пред дилемата: с кой въпрос да започна? Все едно да призовеш духа от вълшебната лампа. Имах толкова много желаниа.

— Какво ще стане с Джил? — попитах го накрая. — Ще се върне ли в училище? Ще я обучават ли и нея за принцеса? — Лиса не можеше да бъде едновременно и принцеса, и кралица, така че трябваше да предаде досегашната си титла на следващата по старшинство дама от фамилията.

Ейб се забави малко, преди да ми отговори.

— Докато Лиса не промени закона — надявам се, че ще го направи, — Джил е единственото, което я държи на трона. Ако нещо се случи с Джил, Лиса повече няма да бъде кралица. Това е. Какво би направила ти?

— Ще я пазя, ще се погрижа за безопасността ѝ.

— Тогава имаш отговор на въпроса си.

— Само че това е доста обширно понятие — уточних. — „Безопасност“ може да означава много неща.

— Ибрахим — предупреди го майка ми. — Достатъчно. Сега не му е нито времето, нито мястото.

Ейб задържа втренчения ми поглед още няколко секунди, след което ми се усмихна нехайно.

— Разбира се, разбира се. Това тук е семейно събиране. Празненство. И виж: ето го най-новия член на семейството ни.

Дмитрий се присъедини към нас, облечен в униформа на пазител, в черно и бяло, също като нас двете с майка ми. Застана до мен, като съвсем подчертано дори не ме докосна.

— Господин Мазур — официално поздрави, като леко кимна към двамата ми родители. — Пазител Хатауей. — Дмитрий беше със седем години по-голям от мен, но в този миг, докато се обръщаше към родителите ми, приличаше на свенлив шестнадесетгодишен юноша, дошъл да ме изведе на първа среща.

— А, Беликов — рече Ейб и разтърси ръката на Дмитрий. — Надявах се да се срещнем. Наистина искам да те опозная по-добре. Може би ще успеем да отделим малко време, за да си поприказваме, да науча повече за живота ти, за хобитата ти и така нататък. Обичаш ли лова? Приличаш ми на ловец. Трябва някой път да полювуваме заедно. Зная едно страхотно място в горите. Далече, много далече оттук. Ще си прекараме чудесно. Със сигурност имам доста въпроси, които бих искал да ти задам. Както и да ти споделя доста неща.

Погледнах панически майка си, за да я помоля безмълвно да сложи край на това. Докато бяхме гаджета с Ейдриън, Ейб бе посветил доста време да си говори с него, да му обяснява най-живописно и с най-страховити подробности как точно очаква да се държат с дъщеря му. Не исках Ейб да замъкне Дмитрий в някои пущинак, особено ако и двамата държат пушки в ръцете си.

— Всъщност — намеси се майка ми непринудено в разговора им — и аз бих искала да се присъединя към вас. Също имам въпроси, особено за времето, когато двамата бяхте в академията „Свети Владимир“.

— Забравихте ли къде се намираме? — напомних им припряно. — Церемонията скоро ще започне.

Това поне беше истина. Почти всички бяха заели местата си. Множеството притихна.

— Разбира се — кимна Ейб. За мое удивление той ме целуна по челото, преди да се отдръпне. — Радвам се, че отново си сред нас. — После смигна на Дмитрий: — Очаквам с нетърпение да си побъбрим.

— Бягай — прошепнах на Дмитрий, след като родителите ми се отдръпнаха. — Ако се измъкнеш сега, може би няма да забележат. Върни се в Сибир.

— Всъщност — каза Дмитрий, — съвсем сигурен съм, че Ейб *ще* забележи. Не се тревожи, Роза. Не се страхувам. Ще изтърпя всички мъчения, на които ще ме подложат затова, че съм с теб. Струва си.

— Ти наистина си най-смелият мъж, когото познавам — засиях аз.

Той се усмихна, но в следващия момент погледът му се насочи към входа на залата, където настъпи леко объркване.

— Изглежда е готова — прошепна Дмитрий.

— Надявам се — отвърнах тихо.

С действително помпозен маниер един церемониалмайстор прикова вниманието на всички в залата. Настана абсолютна тишина, дори дишането на присъстващите не се чуваше.

Церемониалмайсторът отстъпи настрани от вратата.

— Принцеса Василиса Сабина Рия Драгомир.

Лиса влезе и макар да я бях видяла само преди по-малко от половин час, дъхът ми секна. Беше облечена в строго официална рокля, но не с дълги ръкави. Несъмнено шивачът ѝ се беше постарал доста. Роклята бе дълга до пода, с поли от коприна и шифон, които се диплеха и полюшваха около Лиса, докато тя пристъпваше тържествено напред. Платът беше с оттенък на нефрит, също като очите ѝ, както и горницето на роклята, с пристегнатата около врата яка, обсипана с изумруди, която приличаше на огърлица. Коланът на роклята също беше покрит с изумруди. Гривни допълваха тоалета ѝ. Косата ѝ се стелеше свободно по раменете, с блестящото съвършенство на платина, като сияеща аура.

До нея вървеше Кристиан, силно контрастиращ с черната си коса и черния си костюм. Днес обичаите определено бяха нарушени, тъй като традицията повеляваше член на фамилията да придружава Лиса, но... е, тя си бе позволила това отклонение. Дори и аз бях длъжна да

призная, че той изглеждаше възхитително. Лицето му грееше от гордост и любов към нея — независимо какви чувства го измъчваха заради Таша. *Лорд Озера*, припомних си титлата, която вече му се полагаше. Нямахше съмнение, че занапред тази титла ще придобива все по-голямо значение. Поведе Лиса към подножието на трона, след което се присъедини към останалите представители на фамилията Озера в множеството.

Екатерина ѝ посочи с ръка голямата атлазена възглавница на пода пред стъпалата.

— Коленичи!

Съвсем за кратко Лиса се поколеба. Само за миг. Може би само аз го забелязах. Дори и без помощта на телепатичната ни връзка бях така настроена да улавям настроенията ѝ и най-фините нюанси в действията ѝ, че можех да различа това колебание. Очите ѝ се насочиха към Джил. Изражението на Лиса не се промени. Почувствах се толкова странно, че не долавях чувствата ѝ. Но знаех достатъчно, за да се досетя. Несигурност. Смут.

Отново да напомня — паузата трая само миг. Лиса коленичи, като разстла артистично полите на роклята си. Екатерина, която винаги изглеждаше тъй крехка и съсухрена в залата за изпитите, сега се бе изправила внушително с древната клетвена книга за коронации на мороите. Усещах могъществото, което още се излъчваше от бившата кралица.

Книгата бе написана на румънски, но Екатерина превеждаше без всякакво усилие, докато четеше с висок глас. Започна със слово за това, какво се изисква от един монарх, след което продължи с клетвите.

— Ще служиш ли предано?

— Ще браниш ли своя народ?

— Ще бъдеш ли справедлива?

Бяха общо дванадесет, а Лиса трябваше на всяка да отговоря с „Ще го направя“, по три пъти за всеки въпрос: на английски, на руски и на румънски. Все още ми беше странно, че не можех да проверя през връзката какви чувства изпитваше Лиса, но по лицето ѝ виждах, че възприема съвсем сериозно всяка дума, която изричаше. Щом тази част от церемонията приключи, Екатерина подкани Джил да излезе напред. След последния път, когато гледах към нея, някой бе връчил

короната на момичето, за да я поднесе на сестра си. Беше изработена специално по мярка за Лиса, истински шедьовър от бяло и жълто злато, инкрустирана с изумруди и диаманти. Допълваше красиво тоалета ѝ и изведнъж забелязах, че Джил също се вписваше идеално.

Според друга традиция монархът трябваше да бъде коронясан от член на царстващата фамилия и точно това бе ролята, запазена за Джил. Видях, че ръцете ѝ трепереха, докато поставяше това чудо на бижутерийното изкуство върху главата на сестра си. За кратко погледите им се преплетоха. Лек проблясък на смущение се появи още веднъж в очите на Лиса, но бързо угасна, щом Джил отстъпи назад. След това церемонията продължи.

Екатерина протегна ръка към Лиса.

— Стани! — каза ѝ. — Вече пред никого никога няма да коленичиш. — Екатерина хвана ръката на Лиса и я обърна така, че двете да застанат с лице към залата. С глас, изненадващо силен за дребното ѝ тяло, Екатерина обяви:

— Кралица Василиса Сабина Рия Драгомир ще царува с първото от имената си.

Всички в залата — с изключение само на Екатерина — коленичиха със сведени глави. Изтекоха само няколко секунди, преди Лиса да изрече:

— Станете! — Бяха ми обяснили, че продължителността била по лична преценка на всеки монарх. Някои току-що коронясани крале и кралици се наслаждавали да държат поданиците си коленичили за по-дълго.

Последва попълването на документите — процедура, която всички покорно наблюдавахме. В най-общи линии с подписа си Лиса се утвърждаваше като кралица, докато Екатерина и още двама свидетели потвърждаваха с подписите си, че са присъствали на ритуала. Бяха приготвени по три копия върху пищно украсена хартия, която придворната аристокрация на мороите толкова обожаваше. Допълнително бе предвидено и едно служебно копие върху обикновена хартия, което трябваше да бъде изпратено на алхимиците.

След приключване на подписването Лиса вече имаше право да седне на трона. Сцената е изкачването по стъпалата до трона беше изумителна. До края на живота си ще помня тази гледка. Залата изригна в приветствия и ръкопляскания, когато тя се настани в богато

украшения трон. Дори и пазителите, които обикновено стояха строго изправени, с ужасно сериозни физиономии, се присъединиха към аплодисментите и поздравленията. Лиса се усмихваше на всички и по лицето ѝ не можеше да се отгатне тревогата, която навярно изпитваше.

Огледа залата и усмивката ѝ се разшири, когато видя Кристиан. После потърси и мен с очи. Усмивката ѝ към него беше изпълнена с обич, а към мен — леко насмешлива. Аз също ѝ се усмихнах, докато се питах какво ли би ми казала, ако можеше.

— Какво е толкова смешно? — попита Дмитрий, като сведе развеселен поглед към мен.

— Просто се чудех какво би казала Лиса, ако още имахме връзка.

Макар да бе недопустимо нарушение на протокола на пазителите, Дмитрий ме улови за ръката и ме притегли към себе си.

— И? — попита.

— Мисля, че щеше да каже: „В каква каша се забъркахме?“

— И какъв е отговорът? — Топлината му ме обгръщаше отвсякъде, както и любовта му. Отново се почувствах цялостна. Бях си върнала липсващото парче в моя свят. Моят партньор. Моята половинка. Моят избраник. И не само това — върнах си обратно живота — моя *собствен* живот. Щях да защитавам Лиса, щях да ѝ служа, но най-последно можех да бъда самата себе си.

— Не зная — казах, като се облегнах на гърдите му. — Но мисля, че ще е за добро.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.